

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-Jinozeme_02-Reka_
Modreho_ohne_1.pdb

PDB Name: Williams Tad-JZ02-Reka MO1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.11.2008
Modification Date: 10.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JINOZEMĚ
KNIHA DRUHÁ
Řeka Modrého ohně
Svazek 1
Tad Williams
Radomír Suchánek
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT BRNO o 1999

OTHERLAND
Book Two
RIVER OF BLUE FIRE
Volume One

© Copyright by Tad Williams - 1998
By arrangement with DAW BOOKS, INC., New York
All rights reserved
© Cover by Michael Whelan
/ via Thomas Schlück Agency - 1999
© Translation by Šárka Bartesová - 1999
© Edition by Radomír Suchánek - NÁVRAT - 1999

ISBN 80-7174-250-3

Tuto knihu věnuji s láskou svému otci
Josephu Hillu Evansovi.
Jak už jsem jednou řekl, můj otec nečte fikci. Stále si tedy ještě
nevšiml, že tahle věc je věnovaná právě jemu.
Toto je část druhá - uvidíme, kolik jich ještě bude muset být,
než na to přijde.

Věnování:

Jako vždy: Musím se přiznat, že původcem tak velké knihy jsem z větší části já sám, ale také za ni vděčím spoustě
dalších lidí. Vděk, který mě provázel od samého začátku, patří následujícím přátelům:

Deborah Bealeové, Mattu Baialerovi, Arthuru Rossu Evansovi, Jo-Ann Goodwinové, Deb Grabienové, Nicku
Grabienovi, Jedu Hartmannovi, Johnu Jarroldovi, Katharine Kerrové, M. J. Kramerovi, Marku Kreighbaumovi, Bruče
Liebermanovi, Marku McCrumovi, Peteru Stamppfelovi, Mitchi Wagnerovi.

Nyní musím ještě přidat i tyto:

Barbaru Cannonovou, Aarona Castra, Nicka Des Barrese, Tima Holmana, Nicka Itsoua, Jo a Phila Knowlesovy, LES.,
Joshua Milligana, Erika Neumana, Michaela Whelana a všechny další přátele ze seznamu Tada Williamse.

A také musím poděkovat mým editorům za jejich trpělivou a dlouhou práci a tisícere díky patří také Betsy Wollheimové a Sheile Gilbertové.

Autorova poznámka:

Potom, co vyšel první díl Jinozemě, jsem obdržel strašlivé množství pošty - té elektronické i té starodávné s obvyklou známkou a razítkem. S radostí jsem zjistil, že většinou to byly dopisy příjemné a spokojené. Jediné zklamání dopisy přišly od čtenářů, kteří mi měli za zlé to, jak jsem první díl náhle a nečekaně ukončil.

Chápu to a omlouvám se. Přesto totiž právě s takovýmto druhem příběhu je v tom, že se nejedná o klasický seriál - je to jeden velmi dlouhý román, který by měl mít jen jeden svazek, až na to, že: 1. by mi trvalo jeho napsání tak dlouho, že by má rodina a domácí zvířectvo pomřelo hladu, a 2. knihu takové velikosti snad ani není možné vydat, ledaže by snad byla vydána z cirkusového stanu. To znamená, že mi nezbývalo příliš mnoho možností: mohl jsem každý díl skončit náhleji, než by bylo pro čtenáře přijatelné, nebo vytvořit pro každý příběh umělý konec, což by podle mého názoru změnilo celý tvar mé knihy a možná dokonce rozvrátilo celou strukturu příběhu.

A tak mi tedy nezbývá nic jiného než čtenáře poprosit o shovívavost. Pokusím se ze všech svých sil alespoň další díl neukončit uprostřed věty - "A pak zjistila, že byla... je... Konec!" - ale prosím, chápejte, že to, co máte v rukou, je součástí větší práce a také se to podle toho chová. Přesto se budu ze všech sil snažit najít pro každou část nějaké rozumné rozuzlení.

Díky!

Pro další informace, navštivte Tada Williamse v síti na adrese:

<http://www.tadwilhams.com>

JINOZEMĚ - MĚSTO ZLATÉHO STÍNU

Synopse

Mokrý a vystrašený Paul Jonas, pouze ve společnosti svých dvou druhů v zákopu Finche a Mulleta, jen díky nimž už nepřišel dávno o rozum, není o nic jiný než tisíce dalších vojáků v první světové válce. Ale když se najednou ocitne docela sám uprostřed bitevního pole, kde najde pouze starý strom sahající až do nebe, začne o svém zdravém rozumu vážně pochybovat. Když na strom vyšplhá, objeví mezi mraky hrad. Tam najde ženu s ptačími křídly a jejího strašlivého obřího strážce. Pak už si je téměř jistý, že se dočista zbláznil. Ale když se probudí zpátky v zákopu, má v ruce jedno z pírek té podivné ptačí ženy.

V Jižní Africe uprostřed dvacátého prvního století má Irene "Renie" Sulaweyová své vlastní problémy. Renie je instruktorkou virtuálního inženýrství a právě se seznámila se svým novým studentem !Xabbuem. Je jím Křovák z pouště, tedy člověk, pro kterého je moderní technologie velmi vzdálená. Doma Renie funguje jako náhradní matka svému mladšímu bratru Stephenovi, který je posedlý pátráním ve virtuálních částech světa komunikační sítě. A tak se Renie snaží ze všech sil trávit volný čas tím, aby udržela rodinu pohromadě. Její ovdovělý otec Dlouhý Joseph se, jak se zdá, zajímá jen o to, kde si opatřit něco k pití.

Stephena jako většinu dětí velmi přitahuje všechno zakázané, a přestože se Renie podaří ho jednou zachránit z podivného virtuálního nočního klubu jménem Mistr J, Stephen se tam potají opět vrátí. Když ale Renie zjistí, co udělal, Stephen upadne do kómatu. Lékaři jeho stav nedokáží vysvětlit, ale Renie si je téměř jistá, že to, co se mu stalo, se stalo, když byl online.

Američan Orlando Gardiner je jen o něco málo starší než bratr Renie, ale je mistrem v několika onlinových říších. A protože má vážné onemocnění, tráví většinu svého času v umělé identitě Thargora, barbarského válečníka. Jednoho dne však Orlando zahlédne přímo uprostřed jedné z mnoha svých dobrodružných výprav záblesk zlatého města, jaké dosud v síti nikdy neviděl, a to ho vyvede z míry natolik, že je jeho postava Thargora díky jeho nepozornosti zabita. Přes tuto hroznou ztrátu se však Orlando nemůže zbavit vzpomínky na zlaté město, a tak se rozhodne s pomocí svého softwarového agenta brouka Beezla a s váhavou pomocí onlinového přítele Frederickse zlaté město najít.

Mezitím kdesi na vojenské základně ve Spojených státech chodí malé děvčátko Christabel Sorensenová navštěvovat svého přítele pana Sellarse, podivného zjizveného starého muže. Její rodiče jí sice zakázali se se starým pánem vidat, ale ona ho má ráda a líbí se jí příběhy, které jí vypravuje, a navíc v ní spíš vzbuzuje lítost než strach. Dosud ale neví, že stařec pro ni má zvláštní úkol.

Jak Renie stále lépe poznává Křováka !Xabbua, začíná si vážit jeho klidné povahy a jeho nezvyklého pohledu na moderní svět, a tak se stane, že je na něm den ode dne čím dál závislejší. Křovák se rozhodne jí pomoci zjistit, co se vlastně stalo jejímu bratru Stephenovi. Společně s !Xabbuem se tedy vloupají do nočního klubu Mistr J. Je to skutečně děsivé místo, jak se obávala, místní hosté se tu baví nejroztodivnějšími podivnostmi virtuálního světa, ale nezdá se, že by něco z toho mělo co do činění s tělesným poškozením jejího bratra, dokud ovšem neprožijí podivné setkání s virtuální verzí hinduistické bohyně smrti Kálí. !Xabbu je omámen a Renie také téměř podlehně sublimační hypnóze bohyně Kálí. Pomůže jí však záhadná postava, jejíž simulační tělo (sim) nemá vůbec žádné identifikační prvky. Jen tak se Renie podaří dostat sebe i !Xabbua ven z Mistra J. Než se ale odpojí, záhadná postava jí předá data ve formě zlatého drahokamu.

Paul Jonas se zatím ocitá zpátky v první světové válce a pokusí se uprchnout na svobodu přes neutrální území mezi dvěma frontami. Pak začne silně pršet a exploduje granát, a tak se Paul najednou ocitá v bahně mezi mrtvolami a

zjišťuje, že se mu podařilo dostat do jakési podivné říše, která je ještě o poznání podivnější než hrad snů - všude kolem něj je zvláštní mlžná pustina. Kdesi se z ničeho nic objeví zlaté světlo a to ho vtáhne k sobě, ale těsně před tím, než stačí do toho světla vstoupit, zjišťuje, že ho jeho dva přátelé ze zákopu zatím našli a žádají ho, aby se s nimi vrátil. Paul je unavený a zmatený a už už se chystá vzdát, ale pak si najednou všimne, když se k němu Finch a Mullet přiblíží, že už nevypadají vůbec jako lidé, a tak tedy raději mizí ve zlatém světle.

V té době je nejstarším a podle všeho také nejbohatším mužem na světě uprostřed dvacátého prvního století muž jménem Felix Jongleur. Jeho fyzické tělo je téměř mrtvé a on tráví většinu svých dní ve virtuálním Egyptě, který si pro sebe vytvořil. Představuje tady absolutního vládce nad životem i smrtí, Osirise. Jeho věrným sluhou, jak ve světě virtuálním, tak v tom skutečném, je poloviční australský domorodec, hromadný vrah, který sám sebe nazývá Dread. Má divnou zálibu lovit lidi, a díky svým nevšedním schopnostem manipulovat s elektronickými obvody, umí vyřadit z provozu bezpečnostní kamery a zůstat tak nezpozorován. Jongleur ho objevil před mnoha lety, poznal v něm jeho schopnosti, rozvíjel je a z Dreda vychoval prvotřídního nájemného vraha.

Jongleur/Osiris je také velitelem skupiny nejmocnějších a nejbohatších lidí, Bratrstva Grálu, kteří si pro sebe vytvořili virtuální vesmír takového rozsahu, jakému se dosud nic nevyrovnalo. Nazývali jej projekt Grálu a později mu dali jméno Jinozemě. (Což souvisí se jménem entity známé jako "Ten Druhý", která má také bezprostřední spojitost se sítí projektu Grál - snad je to nějaká umělá inteligence nebo něco ještě podivnějšího. Tato mocná síla byla z velké části ovládaná Jongleurem, ale byla to také jediná věc na světě, které se stařec kdy bál.)

Členové Bratrstva Grálu se mezi sebou po nějaké době začali hádat. Byli rozezlení, že záhadný projekt Grál přináší příliš málo z tolik očekávaného ovoce. Všichni do projektu investovali celé miliardy a obětovali mu deset i více let svého života. A tak vedení americkým technologem baronem Robertem Wellsem, začínají brojit proti Jongleurovu vedení a už mají dost jeho tajemství, jako je podstata Toho Druhého.

Jongleur se proti tomu brání a nařídí svému sluhovi Dreadovi, aby připravil neutralizační misi proti jednomu z členů Grálu, který z Bratrstva před nedávnem odešel.

Mezitím se Renie a její student !Xabbu v Jižní Africe snaží vzpamatovat z těsného útěku z virtuálního klubu Mistr J. Oba už si jsou téměř jisti, že mezi záhadným klubem a kómatem bratra Renie musí být nějaká souvislost. Ale když si Renie začne prohlížet předmět, obsahující data, který jí darovala záhadná postava v klubu, objeví se před ní neuvěřitelně realistický obraz zlatého města. Renie a !Xabbu se rozhodnou vyhledat pomoc její bývalé profesorky doktorky Susan van Bleekové, ale ta záhadu podivného města není schopná rozluštit, ani neví, kde by se takové místo mohlo ve skutečnosti nacházet. Doktorka se tedy rozhodne kontaktovat někoho jiného, kdo by jim mohl pomoci. Je to vědecká pracovnice Martina Desroubinsová. Ale když se Renie se záhadnou Martinou poprvé setká, dojde v domě doktorky van Bleekové k vloupání. Doktorka je surově zbita a útočník zničí i celé její zařízení. Renie spěchá do nemocnice. Její přítelkyně Susan jí naznačí směr, kudy pokračovat v pátrání, a na následky svých zranění umírá. Renie zůstává opět zmatená a vyděšená.

V té době nemocný Američan Orlando Gardiner stále hledá zlaté město, které viděl, když byl zapojený ve virtuálním světě, a jeho posedlost se stává tak šílenou, že to jeho přáteli Fredericksovi začíná dělat starosti. Orlando se vždycky choval trochu divně - zvláště jeho zaujetí simulacemi zabývajících se zkušeností se smrtí byly poněkud nezvyklé, a Fredericks to jen velmi těžko chápal - ale i to v poslední době ustoupilo jeho novému zájmu. Když Orlando prohlásí, že má v plánu dostat se do slavného uzlu největších síťových hackerů, známého jako TreeHouse, Fredericksovy obavy to jenom potvrdí.

TreeHouse je poslední místo, kam se v síti uchýlili všichni anarchisté. Je to místo, kde neplatí žádná pravidla, nic tady lidem neurčuje, co mají dělat, ani jak mají vypadat. Ale přestože Orlandovi připadá TreeHouse fascinující, a navíc tu objeví také nečekané spojení ve formě skupiny dětských hackerů, kteří si říkají Bezbožný kmen (a kteří si ve virtuálním světě zvolili podobu malých okřídlených žlutých opiček), jeho pokusy zjistit původ zlatého města probouzejí podezření a on je společně s Fredericksem přinucen utéct.

Renie a !Xabbu se s pomocí Martiny Desroubinsové také dostali do TreeHousu, aby tu našli jednoho starého hackera, přítele doktorky Susan van Bleekové, jménem Singh. Když ho konečně najdou, stařec jim prozradí, že je posledním specialistou ze skupiny programátorů, kteří se podíleli na vytváření zvláštního bezpečnostního systému pro záhadnou síť přezdívanou "Jinozemě", a že jeho ostatní společníci zemřeli za poněkud nevyjasněných okolností. On byl tedy poslední, kdo zůstal naživu.

Renie, !Xabbu, Singh a Martina se rozhodnou, že musí bezpečnostní systém Jinozemě překonat a zjistit, jaké tajemství stojí za životy Singhových společníků a dětí, jako byl bratr Renie.

Paul Jonas uprchl ze zákopu a zdánlivě se mu podařilo vymanit se ze zajetí prostoru a času. Trpí však částečnou amnézií, a tak se jen bezcílně potuluje zemí, kde právě válčí jakási Rudá královna s Bílou, když vtom zjistí, že ho stále pronásledují Finch a Mullet. S pomocí malého chlapce Gallyho a užvaněného biskupa, co vypadá jako vajíčko, se Paulovi podaří před nimi opět prchnout, ale jeho pronásledovatelé zabijí Gallyho dětské přátele. Když se před nimi jako nepřekonatelná překážka objeví obrovský tvor Tlachapoud, vrhají se Paul a Gally do řeky.

Vynoří se a zjistí, že se ocitli v docela jiném světě. Je to jakási podivná, téměř komická verze Marsu, plná monster a anglických gentlemanů. Paul se opět setkává s ptačí ženou z hradu ze svého snu. Ted' se ta žena jmenuje Vaala a je zajatkyní jednoho marťanského vládce. S pomocí šíleného dobrodruha Hurleyho Brummonda se Paulovi podaří ženu zachránit. Ona Paula také poznává, ale nechápe, jak je to možné. Když se postavy Finche a Mulleta opět objeví, Vaala před nimi prchne. Paul se pokusí ji dosáhnout, ale rozbije ukradenou létající loď a společně s Gallym se řítí do jisté záhuby. Zdá se mu podivný sen, ve kterém se opět ocitá na hradě v mracích, a i zde se opět objevují Finch a Mullet, tentokrát ve své nejpodivnější podobě. Vzápětí se probudí bez Gallyho uprostřed doby ledové, obklopený neandertálskými lovci.

V té době v Jižní Africe Renie a její společníci prchají před podivnými cizinci a musí opustit své domovy. S pomocí Martiny (kterou stále znají jen jako hlas) Renie, !Xabbu, její otec a asistent doktorky van Bleeckové Jeremiah najdou starou zakonzervovanou základnu pro výrobu robotických letadel v Dračích (Drakensberských) horách. Podaří se jim uvést do provozu V-nádrže (virtuální ponořovací vany), takže se Renie a !Xabbu mohou zapojit na libovolně dlouhou dobu a připravit se na útok na Jinozemí.

V té době se na vojenské základně v Americe malá Christabel chystá pomoci popálenému a znetvořenému panu Sellarsovi s jeho plánem, který by měl navenek vypadat jen jako pokus o útěk, zatímco by stařec skutečně zmizel ze svého domu, čímž ovšem vyvolá na celé základně poplach (značně tím vyděsí i Christabelina otce, šéfa bezpečnostní ochrany). Christabel vystříhne otvor v obvodovém pletivu kolem základny (pomáhá jí při tom neznámý malý bezdomovec), a jenom ona nyní ví, že se pan Sellars ukrývá v síti tunelů pod základnou, je konečně volný a může tedy pokračovat na svém záhadném "úkolu".

V opuštěné továrně v srdci Dračích hor se zatím Renie a !Xabbu nechají zavřít do nádrží a společně se svými pomocníky se zapojí, aby se pokusili prolomit bezpečnostní systém Jinozemě. Zažijí však děsivé setkání s Tím Druhým, což se zdá být bezpečnostní systém, ve kterém Singh zemře na srdeční kolaps. Konečně jsou však v síti. Jak se ukáže, prostředí zde je tak realistické, že nemohou uvěřit, že se jedná o virtuální prostředí. Jejich zkušenosti a zážitky při vstupu do sítě jsou podivné i v mnoha jiných směrech. Martina má poprvé až tady nějaké tělo, !Xabbuovi je přidělen sim v podobě paviána, a co je ze všeho nejdůležitější, žádný z nich se není schopen dostat offline. Reme a ostatní brzy zjistí, že se nacházejí v prostředí jakési umělé jihoamerické země. Když dorazí do zlatého města v samém srdci této země, po kterém tak dlouho pátrali, stanou se zajatci Bolívara Ataska, muže, zapleteného do Bratrstva Grálu, který od samého začátku pracoval na stavbě Jinozemě.

V té době v Americe zatím přátelství mezi Orlandem a Fredericksem přežilo dvojí odhalení. Orlando má vzácnou nemoc, která se projevuje předčasným stárnutím, a Fredericks je ve skutečnosti dívka. Nečekaně se jim s pomocí Bezbožného kmene podaří spojit se s přítelem Renie, se starým hackerem Singhem, právě ve chvíli, kdy se Singh pokouší otevřít cestu do sítě Grálu, takže jsou společně s ním vtaženi do Jinozemě. I oni se setkávají se strašlivým Tím Druhým, a Orlando i Fredericks se stávají zajatci Bolívara Ataska. Když se s velkým mužem konečně setkají, ke svému velkému překvapení zjistí, že to nebyl Atasco, kdo je zavolaal, ale pan Sellars - který se tu zjeví jako podivně jednoduchý sim. Stejný sim před časem zachránil Renie a !Xabbua při útěku z Mistra J.

Sellars jim vysvětlí, že je sem přilákal s pomocí obrazu zlatého města - byla to ta nejdiskrétnější cesta, jak toho dosáhnout, protože nepřátelé, tedy Bratrstvo Grálu, jsou nepředstavitelně mocní a nelitostní. Sellars jim vypráví, že také Atasco a jeho žena bývali kdysi členy Bratrstva, ale když se nedočkali odpovědí na své otázky, týkající se sítě, rozhodli se z Bratrstva vystoupit. Sellars pak pokračuje, jak přišel na to, že tajemství sítě Jinozemě má nějakou záhadnou a nevysvětlitelnou spojitost s nemocemi tisíců dětí, jako je Stephen. Avšak než stačil říct něco víc, simy Ataska a jeho ženy ztuhly a Sellars okamžitě zmizel.

Ve skutečném světě v té době právě Jongleurův pomocník Dread zahájil útok na opevněné sídlo Ataskových kdesi na jednom kolumbijském ostrově. Podařilo se mu prolomit jejich bezpečnostní systém a oba je zabít. Potom využil své zvláštní schopnosti - "twistu", jak tomu sám říkal - a napojil se na datové linky. Zjistil, že Sellars pořádá setkání, a nařídil tedy své asistentce Dulcinee Anwinové, aby se napojila na sim některého z Ataskových hostů - někoho z online skupiny, kde byla i Renie a její přátelé - a přijala jeho identitu. Tak Dread získal mezi nic netušícími hosty velmi cenného zvěda.

Sellars se opět objevuje ve virtuálním světě Ataskových a prosí Renie a ostatní, aby prchli do sítě, zatímco on se pokusí někde ukrýt. Prozradí jim, že mají hledat muže jménem Paul Jonas. Je to záhadný vězeň ve virtuálním světě, kterému Sellars pomohl utéct z Bratrstva. Renie a její přátelé se tedy vydají k řece a odtud ven z Ataskovy simulace. Ocitnou se na zářivě modré řece, která je odnese do dalšího simového světa. Martina, vyděšená a šílená z množství vstupních dat kolem ní, konečně Renie prozradí své tajemství: je slepá.

Jejich loď se promění v obrovský list a nad hlavami se jim vznáší vážka velikosti tryskového letadla.

Zatím v horské pevnosti ve skutečném světě Jeremiah a Dlouhý Joseph mlčky sledují tiché V-nádrže. Uvažují a čekají.

Úvod

Sníh byl úplně všude - svět byl bílý.

V Zemi mrtvých musí být zajisté tepleji, pomyslel si a ušklíbl se nad nesmyslností tohoto světa. Neměl jsem odtamtud nikdy odcházet.

Sníh a led a vítr a krev...

* * *

Zvíře na dně mělké jámy vydávalo hrozný zvuk a kývalo hlavou. Parohy velikosti menších stromů kývalo ze strany na stranu a vyrývalo sníh a hlínu a jednou jen těsně minulo jednoho z mužů, který se nad ním nakláněl, aby mu do těla zabodl ostrý oštěp.

Los byl o poznání větší než všichni losi, které Paul viděl v unavené staré londýnské zoo. Byl vyšší než dospělý urostlý muž a těžší než plemenný býk šampión. Bojoval s neobyčejnou silou už téměř hodinu a na jeho ostrém paroží byla krev muže jménem Nebude plakat. Jeho hustá srst ale byla potřísněná i jeho vlastní krví a drobné kaluže krve se vsákly i do sněhu kolem něj.

Zvíře opět vyskočilo a zoufale hrabalo kopyty. Sníh pod ním na dně jámy už připomínal spíš růžovou pěnu. Oštěpy v jeho silné kůži chrastily jako nějaké exotické ozdoby. Běží daleko, který se zdál být v kmene nejjudatnějším bojovníkem a

lovcem, se naklonil do jámy, aby vytáhl ze zad losa svůj oštěp. Poprvé minul a zasáhl jen dlouhé paroží, pak se mu konečně podařilo zabodnout ostrý kamenný hrot losovi pod jeho bradu. Z rány vytryskl silný proud krve, ten pocákal Běží daleko i dva lovce, stojící vedle něj, a na jejich tvářích přibyla další válečná barva.

Los sebou ještě naposledy trhl v zoufalé snaze utéct z jámy, ale nedokázal se už udržet na nohou. Ostatní lovci se na něj vrhli, shodili ho na zem a los sklouzl zpátky na dno jámy.

Prýštění krve bylo čím dál slabší. Zvíře už nedokázalo znovu vstát a při každém nadýchnutí hlasitě sípalo. Zkusilo to tedy ještě naposledy, nohy se mu sice podlamovaly, ale přece jen se po chvíli postavilo. Vycenilo zuby a divoce koulelo očima. Muž jménem Lovec ptáků do losa znovu bodl oštěp, ale bylo to už jen zbytečné gesto. Los udělal krok dozadu a v jeho očích se objevilo něco, co by Paul popsal jako zoufalství. Pak padl na kolena, převrátil se na bok a prsa se mu mohutně dmula.

"Teď už se nám vzdal," prohlásil Běží daleko. Jeho tvář se pod nánosem pestrých barev roztáhla do spokojeného úsměvu, ale v jeho očích bylo něco hlubšího. "Teď už je náš."

Běží daleko a další muž vklouzli do jámy. Když muž popadl losa za mohutné parohy a pevně ho přidržel, zvíře se začalo zoufale zmítat a kroutit, ale Běží daleko popadl velký nůž s kamenným ostřím a jednou ranou ho podřízl.

Dílem kruté ironie lovec s podivným jménem Nebude plakat nejenže utrpěl od ostrého parohu hlubokou ránu ve tváři a na hlavě, ale také přišel o levé oko. Když mu jeden z lovců čistil ránu a omotával ji kusem vydělané kůže, Nebude plakat si pro sebe cosi tiše mručel. Možná lamentoval na svůj osud, možná se jen modlil. Běží daleko se vedle něj posadil a pokoušel se mu hrstí sněhu omýt z tváře a vousů zasychající krev. Tržná rána na tváři však stále silně krvácela. Paul byl ohromený tím, jak klidně ostatní lovci reagují na strašné zranění svého společníka. Pak si ale všiml, že i oni mají tváře celé zjizvené.

Lidé tady umírají snadno, usoudil, takže cokoliv, co je menší než smrt, pro ně musí být stejné jako vítězství.

Neandertálští lovci začali rychlými a zkušenými pohyby svých pazourkových nožů právě zabitého losa bourat na větší kusy. Zabalili orgány, maso i kosti do teplé kůže a připravili se na cestu. Lidé, jak se sami nazývali, neplýtvali ani kousíčkem.

Když byli hotoví, někteří z mužů začali opět pozorovat Paula, snad aby zjistili, jestli na muže, kterého zachránili ze zamrzlé řeky, udělali patřičný dojem. Jenom Lovec ptáků na něj pohlížel s neskryvanou nedůvěrou. Všichni lovci se od něj však drželi stranou. Vzhledem k tomu, že se Paul neúčastnil ani zabíjení, ani bourání nebohého zvířete, připadal si neobyčejně zbytečný, a tak byl rád, když k němu zamířil Běží daleko. Velitel lovců byl až do této chvíle jediným mužem, který s Paulem mluvil. Teď k němu přišel, natáhl krví potřísněnou ruku a nabídl cizinci kus syrového rudého masa. Paul cítil, že to je projev zdvořilosti, a tak dar s předstíraným povděkem přijal. Maso bylo bez chuti a Paulovi to připadalo, jako kdyby žvýkal kus zakrvácené gumy.

"Rohy jako strom bojoval statečně," prohlásil Běží daleko a nacpal si do úst další kus masa. Když se mu tam nevešel, zvedl ruku a kousek odřízl. Podržel ho v ruce a mohutně žvýkal první sousto, aby k němu vzápětí přidal další. Ušklíbl se a vycenil polámané, zkažené zuby. "Teď máme hodně masa. Lidé budou šťastní."

Paul jen přikývl, protože nevěděl, co na to říct. Všiml si jedné zajímavé věci: Když lovci mluvili, používali solidní angličtinu, což mu u neandertálců připadalo nanejvýš nepravděpodobné. Kromě toho zjistil, že mezi pohybem jejich rtů a řečí je jistý nesoulad, jako kdyby se ocitl v nějakém sice dobře nadabovaném, a přesto ne až tak dokonalém cizím filmu.

Vlastně měl dojem, jako kdyby byl obdarovaný nějakým tlumočnickým implantátem, jaký dostal jeho starý spolužák Niles, když vstoupil do diplomatických služeb. Ale jak by to bylo možné?

Ten den si Paul už popáté nebo pošesté sáhl na zátylek a snažil se nahnátnout neurokanylu, o které věděl, že tam není. A opět cítil jen husí kůži. Nikdy žádné implantáty nechtěl, odmítal je i po tom, co si je opatřila většina jeho přátel, přesto mu teď připadalo, že jeden takový implantát dostal bez toho, abys tím souhlasil - tomu někomu se ale také podařilo zařízení dokonale ukrýt.

K čemu to je? uvažoval. A proč? A co je nejdůležitější, kde to jen, k čertu, jsem?

Neustále přemýšlel a přemýšlel, ale odpověď žádnou nenacházel. Zdálo se, že cestuje prostorem a časem jako v nějakém vědecko-fantastickém příběhu. Vzpomínal si, že už procestoval jakýsi komiksový Mars a že byl i v podivné verzi Alenčiny říše Za zrcadlem. Viděl ale také jiné světy - detaily byly sice rozmazané, ale přesto byly příliš dokonalé na to, aby to mohl být jen sen. Ale jak je to jen možné? Jestli se někdo snaží postavit soubory a opatřit si patřičné zařízení jen na to, aby ho takto zmátl, musí to stát celé miliony - miliardy! Přestože se ze všech sil snažil, nebyl schopen najít ve fasádách těchto rádobyherců ani tu sebemenší prasklinu. Kromě toho také nemohl přijít na důvod, proč by někdo utratil takové sumy na nulu, jako je on. Je přece jen obyčejným muzejním kurátorem, a navíc nemá ani žádné vlivné přátele, ani nějaké skvělé vyhlídky. Je tedy jedno, co ten podivný hlas ve zlaté harfě říkal, tohle musí být skutečné.

Ledaže by mu někdo vymýval mozek. To nemohl vyloučit. Mohlo jít o nějakou experimentální drogu. Možná - ale proč? Tam, kde se krčila odpověď, byla v jeho mysli stále ještě temná mezera. Jenže na rozdíl od jeho podivných dobrodružství v imaginárních světech, kdy si při pekelném soustředění přece jen něčeho občas všiml, do této temné mezery se mu světlo vnést nepodařilo, ať se snažil sebevíc.

Běží daleko stále seděl vedle něj. Jeho velké oči se zvědavě blýskaly pod hustým černým obočím. Rozpačitý a zmatený Paul pokrčil rameny, sehnul se pro hrst sněhu a zmáčkl ji v podivné palčákové rukavici z kůže, připomínající spíš račí klepeto. Vymytí mozku by vysvětlovalo, proč se probudil uprostřed zamrzlé prehistorické řeky a byl zachráněn lidmi, co vypadali jako opravdoví neandertálci - kostýmy a nastavení pro takovou halucinaci jistě nebyly příliš nákladné. Přesto

si nedokázal vůbec vysvětlit absolutně a nezaměnitelně skutečné prostředí světa kolem sebe. Nedokázal si vysvětlit sníh ve své ruce. Byl tak chladný, drsný a bílý. Nemohl si ani vysvětlit cizince vedle sebe s jeho sice neznámou, ale jinak naprosto živou tvář.

Tolik otázek a žádné odpovědi. Paul si povzdechl, otevřel dlaň a hodil sníh na zem.

"Budeme dnes v noci spát tady?" obrátil se na Běží daleko.

"Ne. Jsme blízko místa, kde žijí Lidé. Než se setmí, budeme tam." Lovec se naklonil blíž, nakrčil obočí a podíval se Paulovi na pus. "Ty jíš, Duchu řeky. Lidé ze Země mrtvých jedí?"

Paul se smutně usmál. "Jen když mají hlad."

* * *

Běží daleko kráčet v čele a jeho krátké, silné nohy ho nesly vysokým sněhem s neobyčejnou lehkostí. I ostatní lovci včetně strašlivě raněného Nebude plakat se pohybovali s elegancí divoké zvěře. Přestože byli všichni obtěžkáni stovkami kil losího masa, kráčeli velmi rychle, takže se Paul musel snažit, aby s nimi dokázal udržet krok.

Uklouzl na zlomené větvi ukryté pod vrstvou sněhu a spadl, ale muž vedle něj ho včas zachytil a pevně ho přidržel, než se Paul opět narovnal. Ruce neandertálce byly tvrdé a hrbolaté jako kůra stromu. Paul se opět cítil neobyčejně zmatený. Nebylo možné čelit s nedůvěrou tváří v tvář takovým argumentům. Tito lidé, přestože nebyli až tak docela přesnými karikaturami jeskynních lidí, jak si je pamatoval z učebnic, byli naprosto odlišní než on, byli jednodušší a divočejší, což v něm zahánělo jeho skepsi - vlastně se ten pocit nevytrácel, spíš upadal do jakési hybernace, aby se opět probudil, když narazí na nějaký užitečný úkol.

Kdesi ze straně se ozvalo vlčí vytí a Lidé přidali do kroku. Nic tady kolem tebe není skutečné, a přesto věci, které vidíš, ti mohou ublížit nebo tě dokonce zabít, řekl mu ten zlatý drahokam, hlas harfy. Ať už tedy tito muži byli kýmkoliv, ať byli skuteční nebo falešní, byli v tomto světě doma, zatímco Paul ne. Bude se tedy muset spoléhat na jejich schopnosti. Aby si zachoval zdravý rozum, bude muset věřit tomu, že skutečně jsou tím, čím se zdají být.

* * *

Když byl ještě malý chlapec, všichni mu říkali Paullie, a on žil se svým excentrickým otcem a slabou matkou. Tehdy s nimi trávil každé Vánoce na chatě své babičky v Gloucestershiru, v zalesněné, kopcovité krajině, kterou místní lidé nazývali "pravou Anglii". Ale nebyla pravá, vůbec ne: její cena byla v tom, že přesně symbolizovala něco, co vlastně nikdy tak docela neexistovalo, středostavovskou Anglii s její přirozenou krásou, jejíž rozedraná skutečná povaha se zdála být rok od roku patrnější.

Pro babičku Jonasovou byl svět za vesnicí jen velkým temným stínem. Dokázala popsat všechny sousedské rozepře s přesností analytika hlavních večerních zpráv, ale nepamatovala si, kdo je ministerský předseda. Pochopitelně měla na zdi obrazovku - byla taková malá, starodávná, se zlatým barokním rámem na zdi v jídelně, takže spíš vypadala jako fotka nějakého dávno zemřelého příbuzného. Většinou byla obrazovka vypnutá a hovory šly jen se zvukem. Babička Jonasová stejně nikdy nedůvěřovala vizuální komunikaci, zvláště se jí nelíbila myšlenka, že může vidět bez toho, aby byla viděna, pokud si takovou možnost vybere, a navíc z představy, že by se jí nějaký cizí člověk díval do domu a viděl ji v županu, jak často říkávala, jí naskakovala "husí kůže".

Přes svou nedůvěru k modernímu světu, nebo možná z části právě proto, ji Paul nesmírně miloval, a ona mu jeho lásku opětovala tak, jak jen milující babička mohla. Každý jeho drobný úspěch se stával vítězstvím, každý projev vzdoru proti přísným rodičům byl v jejích očích důkazem jeho chytrosti a nezávislosti, a často ho v tom ještě podporovala, místo aby ho kárala. Při jedné takové vzpouře, kdy mladý Paul odmítl pomoci s nádobím nebo udělat nějakou drobnou práci (takže za trest nedostal pudink), babička Jonasová se tiše přiblížila ke dveřím jeho domácího vězení, aby mu zakázanou sladkost dala, a potom se rychle rozběhla po schodech dolů, dřív než si jeho rodiče všimnou její nepřítomnosti.

Tu zimu, co mu bylo sedm, napadla spousta sněhu. V Anglii to byly po několika desetiletích konečně bílé Vánoce a televizní stanice mezi sebou soupeřily, která přinese tu nejzajímavější zprávu o sněhové nadílce - katedrála svatého Pavla měla zasněženou kopuli, lidé chodili bruslit na spodní Temži jako za časů královny Alžběty (mnoho jich také zemřelo, protože led nebyl dost silný). Během prvních několika týdnů, než začaly stanice hlásat, že jde o "Novou atlantskou bouři, která přinese vánici století", a kdy každý večer přicházela zpravodajství se seznamem mrtvých lidí, kteří umrzli ve spánku nebo když čekali na nádraží na vlak, se většina lidí z přivalu sněhu radovala. A mladý Paul byl pochopitelně jedním z nich. Byla to jeho první skutečná zkušenost se sněhovými koulemi a se sáňkami. Čas od času ho čekalo i chladné překvapení, když mu za krk ze stromu spadla trocha sněhu. Svět byl najednou bez barev a všude se zdálo být neskutečně čisto.

Jednoho dne, když na nebi zářilo slunce a obloha byla jasně modrá, vyrazil společně s babičkou na procházku.

Poslední sněhová nadílka přikryla celý kraj, a když zamířili do polí za vesnicí, nebyla nikde ani stopa po lidské přítomnosti, jen v dálce se z komínů vznášely tenké pramínky kouře. Paul a jeho babička zanechávali v čistém sněhu jen své vlastní stopy, ale jinak celý kraj vypadal nedotčeně až kouzelně.

Když dorazili na místo, odkud se krajina skláněla do malého údolí, babička se náhle zastavila. Roztáhla paže a - hlasem, jakým ji nikdy neslyšel mluvit - řekla: "Podívej se, Paullie, není to nádherná? Není to dokonalé? Je to, jako bychom byli na samém začátku všeho bytí. Jako kdyby celý hříšný svět začínal znovu od začátku!" Sepjala ruce jako dítě, prosící o vytoužený dárek, a dodala: "Nebylo by to nádherné?"

Překvapený, a také trochu vystrašený silou její reakce, zkusil přijmout její pohled za svůj vlastní - zkusil to, ale nešlo mu to. Na té iluzi prázdnoty bylo něco krásného, ale jemu bylo tehdy sedm let, a tak nemohl cítit to, co jeho babička.

Nechápal, že lidé všechno zničili, a jako každé malé dítě, i jeho přirozeně děsila představa, že by ze světa zmizeli lidé a známé věci a že to všechno vystřídal svět plný čisté mrazivé prázdnoty.

Stáli tam dlouho a dívali se na pustý zimní svět, a když se konečně vydali zpátky - Paul byl v duchu rád, že může kráčet po svých stopách, že může sledovat drobký chleba a zapomenout na strašidelný les starostí dospělých - jeho babička

se pro sebe usmívala a zpívala si tiše písničku, kterou malý Paul ani neslyšel.

* * *

Bylo to už tak dávno, co se Paul pokusil sdílet s ní její pocity. Ale nyní to byl on, kdo se dostal do světa, ve kterém si tehdy přála být, do světa - tisíce generací před dětstvím jeho babičky - který si ona mohla jen představovat.

Ano, kdyby to tak babička Jonasová viděla, pomyslel si. Bože, jistě by se jí to moc líbilo. Toto je skutečný začátek - dlouho před tím, než nastoupili zkorumpovaní politici, než začaly na síti špinavé show a než se k sobě lidé začali chovat hrubě a vulgárně, než se v restauracích začala podávat jídla, která ani nedokázala vyslovit. Jistě by si myslela, že se dostala do nebe.

Ovšem měla by tu problém se svým obvyklým šálkem čaje, usmál se pro sebe.

Lidé nyní kráčeli na okraji hustého lesa a po chvíli zamířili dolů po sněhem zasypané stráni s několika vyčnívajícími vápencovými skalami. Štíhlé okolní stromy vrhaly na zasněženou zem dlouhé stíny, které vypadaly jako návrh na dosud nepostavené schodiště. Světlo se rychle vytrácelo a obloha, jež měla dosud barvu holubičí šedi, začínala tmavnout. Paula najednou poprvé napadlo, nikoliv kdy v tomto světě je, ale kde.

Žili neandertálci všude, nebo jen v Evropě? Nemohl si vzpomenout. Všechno, co věděl o prehistorických kulturách, se dalo poskládat jen do několika malých útržků - jeskynní malby, lovci mamutů, kamenné nástroje vyrobené lidskou rukou. Bylo pro něj strašné, že si na víc již nedokázal vzpomenout. Lidé ve vědecko-fantastických příbězích zpravidla věděli takové důležité věci o místech, kam je stroj času zanesl, a dokázali toho také řádně využít. Ale co když byl cestovatel v čase ve škole jen obyčejným průměrným studentem historie? Co pak?

Vápencových výčnělků přibývalo, vytvářely velké plochy, které jako by vystupovaly ze země, obdélníky v šeru o něco temnější než všudypřítomný sníh. Běží daleko zpomalil, nechal skupinu lovců projít a počkal na Paula na konci řady.

Vousatý lovec s ním beze slova srovnal krok, a Paul, kterému se tak jako tak nedostávalo dechu, proti tomu nic nenamítal.

Když zatočili za roh další vápencové skály, všiml si Paul, že odtamtud září žluté světlo. V širokém otvoru ve skále stály podivně shrbené postavy s oštěpy ve zkroucených rukách a Paul si na krátký okamžik vzpomněl na trollí mosty a pohádkové kopce. Běží daleko ho vzal za rameno a postrčil ho dopředu. Když dorazil blíž k otvoru do jeskyně, všiml si, že strážci jsou starší členové kmene Lidí. Proto je tedy nechávali v táboře, aby chránili oheň. V Británii se tomu v časech války říkalo domobrana.

Kolem skupiny lovců se seběhli staří strážci, ale také v kůži oblečené ženy a děti. Všichni překotně mluvili jeden přes druhého a divoce gestikulovali. Nejvíce sympatií získal Nebude plakat, ženy si pozorně prohlížely jeho zranění. Paul čekal, že jeho přítomnost vzbudí mezi obyvateli tábora paniku, ale přestože si ho všichni Lidé prohlíželi s nevšedním zájmem, hraničícím se strachem a údivem, bylo zřejmé, že je méně důležitý než maso a příběhy, které lovci přinesli. Celá skupina se přesunula z větrem bičovaného prostranství před jeskyní do tepla a zakouřeného bezpečí uvnitř.

Na první pohled vypadal domov jako úplně vojenské tábořiště. Těsně u vchodu do jeskyně stála řada stanů z vydělané kůže. Chatrná přístřeší působila dojmem vyděšených zvířat, krčících se před větrem. Za nimi potom byla centrální část, kde hořelo velké ohniště. Vápencová jeskyně sice měla nízký strop, ale jinak byla poměrně velká. Kolem ohně sedělo několik žen. Udržovaly oheň. Když lovci vešli dovnitř, ženy zvedly hlavy, usmály se a něco na lovce zavolaly.

Ostatní Lidé byli podobní mužům, se kterými Paul přišel. Všichni byli malí, ale urostlí. Kromě širokých vystoupilých nadočnicových oblouků a silných čelistí se však ani v nejmenším nepodobali karikaturám jeskynních lidí, jak je Paul znal z časopisů. Oblečení byli do hustých kožšin a někteří z nich měli na tenké šňůrce navlečených pár kůstek nebo kamínků. Nepodobaly se však šperkům, jakými se zdobili lidé i v těch nejmeně moderních kmenech z Paulovy éry. Většina dětí byla nahá, těla měly natřená vrstvou tuku a ve světle ohně se zvláště leskly. Vykukovaly ze všech koutů a ze stanů jako malé lesklé postavičky z viktoriánských ilustrací knížek o trpaslících a skřítcích.

Paula překvapilo, že lovce nevítili s větším nadšením. Běží daleko mu přece vyprávěl, že byli venku několik dlouhých dní. Lovci se přivítali se svými rodinami a s milovanými. Dotýkali se jich špičkami prstů, jako by se chtěli ujistit, že jsou skuteční, a čas od času si některý z nich třel tvář s někým jiným. Nikdo se však nelíbal, nikdo si nepodával ruce ani se neobjímal. Paul si všiml, že se stal tématem hovoru - někteří lovci na něj několikrát ukázali, jako by chtěli doložit podivný příběh, který zažili - nikdo ho však nepředstavil. Kromě toho tady také nefungovala ani žádná hierarchie. Žilo tu podle Paulova odhadu asi pětadvacet dospělých lidí a ani ne polovina stejného množství dětí.

Když lovci rozbílili maso, pár lidí radostně vykřiklo, ale ostatní začali s neobyčejnou zručností připravovat jídlo. Dvě ženy přinesly dlouhé klacky a zametly část jámy s ohništěm. Odstrčily dlouhá hořící polena a obnažily tak kamenný povrch podlahy. Rozložily několik kusů masa na horkou zem, a zanedlouho zaplnila jeskyni vůně pečeného masa.

Paul si našel místo v rohu jeskyně stranou od ostatních. Bylo tady o poznání tepleji, ale přesto mu stále byla zima, a tak se posadil, omotal si kožšinu kolem těla a sledoval rychlý návrat k normálnímu životu. Krátce po návratu mužů z lovu měl každý něco na práci. Jen samotní lovci nedělali nic. Paul hádal, že za jiných nocí mají i oni plné ruce práce s výrobou nových zbraní a opravou starých, ale dnes v noci se vrátili z dlouhé úspěšné cesty a mohli klidně čekat na zaslouženou odměnu - první porci pečeného masa.

Jedna z žen napíchla na dlouhý klacek kus opečeného masa, položila jej na kus kůry a odnesla ho Běží daleko. Muž si od ní pečení vzal, s chutí se do ní zakousl a spokojeně se šklebil. Avšak místo toho, aby maso snědl celé, přefízl ho napolovic, vstal a odnesl plát kůry od ohniště k jednomu ze stanů. Zdálo se, že mu nikdo nevěnuje pozornost, ale Paula jeho počínání zaujalo. Nesl snad jídlo své nemocné ženě nebo dítěti? A co třeba starému otci?

Běží daleko zůstal hodnou chvíli uvnitř stanu. Když vyšel ven, cpal si do pusy poslední kus pečené a žvýkal. Nedalo se říct, co se uvnitř stalo.

Najednou upoutala Paulovu pozornost přítomnost někoho vedle něj. Stála tam malá dívka a zvědavě se na něj dívala.

Tedy alespoň měl dojem, že to je dívka, protože chlapci měli stejně rozčuchané dlouhé vlasy a přesnější identifikaci bránil kus kůže, který mělo dítě omotaný kolem pasu. "Jak se jmenuješ?" zeptal se. Dívka vypískla a dala se na útěk. Několik dalších dětí se odpojilo od ostatních a rozběhlo se za ní. Hlasitě se smály a pískaly vysokými hlásky jako bažinní ptáci. V dalším okamžiku nad sebou Paul ucítil další stín. Ten byl o poznání větší. "S tím dítětem nemluv." Lovec ptáků vypadal rozzlobeně, ale Paul měl dojem, že v jeho očích vidí spíš paniku. "Ona není nic pro tebe."

Paul potřásl nechápavě hlavou, ale lovec se otočil a odešel.

Snad si nemyslí, že o ni mám sexuální zájem? Nebo to řekl kvůli té věci se Zemí mrtvých? Možná si Lovec ptáků myslel, že chce dívku odvést pryč, někam do říše mrtvých pod zamrzlou řekou.

To jsem já, Jack Rozparovač z pleistocénu. Paul sklonil hlavu a zavřel oči. Najednou se cítil nesmírně unavený. Zdálo se mu o ženě a kvetoucích rostlinách a o jasném slunci, pronikajícím zaprášeným oknem, ale vše rázem zmizelo. Uteklo to stejně rychle jako voda z umyvadla. Paul potřásl hlavou a zamžikal očima. Nad ním stál Běží daleko a něco mu říkal. Paul mu zpočátku nerozuměl.

Lovec s ním znovu mírně zatřásl. "Duchu řeky. Duchu řeky, musíš jít."

"Jít kam?"

"Temná luna říká, že musíš jít a promluvit si." Velitel lovců vypadal podivně vzrušený, jak ho Paul dosud nikdy neviděl. Skoro mu připadal jako dítě. "Tak pojď."

Paul si nechal pomoci na nohy a následoval lovce do stanu, kam předtím odnesl první kus pečeného masa z uloveného losa. Paul si myslel, že ho Běží daleko zavede dovnitř, ale lovec mu naznačil, aby počkal. Odhrnul závěs a zmizel ve stanu. O chvíli později se opět objevil a vedl drobnou postavu zabalenou v husté kůži.

Stařena se zastavila, aby si Paula prohlédla od hlavy až k patě. Pak natáhla ruku, byla to zřejmě výzva - i když jemu to spíš připadalo jako rozkaz. Paul vykročil a dovolil jí, aby ho svými kostnatými prsty chytila za paži. Všichni tři pomalu zamířili k ohništi. Když vedli stařenu k vyhrátému kameni, aby se posadila, Paul si všiml, jak na něj Lovec ptáků upřeně zírá. V náruči měl malou dívku, která za Paulem předtím přišla. Držel ji tak pevně, že děvče kňouralo bolestí.

"Přines mi vodu," pobídla stařena Běží daleko, jakmile se usadila na vyhrátém kameni. Když odešel, obrátila se k Paulovi. "Jak se jmenuješ?"

Paul si nebyl jistý, jakou od něj čeká odpověď. "Lidé mi říkají Duch řeky."

Spokojeně přikývla, jako by právě zdolal úspěšně zkoušku. Stařena měla v hlubokých vráskách na tváři špinu a její bílé vlasy byly tak jemné, že jí byla jasně vidět lebka. Přesto z ní vyzařovala síla osobnosti a úcta, kterou k ní Lidé chovali. Zvedla tenkou ruku a opatrně se dotkla jeho.

"Já jsem Temná luna. Tak mi tady říkají."

Paul přikývl, ačkoliv neměl tušení, proč právě této informaci stařena věnuje tolik pozornosti. Tohle není můj svět, připomněl si. Pro primitivní lidi mají jména magickou moc.

"Ty jsi ze Země mrtvých?" zeptala se. "Řekni mi svůj pravdivý příběh."

"Já... já jsem z velmi vzdálené země. Lidé - lovci - mě zachránili, když jsem byl ve vodě a topil se." Zaváhal a pak zmlkl. Myslel si, že by stařena nepochopila jeho skutečný příběh, protože ho nechápal ani on sám. Dokonce si ho ani celý přesně nepamatoval.

Žena stáhla rty. "A co chceš od nás? Co jsi přinesl Lidem? Co si odsud odneseš?"

"Doufám, že od vás nic neodnesu. Snad jen trochu jídla a přístřeší, které mi dáte." Bylo těžké mluvit bez toho, aby to neznělo jako řeč indiánského náčelníka v nějakém špatném westernu. "Přišel jsem z řeky bez ničeho, takže nemám žádné dary, které bych vám mohl dát."

Temná luna se na něj opět podívala, a tentokrát její odhad trval o něco déle. Běží daleko se vrátil s nádobou, která vypadala jako kus zvířecího rohu. Stařena se žíznivě napila a pak se její pohled stočil zpátky na Paula. "Musím přemýšlet," řekla po chvíli. "Nechápu, co na světě děláš." Otočila se a poplácala Běží daleko po rameni, pak nečekaně zesílila hlas a promluvila na ostatní Lidi. "Lovci se vrátili. Přinesli jídlo."

Ostatní, kteří až dosud téměř civilizovaně předstírali, že neposlouchají, o čem stařena s Paulem mluví, nyní začali hlasitě provolávat slávu, i když většina z nich měla plná ústa.

"Dnešní noc je dobrá." Temná luna pomalu roztáhla ruce. Zdálo se, že tíha kožešin je na její tenké tělo poněkud příliš.

"Dnes v noci tedy budu vyprávět příběh a Duch řeky bude v dobrém myslet na Lidi, kteří mu dali najíst."

Lidé se sesedli blíž kolem nohou Temné lundy. Mnozí z nich toho využili, aby si Paula pozorně prohlédli. Viděl ve většině tváří strach a zájem, jenom Lovec ptáků mu připadal, že nemá daleko k násilí. Ostatní Lidé se na něj dívali téměř stejně, jak by se obchodníci dívali ze dveří svého obchodu na šílence na ulici bez toho, aby měli v úmyslu do něčeho zasahovat.

Některé menší děti zatím usnuly únavou z prožitého vzrušení a s plnými břisky pečeného masa. Jejich rodiče je však nedonesli do stanu, protože nechtěli přijít o něco, co se podle všeho jevilo jako mimořádně důležité. Lovec ptáků, jehož nedůvěra nebyla až tak silná, aby se vzdálil, se postavil na vnější část kruhu, a přestože na Paula stále zlostně hleděl, poslouchal s ostatními.

"Povím vám o dnech, co už jsou dávno pryč," začala Temná luna a její hlas měl zvláštní zpěvnou kadenci, takže i Paul ucítil zvláštní uspokojení z obřadního začátku jejího vyprávění. "Stalo se to ještě dříve, než po tomto světě začali chodit otcové vašich otců."

Když se na okamžik odmlčela, ucítil nečekaně vzrušení. Přes svou vlastní skepsi se nemohl ubránit příjemnému pocitu z toho, že sedí v chladné jeskyni a zanedlouho se stane posluchačem jednoho z nejstarších příběhů na světě.

* * *

"Za těch časů," začala Temná luna, "bylo všechno černé."

Nebylo žádné světlo ani teplo. Všude byla zima a První muž s První ženou trpěli. Vydali se tedy k dalším Prvním lidem, všem Zvířecím lidem, aby se jich zeptali, jak se zahřát.

Dlouhý nos jim poradil, aby si po celém těle nechali narůst vlasy, jako to udělal on. Jelikož byl velký, První muž a První žena si mysleli, že musí být i velmi starý a moudrý. Ale i když se snažili ze všech sil, nepodařilo se jim nechat si narůst tak dlouhé vlasy, aby se zahřáli. A proto První muž velkého Dlouhého nosa zabil, ukradl mu kůži s jeho vlasy a nějakou dobu pak zimou netrpěli.

Jenže zanedlouho byl svět ještě o něco chladnější, a tak už je kůže Dlouhého nosa nedokázala zahřát. Proto se vypravili za Jeskynní ženou, aby se zeptali jí, jak si mají opatřit teplo.

"Musíte najít hlubokou díru v horách," prohlásila Jeskynní žena, "a tam můžete žít tak jako já, stranou od palčivého větru, a tam můžete vychovat i své děti."

Ale První muž a První žena nemohli najít žádnou vlastní jeskyni, proto zabili Jeskynní ženu a ukradli si její díru ve skále pro sebe. Nějakou dobu pak zimou opět netrpěli.

Jenže svět znovu o něco ochladí. První muž a První žena se krčili v jeskyni a omotali se kůží, ale věděli, že brzy zemřou chladem.

Jednoho dne První žena spatřila Holý ocas, jak přeběhl jejich jeskyni. Chytila ho do ruky a chystala se ho sníst, protože byla velmi hladová, ale Holý ocas jí řekl, že když ho nesní, prozradí jí něco velmi důležitého. Žena tedy zavolala Prvního muže, aby si také vyslechl, co má Holý ocas na srdci.

"Řeknu vám jedno tajemství," začal Holý ocas. "Žluté oko, který žije tam venku v temnotě a mrazu, má magickou věc. Je to věc, která se ohýbá i při nejslabším vánku, a přesto ji ani silný vítr neodnese. Nemá žádné zuby, ale přesto dokáže požírat tvrdé větve stromů. Ta magická věc je ale také teplá a zahání chlad. A to je důvod, proč oči Žlutého oka stále jasně září do tmy."

"A k čemu to je nám?" zeptal se První muž. "Nikdy nám tu svou magickou věc nedá."

"Můžeme ho podvést a ukrást mu ji," řekla První žena. "Copak jsme nepřipravili Dlouhého nosa o jeho kůži a Jeskynní ženu o její domov?"

První muž mlčel. Měl ze Žlutého oka strach, protože byl silný a krutý a také o poznání chytřejší než Dlouhý nos nebo Jeskynní žena. První muž také věděl, že se kolem doupěte Žlutého oka povaluje spousta kostí ostatních Zvířecích lidí. Ale přesto naslouchal, co mu První žena povídala.

"Udělám, co mi radiš," řekl nakonec. "Kdybych se o to nepokusil, stejně bychom zemřeli a temnota by nás dostala."

* * *

Plameny se chvěly v pravidelném rytmu a vrhaly na stěny jeskyně dlouhé stíny. Paul se zachvěl a přitáhl si kožešiny blíž k tělu. Začínal být ospalý a těžko se mu přemýšlelo. Všechno bylo tak zvláštní. On už tento příběh ale někde slyšel, že je to tak? Ale jak by něco takového bylo možné?

V jeskyni byla o poznání větší tma a záře rudých uhlíků proměnila všechny posluchače jen v načervenalé duchy. Hlas Temné luny stoupal a klesal, jak vyprávěla o ukradeném ohni.

* * *

První muž se tedy vydal na místo kostí, kde žil Žluté oko. Z dálky už viděl jeho planoucí oči, ale Žluté oko ho viděl ještě o něco dříve.

"Co chceš?" zeptal se Prvního muže. "Jestli mi to neřekneš, rozdrťm tě v zubech." Žluté oko na Prvního muže vycenil své strašlivé tesáky.

"Měl bych pro tebe obchod," řekl První muž. "Chtěl bych od tebe koupit tu teplou věc, co u sebe máš."

"A za co bys ji ode mě chtěl koupit?" zeptal se Žluté oko a jeho oči se rozzářily o něco jasněji.

"Za dítě," řekl První muž. "Stejně by zemřelo, kdybychom nezískali tu tvou jasnou teplou věc."

Žluté oko si olízl rty a začal cvakat ostrými tesáky. "Tak ty bys mi dal své dítě za trochu mého ohně?"

První muž přikývl.

"Tak to dítě polož na zem, abych na ně viděl," řekl Žluté oko. "Pak ti dám, oč mě žádáš."

První muž sáhl mezi kožešiny a vytáhl dítě, které jeho žena vytvořila svými zručnými rukama z hlíny. Položil dítě na zem před Žluté oko.

"Je velmi tiché," řekl Žluté oko.

"Bojí se tvých zubů," odpověděl První muž.

"To je dobře," prohlásil Žluté oko a znovu otevřel tlamu. "Sáhni mi do krku a najdeš tam to, co jsi chtěl."

První muž byl velmi vyděšený, ale přesto přistoupil blíž ke Žlutému oku a ucítil silný zápach smrti.

"Sáhni mi do tlamy," opakoval Žluté oko.

První muž natáhl ruku a vložil ji hluboko do tlamy Žlutého oka. Vyhnul se ostrým zubům a sáhl mu až do krku. Konečně nahmatal něco velmi teplého a rychle kolem toho sevřel dlaň.

"Vezmi si jen trochu," řekl Žluté oko.

První muž vytáhl ruku. Bylo to něco žlutého, co se ohýbá ve větru, a přesto to vítr neodnese. Nemělo to žádná ústa, ale přesto se to začalo zakusovat do jeho kůže. První muž se podíval na Žluté oko a všiml si, že zatím začal očichávat dítě z hlíny. A tak se dal První muž na útěk. Tu žlutou věc svíral v ruce.

"Tohle není tvé dítě!" křičel za ním zlostně Žluté oko. "Podvedl jsi mě, První muži."

Žluté oko se za ním vrhl. První muž běžel ze všech sil, ale přesto slyšel, jak ho jeho nepřítel dohání. Teplá magická věc byla velmi těžká a navíc ho páčila v dlaně, a tak ji První muž vyhodil do vzduchu. Ta věc tam ale zůstala a začala na svět kolem sebe vrhat žluté světlo. Žluté oko znovu vykřikl a rozběhl se rychleji, ale První muž konečně dorazil k jeskyni, kde žil se svou První ženou, a vběhl dovnitř. Zavalili vchod velkým balvanem, aby se dovnitř Žluté oko nedostal.

"Vy jste mě podvedli a já vám to nikdy nezapomenu," křičel Žluté oko. "A až budete mít skutečné dítě, vezmu vám ho."

První muž ležel na zemi v jeskyni a v jeho těle už nebyla žádná síla. První žena si všimla, že kousek té jasné žluté věci zůstal v jeho dlani. Smetla to klackem stranou, a když ta věc začala suché dřevo požírat, ozářila celou jeskyni a kolem se rozšířilo teplo. Byl to oheň.

Od té doby už První muž nikdy neměl stejné prsty jako ostatní Zvířecí lidé. Jeden prst na každé ruce měl vychýlený na stranu od toho, jak nesl horký oheň, a to je také důvod, proč mají děti Prvního muže a První ženy také jiné ruce než ostatní Zvířecí lidé.

Z ohně, který vyhodil První muž do vzduchu, se stalo slunce, a když září, Žluté oko a jeho lidé se ukrývají před jeho světlem, protože jim připomíná, jak je První muž podvedl. Ale když se slunce zmenší a země potemní, Žluté oko opět vychází a z jeho oka se stává měsíc, kterým se dívá z oblohy a hledá dítě, jež mu První muž a První žena slíbili. A tak každou noc od té doby, co po světě chodí otcové vašich otců, hledá děti Prvního muže a První ženy.

Hlas Temné luny byl nyní neobyčejně tichý. Připomínal spíš šepot, vznášející se ztichlou jeskyní.

"Bude je hledat tak dlouho, dokud po tomto světě budou chodit děti jejich dětí."

* * *

Zaslechl hlasité pomalé bouchání, připomínající tikot obřích hodin nebo kroky nějakého blížícího se obra, ale neviděl nic než temnotu a necítil nic než mrazivý vítr. Neměl žádné ruce ani tělo, nemohl se chránit před tím, co na něho číhalo uprostřed černé nicoty.

"Paule," ozval se hlas stejně tichý jako zvuk padajícího pírká, ale jemu se rozbušilo srdce tak, jako by na něj někdo vykřikl.

"Jsi to ty?" ozval se mu v hlavě jeho vlastní hlas, protože on už neměl žádné uši, aby se slyšel mluvit.

Něco bylo vedle něj ve tmě. Cítil to, i když nedokázal říct, jak je to vůbec možné. Cítil to, byla to bytost s prudce tlukoucím srdcem.

"Paule, musíš se vrátit zpátky k nám. Musíš se vrátit ke mně."

A stejně, jako by nikdy neopustila jeho sny, ale jen zmizela z jeho probuzené mysli, ji nyní viděl ve své vzpomínce. Viděl každý detail jejího podivně krásného okřídleného těla. Viděl její smutné oči. Krčila se ve zlaté kleci, zatímco on bezmocně stál na druhé straně mříží. Opustil ji a nechal ji napospas té strašlivě vrzající věci, nechal ji napospas Starému Muži.

"Kdo jsi?"

Její obraz byl o něco jasnější, jen se trochu chvěl vlivem jeho netrpělivosti. "Já nejsem nikdo, Paule. Já nevím, kdo jsem - a už mi na tom ani trochu nezáleží. Vím jen to, že tě potřebuji a že musíš přijít."

"Přijít? Ale kam? Říkala jsi, abych se vrátil zpátky k vám. Ke komu?"

"Kladeš příliš mnoho otázek," řekla smutně a nikoliv rozněvaně. "Já ale neznám odpověď na tvé otázky. Vím jen to, co vím. Když za mnou přijdeš, budeme to vědět oba."

"Ty jsi Vaala? Jsi ta stejná žena, se kterou jsem se setkal?"

A opět její netrpělivá odpověď. "To není důležité. Je pro mě strašlivě těžké tu být, Paule - tak těžké! Poslouchej! Poslouchej, a já ti řeknu všechno, co vím. Existuje jedno místo, černá hora, která se tyčí až k nebesům - zakrývá i hvězdy. Tu horu musíš najít. Tam leží odpovědi na všechny tvé otázky."

"Ale jak? Jak se tam dostanu?"

"Já nevím." Pauza. "Ale mohla bych to vědět, kdybys mě dokázal najít."

Něco rušilo jeho koncentraci. Byla to vzdálená, ale přesto poměrně vytrvalá bolest. Jakýsi tlak, který Paul nedokázal ignorovat. Sen se hroutil pod svou vlastní váhou. Jak cítil, že se mu začíná vzdalovat, zoufale se pokusil ještě na okamžik zadržet ten hlas ve tmě.

"Mám tě najít? To tím chceš říct?"

"Musíš za mnou přijít... za námi..." začínala se ztrácet a její hlas zněl už jen jako šepot na konci dlouhé chodby.

"Neopouštěj mě! Jak tě mám najít?" Nepříjemný pocit začínal sílit, domáhal se jeho pozornosti. "Kdo jsi?"

Z velké dálky se ozvalo tiché mumlání: "Já jsem... rozbité zrcadlo..."

* * *

Prudce se posadil, hrdlo měl stažené a v žaludku měl pocit, jako by se mu tam zabodávaly ostré nože. Zase byla pryč! Jeho spojení se zdravým rozumem - ale jak ho může někdo nebo něco tak zřetelně šílené zavést zpátky do reality? Nebo to snad byl zase jenom sen...?

Bolest zesílila. Přinutil oči přivyknout šeru, a když obrátil oči k rozžhaveným uhlíkům, všiml si, že se nad ním tyčí temná postava. Na břiše cítil něco tvrdého a ostrého. Paul sáhl rukou dolů a ucítil mezi kožesinami na břiše zabodnutý hrot kamenného oštěpu. Kožešina začínala nasakovat teplou krví. Kdyby ten někdo přitlačil oštěp ještě o malý kousek, probodl by mu vnitřnosti.

Lovce ptáků se naklonil blíž a jeho dech páchl kyselým masem. Hrot oštěpu se zabodl o něco víc.

"Ty jsi můj úhlavní nepřítel, Duchu řeky. A já tě teď pošlu zpátky do Země mrtvých."

Knihy první

TAJNÁ ŘEKA

...protože tady jsou miliony různých tvarů a stínů, utopených snů, náměsíčnost a snění. A tomu všemu my říkáme životy a duše. Ležíme a sníme, sníme v klidu, zmítáme se jako spáči ve svých postelích. Jen nekonečné vlny neustávají ve svém pohybu.

Herman Melville, Bílá velryba

Kapitola 1

Hluboké vody

INTERNET/ZPRÁVY: Školáci potřebují dokument, aby nemuseli nosit helmy

(vizuál: děti, zkoušející si helmy)

HLAS: Děti v Pine Station, v jednom menším městě v Arkansasu, buď musí nosit bezpečnostní helmy během celého školního dne, nebo jejich rodiče musí podepsat, že se zřikají práva soudit se v případě, že jejich děti utrpí nějaké zranění.

(vizuál: Edlington Gwa Choi, školní inspektor v Pine Station)

GWA CHOI: "Je to docela jednoduché. Nemůžeme si dovolit žádné další pojistné krytí. Proto ty pěkné pohodlné helmy - děti o nich ani nebudou vědět. Provedli jsme potřebné testy. A když je nebudou chtít, pak je to také v pořádku, pokud jejich rodiče vezmou zodpovědnost na sebe..."

BROUK VELIKOSTI NÁKLADNÍHO VOZU SE POMALU vznášel podél břehu a pavián vedle ní zíval, zatímco Renie umírala touhou po cigaretě.

"A my jdeme dolů,"

zpíval svým melodickým hlasem !Xabbu,

"dolů do vody.

Ach!

Kde se ryby ukrývají

ukrývají a smějí..."

* * *

"Co je to?" zeptala se Renie, sledující brouka lezoucího po kamenech na břehu, který se pohyboval tak tupě jako jeden z těch robotů, co pracují na povrchu Marsu a Měsíce. "Co je to za písničku?"

"Zpíval to můj strýček. Pomáhalo mu to být trpělivý, když čekal, až ryby poplují přes kamennou přehradu, kde je mohl snadno chytit." !Xabbu se poškrábal na boku takovým způsobem, jaký připomínal spíš lidské gesto než zvířecí.

"Ach." Renie se zamačila. Měla potíže se soustředěním, a tak ji snad poprvé nezajímaly ani !Xabbuovy příběhy o jeho dětství v deltě Okavanga. Kdyby jí někdo řekl, že bude transportována někam, kde to nad vši pochybnost vypadá jako v magické zemi, kde se dá historie přepsat mrknutím oka nebo kde se lidé dají zmenšit do velikosti makového zrnka, jistě by si myslela, že se docela zbláznil. Jenže v této chvíli to jediné, na co dokázala myslet, bylo to, že nemá žádné cigarety. Naposledy si zapálila před dvěma dlouhými dny a momentální potěšení z plavby uprostřed řeky na velkém listu, který kdysi býval lodí, jí dalo příležitost si vzpomenout, jak moc jí cigarety chybějí.

Odstrčila se od zahnutého kraje listu. Lepší bude, když se do něčeho pustí, do čehokoliv, jen aby nemusela zoufale postávat a posedle vzpomínat na svou drogu jako nějaký narkoman. Rozhodně se nedalo říct, že by měla vše pod kontrolou, uvědomila si. Vlastně skutečnost byla taková, že od chvíle, kdy dorazili do Ataskova virtuálního světa, nic nešlo tak, jak by mělo.

Na druhé straně řeky zatím velký brouk vylezl z pláže a chystal se zmizet v moři zelených stébel. Každé z nich bylo stejně vysoké a silné jako palmové stromy u ní doma. Opatrně zamířila doprostřed listu a nechala !Xabbua, ať si zpívá tichou rybářskou píseň a sleduje prázdný břeh...

Na nejvzdálenějším konci listu se rýsovala upířská postava Sladkého Williama. Sledoval druhý - o něco vzdálenější - břeh, zatímco ostatní seděli opření zády o obrovskou centrální žilu. Kousky listu utržených z okrajů si drželi nad hlavou, aby se alespoň trochu ochránili před horkým sluncem.

"Jak je mu?" zeptala se Renie Frederickse. Mladý muž ve středověkém úboru se staral o svého nemocného přítele Orlanda. Přestože Orlando právě teď spal, jeho svalnaté simové tělo neprozrazovalo, jak strašně slabé je dítě, které se pod ním ukrývá.

"Myslím, že dýchá o něco lépe," řekl Fredericks s přílišným důrazem, takže Renie o jeho slovech téměř okamžitě začala pochybovat. Podívala se na skrčenou postavu pod sebou a sehnula se, aby jí mohla sáhnout na čelo. "Tak to asi nepůjde," dodal téměř omluvně Fredericks. "Chci říct, že některé věci se na simech projevují a jiné ne. Případá mi například, že teplota těla se nemění."

"Já vím. Já jen... asi to je reflex." Renie se opět posadila. "Je mi to moc líto, ale nevypadá ani trochu dobře." Sama už měla málo sil a nemohla si dovolit podporovat žádné další nepravdy, i když jí to, co jí Fredericks o skutečném Orlando Gardinerovi vyprávěl, rvalo srdce. Obrátila se na druhou stranu. "A jak je tobě, Martino? Už se cítíš líp?"

Francouzská badatelka, která na sobě měla sim temilúnské ženy se snědou pletí a černými vlasy, se chabě usmála. "Je to... je to už lepší, myslím. Trochu. Bolest ze všech těch nových vstupů už pro mě není tak hrozná. Ale..." Potřásla hlavou. "Ve skutečném světě jsem byla slepá velmi dlouhou dobu, Renie. Ale tady nejsem zvyklá být slepá."

"Jak to myslíš, tady?" Sim robota-válečníka patřil goggleboyovi, který sám sebe nazýval "T4b". Renie měla dojem, že je mladší, než říká, možná dokonce ještě mladší než Orlando a Fredericks, a jeho věčně mrzutý tón teď jen prohloubil její podezření. "Myslel jsem, že tady ještě nikdo nikdy nebyl. K čemu teda všechnen ten zmatek předtím, když jste tu už byli?"

"Nemyslím si, že to je to, co tím chtěla říct..." začala Quan Li.

"Ne, ještě jsem tu nikdy nebyla," ozvala se Martina. "Ale žila jsem prakticky neustále online. To byl svět. Ale ten... hluk, od té doby, co jsem tady, to strašné množství informací... způsobuje, že neslyším a nevnímám tak, jak jsem byla zvyklá." Pomalu a nemotorně si začala třít spánky. "Je to, jako bych měla v hlavě oheň. Jako hmyz."

"Bůh ví, že víc hmyzu už opravdu nepotřebujeme." Renie zvedla hlavu a zadívala se do dálky, kde stále poletovala obrovská vážka. Právě se otočila a zamilovala přes řeku, vydávala u toho stejně hlasitý zvuk jako tryskové letadlo.

"Můžeme něco udělat, Martino?"

"Ne. Snad se s tím... časem naučím žít."

"Tak co tedy budeme dělat?" řekla po chvilce Renie. "Můžeme se prostě nechat unášet proudem, a to doslova i v přeneseném významu. Nemáme nejmenší tušení, co vlastně hledáme, kam jdeme nebo jestli vůbec jedeme tím správným směrem. Má snad někdo z vás nějaký nápad?" Podívala se krátce na Florimel, která na sobě měla, stejně jako Martina a Quan Li, temilúnský šim, a uvažovala, kdy tato žena dá najevo své pocity, ale Florimel zůstala mlčky sedět, jako tomu ostatně bylo po většinu času od chvíle, kdy začal jejich zoufalý útek. "Když budeme čekat... no, Sellars říkal, že pro nás někdo jde." Renie se rozhlédla kolem sebe po podivné směsici šimů. "A ti lidé nás skutečně jen velmi těžko přehlédnou, že?"

"Tak co tedy navrhuješ, zlato?" ozval se Sladký William, který se mezitím otočil a krácel po nerovném povrchu listu směrem k nim. Renie napadlo, jestli se přece jen necítí v tom černém koženém oblečení trochu nepohodlně. Zvláště když podnebí tu je téměř tropické. "Nic ve zlém, ale začíná mě ten tvůj přístup nemělo-by-se-něco-dělat trochu nudit. Určitě jsi v životě dělala průvodkyni, co? Navrhuješ snad postavit na palubě motor z našich nehtů, nebo něco podobného?"

Renie se kysele usmála. "Určitě by to bylo lepší než tady jen tak sedět a čekat, až nás někdo najde a vyloví. Já jsem jen doufala, že někdo vymyslí něco trochu praktičtějšího."

"Myslím, že máš pravdu." William si klekl vedle ní a ostrým kolenem jí strčil do nohy. Renie napadlo, že od chvíle, kdy opustili Ataskův palác, se trochu změnil. Připadl jí méně arogantní. Dokonce i jeho ostrý severoanglický přízvuk byl o něco méně výrazný, jako kdyby byl jen součástí jeho masky mrtvého klauna. "Tak co tedy budeme dělat?" zeptal se. "Nemůžeme pádlovat. Myslím, že bychom mohli doplavat na břeh - alespoň byste se zasmáli, až mě uvidíte plavat - ale co dál? Příliš se mi nelíbí představa, jak utíkáme před přerostlými brouky Brundibáry."

"A jsou oni tak velcí, nebo jsme my tak malí?" zeptal se Fredericks. "Chci říct, že by to mohli být monstrózní brouci, víte, jako jsou třeba v simovém světě Víkend radiace."

Renie přimhouřila oči a zadívala se na břeh. Nad vodou se freneticky vznášelo několik dalších brouků, o něco menších než vážky. "No, stromy jsou vysoké několik mil, zrnka písku na pláži jsou velká asi jako vaše hlavy a my plaveme na listu, který je pro nás stejně velký jako loď. Tak co si myslíte? Já bych řekla, že my jsme malí."

Fredericks po ní ublíženě mrkl a potom obrátil svou pozornost zpátky na svého spícího přítele. Také Sladký William se na Renie podíval a v jeho očích bylo vidět překvapení. "Nezdá se ti, že jsi trochu kousavá, zlato?" zeptal se ohromeně. Renie se zastyděla, ale jen trochu. Ti lidé se chovali, jako by šlo jen o nějakou dobrodružnou hru, jako kdyby bylo předem jasné, že všechno nakonec dobře dopadne, že až bude nejhůř, podaří se jim zabodovat. "Tohle ale neskončí zdvořilou větou 'Konec hry', víte," řekla a pokračovala nahlas ve svých úvahách. "Cítila jsem a viděla, jak jeden muž zemřel, když se pokoušel vniknout do této sítě. A ať už se Ataskovým stalo něco mimo linku nebo přímo v ní, jistě je, že jsou oba mrtví." Slyšela, jak se jí zadržává hlas, a musela se moc snažit, aby nad ním opět získala kontrolu. "Tohle není hra. Můj bratr umírá - možná už je dokonce mrtvý. A já jsem si jistá, že i vy všichni máte své vlastní starosti, tak se do toho, sakra, dejme."

Následovala chvilka ticha. Nakonec to vyřešil T4b, robotický válečník s nerezovými hroty, nýty a boxery: "My posloucháme. Tak povídej."

Renie zaváhala. Tíha jejich problémů se najednou zdála být neúnosná. Ani jednoho z nich neznala, neměla pro ně odpovědi - vlastně ani nevěděla, na jaké otázky hledat odpověď. A kromě toho byla už unavená od věčného pobízení těchto cizích lidí. Byla to skutečně velmi podivná skupina a projevovala jen velmi málo iniciativy, kterou v nich Sellars tušil. Kromě toho věřila ze všech lidí jen a jen Xabbuovi, protože Martina se také podivně změnila, už nebyla tak tichá a výkonná jako předtím.

"Podívejte," řekla Renie. "Souhlasím, že pokud tomu můžeme pomoci, nebudeme se snažit přistát. Když vezmeme v úvahu, že hmyz je tu velký jako dinosauři, dá se předpokládat, že tu budou i jiná zvířata. Ještě jsme neviděli žádné ptáky, ale to neznamená, že tu žádní nejsou, a třeba takový racek by nás spolkl všechny najednou."

"Takže co jiného můžeme dělat, než plout dál?" zeptala se Quan Li.

"No, netvrdím, že můžeme vyrobit motor, ale nevzdávala bych se myšlenky na pádlování, a dokonce bychom si mohli i vytvořit nějakou plachtu. Co kdybychom utrhlí z listu další kousek," řekla a ukázala na kousky listu nad jejich hlavami, "a použili je na plachtu?"

"Bez stěžně nemůžeš mít plachtu," ozvala se ztěžka Florimel. "To ví přece každý."

Renie nadzvedla obočí: Ta tichá žena podle všeho přece jen uměla mluvit. "A je to skutečně tak? Nemohli bychom se pokusit vytvořit něco, co by alespoň trochu zachytilo vítr? Co jsou ty věci, které používají na raketoplánech - brzdicí padáky? Proč bychom tedy nemohli vyrobit právě takový obrácený padák a použít některé tenké žilky listu jako provazy, kterými bychom ho přivázali?"

"Myslím, že Renie má opravdu dobrý nápad," řekla Quan Li.

"No jasně, ona je takový náš Bobby Wells," prohlásil Sladký William. "Ale jak dlouho nám to bude trvat? Je dost dobře možné, že než s tím budeme hotovi, umřeme tu hladem."

"My přece nepotřebujeme jíst, že ne?" Renie se rozhlédla kolem sebe, simové tváře byly najednou vážné. "Chci říct, copak jste vy všichni... copak jste si to nějak nezařídili? Jak můžete být online tak dlouho bez toho, abyste se předtím

nepostarali o nějaký vyživovací systém?"

"Já nejspíš dostávám výživu nitrožilní kapačkou." Fredericks zněl najednou ztracený a zoufalý. "V nemocnici." Ukázalo se, že otázka Sladkého Williama byla více či méně teoretická. Všichni členové skupiny svorně tvrdili, že mají nějaký zdroj, který jim umožní být v tomto směru poměrně soběstačnými. Dokonce i William odhalil závěs svého úctyhodného já natolik, aby prozradil: "Pravděpodobně budu v pořádku asi tak týden, moji milí kamarádi, ale pak budu muset doufat, že se po mně začne někdo shánět." Podivné bylo, že všichni se o svých životech mimo síť zdráhali mluvit, což jen zvyšovalo její znepokojení.

"Podívejte se, ocitli jsme se v situaci života nebo smrti," řekla nakonec. "A my všichni máme své důvody, proč jsme tady. Musíme si vzájemně věřit."

"Neber to osobně," ozval se Sladký William a ušklíbl se. "Ale já nehodlám přistoupit na nějaké A-ťed'-nám-hezky-pověz-svůj-příběh. Nikdo nemá právo na můj život. Jestli chceš slyšet můj příběh, musíš si to zasloužit."

"Tak co chceš vědět?" zeptala se Florimel. Její temilúnský sim vystihoval docela jasně její zlost. "My všichni jsme nějak postižený. Jsme kriplové. Ty, já, on, zkrátka všichni, milá slečno Sulaweyová. Proč by si nás jinak ten Sellars vybral - a proč si myslíš, že jsme všichni připraveni být online dlouhou dobu? Kdo jiný by trávil tolik času v síti?" "Mluv za sebe!" obořil se na ni Sladký William. "Já mám svůj život a není v něm místo pro Víkend: Zachraňte svět Fantazie. Já jen odsud chci vypadnout a vrátit se zpátky domů."

"Já jsem nebyl připravený," ozval se Fredericks. "To je důvod, proč mě moji rodiče odvezli do nemocnice. Ani Orlando to nečekal. Ocitli jsme se tu úplnou náhodou." Zamyslel se. "Zajímalo by mě, kde je teď on - tedy mám na mysli jeho skutečné tělo."

Renie zavřela oči a snažila se zůstat klidná. Prála si, aby se !Xabbu vrátil z okraje listu, ale on stále sledoval břeh řeky. "Máme na práci mnohem důležitější věci než se tu hádat," řekla po chvíli. "Fredericksi, ty jsi říkal, že ses pokoušel odpojit a že to bylo velmi bolestivé."

Mladý muž přikývl. "Bylo to hrozné. Prostě příšerné. Neumíte si ani představit, jaké to bylo." Otrásl se a složil si ruce na prsou.

"Mohl jsi s někým komunikovat, Fredericksi? Mluvil jsi se svými rodiči?"

"Říkej mi Sam, buď tak hodná."

"Sam. Mohl jsi mluvit?"

Zamyslel se. "Myslím, že ne. Chci říct, že jsem křičel, ale když o tom teď přemýšlím, vlastně jsem se ani neslyšel. Ne když jsem byl... tam. Tolik to bolelo! Myslím, že jsem nemohl říct ani slovo - prostě si neumíte představit, jak hrozné to bylo..."

"Já to vím," řekla Florimel, ale v jejím hlase bylo jen velmi málo porozumění. "Já jsem se také pokusila odpojit."

"Opravdu? A co se stalo?" zeptala se Renie. "Našla jsi nějaký způsob, jak to udělat?"

"Ne, byla jsem na tom úplně stejně jako... jako on," řekla prostě. "Stalo se to před tím, než jsem dorazila do Temilúnu. Ta bolest se ani nedá popsat. I kdyby existoval způsob, jak to znovu udělat, raději bych se zabila, než abych to zažila znovu."

Renie se posadila a povzddechla si. Obrovský oranžový kotouč slunce se před několika okamžiky ukryl za vrcholky stromů a vítr začal být konečně alespoň trochu osvěžující. Nad hlavami jim začal poletovat noční hmyz. "Ale jak je možné, že nemůžete najít své neurokanyly? Myslím tím, že je možná nevidíte, ale určitě je alespoň cítíte, nebo ne?"

"Nebud' naivní, drahá," řekl William. "Informace, které přicházejí do našeho mozku přes prsty, nejsou o nic skutečnější než to, co přichází do našich uší a očí. Přesně to se stává s nervovým připojením. A co máš tedy ty, že je to o tolik lepší?"

"No, není to lepší. Vlastně je to ještě horší." Renie se nuceně usmála. "Moje zařízení je velmi staré - je to takové zařízení, ve kterém vás nikdy nemůžou najít mrtvého. A protože je to tak primitivní, můžu si to jednoduše sama sundat a odpojit se."

William se zamračil a řekl: "Dobrá, takže sláva Hollywoodu." Renie neměla nejmenší tušení, co tím chtěl říct. "K čemu je to dobré pro nás ostatní?"

"Mohla bych se odpojit! Mohla bych sehnat pomoc!"

"A co tě přivádí na myšlenku, že se právě ty vyhneš té strašné mučivé bolesti?" zeptal se William.

"Nech ji jít," zavrčel T4b. "Ať si dělá, co chce. Hlavně když nás odsud nějak dostane."

"Protože moje zařízení není napojené přímo na nervový systém jako to vaše." Zvedla ruce a dotkla se své tváře, aby našla sice neviditelnou, ale přesto skutečnou masku, kterou měla na hlavě už tolikrát předtím. Jenže tentokrát se dotkla jen své kůže.

"A co ten tvůj bratr, o kterém jsi nám říkala," ozvala se Florimel. "Byl jeho nervový systém napojený přímo na ovládací systém? Já myslím, že ne."

"Renie?" zeptala se Quan Li. "Vypadáte hrozně nešťastně. Jestli nám o svém nebohém bratrovi nechcete vyprávět, tak to nevádí."

"Já už to necítím." Měla pocit, jako by se na ni šero tlačilo ze všech stran. Byla ztracená v nejpodivnějším představitelném světě. "Pro Boha živého, já necítím svou masku. Je pryč!"

* * *

Orlando byl nějakou dobu schopen sledovat hovor kolem sebe, ale pak se opět ponořil do černoty a hlasy jeho společníků se rozplynuly do nesrozumitelného mumlání. Za chvíli se smísily s vlnkami, které omývaly jejich podivné plavidlo.

Měl pocit, jako by nic nevážil, a zároveň se cítil neskutečně těžký. Nehýbal se, jen ležel vedle Frederickse, ale na

druhou stranu se přece jen pohyboval dolů přes tenký list a nořil se do teplé vody. Potápěl se do vodních hlubin. A jelikož to nebylo tak dlouho, co s Fredericksem plavali na provizorním voru, bylo mu to docela jedno. V transu mu vodní svět připomínal světlo, ale to světlo se ohýbalo a třísťilo tak, že to vypadalo, jako kdyby procházelo srdcem nějakého obrovského nekvalitního drahokamu. A jak se nořil hlouběji do temné řeky, začaly se kolem něj vznášet lesklé postavy. Vnitřní záře těch bytostí byla ještě oslnivější než záblesky slunce. Zdálo se, že si ho nevšímají, dál si pokračovaly na své klikaté cestě a nechávaly za sebou tenké čárky jako částičky ve sklenici s bublinkovou vodou.

Nebyly to ale ryby. Bylo to světlo - čisté světlo.

Už zase sním. Ta myšlenka se mu vynořila v mysli velmi pomalu, jako kdyby právě vyluštil záhadu nějakého tajemného příběhu, který už ho dávno nezajímal. Netopím se, ale sním.

Jak se nořil hlouběji a hlouběji, světlo bylo čím dál slabší a tlak sílil. Uvažoval, jestli takto vypadá smrt, když konečně přijde. Je mírná a beznadějná. Možná tentokrát už skutečně umíral - pochopitelně pro něj bylo obtížné zajímat se o všechny věci života, o jaké se zajímali všichni ostatní. Snad se nakonec přece jen není čeho bát. Doufal, že to tak skutečně je, ale studoval a sledoval smrt už tak dlouho, snažil se naučit každíčký drobný detail, aby byl připravený, až to jednou přijde, proto tomu teď nemohl tak docela věřit.

Pokud si dobře vzpomínal, smrt na něj čekala - nebyla to ale vzdálená smrt, jaká čekala na ostatní lidi, smutná, ale nezbytná schůzka, která čeká jednoho dne na každého v době, kdy je život uspokojivě naplněn a všechno důležité dokončené. Na něj číhala velmi přítomná smrt, byla trpělivá a vytrvalá jako výběrčí daní, smrt, která stála za dveřmi každého dalšího dne a vyčkávala jenom na vhodný okamžik, kdy bude moci svou kostnatou nohou překročit práh... Orlandovo snění přerušil stín, a když se ho na krátký okamžik zmocnil nepříjemný strach, uvědomil si, že ať už to čekal či nikoli, stále ještě nebyl odhodlaný vzdát se mrazivému útoku smrti. Ale pokud to tedy byla smrt a konečně si pro něj přišla, podobala se temné siluetě v hlubokých vodách. Přišla v podobě... kraba nebo jakési bytosti s mnoha končetinami. Vlastně mu ten stín připomínal... brouka?

Orlando. Šéfe, já nevím, jestli mě slyšíš. Snažím se, ale nemám moc času. Jestli mě chytí, bude ze mě historie. Viděl, jak ta věčička mává kloubovitými nožkami a na hlavě mu září dvě tykadla. Snažil se na něj promluvit, ale nemohl. Voda mu ležela na prsou jako ruka nějakého obra.

Poslouchej, šéfe, když jsem s tebou naposledy mluvil, říkal jsi "Atasco". Tedy alespoň myslím, že to je to, co jsi říkal - bylo ti špatně rozumět. Přehrál jsem si to třicetkrát za sebou a udělal docela slušnou analýzu. Tedy tak slušnou, jak jen jsem dovedl. Ale já nevím, co to znamená, šéfe. V síti toho byla pěkná hromada o někom s takovým jménem. Byly toho celé tuny. Zavraždili ho v Jižní Americe. Toho chlapa. Budeš mi muset dát nějaké další informace, šéfe.

Orlando cítil mírnou vlnu zájmu, ale byl to jen drobný záchvěv pod těžkou pokrývkou. Co chtěla ta nohatá věc, aby udělal? Pokoušel se potopit na samé dno v klidu a míru.

Krab mu vylezl na prsa. Cítil jeho malé nožky velmi slabě, jako by zakletá spící princezna cítila tichý prosebný nářek. Chtěl se ho zbavit a nechat se opět unášet tím neskutečným klidem, ale ta věc mu nedala pokoj.

Tví rodiče se mě chystají vypnout, šéfe. Nevypnou sice domácí systém, protože mají strach tě znovu odpojit potom, co tvoje životní funkce tak výrazně klesly, ale mě se chtějí zbavit. Musel jsem se ve svém externím těle vplížit do tvého kufru, šéfe, ale je to jen otázka času, než si mě někdo v nemocnici všimne.

Orlando se opět pokusil promluvit. Cítil však, jak se mu každý zvuk zadržával v hrdle.

Viš, jediná možnost, jak odolat vypnutí, je, když mi to nařídíš, šéfe. Jsem jenom pseudoumělá inteligence, obyčejný agent - autoritu mají tví rodiče, pokud ovšem nerozhodne jinak. Ale já tě nemůžu nikde v síti najít. Kde jsi?

Snaha odolat tomu, co ho táhlo dolů, byla na Orlanda příliš. Cítil, jak se ho opět zmocňuje letargie, jak těžkne. Krabův hlas byl čím dál vzdálenější.

Šéfe, poslouchej mě. Nemůžu ti pomoci, když ty nepomůžeš mně. Musíš mi říct, abych se zachránil, sám to nezvládnou - vypnou mě. Když mi to nařídíš, mohl bych si sbalit všechny své věci a ukrýt se někde v systému. Dokonce bych se mohl přestěhovat do nějakého jiného systému. Ale to mi právě musíš ty říct, šéfe...

Nechtěl, aby někdo zahynul, dokonce ani elektronický brouk. "Tak dobrá tedy," zamumlal. "Zachraň se..."

Hlas zmizel, ale jeho naléhání zůstalo viset všude kolem. Orlando uvažoval, co jenom mohlo být tak důležité. A jak přemýšlel, cítil, že opět klesá dolů. Pod ním se rýsovala hluboká temná propast. Čekala na něj. Světlo už bylo jenom jako vzdálený bod vysoko nad ním a s každým dalším okamžikem se zmenšovalo jako umírající hvězda.

* * *

Renie byla v takovém šoku a prožívala tak strašné zděšení, že jenom stěží dokázala vnímat, co říkají ostatní kolem ní. Podivný sen se během jediného okamžiku proměnil v krutou a strašlivou nerealitu.

"Podívej se, zlato, netvař se tak překvapeně." Sladký William svěsil hubená ramena s dlouhými orlími pery, takže vypadal jako nějaký podivný pták z džungle. "Je to nejspíš nějaký druh autohypnózy nebo tak něco."

"Co tím myslíš?" zeptala se Quan Li. Stařena vzala Renie kolem ramen, když jí z očí začaly téct zcela nečekaně slzy.

Já necítím kyslíkovou masku, ale zato cítím slzy na své tváři - na holé tváři. Co se to jen děje? Renie prudce potřásla hlavou a krátce se vysmrkala. Styděla se, že se nedokázala ovládat před těmito cizími lidmi, ale když už necítila fyzické věci, které ji pojily se skutečným světem, pak to tedy znamenalo, že ani ona nemůže odejít z tohoto děsivého místa. A je jedno, jak zle se všechno vyvine. Já ale nejsem napojená tak jako ostatní. Jak se to tedy mohlo stát?

"Nevím, jestli je autohypnóza to správné slovo. Posthypnotická sugesce, však víte, co myslím. Jak to dělají kouzelníci."

"Ale kdo by něco takového dokázal? A jak?" ozvala se Florimel. "Nedává to žádný smysl." Její zlost se pomalu změnila v pohrdání a Renie na sebe měla ještě větší vztek, že se rozplakala právě před touto ženou.

"Možná je to stejné jako ta bolest, kterou jsem zažil, když jsem se pokoušel odpojit," ozval se Fredericks. "Ale ať už je

to co chce, rozhodně to nebolelo jen jako. V myšlenkách. Víte, co tím chci říct. Bolelo to doopravdy."

"Vidíte, to by také dávalo smysl," řekl William. "Něco naskočilo na nosnou vlnu, nějaký obzvlášť silný podprahový vjem. Pokud si vůbec můžou pohrávat s našimi mozky - a podle mě toho zatraceně schopní jsou, protože jinak bychom v první řadě my tady - pak se klidně vsadím, že to můžou dělat i bez toho, abychom si toho všimli."

Renie si utřela oči a znovu se vysmrkala. Snažila se ignorovat směšné a nemožné aspekty takového pokusu. Nad hlavou jim přeletělo několik dalších brouků. Každý z nich byl velký přibližně jako malé auto. Zdálo se, že si hmyz malých lidí, hádajících se na plovoucím listu, vůbec nevšimá - alespoň za to Renie děkovala osudu.

"Tak co tedy?" zeptala se nakonec. "Já si podle vás jen představuju, že si tu utírám nos, to se mi tu snažíš říct? A tady Fredericks si jen představoval, že dostal elektrický šok, a ten mu otřásl každým obrátek v jeho páteři?"

"Máš snad nějaké lepší vysvětlení, děvče?"

Přimhouřila oči. "Jak je možné, že toho tolik víš...?"

"Renie!" ozval se z kraje listu !Xabbu. "Na kraji vody je spousta dalšího hmyzu, a ten se právě zvedl a zamířil nad řeku. Ještě jsem nikdy žádný takový hmyz neviděl. Myslíš, že je nebezpečný?"

Renie se zadívala na jedno kulaté bzučící tělo, které právě přeletělo nad jejich listem. Přestože měl brouk lesklá a silná křídla, zbytek jeho těla vypadal poněkud podivně. Neohrabané nohy, masivní hlava.

"Ať už je to co chce, pro nás nebezpeční nejsou," prohlásila Florimel. "Nejedí nic tak velkého, jako jsme my, pokud vůbec něco jedí. Vypadá to, že se chystají k páření. Podívejte, jak tančí!" Ukázala na párek, které právě prováděl své pas-de-deux asi sto yardů od nich.

"Ty jsi biolog?" zeptala se Renie. Florimel zavrtěla hlavou, ale neprotestovala. Než se Renie stačila rozhodnout, jestli jí má položit ještě další otázku nebo ne, Fredericks začal divoce mávat rukama, jako by si je popálil.

"Orlando nedýchá!"

"Cože? Jsi si jistý?" Renie se odplížila k jeho nehybnému tělu. Fredericks klečel vedle svého přítele a tahal ho za svalnatou ruku v marné snaze probudit ho.

"Jsem si jistý! Jsem si jistý! Já jsem se na něj prostě podíval a on nedýchal!"

"Je to jen sim," řekl Sladký William, ale jeho hlas byl plný náhlého strachu. "Simy přece nedýchají."

"Jenže on ještě před chvílí dýchal," rozkřikl se na něj Fredericks. "Sledoval jsem ho. Jeho hrudník se hýbal. Dýchal, ale teď přestal."

Když Renie konečně dorazila k Orlando, Florimel ji prudce odstrčila, klekla si k němu a začala mu vši silou tlačit na hrudní kost.

"Je to přece jenom sim, zatraceně!" vykřikl William. "Co to děláš?"

"Jestli má dotekové receptory, pomůže mu to alespoň trochu," procedila Florimel skrz zuby. "Ale zbytečné plácání mu nepomůže vůbec - uměla bych ti poradit, co dělat s tou tvou nevymáchanou pusou."

"Omlouvám se." William zmateně hýbal dlouhými prsty. "Bože, je mi to líto."

"Nenechte ho umřít!" nařikal vedle ní Fredericks.

"Jestli je ve skutečném životě někde v nemocnici tak jako ty," vydechla Florimel, "pak tam pro něj můžou udělat mnohem víc než já tady. Ale jestli už se mu zastavilo srdce, můžeme ho udržet při životě alespoň tak dlouho, než se k němu někdo dostane s pomocí."

!Xabbu stál na zadních nohách vedle Renie, jednu ruku měl položenou na jejím rameni. Zdálo se, že čas nezadržitelně běží. Každá sekunda jim připadala jako celá věčnost. Renie měla bolestivě sevřený žaludek. Bylo to strašné sledovat Orlando, jak se mu bezvládně kýve hlava pokaždé, když ho Florimel praští do prsou, přesto se nedokázala od té hrozné podívané odvrátit. Několik yardů od okraje listu proletěl další bzučící brouk, a Renie si zoufale přála být opět velká, aby ho mohla zamáčknout rukou.

"Ten zvuk je čím dál horší," řekla najednou Martina, jako by nevěděla, co se kolem ní děje. "Ten hluk v mé hlavě."

"Teď s těmi brouky nemůžeme nic dělat," řekla Renie. "Prostě ho musíš ignorovat. Ten kluk možná umírá."

"Ne, je to... je to hrozně hlasité." Martina zesílila hlas. "Ach! Bože, pomozte mi, je to... něco je..."

List se najednou prudce naklonil, jako by do něj zespodu udeřila nějaká obrovská pěst. Renie, !Xabbu a ostatní se najednou ocitli ve vzduchu. Na krátký okamžik se jejich oči setkaly, pak list opět spadl zpátky na povrch řeky a všichni se ze všech sil snažili srovnat rovnováhu.

Než někdo z nich stačil říct jediné slovo, vynořila se těsně vedle listu na povrch obrovská lesklá věc velikosti ponorky. Byla to ryba. Voda jí stékala po lesklých puntikátých zádech, její ploché hloupé oko bylo širší, než byla Renie vysoká. Na krátký okamžik byla chřtánem rybiho titána vidět i růžová sliznice a chrupavka. Jak se list prudce rozhoupal ve vlnách právě se vynořivšího netvora, obrovská rybí tlama se zavřela a vylihnutý hmyz zmizel. Ryba se opět potopila pod říční hladinu.

První vlny roztočily list dokola, takže Renie a ostatní sebou bezmocně zmítali po nerovném povrchu listu. Pak se najednou nad nimi objevil monstrózní temný tvar, přeskočil je a zmizel v řece na druhé straně listu. Do vzduchu však vystřelila prudká vodní sprcha. Renie křičela hrůzou a cítila, jak po žilkovaném listu pomalu klouže do zpěněné vody. Ale v posledním okamžiku na dno listu narazil zespodu další rybí obr. Renie se přidržela okraje listu, přehoupla se přes okraj a vklouzla zpět do bezpečí. Byla úplně ohromená a sotva popadala dech.

Mezitím začaly z vody vystrkovat hlavy další ryby, aby se nasatily vznášejícím se hmyzem. Zanedlouho to vypadalo, jako kdyby celá řeka začala vřít. Přívaly vody házely s listem ze strany na stranu a zoufalí trosečníci stáli po pás ve vodě. Renie se pokusila vstát, ale list se kýval příliš divoce.

"!Xabbu!" vykřikla. Jako ve snu viděla, jak sebou kolem ní mrskají další lidské postavy, jak se snaží zachytit a jak je zalévá jedna divoká vlna za druhou. Jenom sim malého paviána nikde neviděla. Najednou si na něco vzpomněla:

!Xabbu měl u Mistra J strašlivý strach z vody, vybavila se mu vzpomínka na jeho dětství, kdy na něj zaútočil krokodýl.

Znovu se pokusila ho zavolat, ale přes list se přehnala další prudká vlna a Renie měla najednou plnou pusou vody. Srazilo ji to na kolena.

"Drž se!" vykřikl někdo. V malé chvíli se okraj lodky opět zvedl do výšky, jako by byl na neviditelném provázku, a vzápětí se ocitl zpět v horizontální poloze. Renie vyletěla vzhůru a na zlomek vteřiny necítila vlastní váhu, pak spadla do temné vody. Ta se kolem ní zavřela a rychleji polkla jako chladné čelisti samotného leviatana.

* * *

Byl hluboko dole, hlouběji, než si jen dokázal představit. Nebylo tu žádné světlo. Nebyl tu ani žádný zvuk, dokonce ani ten známý zvuk jeho vlastního těla. Klid byl téměř absolutní.

Orlando na něco čekal, i když přesně nevěděl na co. Někdo se mu chystal sdělit důležitý fakt nebo se mělo něco změnit, a pak by snad mělo být vše tak, jak má. Jen jednu věc věděl jistě. Byl hluboko dole, dole v snech temnoty, a nemohl už udělat vůbec nic.

Tak dlouho bojoval se slabostí, se strachem, bránil se bolesti z toho, že je tak jiný, odolával pocitům děsu a lítosti jiných lidí, které ho tak strašně tížily. Snažil se, aby mu na tom přestalo záležet, aby se smál a radoval, předstíral, že je skutečně tak dobrý a tak šťastný jako kdokoliv jiný. Teď už ale dobojoval. Už mu nezbývaly síly. Nemohl už snášet tíhu dalšího boje proti nelítostnému příboji, nedokázal si ani představit, že by ho mohlo něco přimět k tomu, aby mu opět začalo na něčem záležet.

A přesto...

A přesto tu byl ten slabý hlas, něco, co téměř ani nebylo součástí jeho já. A to něco bylo stále ještě živé uprostřed té nehybnosti, která se ho zmocnila. Část něj ještě stále chtěla, ještě stále věřila, ještě stále... doufala?

Ne. Takový hlas mohl být jen hloupým žertem. Posledním hrozným žertem. Naděje pro něj už dávno neměla smysl, bylo to jen bezvýznamné slovo. Všechny ty řeči doktorů, jeho matky i jeho statečně se usmívajícího otce. Toho všeho se on už dávno vzdal. A právě to ho stálo víc sil, než si kdy uměl vůbec představit. Naděje byla slovo, jehož smysl neměl vůbec nic společného s jeho skutečným významem. Vlastně to spíš bylo slovo, které používali ostatní, aby ho udrželi v chodu, slovo, které promarnilo tu trochu času a sil, co mu ještě zbývaly. Rušilo krátké okamžiky radosti falešnými sliby. Ale nyní se k němu postavil zády, zapomněl na drsný proud života, přestal bojovat. Byl hluboko uprostřed temnoty a konečně byl schopen podívat se naději zpřímá do tváře a zahnat ji.

Jenže ten neodbytný hlas se nechtěl vzdát. Provokoval ho a zlobil jako hádka z vedlejšího pokoje.

Nevzdávej se, říkal ten hlas, a dodal ještě ořepané klišé: Zoufalství je ta nejhorší věc na světě.

Ne, odpověděl unaveně tomu hlasu, nejhorší věc je naděje bez významu. To je úplně ze všeho nejhorší.

Ale co ostatní? Co lidé, kteří tě potřebují? A co hrdinský úkol, největší úkol ze všech, větší než ten nejnebezpečnější úkol v Middle Country? Skutečný a neuvěřitelně důležitý?

Musel uznat, že se ten hlas přece jen nevzdává snadno. A pokud to byla součást jeho já, musel obdivovat svou vlastní schopnost hrát špinavou hru.

Ne, a co já? zeptal se toho hlasu. Je mi jedno, co budou dělat ostatní lidé, a je mi jedno, co chtějí. Co já?

Ano, co ty? Kdo jsi? Co jsi?

Jsem malý kluk. Nemocný kluk. A teď umřu.

Ale co tedy jsi?

Nech mě být.

Dokdy?

Nech mě být samotného.

Můžeš to rozhodnout jen ty sám.

Chci být sám...

Jen ty.

Nechtělo se to vzdát. Prostě to neodešlo. Hlas byl beznadějně odhodlaný, odmítal udělat jedinou věc, odmítal kapitulovat.

S pocitem strašlivé únavy, jakou nezažil ani v nejhorších dnech své nemoci, se vzdal těžké pokrývky míru na dně osamělé hlubiny, vzdal se sám sobě, vzdal se tomu tichému vytrvalému a paličatému hlasu.

Začal se vracet zpátky.

Kapitola 2

Líčidlo

INTERNET/INTERAKTIVITY: GCN, 7.0 HOD (Eu, NAm) - "Uteč!"

(vizuál: Zelmo vezou do ordinace)

HLAS: Nedra (Kamčatka T) a Zelmo (Cold Wells Carlson) utekli opět z akademie na Iron Islandu, ale pan Lubar (Ignatz Reiner) aktivoval svůj Zpožděný Smrtelný Dotek na Zelma. 8 vedlejších rolí, 10 otevřených pozadí, předcházející lékařské interaktivity preferují nemocniční zdroje. Přepni na: GCN.IHMLIFE.CAST

JEDNA Z PNEUMATIK NA ZIPR - ZAPR - ZEBRAMOBILU praskla, a oni všichni tedy věděli, že přijdou pozdě na skvělý dort krále Nebeské opice a o jeho slavný Nebeský piknik. Strýček Rolnička se právě s pomocí dětí snažil uklidnit plačící zebra Zizu, když se najednou opět dostavila nepříjemná bolest hlavy.

Ztišila tedy citlivost svých obličejových taktorů, jakmile se bolest zařízla hluboko do její hlavy - nevadilo, jestli bude mít strýček Rolnička svůj křečovitý úsměv o něco déle, než bylo obvyklé. Zadržela dech, aby zjistila, jak zlé to bude tentokrát. Nebylo to tak hrozné, jako to bývalo jindy. Pravděpodobně to přežije.

"Ziza pořád brečí!" vykřiklo jedno z mladších dětí, dojaté patosem plačící zebry ve směšném klobouku.

Olga P., hrající strýčka Rolničku, nikým neviděna pod svou elektronickou maskou, zatnula zuby a ze všech sil se pokusila, aby zněla stejně jako obvykle. "Ale to je hloupé - ona je hloupá, že ano, děti? Pomůžeme jí opravit její Zípr - Zapr - Zebramobil!"

Souhlasný křik dětí způsobil, že zamrkala bolestí. Bože, co je tohle? Měla pocit, že snad má nějaký mozkový nádor nebo něco podobného, ale doktoři jí ujistili, že její snímky jsou v naprostém pořádku.

"Neeeee!" kvílela Ziza. "To bu-de poz-dě! Ne. Ne. Ne. Ne! Přijedeme pozdě na dort krále Nebeské opice! A je to moje chyba!" Pruhovaný čenich se zkroutil a zebra ještě jednou zoufale zanaříkala.

Strýček Rolnička obrátil oči v sloup. Ať už hrál tuhle zebzu Zizu kdokoli - strýček R. měl pocit, že při této směně to je nějaký nový chlápek z Jižní Kalifornie - snažil se opravdu ze všech sil. O co mu šlo? Chtěl snad svou vlastní show? Tohle nebylo stejné, jako když mu upadly nohy. (To se stalo jedné z mnoha zeber v některé z předcházejících epizod a herci se z toho tehdy podařilo vykresat kouzelně komický závěr.) Problém byl v tom, že tihle lidé vůbec nevědí, jak se dělá skutečná improvizace. Všichni chtějí být hvězdy a chtějí zakončit každý díl řádnou peckou, ale ve skutečnosti vůbec nechápou, jak se vlastně pracuje s malými dětmi.

Bolest hlavy byla čím dál horší. Za levým okem ji píchalo, jako by tam měla bodnutou jehlu. Strýček Rolnička zkontroloval čas. Ještě deset minut. Byla tak unavená a bolavá, že už by to tak jako tak déle nesnesla.

"Já myslím, že máš pravdu, Zizo. Mimoto by stejně asi nechtěli, aby jim na piknik přišla páchnoucí stará zebra, že je to tak, děti?"

Děti jednohlasně vykřikly, ale byl to křik jen mírný, protože si nebyly jisté, kam to vlastně směřuje.

"Vlastně si myslím, že nejlepší bude, když tě tu necháme plakat na kraji silnice, slečno Pruhovaný Zadku. Půjdeme na piknik bez tebe a budeme se bavit, bavit, bavit. Ale ze všeho nejdřív se podíváme na pozvánku, co nám poslali král Nebeská opice a královna Zamračená kočka! Podíváme se na pozvánky hned teď, co říkáte?" Odkášala si. "Pozvánky - hned - teď."

Zadržela dech, dokud se jeden z inženýrů nechytil a nepřehrál pozvánku - byl to nahraný pásek s královským dvorem, kde kočky a opice společně tančily výstřední tanec. Strýček Rolnička stiskl poplašné tlačítko a vzápětí se Olze v uchu ozval hlas inženýra.

"Co se děje, paní P.?"

"Omlouvám se. Omlouvám se, ale musím se odpojit. Já... není mi moc dobře."

"No, ale starou Zizu jste dostala do nepěkné situace. Možná bychom mohli říct, že jste jí chtěla ukázat, jak je hloupá - rozumíte, když podléhá sebelibnosti."

"Cokoliv. Jistě. Jsem si jistá, že Roland něco vymyslí."

Roland McDaniel byl další strýček Rolnička v řadě. Už na sobě měl postroj a byl připravený to spustit. Bude muset zaplnit jen několik minut, než začne jeho řádný programový blok.

"A co zítra? Budete schopná vysílat zítra?"

"Já nevím. Ano, jistěže ano." - Odpojila se, vytáhla zástrčku strýčka Rolničky a opět se z ní stala Olga Pirovská.

Třesoucima se rukama rozeplula postroj a rychle odklopýtala do koupelny, kde zvracela tak dlouho, dokud neměla úplně prázdný žaludek.

* * *

Když se umyla a postavila vodu na čaj, zašla do ložnice, aby pustila ven Mišu. Malý pes s netopýříma ušima na ni hleděl ze své podušky na posteli a dával jí jasně najevo, že jí její liknavost jen tak snadno nezapomene.

"Nedívej se na mě tak." Zvedla ho a dala si ho pod paži. "Maminka má hrozně špatný den. Bolí ji hlava, víš? A kromě toho jsi musel čekat jen pět minut."

Pejsek ještě sice nevtěl očáskem, ale zdálo se, že uvažuje, že by jí přece jen prohrěšek odpustil.

Otevřela sáček se psím jídlem a vytlačila ho do misky. Pak ji položila na zem. Dívala se, jak Miša jí, a zažila asi první šťastný okamžik od chvíle, kdy začal její pracovní den. Voda na čaj ještě nevřela, a tak mezitím zamířila do obývacího pokoje - v hlavě jí stále hučelo, i když to nejhorší už přešlo - a tiše zapnula rádio. Byla to nějaká klasická stanice z Toronta. Na zdi scházela obrazovka, místo ní vyplňoval prostor zarámovaný obraz petrohradského nábreží a velký obraz synagogy na Oranienburgerstrasse v Berlíně. Olga měla díky své práci moderního světa víc než dost. Dokonce i rádio bylo neobyčejně staré, jednotlivé stanice se ladily mechanickým knoflíkem a na předním displeji zářily číslice jako uhliky v ohni.

Pískání varné konvice ji zavedlo zpátky do kuchyně. Vypnula halogenovou plotýnku a nalila horkou vodu do šálku na lžičku s medem, pak dovnitř hodila sáček pravého Darjeelingu. Když byla jednou na návštěvě ve studiové budově společnosti, v naději, že se jí podaří vymoci si zvýšení platu, někdo jí přinesl šálek s jedním z těch samovarných čajů. A i když si zoufale přála působit příjemným dojmem, nedokázala se přinutit, aby se toho ohavného patoku napila.

Vkulhala zpět do obývacího pokoje. V rádiu právě hráli Schuberta a plynový krb začal konečně trochu hřát. Posadila se do křesla, položila šálek s čajem na zem a dlaněmi si poplácala stehna. Miša nejprve očichal šálek u jejích nohou a pak zřejmě usoudil, že dnešní večer na trucování není zrovna vhodný, a tak jí vyskočil na klín. Když se Olga sklonila, aby ze země zvedla šálek s čajem, malý pejsek zastrčil čumáček pod lem jejího svetru, několikrát se zavrtěl, aby si našel tu nejsprávnější pozici, a okamžitě usnul.

Olga Pirovská hleděla do ohně a uvažovala, jestli umírá.

* * *

Bolesti hlavy začaly asi před rokem. Ta první přišla uprostřed Magické party strýčka Rolničky, což byla událost, která se plánovala téměř celou sezónu a která se připravovala s takovou horlivostí, jaká se u dětských interaktivit vídala jen opravdu zřídka. Bolest přišla tak náhle a s tak úděsnou intenzitou, že se tehdy téměř okamžitě musela odpojit, protože si

byla jistá, že se s jejím skutečným tělem stalo něco strašlivého. Bylo jen dílem šťastné náhody, že se při večírku strýček Rolnička rozdělil na dvanáct stejných obrazů sebe samého - produkční společnost dovolila všem hercům strýčka Rolničky, aby se na tomto zlatém dolu také podíleli - takže její nepřítomnost nebyla kritická. V každém případě scházela jen velmi krátkou dobu: Bolest přišla a stejně rychle opět odešla a navíc doma nebylo nic neobvyklého, co by potvrdilo, že se s jejím bezmocným fyzickým tělem něco vážného stalo.

Kdyby se ten problém právě tady zastavil, už by na něj víckrát nepomyslela. Večírek strýčka Rolničky tehdy podle očekávání překonal všechny ratingové rekordy a po závěrečném sčítání se jí za show dostalo příjemného bonusu. (Jakýsi druh žijící výbušniny nazvaný "Pan Bum", kterou na pláči vytvořila společně s Rolandem a ještě jedním strýčkem Rolničkou, byl sice jenom drobným bláznivým nápadem, ale stal se tak populární, že se časem objevil i v komediálních monologích a onlinových hrách jiných lidí. Vlastně se dalo říct, že Pan Bum začal žít svým vlastním životem, když detonoval košile a hrnky a hračky.)

O dva měsíce později ji však čekal další útok bolesti, a ten ji tentokrát vyřadil z programu na celé tři dny. Navštívila svého doktora, ale ten její bolesti připisoval přílišnému vypětí a stresu. Předepsal jí mírná analgetika a Seritolin. Když přišel další záchvat a po něm každý týden nejméně jeden a když opakované testy neprokázaly žádné abnormality v její fyziologii, doktor začínal být čím dál rozpačitější.

Olga za ním tedy přestala chodit. Už tak jako tak bylo dost špatné mít doktora, který nejenže váš stav nedokáže zlepšit, ale dokonce vám ještě tvrdí, že trpíte nějakou záhadnou chorobou. To pro ni bylo už naprosto neúnosné.

Poškrábala Míšu na hlavičce, kde se mu na čelíčku tvořila malá vráska. Papilon začal tiše chrápat. Alespoň že jeho svět byl takový, jaký měl být.

Schubertův kus skončil a hlasatel začal číst nějaké bezvýznamné komerční zprávy o možnostech domácí zábavy. - Jeho hlas byl vzhledem k povaze této stanice o něco příjemnější. Na jiných stanicích totiž hlasatelé obvykle trapně a přehnaně reklamy vykřikovali do éteru. Olga nechtěla psa vzbudit tím, že by vstala, a tak zavřela oči a snažila se reklamní vstup ignorovat a čekala, až opět spustí hudba.

Nebyl to stres, co způsobilo její strašlivé bolesti. Nemohl být. Od dob, kdy jejím životem zmítal skutečný stres, už uteklo mnoho let. Všechny ty hrozné věci, ty nesnesitelné události byly už dávno pryč. Její práce byla někdy těžká, ale ona byla většinu svého života vystavená divákům a elektronické zařízení dokázalo zamaskovat velkou spoustu hříchů. V každém případě milovala děti, milovala je skutečně velmi hluboce, a přestože ji někdy unavovaly, nedokázala si představit, že by dělala něco jiného.

Celé roky uběhly ode dne, kdy ztratila Aleksandra a své dítě, a rány na duši se už dávno zahojily. Zůstaly po nich jenom nehezské jizvy. Bylo jí jen padesát šest let, ale cítila se mnohem starší. Vlastně už žila životem staré ženy tak dlouho, že téměř zapoměla, že někdy žila jinak. Na jednu stranu mohla spoléhat na dlouhou řadu milenců, kteří prošli její postelí od chvíle, kdy Aleksandra ztratila, ale žádný z nich nikdy nevydržel déle než pár měsíců. Jen zřídka opouštěla svůj byt, aby si vyšla na nákup. Nebylo to proto, že by měla strach z vnějšího světa - i když, kdo by se někdy nebál? - ale protože měla ráda svůj klidný a osamělý život. Dávala mu přednost před nekonečným hučením jiných lidí, kteří stále probírali strasti svého života.

Takže jakýpak stres? To nebylo žádné vysvětlení. Musí ji požírat něco víc organického. Něco temného, co se ukrývá v jejím mozku tak dokonale, že si toho ani doktor nevšiml.

Reklama skončila a začala další. Olga Pirovská si povzddechla. A jestli tedy skutečně umírá, je to tak špatné? Co by jí mělo být líto opustit? Snad jedině Míšu, ale o něj by se jistě nějaká další dobrá duše postarala. Tesknil by po ni jen tak dlouho, dokud by nenašel lásku a jídlo u někoho jiného. Jediná věc, která jí ještě zbývala, byly její vzpomínky, ale kdyby je ztratila, jistě by to pro ni byla úleva. Stejně, jak dlouho může člověk vůbec truchlit?

Zasmála se, ale byl to hořký smích. "Jak dlouho? Přirozeně až do konce života," řekla spícímu psovi.

Hlasatel konečně přestal drmolit a začal Brahmsův klavírní koncert. Otevřela oči, aby se napila čaje, a trochu ho vyšplíchla na ubohého důvěřivého Míšu. Obvykle mívala po silné bolesti hlavy problémy s koordinací těla. Díky tomu si také v těchto chvílích připadala o celá desetiletí starší.

Takže jestli to celé má skončit, čeho by měla litovat, že opustí? Rozhodně ne show. Postavu, kterou hrála, nevytvořila, a přestože byla přesvědčená, že do ní vnesla prvky, jaké ostatní nedokázali - její cirkusová drezura byla v těchto dnech už tak neobvyklá - nakonec to ve svém důsledku vůbec nic neznamenalo. Vlastně to celé byl jen zábavný způsob, jak přimět děti, aby kupovaly různé hračky a elektronickou zábavu. Jako strýček Rolnička mohla čas od času děti také něco naučit, někdy se jí dokonce i podařilo rozveselit nějaké smutné děcko. Ale vzhledem k tomu, že diváci nerozlišovali jednoho představitele strýčka Rolničky od druhého - každý rok se investovaly celé miliony do nového zařízení, filtrů, uměleckých vedoucích a režisérů, aby byla jistota, že to skutečně nikdo nepozná - neměla pocit, že by měla s diváky nějaký osobní kontakt.

Kromě toho v poslední době - tedy od chvíle, kdy začaly ty bolesti - se přistihla, že ztrácí zájem o svou práci. Bylo pro ni nesmírně obtížné být tu pro děti, když začala bolest hlavy a zakusovala se jí do lebky. Někdy jí to dokonce připadalo, že bolest přichází vždycky, když pracuje.

Když pracuje...

Míša se začal neklidně vrtět a Olga si uvědomila, že ho už nejméně deset minut hladí na jednom místě. Docela ji ohromilo, že si tak důležitého faktu nevšimla už dřív - že si toho nevšimli dokonce ani lékaři, ani pracovníci zdravotní pojišťovny. Bolesti přicházely jen tehdy, když byla zapojená a představovala postavu strýčka Rolničky.

Ale vždyť přece testovali její neurokanylu a všechny její přepínací obvody. Byla to každoroční rutina vysílací společnosti, a kromě toho to všechno ověřovali znovu, když začaly ty bolesti. Lidé ze společnosti rozhodně nebyli hloupí. Dráty byly v pořádku a snímací zařízení také.

Tak co to tedy znamenalo? Pokud byly všechny obvody v pořádku, pak muselo být špatně něco jiného. Ale co by to

jenom mohlo být?

Vzala Míšu z klína a položila ho na zem. Tiše zakňučel a pak se začal škrábat za uchem. Vstala a začala přecházet po pokoji. Pak si vzpomněla, že by raději měla položit šálek s čajem, když jí horká tekutina vystříkla na ruku.

Jestli tedy byly obvody v pořádku, co bylo špatně? Že by to nakonec přece jen způsobil její chybný vnitřní mechanismus? Snažila se najít co možná nejexotičtější vysvětlení, protože nebyla připravená postavit se tváří v tvář nepříjemné pravdě bez ohledu na to, jak stoická si myslela, že je.

Olga Pirovská se zastavila před krbovou římsou a zadívala se na trojrozměrný obraz strýčka Rolničky. Byl to původní návrh z grafického oddělení produkční společnosti, který dostala na večírku, kdy oslavovala desáté výročí v této show. Oči strýčka Rolničky se podobaly dvěma malým černým knoflíkům, které vypadaly stejně nevinně jako rozbitá hračka, ale jeho zubatého úsměvu by se jistě bála i Červená karkulka. Strýček Rolnička měl gumové nohy a obrovské ruce, kterými dokázal dělat triky, při jejichž sledování se děti někdy radostně smály a tleskaly, jindy zase zíraly s otevřenými ústy. Byla to postava skrz naskrz uměle vytvořená, známá po celém světě.

Když se dívala na jeho bílou tvář a v uších jí zněla tichá klavírní hudba, Olga Pirovská si najednou uvědomila, že toho malého mizeru stejně nikdy neměla moc ráda.

Kapitola 3

Včelín

INTERNET/ZPRÁVY: Virus Bukavu 5 hrozí v jižní Francii

(vizuál: ambulance, policejní vozy na letištní ranveji, blikající světla)

HLAS: Francouzská zdravotnická organizace a zástupci Organizace spojených národů vyhlásili karanténu na malém soukromém letišti nedaleko Marseilles v jižní Francii, které přijalo letadlo ze střední Afriky, plné běženců nakažených virem, jenž je nyní známý pod názvem Bukavu 5. Podle očitého svědka byli všichni pasažéři na palubě letadla v okamžiku přistání již mrtví a sám pilot letadla je v současné chvíli ve velmi kritickém stavu. Právě on potvrdil tyto zprávy jedné internetové servisní stanici, přesto oficiálně nebyla jeho výpověď potvrzena. Úředníci místní francouzské prefektury se odmítají k celé záležitosti vyjádřit a důvod vyhlášené karantény dosud neoznámili. Není ani známo, proč je do celé věci zapleteno i OSNMed...

VODA BYLA PLNÁ MONSTER, LESKLÝCH MIHOTAJÍCÍCH se bytostí, které by Renie v době svého starého života, tedy skutečného života, rozplácla jediným úderem dlaně. Tady však pro ně představovala jediné sousto.

Kolem ní propadlo hladké tělo a vzápětí se zvedla další vysoká vlna a ona sebou divoce zmítala na vodní hladině.

Přestože kolem běsnilo divoké žroutské šílenství vodních tvorů, voda byla zvláště pevná, vlastně se po ní téměř dalo chodit. Jen se jí pod nohama pohupovala místo toho, aby ji okamžitě stáhla pod hladinu.

Povrchové napětí, uvědomila si Renie. Vzpomněla si, že to viděla v dokumentárních filmech. Byla nyní příliš malá, aby se mohla potopit.

Vedle ní se objevilo obrovské oko, vzápětí však zmizelo v temné vodě někde pod ní. Povrchové napětí tím bylo narušeno a Renie se začala potápět. Snažila se zachovat si chladnou hlavu, ale přesto se jí zmocnila panika.

Ve skutečnosti jsem přece v nádrži, připomínala si vydešeně. Ve V-nádrži na vojenské základně! Nic z toho tady není skutečné! Mám na tváři kyslíkovou masku - nemůžu se přece utopit!

Jenže masku už na své tváři necítila. Možná se uvolnila a sklouzla jí z obličeje a ona tedy umírá v uzavřeném prostředí V-nádrže...

Vydechla a zadržela dech. Pak se zhluboka opět nadechla, do plic se jí však dostala vodní sprcha a Renie se divoce rozkuckala, než mohla opět vykřiknout.

"!Xabbu! Martino!" Zoufale kolem sebe rozhazovala rukama a nohama a ze všech sil se snažila udržet hlavu nad hladinou, zatímco se voda kolem ní vlnila jako trampolína. Jen několik yardů od ní právě z vody vyskočila další ryba, aby si ulovila obrovského brouka. Renie nikde kolem sebe neviděla ani jejich list, ani některého z pasažérů, viděla jen přívalové vlny, hluboké kaňony mezi nimi a freneticky poletující obří hmyz nad ní. Jeden z brouků zamířil přímo k ní a hlasitě bzučel nad její hlavou. Divoké mávání jeho křídel málem přehlušilo i první hlas, co zaslechla a co nebyl její.

"Hej!" ozvalo se blízko za jejími zády. V tom hlase byl slyšet strach. "Hej!" Renie se pokusila kopat nohama tak, aby se dostala co nejvýš nad povrch vody. Zahlédla T4b, jak kolem sebe ze všech sil kope, aby svůj robotický sim udržel nad hladinou. Pokusila se k němu doplat, přičemž si s ní pohazovaly vlny a snažily se ji stáhnout do hlubin.

"Už jsem u tebe," volala, ale zdálo se, že ji neslyší. Znovu začal křičet a mávat kolem sebe rukama. Renie bylo jasné, že takovým způsobem se udrží na hladině jen několik sekund. Jeho vlastní pohyb ho stahoval pod hladinu. Pokusila se zvýšit své úsilí, a když se konečně mezera mezi ní a robotem začala zmenšovat, objevila se nad hladinou řeky robotova hlava, podobající se lokomotivě rychlovlaku, zaleskla se uprostřed vodní sprchy, pak se kolem ní stáhla voda a robot zmizel v hlubinách.

Renie se zmítala ve vlnách ze strany na stranu, než do ní s brutální silou narazila další vodní stěna. Neustále hleděla nevěřícně před sebe. Byl pryč. Prostě najednou zmizel.

Rámus hmyzích křídel nad její hlavou opět zesílil, ale Renie nemohla odtrhnout oči od místa, kde před malou chvilkou voda pozřela T4b, dokonce ani tehdy, když se křídla ještě o něco přiblížila a voda se začala ve velkých kapkách rozlézat na všechny strany.

"Promiňte," ozval se kdosi. "Potřebujete pomoc?"

Renie si připadala jako v bizarním snu, ale přesto se jí nakonec podařilo zvednout hlavu a podívat se vzhůru. Ve vzdálenosti, co by jeden kamenem dohodil, se nad ní vznášela velká vážka. Na jejím hřbetě seděla lidská postava a

dívala se z výšky na Renie.

Renie byla tak ohromená, že ji další vlna stáhla pod vodu. Když se opět vynořila, byla vážka stále nad ní a podivná tvář v helmě na ni stále upřeně hleděla. "Slyšela jste mě?" zvolala ta bytost znovu. "Potřebujete pomoc?"

Jelikož Renie nebyla schopná jediného slova, alespoň chabě přikývla. Z břicha obrovské vážky se spustil provazový žebřík s hliníkovými příčkami jako poslední rozplétající se vlákno v látce reality. Renie žebřík zachytila a pevně se k němu přitáhla. Neměla však dost sil vyšplhat nahoru. Těsně vedle ní rozrazil vodní hladinu mohutná lesklá ryba a opět zmizela pod vodou. Její hřbetní ploutev byla velká jako okno v katedrále. Po žebříku k ní zatím šplhal někdo ve výsadbářské kombinéze. Silná ruka ji popadla za zápěstí a pomohla jí vylézt do břicha obří vážky.

* * *

Seděla v malé polstrované kabině a přes ramena měla přehozenou bezpečnostní příkrývku. Stěží se dalo říct, kvůli čemu se víc třásla. Jestli to bylo vyčerpáním, nebo zda to způsobila křídla mechanické vážky.

"Je to zvláštní, co?" ozvala se jedna ze dvou postav v kombinéze, usazených v křesle kokpitu. "Myslím tím, použit neexistující pokrývku, aby sis zahřála své skutečné tělo. Ale tady všechno více méně funguje s pomocí symbolů. Pokrývka je symbolem pro 'zasloužím si, aby mi bylo teplo', a tvoje nervové zařízení dostane patřičnou zprávu."

Potřásla hlavou, měla pocit, že je zbytečné, aby tohoto podivného cizince opravovala a vysvětlovala mu, že ona nemá nic tak kvalitního jako nervové napojení. Kromě toho pokaždé, když otevřela pusu, začaly jí okamžitě hlasitě drkotat zuby. V hlavě se jí stále dokola opakovala jako filmová smyčka děsivá vzpomínka - tři sekundy sebou T4b zoufale zmítá a potom je rázem pozřen vodou. Stále dokola.

Pilot vedle ní si sundal helmu a brýle a Renie spatřila krátké černé střapaté vlasy, asijské oči a ženské rysy v tváři.

"Musíš to ještě chvíli vydržet. Ve Včelíně tě dáme zase do pořádku."

"Myslím, že něco vidím," ozval se druhý pilot v kombinéze. Jeho hlas zněl jako mužský, ale tvář byla stále ukrytá pod helmou. "Pokusím se trochu klesnout."

Renie zůstal žaludek viset na stejném místě ještě sekundu potom, co ona, vážka i piloti zamířili zpátky k hladině řeky.

"Támhle se něco drží kusu stěbla. Vypadá to... jako opice?"

"!Xabbu!" Renie prudce vyskočila a hlavou se praštila o strop. Polstrování nebylo až tak docela měkké. "To je můj přítel!"

"Dobrá," řekl. "Myslím, že budeme zase potřebovat žebřík, Lenore."

"Bože. Ale jestli to je opravdu opice, mohla by sem klidně vylézt sama, že?"

Za několik okamžiků už !Xabbu seděl vedle Renie. Radostně malou opičku objala a přitiskla ji k sobě.

Pak ještě několikrát přeletěli nad vodou, ale nikoho dalšího už nenašli.

* * *

"Tvých dalších přátel je mi líto," řekl pilot, když zamířili od řeky do lesa plného neskutečně velkých stromů. "Vždycky někdo vyhraje a někdo prohraje." Sundal si brýle a odhalil pihovatou tvář s dlouhou bradou. Pak otočil vážku a zamířil s ní mezi dva obrovské kmeny stromů. Renie a !Xabbu se museli pevně přidržet, aby neupadli. "Ale to se stává - tahle řeka není nic pro začátečníky."

Renie ohromila jeho bezcitnost. Lenore se sice tvářila poněkud káravě, ale byl to spíš pohled, jako když chytí svého mladšího bratra na lupu v krabici se sušenkami.

"Dej jim chvíli pokoj, Cullen. Nevíš, co tam vlastně dělali. Mohl to pro ně být velký problém."

"Jo, jo." Hubený pilot se ušklíbl, ale zdálo se, že to na něj velký dojem neudělalo. "Život je pěkná svině, občas vás sežere nějaká ryba."

"Kdo vůbec jste?" zeptal se !Xabbu jen o okamžik dřív, než tutéž otázku vykřikla Renie.

"Spíš by mě zajímalo... kdo jste vy?" zeptal se Cullen a mrkl přes rameno, potom obrátil svou pozornost na megalist, který se objevil před čelním sklem vážky. "Copak jste nevěděli, že tohle je soukromý pozemek? Věřte mi, že se to už Kunoharovi snažili natřít mnohem lepší lidi."

"Kunohara?" Renie tomu přestávala rozumět. Copak její společníci právě nezahynuli? Copak to pro tyto lidi vůbec nic neznamenalo? I když to byl jen virtuální svět? "O čem to tady mluvíte?"

"Podívejte, asi jste si všimli, že jste se dostali do jiné simulace," řekla Lenore, její hlas byl mírný, s jen nepatrným náznakem netrpělivosti. "Celé tohle místo patří Hideki Kunoharovi."

"Králi brouků," zasmál se Cullen. "Je škoda, že o to vaši přátelé přijdou."

Renie se ze všech sil snažila potlačit vzrůstající vztek a rázem si vzpomněla na Ataska a na chybu, které se v jeho světě dopustila. "Já to nechápu. O čem to tu mluvíte?"

"No, tví přátelé už se sem nebudou moc nikdy vrátit - vlastně by mě docela zajímalo, jak jste se sem vůbec dostali. V některém ze sousedních simových světů musí být nějaká zadní vrátka, jinak to není možné. Ale mě by to ani moc nepřekvapilo, Kunohara dělá spoustu divných věcí." Obdivně potřásl hlavou. "Takže se se svými přáteli budete muset sejít někde jinde. Ale nic si z toho nedělejte. Jestli máte adresu, můžeme vás tam dostat." Prudce vážku stočil na stranu, aby se vyhnul velké větvi, potom stiskl několik tlačítek a vážka se opět narovnala.

"Já jsem Lenore Kwoková," řekla žena. "Váš pilot je Cullen Geary, přes den je to pěkná mizera, ale v noci... no, v noci je to taky pěkná mizera."

"Lichotky, Len. Lichotky, zlato," řekl Cullen a vesele se ušklíbl.

Obloha za čelním sklem začínala tmavnout a stromy se rychle měnily v pouhé monstrózní svislé stíny. Renie zavřela oči a snažila se tomu všemu přijít nějak na kloub. Tito lidé si nejspíš mysleli, že T4b, Martina a ostatní jsou v pořádku, že jen jednoduše přešli do další simulace. Ale je tomu skutečně tak? A i kdyby se jim podařilo přežít smrt v simovém světě - o čemž ona silně pochybovala, zvláště po tom, co se stalo Singhovi - jak je s !Xabbuem opět najdou? Celé to snažení se najednou zdálo být k ničemu a Sellarsova práce přišla vniveč.

"Co je tohle za místo?" zeptala se Renie. "Tahle simulace."

"Aha." Cullen pokýval prstem. Šero za oknem bylo čím dál temnější. "Ještě jste nám neřekli, kdo jste."

Renie a !Xabbu si vyměnili významné pohledy. Jelikož se toho kolem nich od samého začátku tolik dělo, nestačili si vymyslet žádný příběh pro případ nečekaných setkání, jako bylo například toto.

"Já jsem..." začala a vzpomněla si na své předchozí krycí jméno, "...Otepi. Irene Otepi. Dělal jsem systémovou analýzu pro člověka jménem Atasco." Zarazila se a sledovala jejich reakci. "Znáte ho?"

"To je ten antropolog?" zeptala se Lenore a zkontrolovala údaje na řídící desce. Jestli něco tajila, potom v tom byla neobyčejně dobrá. "Slyšeli jsme o něm. Je ze Střední Ameriky. Možná dokonce z Jižní. Není to tak?"

"Jižní Amerika," řekl Cullen. "Kolumbie. Jednou jsem s ním viděl rozhovor. Jaký je?"

Renie zaváhala. "Já jsem se s ním nesešla. Něco nevyšlo - nejsem si jistá, co. Jeho simový svět... no, došlo tam k nějakému povstání nebo tak něco. My všichni jsme byli na palubě lodi a pluh po řece." Renie napadlo, že se možná budou divit, proč se jednoduše neodpojili ze systému. Byla to dobrá otázka, a jí nenapadala žádná jiná odpověď než říct bizarní pravdu. "Celé to bylo pěkně šílené. Zkrátka, najednou jsme byli tady. Loď se proměnila v list, ten se převrhl a pak jste nás tu našli."

!Xabbu ji celou dobu pozorně sledoval a pak promluvil tou nejčistší angličtinou. "Já jsem Henry Wonde," řekl. "Jsem studentem slečny Otepi. Řekněte nám, jak můžeme naše přátele opět najít?"

Cullen se otočil a dlouhou chvíli si paviána prohlížel, potom se opět otočil k obrovským větvím za čelním sklem. "A proč? Máte snad v plánu zůstat zapojení? Nebo se snad chcete vrátit zpátky do té Ataskovy simulace?"

Renie se zhluboka nadechla. "Něco se nám v systému porouchalo. Nemůžeme se odpojit."

Cullen užasle zahvízdal. "To je mi tedy divné."

"Postaráme se o vás a ve Včelínu všechno napravíme," řekla sebevědomě Lenore. "Uvidíte, že se to spraví."

Renie si tím tak jistá nebyla, ale raději mlčela. Vážka pokračovala dál temnou nocí.

* * *

Orlandovi se těsně před probuzením zdál podivný sen. Někaké dítě bez tváře sedělo v chladném tmavém pokoji a prosilo ho, aby s ním hrál nějakou hru. Týkalo se to nějakého tajemství, něčeho, co se musí udržet v tajnosti před dospělými, ale když se probudil, sen se rázem rozplynul jako kouř nad ohněm. Přestože mu události následujících pár minut vyhnaly vzpomínku na sen rychle z hlavy, zůstala mu z něj ještě nějakou dobu podivná předtucha.

Jakmile otevřel oči, měl dojem, že je paralyzovaný. Nohy jako by mu ani nepatřily, a zdálo se, že se pohybují samy od sebe. Kromě toho cítil, že má kolem pasu něco uvázané.

"Orlando?"

Ten hlas mu byl povědomý, zatímco pocít, že je na světě, mu už tak povědomý nepřipadal. Obrátil tedy hlavu za tím hlasem.

"Ty jsi vzhůru!" Fredericks se nakláněl přímo nad ním. Orlando si najednou uvědomil, že to, co cítí kolem pasu, je ruka jeho přítele. Pak si všiml, že Fredericks se druhou rukou přidržuje okraje listu a že se oba vznášejí po krk v teplé vodě.

"Vítej na večírku, zlatíčko." Sladký William, který vypadal jako mokrá černá kakadu, se přidržoval listu jen o několik yardů dál. "Znamená to teď, že už bude plavat sám, abychom vás dva nemuseli každých pár minut tahat zpátky na palubu?"

"Nech ho být," zavrčel Fredericks. "Je vážně nemocný."

"Má pravdu," ozvala se jakási žena. "Hádáním jen marníte čas."

Orlando zaklonil hlavu - připadlo mu, že v ní nemá žádné kosti - aby se podíval na tváře za Fredericksovým ramenem. Na vyšší části listu se pevně přidržovaly tři ženské simy - Quan Li, Florimel a Martina. Florimel, která právě promluvila, se na něj upřeně podívala. "Jak je ti?"

Orlando potřásl hlavou. "Už mi bylo líp. Ale cítil jsem se i hůř."

Listem najednou otrásla vibrace. Orlando se natáhl po Fredericksovi a druhou rukou se přidržel okraje listu. Srdce se mu najednou prudce rozbušilo. Vibrace po krátké chvíli opět ustaly.

"Myslím, že jsme se oteřely o nějaký kořen," řekla Florimel. "Už jsme dost blízko břehu, takže bychom mohli ten zbytek doplovat."

"Myslím, že to nedokážu," řekl Orlando. Nerad přiznával vlastní slabost, ale stejně by se mu před ostatními nepodařilo ji dlouho skrývat. Zvláště když ho už tak dlouho sledovali, jak střídavě upadá do bezvědomí a zase se probouzí.

"Žádný strach, ty malá pěkná hlavičko," odpověděl Sladký William. "Poneseme tě na zádech celou cestu až do Smaragdového města nebo do Mordoru nebo kde to vůbec, k čertu, jsme. Copak se to tak v dobrodružných knížkách nedělá? Kamarádi až do samého konce?"

"Ach bože, buď chvilku zticha," ozval se Fredericks.

Orlando zavřel oči a soustředil se na to, aby udržel hlavu nad vodou. O několik minut později se list opět zachvěl, pak se několikrát naklonil na stranu a nakonec se zastavil a jen se pohupoval v mírném proudu.

"Nevíme, jak dlouho tu ten list vydrží," řekla Florimel. "Možná bychom se tedy měli hned vydat ke břehu - není to daleko."

"Každý si chce hrát na velitele, co?" povzdychl si teatrálně Sladký William. "No, čím dřív, tím líp. Dáme se do toho." Skočil do vody a doplaval k Fredericksovi.

Orlando trochu zasněně uvažoval, co to William dělá, pak se mu kolem krku najednou omotala ruka a strhla ho po zádech z listu do vody. Začal sebou divoce zmítat a snažil se uvolnit.

"Přestaň se cukat, ty spratku," obořil se na něj William. "Nebo tě nechám, ať si plaveš sám."

Když Orlando konečně pochopil, že se mu William snaží pomoci dostat se na břeh, trochu se uklidnil. William začal dělat překvapivě silná tempa. Orlando plaval na zádech, bradu měl zakloněnou a kolem krku paži klauna s upíří maskou.

Sledoval tropicky modrou oblohu nad sebou a přemýšlel, jestli tento sen bude trvat věčně.

Celé to je úplně šílené, pomyslel si. Jsem v místě, kde bych mohl být stejný jako všichni ostatní, a jsem nemocný.

Jeho svaly už mu nepřipadaly tak slabé jako předtím, což bylo neobyčejně zajímavé. Dvakrát zkusmo kopl nohama, za což si od Williama vysloužil zlostnou poznámku: "Vyvádíš mě z rovnováhy. Ať už se snažíš o cokoliv... okamžitě toho nech."

Orlando se uvolnil. Cítil drobné uspokojení, že se mu do jeho virtuálního těla vrátil konečně cit.

O několik okamžiků později ho William vytáhl na pláž plnou kulatých kamenů. Potom se postavil nad něj a z mokrého peří na hlavě a na ramenou mu odkapávala voda. "A teď tady počkej, ty hrdino," řekl. "Mysli na něco hezkého. Já se musím vrátit zpátky, abych sem dostal i tu slepou paní."

Orlando zůstal s velkou chutí ležet na teplém slunci a střídavě napínal a povoloval prsty na ruku a nohou. Po několika minutách si začal protahovat celé nohy i paže. Plíce ho stále bolely, takže nemohl dýchat příliš zhluboka. Přestože ho stále ještě bolel každý sval v těle, už necítil tu podivnou apatii, která se ho zmocnila na palubě Ataskovy lodi. Jen temný stín v jeho mysli mu stále ještě dělal starosti. Byl to stín, který nedokázal přesně pojmenovat ani rozpoznat jeho detaily.

Něco se stalo... zdál se mu sen? Byl v něm Beezle? A pak ještě nějaké malé děcko? Znervózňovalo ho to, protože mu to připadalo tak bezvýznamné, a zároveň se v koutku jeho duše ozýval tichý šepot, že to je naopak mimořádně významné. Mám snad něco udělat? Někomu pomoci? Pak se mu do myšlenek vkradlo něco dalšího. Byl jsem snad už téměř mrtvý? Potápěl jsem se do nějaké temné hlubiny. Umíral jsem?

Otevřel oči a viděl, že ostatní zatím také doplávali na břeh. Sladký William nesl v náruči Martinu. Položil ji s překvapivou něžností vedle Orlanda. Když se i ostatní sesedli kolem něj v kruhu, uvědomil si, že něco není v pořádku. "Kde jsou ostatní? Kde je...?" Hodnou chvíli si nemohl vzpomenout na jejich jména. "Kde je Renie... a její přítel? A co ten chlapík v lesklém brnění?"

Quan Li potřásla hlavou, ale neřekla nic, jen mlčky hleděla na kamení před sebou.

"Jsou pryč," řekla Florimel. "Možná se utopili, možná je voda spláchlá někam jinam." V jejím věcném tónu byl falešný stín. Něco, co znělo jako ze všech sil potlačovaná bolest. "Všechny nás to smetlo z listu. My tady jsme se dokázali jeho okrajů udržet. Tvůj přítel tě vytáhl z vody, což je důvod, proč jsi to přežil."

Orlando se obrátil na Frederickse. "Klidně mě za to dej k Internetovému soudu," pronesl odbojně Fredericks. "Nechtěl jsem tě nechat utopit jen proto, že jsi prvotřídní idiot." Orlando ucítil v žaludku podivné chvění. Kolikrát už mu jeho přítel zachránil život?

Sladký William, jako by jeho nevyslovenou otázku slyšel, najednou řekl: "No, vlastně těsně před tím, než jsme se převrátili, jsi přestal dýchat, milánku. Tady Flossie se postarala o umělý dýchání nebo jak se tomu říká."

"Jmenuju se Florimel a ne Flossie," řekla a zamračila se na Williama. "Každý na mém místě by udělal totéž."

"Díky." Přestože Orlando vděčil za svůj život i jí, nebyl si jistý, jaký na něj tato divoká žena dělala dojem. A snad poprvé za celou dobu si uvědomil, jak velkou ztrátu utrpěli. "Mohli bychom se po Renie a po ostatních podívat? Třeba potřebují naši pomoc."

"Někteří z nás nejsou tak odpočatí, protože my jsme se nesvezli zadarmo," řekl William. "Někteří z nás jsou vlastně docela unavení a rádi by si tak týden pospali."

Orlando se rozhlédl po břehu řeky. Ze zmenšené perspektivy to tu vypadalo jako nekonečná kamenitá pláž a řeka mu připadala jako zelené rozbourané moře, které se táhlo do všech stran, kam oko dohlédlo. Na vzdálené straně pláže se tyčily první stromy. Každý z nich byl mohutný jako jasan podpírající svět, z norských legend, a vysoký jako Jankova fazole. Jeho však zarazilo kromě velikosti tohoto světa ještě něco jiného. - "Je ráno," prohlásil. "Ale vždyť přednedávnem byl ještě večer. Copak tady čas běží tak rychle?"

"Podívejte se na něj," zasmál se William. "Jen proto, že sis hezky zdřímnul, zatímco my ostatní celou noc pádlovali jako zběsilí, myslíš si, že se tu zbláznil i čas."

Orlando si byl jistý, že v tom okamžiku jeho skutečná tvář zrudla studem. "Aha. Omlouvám se." Snažil se to nějak zamluvit. "Takže tu strávíme další noc? Nebudeme třeba potřebovat rozdělat oheň nebo něco takového?"

Martina, která od chvíle, co ji William vynesl na břeh, mlčela, se najednou prudce posadila a vytřeštila oči. "Támhle něco je...!" Zvedla ruce a začala si zuřivě protírat oči, až Orlando dostal strach, že si ublíží. "Ne, někdo...!" Klesla jí brada a obličej se jí zkroutil v tichém výkřiku. Natáhla paži a ukázala po proudu řeky. "Támhle! Někdo tam je!"

Všichni se otočili směrem, kam ukazovala. Nedaleko od nich stála lidská postava v bílých šatech a hleděla na něco na břehu řeky, co oni z místa, kde seděli, nemohli vidět. Orlando se pokusil vstát, ale okamžitě se ho zmocnila slabost a on opět upadl na zem.

"Orlando, nedělej to!" Fredericks se postavil na nohy a vzal ho za ruku. Orlando se kýval ze strany na stranu, ale když se pokusil udělat krok dopředu, opět ho přemohla slabost. A tak jen vrávoral a snažil se alespoň udržet rovnováhu. Florimel zatím vyrazila rychle dopředu a dávala si dobrý pozor, kam mezi nerovnými kameny šlápne. Sladký William se vydal za ní.

"Dávejte pozor!" zavolala za nimi Quan Li a pak vzala Martinu za ruku. Francouzčin sim hleděl slepě dopředu a pomalu otáčel hlavou ze strany na stranu jako radar, který nemůže zachytit signál.

Když se konečně Orlando podařilo s Fredericksovou pomocí udělat několik prvních kroků, postava v bílém se najednou otočila k Florimel a k Sladkému Williamovi, jako by si až teď všimla, že jsou tu kromě ní ještě další lidé. Orlando měl pocit, že vidí, jak se té osobě na okamžik jasně zaleskly oči ve stínu zvednuté kápě, a potom ta záhadná bytost zmizela.

Fredericks překvapeně zalapal po dechu. "Co to bylo? Viděl jsi to? Ten člověk jednoduše zmizel!"

"Je to přece... virtuální realita," odsekl Orlando. "Co... jiného... jsi čekal. Oblak kouře?"

Jejich dva společníci si klekli před něco, co bylo zčásti potopené v mělké vodě u břehu řeky. Orlando si zpočátku myslel, že to je kus nějakého odhozeného stroje, ale bylo to příliš lesklé na to, aby to ve vodě leželo dlouho. Když ale William a Florimel ten stroj společně vytáhli z vody, Orlando ho najednou poznal.

"Podívej, co jsme našli!" vykřikl William. "Je to náš tluchuba z nerezů!"

Pomohli T4b z vody, zatímco se Orlando s Fredericksem za ruku potáceli k nim. Pro nezávislého pozorovatele to vypadalo, jako když se po letech setkají staré známé celebrity.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Fredericka robota. Florimel začala T4b kontrolovat stejně, jako se to dělá u dopravní nehody. Kontrolovala mu pulz a zjišťovala, jestli nemá nic zlomeného. Orlando napadlo, k čemu to asi je u simu dobré. "No tedy," řekl po chvíli Fredericka a zhluboka si oddechl. "Mysleli jsme si, že jsi mrtvý!"

"A jak ti vůbec máme říkat?" zeptal se William. "Zapomněl jsem se zeptat. Můžeme ti říkat 'Těčko', nebo se ti víc líbí 'Čtyři Bě'?"

T4b hlasitě zasténal a těžkou rukou si sáhl na tvář. - "Je mi strašně mizerně. Snědla mě ryba." Prudce potřásl hlavou a jedním z dlouhých trnů na helmě málem vypíchl Florimel oko. "Ta ryba mě pak vyzvracela." Povzdechl si. "Jestli bych to udělal zas? Nikdy."

* * *

"Není to nic moc, ale je to domov," prohlásil Cullen. Renie neviděla nic než hustou řadu světel před nimi.

"Pozor," ozvala se ostře Lenore. "Ve směru 12:30 něco máme a blíží se to."

"Co je to?"

"Myslím, že jeden z těch ohavných otrapů." Lenore se zamračila a po chvíli se obrátila k Renie a ke !Xabbuovi.

"Ptáci."

"Držte se." Cullen prudce spustil vášku dolů. "Možná byste si raději měli přivázat pásy."

Renie a !Xabbu rychle sáhli po bezpečnostních pásech. Padali jen několik sekund a pak prudce zpomalili, takže Renie měla pocit, jako by byla akordeon a někdo ji právě zmáčkl. Podle toho, jak se jí to jevilo, stále pomalu klesali, když vtom přímo pod nohama ucítili prudký náraz a uslyšeli mechanické skřípání. Oba vyděšeně nadskočili.

"Natahujeme nohy," vysvětlila jim Lenore. Když váška podle všeho na cosi narazila, Lenore pozorně sledovala kontrolky. "Teď budeme muset počkat, až to toho ztraceného ptáka přestane bavit. Když se nebudeme hýbat, neuvidí nás."

Renie těm lidem vůbec nerozuměla. Chovali se, jako by hráli nějakou komplikovanou hru. Možná to tak skutečně bylo.

"Proč to musíte dělat?" zeptala se.

Cullen zavrčel: "Aby nás ta věc nesnědla. Tomu tedy říkám opravdická ztráta času."

"Čistý vzduch," ozvala se Lenore. "Už je pryč. Dej mu ještě pár sekund, než někam odletí. Jinak nevidím nic než prázdnou oblohu."

Vážka začala opět divoce mávat křídly a pomalu se vznesla. Cullen ji opět namířil ke světlům. Jak se k nim blížili, světla se zploštila a vytvořila vertikální stěnu plnou zářivých bodů. Jeden z těch bodů se začal zvětšovat a zanedlouho se ukázalo, že se jedná o velký čtvercový otvor, kudy dovnitř vlétaly letouny. Cullen bez problémů vklouzl dovnitř, potom se jeho váška ještě nějakou dobu vznášela a nakonec měkce dosedla na zem.

"Horní patro," řekl. "Kusadla, chitinové exoskelety a dámské spodní prádlo. Všichni ven."

Renie pocítila nepřekonatelnou touhu vlepít mu políček, ale místo toho musela soustředit všechno své úsilí na to, aby své unavené tělo dostala ven z vášky. !Xabbu šel za ní a nespěchal, jako by ji nechtěl popohánět.

Letadlo-vážka stálo ve velkém hangáru a vnější dveře se právě s pomocí těžkých kladek pomalu zavíraly. Renie si rázem vzpomněla na vojenskou základnu v Dračích horách a pak si rychle připomněla, že základna byla skutečná, zatímco toto místo není. Jako všechny simulace Jinozemě, i tato vypadala neuvěřitelně skutečně, architektonické monstrum s vysokým stropem bylo postavené - nebo spíš se zdálo být postavené - z fibramových nosníků, plastocelových plátů a celých akrů zářivých světel. Všechny z půl tuctu simů, které tu pracovaly jako obsluha, měly neuvěřitelně realistické tváře. Renie napadlo, jestli snad dokonce nereprezentují nějaké skutečné lidi.

Najednou se zamyslela nad tím, jestli jsou vůbec jejich zachránci skuteční lidé.

"Tak pojďte," pobídla je Lenore. "Přihlásíme vás. Nemělo by to trvat moc dlouho, i když si s vámi možná Angela bude chtít popovídat. Pak vám to tu ukážeme."

* * *

Včelín, o kterém Lenore mluvila, byla obrovská stavba zasazená do kopce uprostřed lesa. Samotný kopec byl v porovnání s malými lidmi ještě větší než hora, kde se skrývala zakonzervovaná základna Vosí hnízdo. Renie se stále nemohla zbavit toho, aby neporovnávala toto místo s jejich situací ve skutečném světě. Když vyrazili z hangáru do dlouhé chodby, začali se Cullen a Lenore před nimi vzájemně škádlit, !Xabbu poskakoval po všech čtyřech vedle ní a Renie se znovu zamyslela nad tím, jestli je toto místo opravdu nějaký podivný svět her.

"Co tady přesně děláte?" zeptala se.

"Aha, my jsme vám to vlastně neřekli, že ano?" usmála se Lenore. "Musí vám to připadat pěkně divné."

"Brouky," řekl Cullen. "Hrajeme si tu na brouky."

"Mluv za sebe, chytráku," řekla Lenore. "Já například brouky pozoruju."

!Xabbu se na okamžik postavil na zadní nohy a prstem přejel po zdi. "A tohle místo je nějaká hra?" zeptal se a předběhl svou otázkou Renie.

"Je to vážná věc jako srdeční infarkt," opáčil Cullen. "Pro Kunoharu je to možná jen hra, ale pro nás entomology to je stejné, jako bychom se po smrti dostali rovnou do hmyzího nebe."

"Tak teď mě to opravdu zajímá," řekla Renie a skutečně to tak bylo. Strach o její společníky ji sice stále ještě nepřešel, ale Jinozemě už ji jednou přistihla nepřipravenou.

"Jen malou chvilku vydržte, než vám obstaráme návštěvnické průkazky. Pak vám to tu budeme moct pořádně ukázat!"

* * *

Renie, uchvácená realitou celého tohoto místa, čekala, že je Lenore zavede do nějaké kanceláře, ale oni místo toho zůstali stát uprostřed chodby, zatímco Lenore otevřela ve vzduchu datové okno a vedle nich se najednou z ničeho nic objevila zavalitá žena. Měla mimořádně vážnou tvář, rysy člověka ze Středomoří a krátké hnědé vlasy.

"Netvařte se tak vylekaně," řekla Renie a !Xabbuovi, ale znělo to spíš jako rozkaz. "Tady ve Včelíně se nemusíme otravovat s těmi 'realistickými' nesmysly." Než její řeč stačila strávit, žena se obrátila na Lenore. - "Ty jsi se mnou chtěla mluvit? Tady o těch lidech, co?"

"Zapsali bychom je už předtím, než jsme sem dorazili, ale Cully nás cestou málem nechal sežrat ptákem, a to nás trochu vyvedlo z rovnováhy."

"Jak to myslíš?" ozval se Cully.

"Přišli sem z nějakého jiného sim-světa - z Ataskova, že je to tak?" obrátila se na Renie, aby její slova potvrdila. "A oni se teď nemůžou odpojit."

Žena zavrčela: "Doufám, že máte dost vody a glukózy v místě, které nazýváte svým domovem, protože nemáme zrovna moc času, abychom vám hned pomohli, drahouškové." Obrátila se zpět na piloty. "Ecitoni už jsou zase v pohybu a čelo má asi čtyřicet stop. Chci, abyste to vy dva zítra ráno zase zkontrolovali."

"Rozkaz, kapitáne," řekl Cullen a zasalutoval.

"Jdi s tím do háje." Obrátila svou pozornost na Renie a !Xabbua, pokrčila obočí a oba si je pozorně prohlédla.

"Kdybych měla času nazbyt na staré žerty, řekla bych vám, že tu nemáme moc paviánů - jenže já čas nemám. Jsem Angela Bonifaceová. Vy dva jste problém. Máme tu velmi přísnou dohodu s naším pronajímatelem, a v té jasně stojí, že sem bez jeho svolení nesmíme nikoho vodit."

"Nechceme vám překážet," řekla rychle Renie. "Odejdemo odsud hned, jak jen to bude možné. Kdybyste nás jen mohli odvést k nejbližší..." zarazila se, protože nevěděla, jaké má použít slovo, "... hranici, nebo tak něco, hned vypadneme."

"To ale není tak snadné," řekla Angela a přimhouřila oči. "Zatraceně. No, dobrá - Kwoková, zkus tady někde najít někoho, kdo zjistí, co se stalo s jejich zařízením. Já teď musím jít kvůli něčemu nakopat Bellovi zadek." Než stačila Renie mrknout, žena zmizela jako jevištní kouzelník.

"Vedoucí projektu," řekla na vysvětlenou Lenore.

"Co myslela těmi 'realistickými nesmysly'?" zeptal se !Xabbu. Dokonce i Renie se musela usmát nad jeho rozpaky.

"Chtěla tím říct, že tady nemusíme předstírat, že jsme ve skutečném světě," vysvětlil jim Cullen a zvedl dlouhé paže, aby se protáhl. "Kunohara si nepřeje, aby něco rušilo přirozený vzhled jeho simulace, takže když chceme něco podrobně sledovat, musíme se přizpůsobit a stát se součástí zdejšího prostředí - tedy nesmíme zdejší prostředí rušit ničím neobvyklým. To je také důvod, proč naše letouny vypadají jako hmyz. - Vymyslel pro nás celou řadu děsných pravidel, která my musíme beze zbytku dodržovat. Mám dojem, že pro něj je to taková malá hra, a jemu se líbí, když my musíme kličkovat v jeho nástrahách. Alespoň tak si to já vysvětluju."

"Až si vyděláš první miliardu či dvě," prohlásila Lenore, "můžeš si postavit svou vlastní simulaci, Cully. Pak budeš moct pravidla určovat ty."

"No, až já budu dělat pravidla, pak pravidlo číslo Jedna bude 'Žádných šestnáct hodin denně pro šéfa'. Teď jdu napsat pár poznámek a padám odsud. Sajónara." Lusklnul prsty a zmizel.

* * *

"Nemáme tu žádné místo na spaní," řekla omluvně Lenore, když je zavedla do velké konferenční místnosti. "Chci říct, že se nikdo neobtěžoval tady něco takového vytvořit. Nemělo by to vůbec smysl." Rozhlédla se kolem sebe po prázdné místnosti. "Omlouvám se, že je to tu tak holé. Mohla bych vám dát něco na zdi, kdybyste chtěli, možná bych dokonce mohla vytvořit i nějaký nábytek."

Renie potřásla hlavou. "To je v pořádku."

"No, za pár hodin se pro vás vrátím. Jestli se mi podaří sehnat nějakého odborníka na virtuální zařízení, pošlu ho za vámi." Pak se vypařila a nechala Renie a !Xabbua samotné.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se !Xabbu a usadil se na obdélníkové desce, která sloužila jako stůl. "Můžeme tady mluvit?"

"Jestli máš na mysli skutečné soukromí, tak o tom pochybuji." Renie se zamračila. "Tohle je virtuální konferenční místnost - celá tahle věc je jen důmyslné vizuální propojení pro s více vstupy a výstupy komunikační přístroj. Ale jestli se ptáš, zda si myslím, že poslouchají. Pak bych řekla, že ne."

"Takže ty si nemyslíš, že tihle lidé jsou naši nepřátelé?" !Xabbu se posadil na bobek a rukama si hladil chlupaté nohy.

"Jestli jsou, potom riskují velké potíže v naději na velmi malou odměnu. Ne, myslím, že oni skutečně jsou tím, kým tvrdí, že jsou - skupina univerzitních lidí, kteří jenom pracují v jedné nákladné simulaci. Co se ale týká toho chlapíka, co to tu celé vlastní - zapomněla jsem už, jak se jmenuje - tím už bych si tak jistá nebyla." Povzddechla si a usadila se na zemi. Zády se opřela o bílou zeď. Kombinéza, kterou měl její sim na sobě, byla sice poměrně výhodná pro pobyt v řece, ale sem se ani trochu nehodila. Kromě toho si všimla, že simulace v Jinozemi myslely i na takové maličkosti, jako je opotřebování oblečení.

Kdo vůbec jsou ti lidé z Bratrstva, napadlo ji znovu. Jak jen mohli postavit něco tak realistického? Jistě jedinou příčinou toho všeho nejsou peníze, i když jich musela být celá hromada, samotné peníze by něco tak dokonalého nikdy nedokázaly.

"Tak co budeme dělat?" zeptal se !Xabbu. "Ztratili jsme snad ostatní navždy?"

"Já skutečně nevím, co ti na to mám odpovědět." Renie byla neuvěřitelně unavená, a tak se jenom velmi stěží dokázala soustředit na své myšlenky. "Můžeme počkat a doufat, že nás Sellars najde dřív než ti lidé z Grálu. - Můžeme

pokračovat dál, můžeme hledat... toho muže, o kterém Sellars mluvil. Jak se vlastně jmenoval?"

!Xabbu se zamyšleně poškrábal dlouhou opičí rukou na zádech. "Jonas," řekl po chvíli. "Sellars s ním mluvil v jeho snech. Pustil ho na svobodu, říkal."

"Dobrá. Což nám ovšem moc nepomůže zjistit, kde by jen mohl být. Tak jak ho tedy máme najít? Pokračovat dál po řece? Jenže ta se může táhnout dalších několik milionů mil napříč virtuálním světem, soudě podle toho, co zatím víme. Pro boha živého, vždyť by to klidně mohla být nějaká Moebiova řeka, která se věčně mění a vůbec žádný konec nemá." "Jsi velmi nešťastná," řekl !Xabbu. "Ale já si nemyslím, že by to bylo tak zlé. Podívej se tady na to místo! Vzpomeň si na Ataskovu zemi. Na světě přece nemůže být tolik lidí, aby postavili miliony tak komplikovaných světů, jako je tenhle."

Renie se unaveně usmála. "Nejspíš máš pravdu. Takže tak to asi bude, co myslíš? Vrátime se k řece a budeme doufat, že najdeme Martinu a ostatní anebo alespoň toho chlápka Jonase. Už jsi někdy slyšel větu: Hledat jehlu v kupce sena?"

!Xabbu potřásl hlavou. "Co je to kupka sena?"

* * *

Její sny přicházely a odcházely téměř bez povšimnutí jako ranní sprška. Probudila se, převrátila se na bok na zemi virtuálního pokoje a chvíli poslouchala, jak vedle ní !Xabbu tiše oddechuje.

Pomalu k ní připlula vzpomínka - zpočátku to byl jen nepatrný obrys zvuků a pocitů. Když byl Stephen ještě malý chlapec, občas k ní některé chladné ráno vlezl do postele. Chvilku mumlal nějaké nesmysly ze spaní, pak se stočil do klubíčka a znovu tvrdě usnul, zatímco Renie už nezamhouřila oko a nezbylo jí než zírat do tmy a čekat, až zazvoní budík. Bylo to strašné, ten stav, ve kterém se Stephen nyní nacházel, ta hrozná nevyřešená nicota. Ještě že jeho matka odešla nadobro, takže už po ní truchlila jen občas a někdy jí to dokonce mívala i za zlé. Jenže Stephen nebyl ani živý, ani mrtvý. Živá mrtvola. Nedalo se s tím nic dělat.

Nic jen tohle, ať už to "tohle" bylo cokoliv - třeba beznadějně pátrání? Zmatený útok na nějakou nepředstavitelnou sílu? Renie se mohla jen dohadovat. Tak jako tak každý okamžik Stephenovy přetrvávající nemoci a každý okamžik, kdy nedělala pro něj nic, pro ni byl palčivou výtkou.

Bolest vyvolala další vzpomínku: Když mu bylo pět nebo šest, vrátil se jednoho dne domů celý rozčilený a divoce rozhazoval rukama, jako by se chystal vzlétnout. Oči měl málem navrch hlavy a Renie se nemohla ubránit úsměvu. Pak si ale všimla, že má na rtu krev a košili celou zamazanou. Cestou ze školy ho napadlo pár starších dětí. Nutily ho, aby řekl něco, co on nechtěl - nebylo to u dětí nic neobvyklého - a tak ho shodily na silnici.

Renie se ani neobtěžovala utřít mu zakrvácený ret a rovnou vyběhla z domu. Když ji parta desetiletých kluků uviděla, rozutekli se do všech stran, ale jeden přece jen utéct nestačil. Renie na něj rozčileně křičela a prudce s ním třásla, až chlapec plakal ještě víc než předtím Stephen. Když ho konečně pustila, chlapec se svalil na zem a v očích měl takovou hrůzu, až se Renie zastyděla do morku kostí. Styděla se, že ona, dospělá žena a univerzitní studentka, tak strašně vylekala malé dítě... Velmi ji to tehdy vyděsilo a do dneška si to docela neodpustila. (Avšak Stephen, který to celé sledoval z otevřených dveří, takové pocity neměl. Měl neobyčejnou radost z toho, jak uličníka potrestala, a když se vrátila domů, dokonce se samou radostí roztančil.)

Jak může někdo ale vytvořit systém, který je určený k tomu, aby ubližoval dětem? Co si tihle lidé z Grálu myslí, že stojí za takovou monstróznost? Nedokázala to pochopit. Ale, koneckonců, v poslední době chápala skutečně jen velmi málo.

Její nálada byla čím dál horší. Renie se posadila a něco zamumlala. !Xabbu si povzdechl a převrátil se na druhý bok. Co jiného může dělat než jít dál? Dopustila se spousty chyb, udělala mnoho věcí, na které nerada vzpomínala, ale Stephen kromě ní nikoho jiného neměl. Ten nejdůležitější život ležel v jejích rukou. Kdyby se vzdala, už by ho nikdy neviděla, jak směšně poskakuje, nikdy by neslyšela, jak se zajíká nad hloupými vtipy ze show ve školní síti. Nebyla by už nikdy svědkem věcí, které z něj dělaly jejího jedinečného Stephena.

Možná si ten kluk tehdy nezasloužil tak tvrdý trest, ale také už Stephena od té doby nechal na pokoji. Někdo se vždy musí postavit za slabé a nevinné. Kdyby tedy neudělala vše, co bylo v jejích silách, mohla by strávit zbytek života ve stínu vlastních chyb. A kdyby Stephen skutečně zemřel, stal by se pro ni navždy duchem toho nejskutečnějšího zrna - duchem promeškané příležitosti.

Kapitola 4

V továrně Loutek

INTERNET/ZPRÁVY: Minisloni nejsou jen bláznivý nápad

(vizuál: Cannonová s miniaturním slonem "Jimsonem")

HLAS: V dnešních dnech je obchod s Dobrým Farnářstvím mimořádně výhodnou záležitostí. Glorianna Cannonová, majitelka právě jedné takové farmy, na obrázku s mladým Jimsonem, každý rok vypěstuje a prodá na sto malých slonů, známých nyní jako "kapesní sloni". Obchodní záměr, který začal před deseti lety jen jako ztřeštěný nápad pro chovatele domácích mazlíčků, překonal i ty nejdivočejší odhady odborníků.

CANNONOVÁ: "Zčásti je to proto, že tihle malí kluci jsou tak chytří. Není to jen hračka, jsou skutečnými společníky. Kromě toho jsou ale také mnohem vyrovnanější než většina jiných zmenšených zvířat - jejich DNA to prostě lépe snáší nebo tak něco. Nech toho, Jimson. Jen si vzpomeňte, jak nevyzpytatelní byli malí grizzlyové a co napáchali škod. A co ty malé kočky, které se ukázaly být tak nebezpečné... jak se jim to vlastně obchodně říkalo? Oceliti nebo Oceliliputi, tak nějak, že...?"

DULCINEA ANWINOVÁ POLOŽILA RUKU NA ČTECÍ zařízení otisků prstů a všimla si, že má oprýskaný lak na nehtech. Zamračila se a počkala, až se dveře rozhodnou, jestli jí mohou věřit. Má tolik práce. Jistě vypadá hrozně, ale právě v tomto okamžiku byl život o poznání divočejší než obvykle.

Když jsem těmito dveřmi procházela naposledy, byla jsem žena, která ještě nikdy nikoho nezabila. Taková myšlenka a celá řada dalších stejně nepříjemných se jí honila hlavou už několik dní. Byla si jistá, že si s tou situací celkem dobře poradila, ale, po pravdě řečeno, to ve skutečnosti vlastně neměla s čím porovnat. Přesto ale necítila příliš silný pocit viny. Možná by to bylo o poznání jiné, uvažovala, kdyby oběti byl někdo, koho znala, a ne jen nějaký kolumbijský chytřák, kterého Dread najal.

Kromě toho věděla už celé roky, že to jednou stejně přijde. Člověk nemůže být v tomto oboru úspěšný bez toho, aby nepřišel do kontaktu se skutečným násilím nebo aby se mu donekonečna dařilo násilí vyhýbat. Přesto si myslela, že její první zkušenost s vraždou bude vypadat tak, že se ona stane svědkem, jak někdo někoho zabíjí. Rozhodně však netušila, že tím vrahem bude právě ona. Raději se pokusila své myšlenky zahnat, ale pohled na prázdné oči Antonia Celestina předtím i potom, co z její zbraně vyšla smrtící střela, se nedal jen tak zaplašit...

Dveře do bytu však nedokázaly rozlišit rozdíl mezi novou Dulcií, která zastřelila Celestina, a tou starou, která nikoho nezabila, a tak se tiše otevřely. Jakmile přerušila paprsek mezi panty, dveře odpočítaly jedna a půl sekundy a opět se zavřely. Mezi dveřmi do ložnice se objevil Jones. Spokojeně se protáhl a pak zamířil beze spěchu po měkkém koberci ke své paní, jako kdyby ani nebyla celé dva týdny pryč.

Dulcie odhodila tašky a sehnula se na zem, aby kocoura pohládila po husté srsti. Ten se jenom otřel o její lýtko a odkráčel pryč. Jones byl křížený perský kocour, ale po svém druhém rodiči zdědil siamské barvy. Dulcie si ho velice pozorně prohlédla, ale zdálo se, že nijak nezhubl, takže ho zřejmě Charlie zezdola krmila zodpovědně.

Na obrazovce na zdi blikalo růžové světlo, ale Dulcie ho ignorovala. Od chvíle, kdy v Cartageně nastoupila do letadla, nepřijala jediný vzkaz a ani v nejbližší chvíli na to nijak nespíchala. Cítila se, jako kdyby se už několik dní řádně nemyla, a jen bůh ví, co ji čeká v nejbližší budoucnosti.

"Důležitý vzkaz," ozval se příjemný mužský hlas, který se probral tím, že se otevřely a zavřely dveře. "Máš důležitý vzkaz."

"Do prdele." Dulcie si stáhla vlasy z čela a rukou si přejela po čele. Snad to už není Dread, nebo snad ano? Cítila zvláštní napětí. "Přehraj mi ten vzkaz."

Ve výšce asi jednoho metru se na obrazovce objevila osklivá-až-hezká tvář jejího současného zaměstnavatele. Dlouhé vlasy měl mokré. Vypadal jako někdo, kdo si právě dal trochu kreků. Byl v neobyčejně povznesené náladě. "Dulcie, zavolej mi hned, jak přijdeš domů. Je to velmi, velmi naléhavé."

"Ach bože, copak můžu mít trochu klidu?" zabručela směrem k obrazovce a přikázala systému vytočit číslo. Pak si sedla do křesla a zula si boty.

Ozval se téměř okamžitě. "Máme tady problém."

"Copak ty vedlejší programy nefungují?" Dala dohromady několik reakčních smyček ještě předtím, než nechala Dreda hlídat tu kolumbijskou pevnost. Sloužilo to k tomu, aby mohli nechat jejich sim na nějakou dobu bez dozoru, ale aby přesto dál vypadal živý a funkční. Přirozeně by to při důkladnějším pozorování vyšlo najevo, ale stačilo to na to, aby překonali období spánku a občasné poruchy v manipulačním programu.

"Funguje to docela dobře. Ale celá skupina se teď rozdělila. Ta Afričanka a její opičí přítel se ztratili - možná se dokonce utopili. V řece se objevily nějaké nenažrané ryby. Loďka se převrátila a ostatní členové skupiny se vyškřábali na břeh."

Dulcie se zhluboka nadechla a snažila se posílit svou trpělivost. Muži - a je docela jedno, jak inteligentní nebo mocní jsou - si někdy zkrátka nemohou pomoci a chovají se jako malí kluci. Tak moc se zaberou do hry, že si přestanou uvědomovat, že to je jen hra. Ženy, na druhou stranu, si vždycky pamatují, co je důležité - důkladná koupel a umyté vlasy. "Ale náš sim zůstal se zbytkem skupiny, nebo ne?"

"Ano. Všichni jsou už zase pohromadě. Jen ti dva scházejí. Jenže se dostali do poměrně nebezpečné situace a my je můžeme každou chvíli ztratit. Potřebuju pokračovat v průzkumu některých věcí, o kterých spolu mluvili. Jenže sám to nemůžu dělat, když se musím starat o ten ztracený sim."

"Nemohlo by to počkat ještě alespoň hodinu? Chápu, že jsi asi už dost unavený, ale já jsem právě přišla a musím se něčeho najíst, než tady padnu hladý." Muži nechápou důležitost koupele, ale obvykle pochopí nutnost jíst.

Chvilku na ni tupě zíral. Podle výrazu jeho tváře nebyl daleko od toho, aby zlostně vybuchl nebo jí alespoň začal nadávat. On se však nakonec ušklíbl a bílé zuby mu rozzářily snědou tvář. "Ovšem," řekl. "Omlouvám se."

Dulcie se v něm ani trochu nevyznala - jeho podivné reakce, jako například právě teď, jeho nečekané záchvěvy bystrosti, jeho dětinská přezdívková - to vše ji velmi mátl, aby si o něm dokázala vytvořit ucelený obrázek. A fakt, že ho nedokázala nikam zařadit, ji skutečně velmi rozcíloval. "Opravdu potřebuju šanci..." začala.

"Zavolej mi zpátky, až budeš připravená," řekl a přerušil kontakt.

Dulcie se podívala na Jonese, který se zatím vrátil a trpělivě seděl u jejích bosých nohou. "Honem, honem," řekla Dulcie kocourkovi. "Pořád jenom honem." Jones se na ni podíval a zdálo se, že souhlasí s tím, že věci se honem dělat nemají.

* * *

Husté rezavé kudrnaté vlasy měla převázané ručníkem a na dokonale čistém těle měla nejměkčí župan. Natáhla se na pohovku a opřela si nohy o boční operu. Vzala si trochu mangového jogurtu a Jones se jí mezitím pohodlně uvelebil na klíně a spokojeně se natáhl.

Podívej se na mě, pomyslela si. Někoho jsem zabila. A přitom je spousta lidí, kteří by to nikdy nedokázali. Ale podívej se na mě. Jsem tak klidná. Soustředila se na to, aby z jejího výrazu byla zřejmá odvaha, a pak se obrátila k obrazovce.

"Teď to můžeš vytočit."

Dread se objevil třikrát větší než ve skutečnosti. Tentokrát jí už tolik nepřipadal jako maniak. "Všichni teď spí, takže to není tak akutní. Loutka vypadá přímo skvěle - občas trochu chrápe, občas se poškrábe nebo obrátí na druhý bok. Odvedla jsi dobrou práci."

"Díky."

"Dala sis něco k jídlu?" Jeho temné oči klouzaly po jejím poodhaleném županu takovým způsobem, který jí připadal zčásti sexuálně dráždivý a zčásti odmítavý. "Rád bych tě tedy uvedl do obrazu."

"Jsem připravená," řekla a mávla tubou od jogurtu. "Můžeš to spustit."

Dread jí začal vyprávět, co se stalo od chvíle, kdy mu toho rána předala otěže. V té době se celá skupina ocitla na řece a z jejich lodi se rázem stal obrovský list. Vyprávěl jí podrobně o všem, co se přihodilo až do této chvíle. Mimořádnou pozornost věnoval charakterovým vlastnostem jejich simu, aby mohla pokračovat stejně jako on. "Asi bychom se měli poohlédnout po nějakém systémovém agentovi, který by to pro nás celé nahrával," navrhl. "Protože jinak, kdyby se toho stalo hodně najednou, mohli bychom po předání ztratit nějaké důležité detaily a prozradit tak krytí naší loutky." Dulcie uvažovala, jak dlouho v tom chce ještě pokračovat, ale pak si vzpomněla na bonus, který jí připsal na účet, a na plat, který jí slíbil za to, že se s ním bude střídat v simovém světě, a došla k závěru, že si pak klidně bude moci vzít celý rok volna. Tolik svobody rozhodně za trochu toho nepohodlí stálo.

Další část jejího já ale zároveň napadlo, jak rychle se Celestino změnil na pouhou řadu čísel na jejím bankovním účtu. Nahlas pak řekla: "Mohli bychom najít nějakou třetí osobu, ochotnou nám s tím pomoci? I kdyby ti lidé spali osm hodin denně, stále to pro nás oba bude celý pracovní den a navíc ještě sedm dní v týdnu. Možná bych se po někom, kdo by nám pomohl, přece jen mohla porozhlédnout."

Dread chvíli mlčel a jeho tvář byla bez výrazu. "Ty snad máš někoho, koho bys do toho chtěla zapojit?"

"Ne, ne." Až do dnešního dne byl tak extaticky spokojený s výsledky projektu Nebeského boha, že Dulcie málem zapomněla, jak nevyzpytatelné jsou jeho nálady. Alespoň že není stejně nudný jako většina ostatních mužů, pomyslela si. "Ne, neměla jsem na mysli nikoho konkrétního. Jen mě napadlo, že bychom z toho mohli za chvíli začít blbnout. Kromě toho jsi říkal, že je ještě hodně práce na těch... datech, co jsme získali." Málem vyslovila Ataskovo jméno. Uvědomila si, že je unavená. Pochybovala sice, že by se někdo napojil na její linku - vždyť ji samotný Dread vybavil tím nejdokonalejším systémem proti odposlechu a ona navíc postupovala s mimořádnou obezřetností. V každém případě ale bylo hloupé zbytečně riskovat. A navíc nepochybovala, že Ataskovi vrazi byli ve všech světových zprávách v seznamu důležitosti na prvním místě.

"Zvážím to." Jeho bezvýrazná tvář se na okamžik zachvěla. Pak jako by znovu ožil, do tváře mu opět vstoupil život. "Je tu ještě pár dalších věcí, o kterých bych si s tebou rád promluvil..."

"Někdo je u dveří," ozval se domovní hlas. "Někdo je u dveří."

Dulcie obrátila oči v sloup. "Intercome, kdo je tam?"

"To jsem já... Charlie," ozvala se odpověď. "Takže ses už vrátila!"

"Kdo je to?" zeptal se Dread a hlas měl opět na bodu mrazu.

"To je jen moje sousedka zezdola." Vstala a shodila na zem Jonese. "Krmí mi kocoura. Zavolám ti zpátky, jestli chceš."

"Počkám." Dread vypnul vizuál a obrazovka potemněla, jenže Dulcie věděla, že dál poslouchá.

Charlie měla podivně učešané blondaté vlasy. Kolem hlavy měla dlouhé ostny, takže její hlava vypadala spíš jako model atomu a její polibek díky tomu skončil ve vzduchu asi deset centimetrů od tváře Dulcie. "Ach, Dulcie, jak to, že nejsi opálená? Proč jezdíš do Jižní Ameriky, když se tam ani neopaluješ?"

"Měla jsem moc práce." Dulcie si byla jistá, že Charlie si určitě myslela, že jaderný výbuch má i svou světlou stránku - všechny ty paprsky, po kterých tak hezky ztmavne pleť. "Nějaký problém s Jonesem? Vypadá skvěle."

"Ne, všechno šlo perfektně. Jeden den, když jsem byla tady, se tu zastavila tvoje matka. Je to skvělá ženská."

"Jo, to je. Jasně. Pořád se směje." Vztah Dulcie k Ruby O'Meara Mulhearn Epstein Anwinové se rozhodně nedal považovat za něžný či milující, ale ostatní lidé si mysleli, že její matka je skvělý člověk. Dulcie nechápala, co se vlastně děje. Něco jí unikalo. "A to je všechno?"

"Ach bože, jistě jsi úplně vyčerpaná. Zastavila jsem se tu jen proto, abych se ujistila, že jsi to opravdu ty, koho jsem slyšela." Charlie se najednou prudce otočila, zvedla si stříbrnou sukni a odhalila dlouhé štíhlé nohy. "Líbí se ti to? Právě jsem si to koupila."

"Je to skvělé. No, díky, že ses mi postarala o Jonese."

"Žádný problém. Myslíš si, že by ses mi teď ty mohla postarat o Ziga a Zaga? Příští týden. Budu... budu pryč z města. Dala bys jim jen trochu salátu a vyměnila vodu za čerstvou."

Charlie vždy zdůrazňovala, že pracuje jako vedoucí účtárny pro jednu kosmetickou firmu - což byla lež, která měla původ někde v nějaké dávné krátkodobé práci. Charlie si myslela, že Dulcie neví, že pracuje jako call girl - a navíc pěkně drahá. Její pisklavý hlas a postava školačky podle všeho přitahovaly jisté typy bohatých klientů. Charlie věřila, že o jejím zaměstnání nikdo neví, ale Dulcie si dala velmi záležet, aby si o všech svých sousedech opatřila co možná nejpresnější informace ještě předtím, než se sem nastěhovala. Navíc v tom byla mimořádně dobrá.

Charlie si myslí, jak je chytrá. A přitom nemá tušení, že její sousedka pracuje jako nájemný terorista mezinárodního kalibru. Celou dobu krmila kocoura profesionálního zabijáka.

I když si to myslela jen v duchu, ten vtip začínal být dost nejnepřátelný. Vlastně se právě rozhodla, že nějakou dobu teď nebude na Celestina myslet, aby si ten incident našel své správné místo ve schematickém seznamu věcí Dulcie Anwinové.

Když se Charlie, co vypadala jako přerostlá školačka, vypravila zpátky k výtahu, Dulcie se obrátila k obrazovce na zdi.

"Už je pryč."

Přesně jak čekala, Dreadova tvář se téměř okamžitě opět rozsvítila na obrazovce. Přirozeně celou dobu poslouchal. Možná ji také sledoval a v hlavě se mu honily perverzní myšlenky o blondáté Charlie v krátké stříbrné sukni. Ale pokud tomu tak skutečně bylo, nedal na sobě nic znát a ani slovem se o její sousedce nezmínil.

"Dobrá tedy. První věc, kterou teď musíme rozhodnout, je, kam až si můžeme dovolit tu skupinu zavést." Dread se zamračil a jeho oči znehybněly. "Kdybych si myslel, že mají něco v plánu, s radostí bych si sedl a sledoval je, ale oni teď mají jedinečnou příležitost něco zjistit, a místo toho se nechají unášet... proudem."

"Chceš snad říct, že mají jedinečnou příležitost zjistit něco pro tebe," namítla Dulcie.

Dread se ušklíbl. "No ovšem." Jeho úsměv rychle zmizel. "Ty přece víš, pro koho pracuju, nebo ne?"

Dulcie si nebyla jistá, co na to má říct. "Nikdy jsi mi to neřekl..."

"Ale jdi. Nesnaž se mi namluvit, že jsem se v tobě zmýlil. Jsi moc dobrá v tom, co děláš. Navíc si přijdeš na slušné peníze. Jezdíš s tím svým malým sport'ákem trochu příliš rychle, ale nikdy jsi ještě nedostala pokutu - vyznáš se, Dulcie. Takže máš i dost dobrou představu o tom, kdo je můj boss."

"No dobrá. Myslím, že to vím." Vlastně když poznala síť Jinozemě i zevnitř, pochopila, že pověsti o tom, že Dread pracuje pro téměř mýtického Felixe Jongleura, musí být pravdivé, protože jedině Jongleur a pár dalších lidí si mohlo dovolit takovou technologii.

"Pak si jistě dovedeš představit, jak vážné je to, co tady děláme. Zadržujeme informace před jedním z nejzlomyslnějších, nejchytřejších a nejmocnějších mužů na světě. Tady se dostáváme přímo na zadní dvorek Starého Muže. Jestli na to přijde, jsem mrtvý muž. Okamžitě." Zadíval se na ni ještě upřeněji než kdy předtím. "Nesnaž se to špatně pochopit. Jestli mě prodáš a já se k tobě nedostanu dřív, než mě Starý Muž zlikviduje, můžeš vsadit na to, že nenechá žít ani tebe. Nemohl by nechat naživu někoho, jako jsi ty, kdo toho o té jeho síti už tolik ví. Nestane se z tebe ani historie. Za čtyřnadvacet hodin po tvé smrti nezbude ani jediný důkaz, že bys vůbec někdy existovala."

Dulcie otevřela pusu a zase ji zavřela. O všech těchto možnostech už sama uvažovala. O všech, ale slyšet je z Dreadových úst tak jednoznačně, ji přimělo o nich začít uvažovat tak, jak ji to dosud ještě nenapadlo. Najednou pochopila, že se nevědomky ocitla v mimořádně překerní situaci.

"Chceš z toho ven?"

Potřásla hlavou, protože v tom okamžiku příliš nedůvěřovala vlastnímu hlasu.

"Pak tedy máš ještě nějaké otázky, než se do toho dáme?"

Dulcie chvíli zaváhala a pak řekla: "Jen jednu. Odkud máš to podivné jméno?"

Nejdřív překvapeně nadzvedl obočí a pak se začal smát. "Myslíš ,Dread'? A jsi si jistá, že to je to jediné, co chceš vědět?"

Přikývla. Když se takhle smál, rty se mu stáhly z koutků úst jako tlama nějakého zvířete. Vypadal jako někdo, kdo se směje těsně předtím, než kousne.

"Je to jméno, které jsem si dal, když jsem byl ještě malý kluk. Jeden muž, u kterého jsem tehdy bydlel... no, to je vlastně jedno. Zkrátka ten chlap mě naučil poslouchat starou hudbu ze začátku století. Pocházela z Jamajky a říkalo se jí ,raga'. V těch písničkách se pořád opakovalo jedno slovo: Dread."

"A to je celé? Já jen, že mi to připadalo... já nevím, trochu hloupé, možná. Zkrátka, nějak se mi to k tobě nehodilo."

Na okamžik si myslela, že tentokrát zašla příliš daleko, ale jeho tvář se po chvílce opět roztáhla do širokého úsměvu.

"Má to ještě jiný význam... je to něco, kvůli čemu by se Starý Muž zbláznil. On a všechny ty jeho sračky o králi Artušovi, Grálu a jiných blbostech. Celé moje jméno není ,Dread', je to ,More Dread'. Už chápeš?"

Dulcie pokrčila rameny. Všechny ty středověké báchorky ji ve škole vždycky nudily k smrti, stejně jako i zbytek dějepisu. Vlastně ji nikdy dějepis moc nebavil. "Ne, nechápu."

"No, tak si s tím už nelam hlavu. Stejně máme na práci mnohem důležitější věci, zlato." Opět se tak divně zasmál. "A teď Starému Muži trochu zamotáme hlavu. Zamotáme mu ji hodně."

Dulcie se zatím trochu vzpomatovala, takže si dovolila dát mírně volný průběh svému pocitu opovržení. On si myslel, že je tak zlý, tak děsivý, tak nebezpečný. Všichni chlapi v tomhle oboru byli buď totální psychopati, chladnokrevní technici nebo běčkoví herci, plní jaderných řečí a zlověstných pohledů. Byla si téměř jistá, že se Dread nakonec projeví jako ten posledně jmenovaný typ.

"Žádný problém, Pancho," řekla. Bylo to oblíbené rčení Charlie. "Dejme se do toho."

Prázdné oči, samolibost... ano, poznala, co je zač. Byla by se klidně vsadila, že měl spoustu žen, ale žádný vztah mu nevydržel příliš dlouho.

* * *

Christabel včera před školou uklouzla a odřela si koleno, když chtěla Portii ukázat, jak se řádně po vojensku pochoduje. Její matka jí řekla, že nesmí odlupovat ochranný sprej, aby se na ránu podívala, a tak Christabel počkala, až dojede na konec silnice a zatočí za roh, než zastavila kolo.

Sprej vypadal srandovně. Byl celý bílý a na jejímoleni vypadal jako pavoučí síť. Posadila se do trávy a nehtem odškrabovala tenký okraj tak dlouho, až se konečně uvolnil. Rána pod bílou vrstvou zatím podivně zežloutla a byla lepkavá. Dívka přemýšlela, jestli, když prasátku Mingle odpadne kousek těla, vypadá to také tak. - Zrovna minulý týden u strýčka Rolníčky prasátko kýchlo a upadl mu nos. Nakonec došla k závěru, že kdyby to tak skutečně bylo, bylo by to velmi, velmi hloupé.

Když projížděla kolem atletického hřiště, nebyli tam téměř žádní lidé, ale zato jich pár viděla na druhé straně. Měli na sobě vojenské uniformy a pochodovali sem a tam, dopředu a dozadu po zaprášené cestě. Dnes jim k tomu nehrála žádná hudba, takže byl dobře slyšet dupot jejich bot. Také to trochu znělo jako hudba. Skříp, dup, skříp, dup.

Pokračovala tedy dál ulici po ulici a ani se nedívala na návěští, protože cestu dobře znala. Nakonec dorazila do té části základny, kde rostla vysoká tráva a kde bylo pár betonových domků. Zaparkovala kolo u vysokého stromu, zatlačila

vší silou a sundala stojánek, aby mohla kolo postavit. Pak vytáhla z košíku, který jí tatínek opravil, aby se už neviklal, malý papírový sáček.

"Hej, prcku. Que haces?"

Christabel vylekaně nadskočila a z hrdla jí vyklouzlo vypísknutí hlasitější, než byl pískot jejích pedálů. Když se otočila, vycházel právě někdo zpoza vysokého stromu, a ona si na okamžik myslela, že to je opice v lidských šatech, jako ta zabíjäcká opice v tom filmu, co její maminka nechtěla, aby se na něj dívala, ale Christabel slíbila, že se u toho určitě nebude bát. Chtěla začít křičet, ale bylo to jako ve špatném snu. Nemohla dělat nic než se dívat.

Nebyla to opice, byl to chlapec se špinavou tváří a chybějícími zuby. Byl to dokonce tentýž chlapec, který jí pomohl vystříhnout díru v plotě, když pomáhala panu Sellarsovi. Jen jí tentokrát připadal ještě o něco ušmudlanější než předtím. Jenže teď byl uvnitř, a ne za plotem! Byl na té straně plotu co ona! Christabel věděla, že to je špatné.

"Moc toho nenamluvíš, co?" Chlapec se sice usmíval, ale jí připadalo, jako by ho úsměv bolel. Christabel o několik kroků ustoupila. "Hej, m'uchita, já ti nic neudělám. Co máš v té tašce?"

"To... to není nic... pro tebe." Christabel si přitiskla tašku ke košili. "Je... to... pro někoho jiného."

"Verdad, prcku?" Chlapec udělal krok dopředu. Pohyboval se pomalu, jako by ani nevěděl, co dělá. "Máš tam jídlo, co? Někoho sem chodíš krmit? Viděl jsem to. Sledoval jsem tě."

"Sledoval?" Stále ještě nechápala, co tady ten chlapec vůbec dělá. Existovali přece lidi uvnitř plotu, a potom byli lidi za plotem. A tenhle chlapec sem nepatřil.

"Jo, claro, sledoval jsem tě. Sleduju tě od té doby, co jsem ti pomohl vystříhnout tu díru v plotě. Když se ploty vypnuly, přešel jsem na druhou stranu. Myslel jsem, že si tu posbírám pár slušnejch věcí, co se mi můžou hodit. Ale ten plot se zase po chvíli zapnul. Oba se zapnuly. Házel jsem na ně klacky, takže to vím. Pak sem přiběhli lidi - kluci vojenský. Vylezl jsem na strom, ale málem mě viděli."

"A ty se teď nemůžeš dostat ven," prohlásila, když to konečně pochopila. "Nemůžeš se dostat zpátky ven přes plot, protože..." zarazila se a polekaně se rozhlédla. - Málem vyslovila jméno pana Sellarse. "...protože ten plot je elektrický."

"Přesně tak, m'uchita. Sehnal jsem si trochu jídla - teda, řeknu ti, člověče, dost tady jídlo vyhazují, chápeš to? Ale nevyhazují jídlo furt. Takže teď bych vážně něco sněd." Udělal další krok ke Christabel, a dívka najednou dostala příšerný strach, že ji zabije a sní jako v tom strašidelném příběhu, co jí vyprávěla Ophelie při spaci přestávce. Byla si téměř jistá, že ji chytí a zakousne se do ní s tou svou špinavou pusou a dírou, kde měl mít přední zuby. Na nic nečekala, otočila se a dala se na útěk.

"Hej, prcku, vrať se zpátky!"

Běžela a dívala se pod nohy, jak se pod ní míhá zem. Sledovala, jak se jí nohy střídají sem a tam. Měla pocit, jako by jí něco v hrudníku poskakovalo a ona se tomu snažila uniknout. Slyšela, jak se k ní hlas toho kluka blíží. Pak ji najednou něco popadlo za rameno, a protože běžela příliš rychle, nohy se jí zamotaly a ona spadla do trávy. Chlapec stál nad ní. Už ji bolelo jedno koleno, jak upadla před školou, a teď k němu přibýlo i to druhé. Když konečně opět popadla dech, začala plakat. Byla tak vystrašená, že z toho dostala škytavku.

"Ty bláznivá holko." Zněl téměř stejně zoufale jako ona. "Proč jsi to udělala?"

"Jestli mi něco uděláš, já... já to řeknu tatínkovi!"

Sice se zasmál, ale vypadal rozzlobený. "Jo? No teda, prcku. Tak to klidně řekni. A já pak všem řeknu, co tady schováváš."

Christabel dál hlasitě skytala, ale plakat už přestala, protože dostala najednou ještě větší strach. "Scho - schovávám?"

"Už jsem ti to říkal. Sledoval jsem tě. Tak co tam schováváš? Máš tam snad nějakýho psa?" Natáhl k ní ruku. "Hele, mně je úplně jedno, jestli tam máš v tom pytlíku psi žrádlo. Prostě mi to dej." Když se Christabel ani nehnula, sklonil se k ní a vzal jí papírovou tašku ze sevřených prstů. Nemusel ani tahat moc prudce, protože Christabel měla stále pocit, že to je jenom špatný sen. A tak tašku pustila.

"Que...?" Nechápavě zíral na obaly. "To je přece mýdlo! Co to má znamenat? Hraješ si se mnou?" Rychle špinavými prsty jednu tabulku rozbil a přičichl si k ní. "Fakt, mejdlo! M'uchita loca!" Hodil mýdlo na zem. Skutálelo se do trávy. Christabel se za ním dívala na místo, kde se zastavilo jako velikonoční vajíčko. Nechtěla se dívat na ušmudlaného kluka, protože byl rozzlobený.

"Dobrá," řekl po chvíli, "tak mi teda budeš muset donést nějaký jídlo, ty malá couro. Přesně sem a každý den, m'entiendes? Jinak se tvůj tatík dozví, kam chodíš. Nevím sice, co s tím mejdlem děláš, ale vsadil bych se, že s ním chodíš umejvat něco, co bys asi neměla. Už mě chápeš, ty malá vata loca? Víš, kde bydlíš. Víš, kde je dům tvýho tatíka a maticky. Viděl jsem tě oknem. Když mi nepřineseš něco k jídlu, jednou v noci si pro tebe tím oknem přijdu."

Všechno by bylo lepší, než když na ni tak křičel. Christabel rychle přikývla.

"Tak." Rozhoupal ruce, takže opět vypadal jako opice. "A radím ti, abys na to nezapomněla, protože Cho-Cho je un mal hombre. Slyšelas? Nehraj si s Cho-Cho, jinak se jednoho dne probudíš mrtvá."

Ještě chvíli jí takto vyhrožoval a Christabel konečně pochopila, že Cho-Cho je nejspíš on, ten chlapec. Bylo to velmi zvláštní jméno, jaké ještě nikdy předtím neslyšela. Přemýšlela, jestli jeho jméno pro lidi za plotem něco znamená.

Papírovou tašku s mýdlem jí nechal, ale když opět vylezl na strom a ukryl se na některé větvi, Christabel se neodvážila tam tašku pro pana Sellarse nechat. A tak ji opět uložila do košíku mezi řídítka a rozjela se domů. Na půl cesty k domu svých rodičů se opět rozplakala. Než dojela na hlavní cestu, pro slzy už ani neviděla.

A teď má ke všemu rozbitá obě kolena.

* * *

Dread se odpojil. Pohodlně se usadil a natáhl si nohy uvolněně před sebe. Spustil sim v Jinozemí a ten na krátkou chvíli otevřel oči. Všichni ostatní ještě spali, a jak se na ně díval, začala se mu příjemně klížit víčka. Potrásl hlavou, sáhl

do kapsy pro stimulační tabletku - Adrenax, pořádná pecka z černého trhu v Jižní Americe - a bez zapití ji spolkl. Pak ještě ve svém interním systému zesílil hudbu a díky vlastnímu tepu mu to připadalo ještě o něco víc vzrušující. Když se rytmus srovnal na příslušnou míru a začal se převalovat z jedné strany jeho hlavy na druhou, obrátil pozornost zpátky na své obchodní záležitosti. Nechal okno do Jinozemě otevřené, ale nařídil svému simu přivřít oči, aby neupoutal nechtěnou pozornost, kdyby se někdo z ostatních náhodou probudil. Pak se opřel zády do křesla a uvažoval.

Rukou zabloudil ke svému T-jacku a hrubými prsty pohladil hladký obvod připojení. Celá záležitost byla pěkně zamotaná a on měl tak zoufale málo času. Možná měla Dulcie přece jen pravdu. On sám nemohl trávit devět až deset hodin denně v simulaci, i kdyby neměl nic jiného na práci. Kromě toho ho Starý Muž nejspíš nenechá na pokoji věčně. A co samotná Dulcie? Jeho vysoké mínění, jaké si o ní vytvořil, když bez nejmenšího zaváhání odpráskla toho idiota Celestina, se začalo pomalu rozplývat, jakmile ho začala přesvědčovat, že se musí vrátit zpátky do New Yorku. A to jen kvůli tomu kocourovi - kocour! Tady jde o ten nejhroznější technický pokrok a tahle síť Jinozemě je dokonce víc než vlastní RL, a ona si dělá starosti s tím, že nechala svého kocoura na týden či dva s tou courou z dolního patra. Celá tahle pitomost způsobila, že začal uvažovat o tom, že slečnu Anwinovou škrtne ze seznamu chráněných druhů. Co ho však rozčilovalo ještě víc, byl fakt, že právě utopil mnoho tisíc ze svého vlastního účtu, který tak pečlivě před Starým Mužem tajil, na stavbu nové kanceláře v Cartageně, ve které s ním měla pracovat, a teď si místo toho musel dělat starosti, jestli její domácí systém dokáže bezchybně zvládnout tuhle šířku vlnového pásma. Když mu řekla, že se chce vrátit domů, vážně uvažoval o tom, že ji zabije a celou tu věc s Jinozemí udělá sám. Jenže by to nebylo příliš praktické - rozhodně ne za současných okolností.

Musel odložit své potěšení.

Bylo pro něj neobyčejně nepříjemné muset se spoléhat na ženu. A jelikož se vždycky držel pravidla nikdy nikomu nevěřit, musel tedy kromě drobných věcí spoléhat hlavně sám na sebe. Když se do věci zapojí víc lidí, musí člověk počítat s tím, že něco nevyjde. Jako třeba ten hlupák. Kvůli němu se to celé málem rozsypalo na kusy.

No, z Celestina už bylo hnojiwo, což byla práce, kterou snad ani on nemohl zkazit.

Dread si zapálil doutník - byla to jedna z mála kompenzací za to, že musel zůstat třet v Jižní Americe - a začal zvažovat své možnosti. Bude muset být připravený pro případ, že by pro něj Starý Muž měl nějakou další práci, protože právě teď nebyla ani trochu vhodná doba na projev nějaké váhavosti či neochoty. Kromě toho také musel stále držet při životě svůj sim v Jinozemí. A to musel buď udělat sám, nebo s pomocí nějakého důvěryhodného člověka, kterého by k tomu najal. Až dosud mu v tomto směru stále nejvíc vyhovovala Dulcie Anwinová, ale jestli do celé hry zapojí ještě někoho dalšího, vystaví se tím zvýšenému riziku. Musel by zvýšit bezpečnost, zvažovat víc možných situací a počítat s tím, že za takových okolností je větší pravděpodobnost, že se něco sesype...

Nakonec došel k závěru, že se svým rozhodnutím ještě nějakou dobu počká. Až Dulcie za čtyři hodiny převezme dozor nad simem, a pokud to zbytek stimulantu v jeho systému dovolí, pokusí se na chvíli si zdřímnout a pak bude možná v natolik dobré kondici, aby mohl rozhodnout něco tak důležitého.

Jenže on současně také potřeboval pokračovat ve svém vlastním průzkumu. Z toho, co lidé, lapení v síti Jinozemě, dosud zjistili, se toho o plánech Starého Muže zatím příliš nedozvěděl. Ale to, co o sobě až do této chvíle nevědomky prozradili, se mu okamžitě hodilo. Jedna věc byla jistá, pokud se rozhodne do řízení špiónského simu přibrat ještě někoho dalšího, mohl by se pokusit nahradit dalšího člena této veselé malé skupinky cestovatelů pro případ, že by byla jeho poslední infiltrace vyhozená ze systému nějakou další obří rybou nebo něčím podobným.

Kromě toho ho čím dál více zajímalo, kdo vůbec tito lidé jsou a proč je ten záhadný Sellars svedl dohromady. Nejvíce zvědavosti v něm však probudila ta Afričanka a její malý přítel. Všechny ostatní teď mohl pozorně sledovat, jen tahle Renie, nebo jak se vlastně jmenovala, se možná přece jen odpojila, čímž se od něj dostala vskutku hodně daleko.

Dread ztlumil intenzitu rytmické hudby, aby mohl v klidu uvažovat, a vytvořil z kouře malý kroužek, který poslal k bílému stropu. V místnosti nebyla vůbec žádná okna, byla to součást velkého komplexu nepronajatých kancelářských budov na okraji Cartageny se spoustou širokopásmových datových linek, a na tom jediném mu záleželo.

Ta Renie je nepochybně Afričanka, poznal to podle jejího přízvuku. Ale někdo řekl, že ten její společník je Křovák, a ze svého rychlého průzkumu zjistil, že nejvíce takových lidí žije v Botswaně a v Jižní Africe. To ale nutně nemuselo znamenat, že ta žena pochází ze stejné oblasti. Mohli se klidně poznat v síti. Přesto měl Dread zvláštní tušení, že oba pocházejí ze stejného místa.

Takže Botswana a Jižní Afrika. Nic dalšího o ní nevěděl kromě toho, že její bratr je v kómatu. Když to však spojil s jejím příjmením, mohl se dostat k poměrně přesným informacím.

Tak jako tak to ale neměl v plánu dělat sám. Rozhodně ne špinavou práci. Jelikož to vypadalo, že ta práce bude na jihu Afriky, nechá to vyřídit Klekkera a jeho partu, alespoň do té doby, než najdou horkou stopu. Co bude dál, zatím nevěděl. Klekkerovi muži byli pěkní pořezaní, což se občas hodilo, ale tohle byla mimořádně citlivá záležitost. Až bude znát víc faktů, rozhodne se, jak dál.

Dread vypustil další kouřový kroužek, pak mávl rukou a rozehnal jej. Hladina adrenalinu mu stoupala v těle a spolu s přívalem energie vzbuzovala slepou, hloupou bolest v rozkroku a za očima. Něco takového naposledy cítil, když sejmul tu letušku. Znal tu svědivou bolest velmi dobře. Brzy už to bude nesnesitelné, to věděl jistě, ale také mu bylo jasné, že nemůže jít na lov bez toho, aby se vystavil zbytečnému nebezpečí. Právě se nacházel na okraji té největší věci ve svém životě a pro jednou se tedy rozhodl vzít si k srdci radu Starého Muže a nedovolit, aby se mu jeho osobní potěšení pletlo do obchodů.

Dread se ušklíbl. Ten starý bastard by na mě byl hrdý.

Najednou ho něco napadlo. Sáhl si do rozkroku a stiskl. Na lov nebyla vhodná doba - tedy rozhodně ne v RL. Ale tahle simulace byla tak realistická...

Jaké by to bylo, vydat se na lov do Jinozemě? Jak přesně mohou simy napodobovat skutečný život - tedy přesněji

ztrátu života?

Znovu stiskl a zesílil bicí ve své hlavě, až mu duněly ve spáncích. Byl to sound track z nějakého pralesního filmu, plného nebezpečí a hrůzy. Nápad, jednou rozdmýchaný, začal hořet plamenem.

Jaké by to bylo?

Kapitola 5

Pochodující miliony

INTERNET/ZPRÁVY: US, Čína se hádá o Antarktidu

(vizuál: slavnostní podpis smlouvy Šesti mocností)

HLAS: Jen několik měsíců po podepsání smlouvy Šesti mocností v Curychu se dva státy už opět dohadují o Antarktidu.

(vizuál: Americká ambasáda v Ellsworthu)

Čínská a americká společnost, mající obě od UN licenci povolující komerční průzkum, zahájily soudní při o tom, kdo vlastní práva ve Wilkes Land na bohatá naleziště minerálů, která se tam údajně nacházejí. Napětí vzrostlo minulý týden, kdy dva z čínských badatelů beze stopy zmizeli a čínská média naznačila, že by za únosem a možnou vraždou obou pracovníků mohli stát Spojené státy...

"MŮŽU DÁL?" OZVAL SE RENIE V UCHU HLAS.

O dvě sekundy později se ve dveřích konferenční místnosti objevila Lenore Kwoková. Měla na hlavě koženou leteckou helmu a zbrusu novou kombinézu.

Nejspíš je opravdu nová, pomyslela si Renie. Nejspíš jen stiskla tlačítko s příkazem: Spustit opravné nastavení, pomyslela si. Dokonce i přesto, že sama trávila ve světě simulací velmi dlouhou dobu, těžko si zvykala na tento tak neuvěřitelně realistický svět - ne, nový vesmír - a na všechna ta rozdílná pravidla, záměry a účely.

"Je mi to hrozně líto," začala Lenore, "ale ještě se mi nepodařilo sehnat nikoho, kdo by vám pomohl s vaším zařízením. Spousta lidí dneska není ve Včelíně - myslím, že došlo k nějaké systémové poruše. Všichni úplně blázní. Takže tady zbyli jen ti z nás, kdo mají právě po službě, a kromě toho je většina z nás právě uprostřed nějaké práce." Vytvořila ve své tváři patřičně smutný výraz. "Ale myslela jsem si, že bych vám to tady i tak mohla rychle ukázat. Takže jestli chcete, můžeme se jít za Cullenem podívat, jak bivakuje Eciton burchelli. Je to dobrá podívaná, a určitě se vám to bude líbit víc než tady jen tak sedět."

!Xabbu vylezl Renie na rameno, aby měl lepší konverzační pozici. "A co je to za věc, o které říkáš, že se na ni můžeme jít podívat?"

"Mravenci. Pojdte - uvidíte, že něco podobného jste ještě nikdy neviděli. A než se vrátíme, snad se ty problémy se systémem už vyřeší a my konečně najdeme někoho, kdo vám pomůže."

Renie se podívala na !Xabbua a ten jen pokrčil svými malými opičími rameny. "Dobře. Ale pak se odsud už opravdu potřebujeme nějak dostat. A není to jen pro vaše dobro."

"Úplně to chápu." Lenore zuřivě přikývla. "Pravděpodobně máte doma spoustu práce. Musí to být hrozné zůstat viset online."

"Ano. Hrozné."

Lenore pohnula prsty a konferenční místnost se rozplynula. Místo toho tu nyní byla velká klenutá posluchárna. Jen některá křesla byla obsazená a nad pár dalšími visela rozsvícená bodová světla. Jinak byla rozlehlá místnost téměř opuštěná. Na pódiu - tedy přesněji nad pódiem - se vznášel největší luční koník, jakého kdy Renie viděla. Byl velký jako tryskové letadlo.

"...Vnější skelet," ozval se odněkud kultivovaný hlas, "má mnoho výhod pro přežití. Odpařování tekutin se dá redukovat zvláště v případě menších zvířat, jejichž povrch v poměru k velikosti způsobuje, že jsou výrazně náchylnější ke ztrátě tekutin. Kromě toho také kostra poskytuje velké množství vnitřního povrchu pro upevnění svalů..."

Luční koník se dál pomalu otáčel ve vzduchu, jen jeho bok se najednou otevřel a odhalil interiér.

"Obvykle by to tu bylo plné studentů prvního ročníku," vysvětlila jim Lenore, "tedy těch, kteří mají takové štěstí, že se do Včelína mohou dostat. Ale dneska tu nikdo není, jak už jsem vám říkala."

Z koníka postupně odpadávaly další kusy jeho těla a odhalovaly další a další vnitřní části, ukryté pod povrchem. Jiné části jeho těla se v něm střídavě rozsvěcely a zhasínaly.

"Vlastní vnější skelet je vytvořený z kutikuly, která je tvořena sekrecí epidermis pod ní. Je to vrstva epitheliálních buněk, která leží na granulární vrstvě zvané 'bazální membrána'. Několik kusů odhaleného těla se rozzářilo a opět zhaslo. "Samotná kutikula je nejen vysoce účinná při kontrole úbytku tělesných tekutin, také zvířata chrání. Hmyzí kutikula je však neobyčejně pevná. Je pevná jako hliník, a přitom o polovinu lehčí..."

!Xabbu užasle hleděl na rozebraného koníka. "Jako bozi," zamumlal. "Vzpomínáš si, co jsem ti říkal, Renie? S pomocí všech těch strojů se lidé mohou chovat, jako by byli bozi."

"Je to hrozné, co?" ozvala se Lenore. "Pojďte, ukážu vám pár dalších věcí."

Opět pohnula prstem a všichni tři opustili posluchárnu. Lenore je tentokrát zanesla do kavárny - rychle jim vysvětlila, že sem nikdo nechodí jíst, že to spíš slouží jako taková klubovna. Celá jedna zeď překrásné místnosti byla prosklená, takže viděli ven na obrovskou louku a kořeny nějakého stromu na kraji lesa. Rozdíl v perspektivě mezi předměty uvnitř místnosti, které odpovídaly lidským rozměrům, a výhled, jaký spíš odpovídal očím hmyzu, v Renie vyvolal zvláštní pocit napětí, jako když se jeden dívá z příliš velké výšky.

Jejich průvodkyně je provedla celou řadou dalších částí Včelína - většinou to byly laboratoře s podobnými posluchači

jako v posluchárně na začátku jejich výletu. Zde se s virtuálními biologickými daty dalo manipulovat ve třech rozměrech a ve všech barvách duhy. Ukázala jim i několik "tichých míst", určených k odpočinku a hlubokému přemýšlení. Byla neobyčejně pečlivě vytvořená. Dokonce tu bylo něco jako muzeum s malými zástupci podivných anomálií, objevených v živých laboratořích kolem Včelína.

"Jedna z těch nejužasnějších věcí," řekla Lenore a ukázala na nohatého tvora, zavěšeného ve vzduchu na neviditelných nitkách, "je, že něco takového vůbec není ve skutečném světě možné. Někdy přemýšlíme, jestli si s námi Kunohara hraje - Cullen si je tím téměř jistý - ale náš pronájem zahrnuje jen deset tisíc čtverečních metrů skutečného terénu se všemi životními formami, takže vlastně nevím, čemu mám věřit. Chci říct, že Kunohara tohle prostředí bere neobyčejně vážně. Nedokážu uvěřit tomu, že by vyráběl neexistující hmyz a pouštěl ho do prostředí, ve kterém tak úzkostlivě dbá, aby všechno bylo jako ve skutečném životě."

"Jsou tu ještě nějaké věci, které se ti v tomto simulovaném světě zdají podivné?" zeptal se !Xabbu.

"No, občas máme zprávy o objektech, které nepatří do vůbec žádné simulace skutečného světa. A pak jsou tu ještě ty divné jevy - poruchy mediálních přenosů, zvláštní světla, místní drobné poruchy. Ale je docela pravděpodobné, že už jsou entomologové příliš unavení, takže se jim něco jen zdá. Zvláště pak když tráví spoustu času v místě, jako je toto. Což je samo o sobě dost podivné."

"Proč to vůbec ten chlápek Kunohara postavil?" zeptala se Renie.

"To by mě také zajímalo," odpověděla Lenore a prohrábla si dlouhé vlasy prsty, čímž paradoxně připomněla Renie, že se dívá na pouhou simulaci a že skutečná Lenore s největší pravděpodobností vypadá úplně jinak než bytost, co právě stojí před ní, a krom toho je fyzicky od ní na míle vzdálená. "Někde jsem četla, že když byl ještě malý kluk, byl přímo posedlý pozorováním brouků - jako ostatně i většina z nás. Rozdíl je jenom v tom, že on se na tom naučil vydělávat. Když mu bylo něco přes dvacet, zajistil si několik zásadních biomedicinských patentů. Například Climboxit, který se používá pro růst buněk, je jeho nápad. A co třeba Informatica - ta přizpůsobivá kůže - na tom vydělal celé miliony. Vlastně miliardy!"

"A tak si za ty peníze postavil tohle?" !Xabbu si pozorně prohlížel larvu, jak si mnoha nožkami pomáhá z kukly.

Filmová smyčka se opakovala stále dokola.

"Ne, jestli myslíš Včelín, tak ten jsme postavili my - tedy přesněji řečeno, nechalo ho postavit konzorcium univerzit a zemědělských společností. Ale Kunohara postavil ten zbytek - tedy simulaci, kterou my teď pozorujeme. Je to vskutku ohromující. Pojďte, něco vám ukážu."

Mrknutím oka se přesunuli z muzea do interiéru vážky. Cullen už opět seděl v pilotním křesle. Kývl na pozdrav a vrátil se ke své práci.

"Omlouvám se, že s vámi takhle skáču z místa na místo," řekla Lenore, "ale chceme využít momentální volnosti ve Včelíně a neplýtvat zbytečně časem tím, že budeme předstírat, že to tu je skutečné. Jakmile projedeme dveřmi hangáru, všechno se děje ve skutečném světě, ve skutečném čase, i když se to vlastně odehrává jen ve Velkém umělém světě Brouků. Musíme dodržovat Kunoharova pravidla."

"Kdyby mohl, nutil by nás, abychom chodili pěšky," řekl Cullen. "Každou chvíli se některému z našich simů i tak něco přihodí. Jeden specialista na migraci - myslím, že se jmenoval Traynor - narazil na štíra, a ten ho uštíkl. Proměnil ho na svou svačinku ještě dřív, než byste mrkli. Vsadím se, že si Kunohara myslel, že to je ohromně zábavný."

"Co se s ním stalo?" zeptal se zmateně !Xabbu, když si živě představil, jak velký by proti němu v tomto měřítku asi takový štír byl.

"Traynorovi? Dostal šok a pak ho to vyhodilo ze systému." Cullen obrátil oči v sloup. "Tak je to vždycky. Musíme pak vyplnit novou žádost o povolení ke vstupu a dostaneme jiný sim. To byl taky důvod, proč Angela nebyla zrovna nadšená, když vás tu viděla. Náš roztomilý pan K. totiž velmi pečlivě sleduje, kdo přichází a odchází z jeho simového světa."

"Díky, žeš jim to tak hezky vysvětlil, Cullene," řekla Lenore.

"Zapněte si pásy," řekl najednou Cullen. "Mluvím hlavně na vás dva. Dostali jsme povolení ke startu, takže můžeme padat. Vsadím se, že se tu nechcete nechat otloukat, takže se zapněte, jasný?"

Než si Renie a !Xabbu stačili uvázat bezpečnostní pásy, dveře hangáru se otevřely a před nimi se objevila hustá zeleň a šedá obloha.

"Kolik je hodin?" zeptala se Renie.

"Kde žiješ? Víš to přece líp než já." Lenore potřásla hlavou. "Tenhle simový svět funguje na GMT. Takže je něco po páté ráno. Nejlepší doba na pozorování Ecitonů je, když se po úsvitu vydají na pochod."

"Jenže máme zpoždění," zamračil se Cullen. "Kdybys tu byla včas, Kwok, už bychom tam dávno byli."

"Buď zticha a drž raději správný kurz, ty brouku."

* * *

!Xabbu tiše seděl a pozoroval oknem obrovské stromy, které se tyčily na jedné straně. Renie si také nemohla pomoci, aby se necítila unesená. Bylo to strašidelné, dívat se na věci z takové perspektivy. - Život strávený mezi ekologickými katastrofami, které se donekonečna rozebíraly na zpravodajských sítích, v ní vyvolával dojem, že životní prostředí je neobyčejně křehká věc, připomínající tenčící se síť zeleně a čisté vody. Ve skutečném světě to tak možná opravdu bylo, ale tím, že se zmenšili do této velikosti, mohli vidět pravou povahu děsivé a zároveň tak diktátorské krásy přírody. Renie si konečně dokázala živě představit Zemi jako skutečnou Gaiu, jako živou bytost, a sebe jako malou součást složitého systému, a nikoliv jako někoho, kdo se na to dívá z vrcholku žebříčku Stvoření. Za většinu takových pocitů vděčila právě perspektivě, uvědomila si - až dosud se na svět dívala očima jednoho z větších zvířat, ale při své současné velikosti dokázala ocenit složitost obyčejného listu. Pod každým kamenem, pod každou kupkou hlíny žily celé kolonie malých tvorečků a mezi nimi žila celá řada dalších mnohem miniaturnějších bytostí. Poprvé v životě si

dokázala představit řetězec života až po poslední molekulu a dokonce by mohla jít ještě dál.

A postavil snad někdo i tohle tady? uvažovala. Jak říkal !Xabbu, stali se z nás takoví bozi, ze se umíme zvětšit do velikosti vesmíru, nebo naopak chodit uvnitř atomu?

Bylo to velmi těžké, necítit úctu před tím, co Atasco, Kunohara a ostatní vytvořili - snad to byli ti, kteří své země divů postavili bez vědomí, že ubližují jiným. To, co až do této chvíle viděla, bylo jednoduše ohromující.

"Zatraceně." Cullen praštil dlaněmi do řízení. "Pozdě."

Renie se naklonila, aby se podívala dopředu, ale neviděla nic než obrovský zelený les. "Co se děje?"

"Vojáci už se dali do pohybu," řekla Lenore. "Vidíš to?" Ukázala na pár tmavých bodů na větví nad nimi. "To jsou ptáci mravenčící a datlové. Sledují Ecitony, když cestují, a vesele se jimi krmí."

"Budu muset zapnout autopilota," řekl zlostně Cullen. "Bude to s námi trochu házet, ale mně to nevyčítej, já jsem byl v letadle včas."

"Lidští piloti nejsou dost rychlí, aby se dokázali vyhnout náletům ptáků," vysvětlila jim Lenore. "A neberte si Cullenovy roztomilosti příliš k srdci. Vždycky je takový, když se ráno pořádně nenasnídá, že je to tak, Cully?"

"Dej pokoj."

"Je to hrozná škoda," pokračovala Lenore. "Jedna z nejzajímavějších věcí na Ecitonech je, jak staví své tábory - říká se tomu, že 'bivakují'. Všichni mají na nohách takové malé drápky, a když zastaví, vzájemně se chytanou a vytvoří dlouhé vertikální řetězy. Ty řetězy se pak mezi sebou spletou a vytvoří mnoho vrstev tak, že nakonec vytvoří hustou síť z mravenců a důkladně zakryjí svou královnu i její larvy."

Renie si byla jistá, že už slyšela o mnohem zajímavějších věcech, ale raději si to nechala pro sebe. "A to jsou útoční mravenci?"

"Ano, jistý druh," souhlasila Lenore. "Jestli jsi z Afriky, pak nejspíš stěhovavé mravence..."

Její přednáška o africkém hmyzu byla rázem přerušena, protože se vážka najednou naklonila a jako kámen se začala řídit k zemi. Pak se ve vzduchu několikrát otočila a nakonec opsala dlouhý oblouk nad zemí a začala znovu stoupat vzhůru nad paseku a les. Cullen zavýskl. "Sakra! My jsme ale rychlí!"

Renie se zoufale snažila nezvratet. Dokonce i !Xabbu vypadal neklidně, přestože to na jeho opičím simu nebylo tak vidět.

Lenore pak několik dalších minut opět pokračovala v přírodovědné přednášce, než se divoké manévrování vážky opět opakovalo. A tak dál opisovali jednu smyčku za druhou, klesali, stoupali a vyhýbali se ptákům, které Renie zahlédla jenom velmi zřídka, než autopilot zareagoval. Zdálo se, že vážka létá desetkrát rychleji horizontálně nebo vertikálně, než až dosud letěla dopředu. Lenore jim vysvětlila, že se vůbec nesnaží letět dopředu. Vlastně čekají stále na stejném místě, až sem dorazí armáda mravenců.

Jak Renie střídavě narážela do !Xabbua a do stěn vážky, napadlo ji, a musela se nad tím podívat, jak neskutečně realisticky tu cítí volný pád i přetížení. Zdálo se jí neuvěřitelné, že jsou vytvářeny pouze ve V-nádržích, v nichž se volně vznášejí jejich těla.

Za oknem se objevil velký opeřený stín. Následovala další blesková změna směru, tentokrát nečekaný kolmý vzestup, kdy jí málem spadlo srdce do kalhot, což už na Renie bylo příliš. Renie cítila v krku vlastní zvratky, zvedal se jí žaludek. Žádného viditelného efektu zvracení se v této simulaci však nedočkala. V dalším okamžiku totiž cítila jen podivné napětí kolem žaludku a najednou měla pocit, jako by se před chvilkou vůbec nic nestalo.

Nejspíš zvratky odpumpovaly trubice, pomyslela si. Trubice na masce, kterou už necítím. Nahlas pak řekla: "Myslím, že už to dlouho nesnesu."

"Žádný problém." Z Cullenova výrazu bylo zřejmé, že ani on není příliš nadšený tím, že má spolucestující. Uchopil ovládání a vážka se začala ve velké spirále snášet k zemi. "Až se mravenci ukáží, bude to ještě horší. Nevím, jak budeme provádět měření a zároveň se vyhýbat těm zatraceným ptákům!"

"Je to zlé," řekla Lenore. "Takhle to nevidíte tak zblízka, ale my se vás pokusíme vysadit na vhodném místě, odkud uvidíte alespoň něco." Ukázala na obrazovku. "Podívejte, támhle je první řada! Ecitoni jsou už skoro tady!"

Po zelené zemi se blížila armáda hmyzu. Křídla a těla se jim ve světle vycházejícího slunce jasně leskly. Před nimi chaoticky pobíhali jiní brouci, mouchy i mnohem větší tvorové, jako například pavouci a štíři. Všichni se snažili utéct před nepřítelem, ale ti větší ty pomalejší z nich nemilosrdně převálcovali. Renie to připadalo jako nějaké hmyzí vzbouření věží. - Než vážka klesla až úplně k zemi, chaotické pobíhání hmyzu ustalo a brouků ubylo. Nelidské hlavy a křečovitě trhání dlouhých nohou v nelítostném boji Renie rozčilovalo. Vypadalo to jako armáda zatracených, prchajících v beznadějně hrůze před trubkami Posledního soudu.

"Vidíte to?" Lenore ukázala na skupinu brouků s dlouhými tenkými křídly, kteří poletovali nad vyděšenou hordou ostatního hmyzu. Zdálo se, že na rozdíl od těch na zemi mají ti okřídlení nějaký úkol. "To jsou ithomiines - říká se jim motýlí mravenci. Vždy Ecitony sledují stejně jako ptáci, ale oni se živí tím, co ptáci nechají."

Dvířka na boku vážky se otevřela. Renie, omámená silou přírodních extrémů, jakých byla právě svědkem, se vypotácela ven, slezla po žebříku a seskočila na velký kámen porostlý mechem. Pak se sehnula, aby si nahnala zpátky do hlavy krev. Také !Xabbu vylezl ven a postavil se vedle ní.

"A moc se nehýbejte," zavolala na ně z dvířek Lenore. "Ptáci a ostatní teď sice mají dost jiného jídla, ale určitě na sebe nechcete zbytečně upoutat pozornost. Asi za půl hodiny se pro vás vrátíme."

"A co když nás tu něco chytí?"

"Pak budete odpojení dřív, než by nás napadlo," odpověděla vesele Lenore. "Užijte si to!"

"No tak díky," zavrčela Renie, ale mezitím křídla vážky opět ožila a kolem se zvedl vítr, takže pochybovala, že ji Lenore slyšela. V dalším okamžiku se vážka prudce vznesla, udělala několik klikatých otoček a pak zamířila k blížící se hmyzí armádě. Po chvilce zmizela úplně v lese.

Ted, když byli opět venku, Renie si uvědomila, že konečně slyší řádně všechny zvuky, ale nikdy ji nenapadlo, že by příroda mohla být tak hlučná. Když o tom uvažovala, došla k závěru, že vlastně všechny zvuky přírody až do dnešního dne slyšela jen jako pozadí pro vypravěče. Tady jí však mávání křídel nenasytých ptáků společně s hlasitým praskáním a vrzáním bojujícího hmyzu, dupáním mravenčího roje a bzučením nad pochoduující masou připadalo, jako by s !Xabbuem poslouchali nějaký bizarní zvuk z obrovské továrny, která se rozhodla zahájit noční výrobu.

Opřela se o mechový polštář, ale rázem se propadla a ocitla se obklopená vysokými trubkovitými stonky, které byly téměř stejně vysoké jako ona. Prodrala se tedy zpátky na holý kámen, kde se posadila.

"Tak co si o tom myslíš?" zeptala se po chvíli !Xabbua. "Tohle v tobě musí probouzet hrozné vzrušení a nové naděje. Chci říct, že jestli dokážou postavit něco takového, pak jistě umějí vytvořit i takové místo, po jakém ty toužíš."

!Xabbu se posadil vedle ní. "Musím se přiznat, že během posledních několika hodin jsem o svém vlastním projektu příliš neuvažoval. Ale tohle tady mě opravdu ohromilo. Jsem opravdu velmi rozrušený. Nikdy by mě nenapadlo, že je něco takového vůbec možné."

"Ani mě ne."

Potřásl hlavou a v jeho opičí tváři se objevily vrásky. "Ve skutečnosti mě dost děsí to, jak realisticky všechno působí, Renie. Myslím, že už vím, jak se asi moji předkové museli cítit, když se na obloze poprvé objevilo letadlo, nebo když viděli první světla velkého města."

Renie se zadívala do dálky. "Tráva se hýbe. Chci říct, že se skutečně hýbe."

!Xabbu přimhouřil malá opičí očka. "Jsou to mravenci. Otče Mantisi!" vydechl a zamumlal něco nesrozumitelného ve svém vlastním jazyce. "Podívej se na ně!"

Renie nezbývalo než poslechnout. Vedoucí skupina mravenčí armády právě přicházela na malou mýtinu nedaleko od nich. Valili se jako horká láva, ničili trávu, listí i všechno, na co narazili. Téměř celá jejich těla byla tmavě hnědá, jen zadečky měli červené. Každý z nich byl asi tak dvakrát větší než Renie, a to nepočítala jejich dlouhá tykadla, kterými pohybovali desetkrát rychleji než s ostatními částmi těla. Působilo to dojmem, jako by procvičovali nějakou děsivou magii.

Když se hlavní část mravenců vynořila na dohled, Renie překvapeně vydechla a nebyla schopná jediného slova.

Přední řada se táhla daleko mimo dohled, z její perspektivy to bylo snad několik mil. Další řady mravenců po tisících proudily do zdejší vegetace a působily dojmem, jako by se celý svět proměnil v hromadu noh, pochoduujících směrem k nim.

Přestože jejich postup se na první pohled zdál být neúprosný, Ecitoni až tak docela přesně nepochodovali. Od první řady se odpojilo několik zvěďů. Ti se nejprve rozběhli dopředu, pak se otočili a stejně rychle běželi zpátky k nejbližší panožce té henžící se masy. Mezitím se odpojilo několik dalších, a ti pokračovali stejnou cestou, kterou jejich kolegové právě prorazili, doběhli však o něco dál, aby se vzápětí i oni otočili a rozběhli se zpátky. Armáda v té době dorazila na místo, které předtím právě prozkoumali jejich předchůdci. A tak přestože se celá obrovská masa sunula dopředu jako nějaká améba, byla to masa nade vši pochybnost živá do poslední své částičky. Armáda byla tak početná, že z omezeného pohledu Renie a jejího přítele působila dojmem, že by svými těly dokázala pokrýt celý Durban.

"Dobrý bože," zašeptala Renie. "Ještě jsem nikdy..." Odmělčela se.

Nedaleko nad rojem mravenců se objevila vážka a pohybovala se směrem k přední řadě. Tu a tam klesla či o něco stoupala, jak uvnitř její pilot prováděl pozorování. Jednou se s dokonalou lehkostí vyhnula hnědobílému ptáku. Ten pokračoval dál ve svém letu střemhlav, aby vzápětí ulovil velkého švába.

Když Renie uviděla blížící se vážku, pocítila mírnou úlevu. Byla to koneckonců jen simulace, a i když to byla téměř dokonalá simulace, ona a !Xabbu z pohledu vážky nemohli vypadat jako nic víc než pouhé dvě tečky, stojící v cestě armádě mravenců. Přesto to tu postavili lidé, a lidé je také mohli dostat odsud do bezpečí.

Mravenci byli nyní už jenom asi čtvrt míle - podle zdejších měřítek - od velkého balvanu, na kterém se Renie a !Xabbu usadili. Zdálo se však, že jejich vyhlídka stojí stranou od hlavního tahu mravenčí masy, takže se Renie konečně mohla trochu uklidnit a užívat si neobvyklé podívané. Lenore měla pravdu - byla to skutečně ohromná show.

"Jsou velmi rychlí, zvlášť když jsme my tak malí," ozval se za jejich zády hlas. "Hlavní masa Eciton burchelli se pohybuje rychlostí asi dvacet metrů za hodinu."

Renie vylekaně vyskočila. - Na okamžik doufala, že Cullen zatím přistál a že si pro ně Lenore přišla, zatímco Renie sledovala opravdovou vážku a nikoliv letadlo. Když se ale otočila, uviděla před sebou sim v bílém rouchu a pochopila, že to musí být někdo úplně nový.

"Je to ohromné je sledovat, že ano?" zeptal se cizinec. Usmíval se na ně ze stínu zvednuté kápě.

"Kdo jste?"

Cizinec si stáhl kápi z hlavy tak, aby nepůsobil příliš melodramaticky, a Renie uviděla jeho krátké černé vlasy a asijské rysy tváře. "Já jsem Kunohara. Ale to už jsi nejspíš zjistila sama, že ano? Předpokládám, že mé jméno se ve Včelíně vyslovuje velmi často." Jeho dikce byla velmi opatrná a jeho anglický přízvuk přepečlivý. Renie si nebyla jistá, jestli ten muž používá překladatelské zařízení či nikoliv.

"Ano, mluvili o vás."

"Tohle je váš svět, že je to tak?" zeptal se !Xabbu. Renie si všimla, že je její přítel trochu nervózní, a ani ona se v přítomnosti cizince necítila příliš pohodlně. "Je to opravdu velmi, velmi... pozoruhodné."

"Lidé ze Včelína vás sem pochopitelně vzali proto, aby vám ukázali jednu z největších zdejších podivuhodností," řekl Kunohara. "Na první pohled se zdá, že mezi mravenci je hrozný zmatek, ale ve skutečnosti tomu je právě naopak. Vidíte támhle toho pavouka?" Ukázal na nejbližší okraj pochoduující masy. Jeden dlouhonohý zelený pavouk se nestačil vyhnout chumlu a nyní ho čekala zkáza v nerovném boji se třemi velkými mravenci. "Pavouk narazil na skutečné vojáky v roji Ecitonů. Na jejich 'hlídku', jak by to nazvali vojenští odborníci. Bojují jen proto, aby chránili hlavní roj - většina

jejich kořisti je pak zabita jen obyčejnými dělníky. Ale tady alespoň vidíte, jak to chodí!"

Pavouk byl obrácen na záda a jeho výpady byly čím dál pomalejší. Ještě když chabě kopal osmi nohama, přiběhla k němu skupinka menších mravenců. Dva z nich mu kusadly, ostrými jako zahradnické nůžky, zkušeným pohybem odřízli hlavu od zbytku těla, zatímco ostatní začali mohutnými kusadly porcovat pavouka na menší části a ty odnášet pryč do středu mravenčího roje. Za několik okamžiků z pavouka nezbylo nic víc než těžký hladký zadeček a zbytek jeho hlavohrudi.

"Přivedou s sebou zpátky své podřízené," řekl Kunohara s takovým uspokojením, jako by sledoval poslední dějství oblíbené opery. "Podívejte se, vojáci se zatím vrátili ke své patrole. Oni nic nenosí, ale dělníci ano."

A skutečně, jako by ho přivolal, najednou se objevil větší mravenec, aby se chopil posledního zbytku pavouka, který byl větší než on sám. Popadl zbytek zadečku a kus hlavohrudi, a ze strany k němu přispěchalo pár menších mravenců, aby mu pomohli, a společně pak odtáhli pavoučí ostatky do pochodující masy.

"Vidíte?" Kunohara začal pomalu sestupovat z kopce a stále pozorně sledoval roj Ecitonů. "Zdá se to být nesmírně chaotické, ale jen pro nezkušené oko. Ve skutečnosti se jedná o přesně vyměřený vzorec chování, kdy tisíce milionů individuí jednají s jasnou souhrou a účinností. Mravenci jsou na světě už deset milionů generací, zatímco my jen několik tisíc. Jsou dokonalí a na nás jim ani v nejmenším nezáleží - vzpomínám si, že o nich jeden spisovatel napsal, že jsou 'nemilosrdní a elegantní'. Přirozeně by jeden mohl totéž říct o této vysoce vyvinuté simulaci. Ale my jsme právě na samém začátku poznávání složitosti našeho vlastního umělého života." Zastavil se a vyčaroval zvědavý úsměv.

Stydlivý a ne příliš podmanivý. "Už zase poučuji. Moje rodina mi pořád říká, že miluji zvuk svého vlastního hlasu.

Možná to je také důvod, proč v poslední době trávím tolik času o samotě."

Renie nevěděla, co na to má říct. "Jak už se můj přítel zmínil, je to skutečně velmi působivé."

"Díky. Ale myslím, že teď je čas, abyste zase pro změnu mluvili vy." Udělal několik dalších kroků směrem k nim. Měl na sobě bílé roucho a bílé kalhoty. Jinak byl bos. Teď, když byl o něco blíže, Renie si všimla, že není o moc vyšší než !Xabbu ve svém skutečném těle. Vzdala to. Celé to bylo stejně složité jako Einsteinova teorie relativity. "Co vás sem přivedlo?" zeptal se Kunohara. "Přišli jste přece z Ataskova simulovaného světa, že je to tak?"

Věděl to. Renie přemýšlela, jak je to možné. Pak ale pochopila, on přece mohl kdykoliv vstoupit do mašinérie simulací, zatímco ona a !Xabbu neměli víc svobody než malé laboratorní krysy.

"Ano," přiznala. "Ano, tak nějak to bylo. Něco se tam ale stalo a my se najednou objevili tady..."

"Zadní dveře do mého světa, to je jasné. Je jich několik. A kromě toho si myslím, že velice dobře víte, že došlo k něčemu horšímu, než jen že se tam prostě něco stalo. Bolivar Atasco byl zabit. Ve skutečném životě."

!Xabbu sevřel tenkými prsty její rameno. Když se Renie zadívala Kunoharovi do očí, něco ji přimělo věřit, že když mu bude lhát, dopustí se obrovské chyby. "Ano, to jsme věděli. Vy jste Bolivara Ataska znal?"

"Ano, jako kolegu. Dělili jsme se o své zdroje - programování na této úrovni je totiž nepředstavitelně nákladné. A to je důvod, proč mám mikroskopickou verzi jednoho z lesů v Ataskově verzi Kolumbie. To nám umožnilo v počáteční fázi využívat společné materiály, i když každý v poněkud jiném úhlu. Ale teď, přestože jsou oba světy prakticky reprezentací stejné oblasti, jsou naprosto odlišné. Bolivar Atasco se zajímal o lidské rozměry, zatímco já, jak jste si asi všimli, nikoli."

Renie se snažila získat čas, i když ji zatím nic z toho, co Kunohara řekl, nepřesvědčilo, že by byl duševně chorý člověk.

"A proč se vlastně tak velmi zajímáte právě o hmyz?"

Zvláštním způsobem se zasmál. Renie měla pocit, že právě udělala něco, co sice čekal, ale co ho přesto zklamalo. "Není to tím, že bych se já tak moc zajímal o hmyz. Otázka stojí jinak, vadí mi, že se všichni zajímají o lidi. Atasco a jeho přátelé z Bratrstva Grálu jsou toho vzácným důkazem. Všechny ty peníze, ta moc i jejich záměry se tak zoufale soustřeďují na lidi."

!Xabbu vedle ní ztuhl, jako by byl z kamene. "Bratrstvo Grálu? Vy je znáte?" zeptala se Renie, a pak se zarazila, aby se rozhodla, zda se ptát dál. "Vy jste jejich členem?"

Opět se tak divně zasmál. "Ach ne, to ne. To vůbec není moje parketa, jak se říká. Kromě toho mě také nezajímá ani druhá strana mince, ti hrozní lidé z Kruhu."

"Z Kruhu?" !Xabbu téměř vykřikl. "Co ti s tím mají společného?"

Kunohara ho ignoroval. "Pořád ten dualismus - materialisti nebo idealisti." Roztáhl ruce, jako by čekal, že mu do nich z nebe něco spadne. "Vždycky si vyberou jednu stranu mince nebo druhou místo toho, aby si prostě vybrali minci samu. Obě skupiny tak silně odmítají tu druhou stranu, že toho jednoho dne budou všichni litovat." Spočil dlaně k sobě a pak obě zavřené dlaně natáhl ke !Xabbuovi. Bylo to zřejmé pozvání. Křovák chvilku váhal, pak ale přece jen natáhl opičí prsty a dotkl se Kunoharovy pěsti. Ta se otevřela a na ní seděli dva motýli - měli odpovídající velikost k lidem a nikoliv k obřím rozměrům zdejší simulace. Jejich křídla se v mírném vánku nepatrně chvěla.

Renie a !Xabbu mlčky pozorovali Kunoharu a jeho motýly.

"Když mluvíme o dualistickém přístupu, jsou tu dvě myšlenky, které by se vám mohly hodit," řekl Kunohara, "pokud vám na tom vůbec záleží. Na materialistickém pohledu na svět bych zdůraznil Dollův zákon, kterého se drželi původní zastánci A-životy, který však inženýři Grálu z nějakého důvodu přehlíželi. Na druhé straně kdybyste byli idealisti, připadala by vám zajímavější buddhistická postava Kišimo-džin - mimo jiné také proto, že jako podobenství nabízí důvody k mírnému optimismu. Buddhisté však měli tendence uvažovat v delších časových rovinách, než bylo nám ostatním milé, takže vám osobně to asi příliš uklidňující připadat nebude." Zavřel ruku a pak ji zase rychle otevřel. Dva motýli byli vystřídáni jediným šedým motýlem. Kunohara ho pustil. Motýl několikrát mávl křídly a pak zmizel.

"O čem to tu mluvíte?" ozvala se Renie. "Co je to za hádanky? Nemůžete nám jednoduše říct, co si myslíte, že bychom měli vědět?"

"Ach ne, to není ta pravá cesta k poznání." Kunohara se znovu divně zasmál. Renie ten smích začínal lézt na nervy.

"Každý mistr zenu, který si zaslouží své osvědčení, vám řekne, že žebráci nemohou být vybíraví."

"Kdo jste? A proč se tu s námi vůbec bavíte?"

Kunohara se otočil. Přestože byl jeho pohled stále jasný a bystrý, v očích se mu objevila nepatrná clona, jako by život za tou simulovanou tváří začínal ztrácet zájem. "Proč na vás mluvím? No, přesný entomologický termín pro můj zájem by asi byl 'střeček'. A moje simulace by vám měla prozradit, kdo jsem a proč mám jen okrajový zájem o spory mezi bohy." Ukázal na armádu pochoduujících mravenců, na oceán žvýkajících, dupajících monster. "Jen tak mimochodem, když budu hovořit jako materialista, řeknu vám, že vaši přátelé ze Včelína začnou velmi brzy o něco lépe chápat klam kontroly." Položil si dlaně na bílé roucho. "A co se mě týče - no, jak už jsem říkal, moje simulace by vám o mně měla všechno prozradit. Víte... já jsem jen malý muž."

V dalším okamžiku byli Renie a !Xabbu opět na velkém balvanu sami.

První prolomila ticho Renie: "Co to mělo znamenat? Chci říct, co vlastně chtěl - ty jsi tomu rozuměl?"

"Řekl 'ten Kruh' - mluvil o nich, jako by to byli stejní lidé jako ti z Grálu." !Xabbu vypadal zmateně. Rukama se držel za hlavu.

"No a? Já jsem o nikom takovém neslyšela. Co je to za lidi?"

!Xabbu se tvářil tak zoufale, až se jí nad ním chtělo plakat. "To jsou ti lidé, co mě poslali do školy, Renie. Vyprávěl jsem ti o tom. Tak se jmenovala skupina, která zaplatila za mé studie - Kruh. To přece nemůže být náhoda."

Renie už nebyla schopná uvažovat. Kunoharova slova se jí honila hlavou a dělala jí v mysli zmatek. Potřebovala si je zapamatovat. Byly to věty, o kterých chtěla uvažovat později. Jediné, na co se zmohla místo odpovědi, bylo, že nechápavě kroutila hlavou.

Stále ještě tiše seděli na balvanu, když se pro ně vrátila vážka a z jejího břicha vypadl provazový žebřík.

* * *

"Tady to je jako v době kamenné!" zuřil Cullen, když se Renie a !Xabbu opět připoutali. "Prostě to je neuvěřitelné!"

"Systém provádí hrozně podivné věci," vysvětlovala Lenore. "Nemůžeme se spojit se Včelínem."

"Nemůžeme se spojit vůbec s nikým," vyštěkl Cullen. "Nemůžeme se ani odpojit ze sítě. Nemůžeme vůbec nic!"

"Vy se také nemůžete dostat offline?" Renie téměř slyšela, jak jí v mozku zvoní poplašný zvonek.

Lenore si povzddechla: "Jo, jak se zdá, nejste už jediní. Normálně by to nebylo nic hrozného, ale roj Ecitonů se otočil a zamířil ke Včelínu."

"Jasně," ozval se hořce Cullen, "a jestli se tam dostanou dřív, než stačíme všechny varovat, aby mohli Včelín pevně uzavřít, srovnají to tam ti zatracení mravenci se zemí. Díky tomu, že hrajeme podle Kunoharových pravidel, to budeme muset celé zase od základů postavit."

Renie se už už chystala prozradit, že se před nedávnem s pánem tohoto simového světa setkali, ale pak se rozhodla o tom raději pomlčet. Významně mrkla na !Xabbu a doufala, že to pochopí a bude také zticha.

Něco se rozhodně dělo, a Renie měla nepříjemný pocit, že je to celé daleko komplikovanější, než by tyto dva mladé lidi kdy vůbec napadlo. Sít' Jinozemě se začínala měnit - Sellars o tom něco říkal. Dostalo se to celé do kritického bodu. Ale tihle dva z toho znali jen překrásné prostředí, kde mohli provádět své akademické studie. Skvělá hračka, něco jako vědecký tematický park. Co však vědět nemohli, bylo to, že to je hrad obra lidožrouta, postavený z krve a kostí.

Ticho se prodlužovalo. Letadlo se řítilo dál, vyhýbalo se obrovským zeleným listům a spleteným větvím.

"Mám jednu otázku," ozval se !Xabbu. "Říkali jste, že nemůžete opustit simulaci stejně jako my a že se nemůžete spojit s domovskou základnou ve Včelíně."

"Není to můj domov," odsekl pilot. "Bože můj, ty opičáku, já mám přece svůj vlastní život, rozumíš?"

"Nebud' hrubý, Cully," ozvala se mírně Lenore.

"Co ale nechápu," pokračoval !Xabbu, "je, proč se tedy jednoduše nevypnete z postroje?" Jeho tmavé oči upřeně hleděly na pilota. "Proč to neuděláte?"

"Protože někdo musí varovat lidi ve Včelínu a říct jim o roji Ecitonů," odpověděl Cullen.

"Ale vždyť by to bylo mnohem jednodušší, když budete offline. Zvláště když komunikace v téhle síti přestala fungovat?"

Na Renie udělaly úvahy tohoto malého muže neobyčejný dojem. Podívovala se nad tím, jak důkladně dokáže věci promýšlet. Bylo zřejmé, že využil dilema lidí ze Včelína pro řešení svých vlastních problémů.

"No," začal s nečekanou zlostí Cullen, "když to teda musíš vědět, tak nemůžu najít tu zatracenou přípojku. Je to, jako bych ji vůbec neměl. Celá ta věc se úplně totálně podělala. Něco se stalo. A pokud se neobjeví nikdo v mé laboratoři, aby mě odpojíl ze sítě zvenčí a vytáhl zástrčku, budu muset čekat, dokud se celý systém nezresetuje, nebo dokud se to, co ho zablokovalo, zase neopraví."

Renie si najednou všimla, že za jeho zlostí se skrývá nelíčený strach, a dobře věděla, že i její vlastní obavy jsou opodstatněné.

Než ale stačila znovu promluvit, ze strany do letadla něco prudce narazilo.

"Bože!" křičel Cullen a snažil se bojovat s gravitací. - "Bože! Ztratili jsme polovinu světla!" Přitáhl si knipl až úplně k sobě. Vážka se divoce zmítala ve vzduchu. Pak se na okamžik zastavila a po chvíli opět ožila. Sice se narovnala, ale něco bylo evidentně v nepořádku. "Co to bylo?" zeptal se.

"Já myslím, že pták." Lenore se nakláněla dopředu a ověřovala světla na kontrolním panelu. Většina z nich však zhasla.

"Dvě křídla jsou zničená a ztratili jsme i jednu nebo dvě nohy."

"Takhle tu věc ale ve vzduchu neudržíš," procedil Cullen skrz zaťaté zuby. "Do prdele! Jestli se tahle věc zničí, bude mě to stát nejmní můj roční výdělek."

"Oni po tobě přece nebudou chtít, abys to zaplatil," ozvala se Lenore, jako by mluvila s malým děckem, přestože sama jen stěží zvládala vlnu paniky, která se jí zmocňovala. "Myslíš, že se zvládnem vrátit?"

Cullen chvíli přemýšlel. "Ne. Žádnému dalšímu ptákovi už se nevyhnu, a jestli přijdeme ještě o jedno křídlo, nemám ani poloviční naději, že se mi podaří přistát."

Jemu dělalo největší starosti, že přijde o velký kus programu v nějakém Kunoharově divném světě, ale Renie už o nástrahách Jinozemě nedokázala uvažovat v tak vzdálené rovině. Právě teď jí hrozilo, že narazí do země se vším, co jim tato simulace mohla nabídnout - včetně možná té úplně nejděsivější reality.

"Přistaň," řekla. "Nedělej hlouposti. Zpátky to dojdeme."

Cullen se na ni obrátil a na okamžik jeho vztek ustoupil pobavenému klidu. "Bože, my jsme snad opravdu zpátky v době kamenné. Pěšky v zemi brouků!" Zatlačil knípl dopředu a začal rychle tlačit na pedály. Vážka se nejdřív naklonila dolů a hrozilo, že se celá převrátí, pak se však opět narovнала a začala ve spirálách kroužit k zemi.

Na okamžik zatemnilo čelní sklo něco tmavého.

"Cullene, přišli jsme o autopilota," varovala ho Lenore.

Cullen naklonil letadlo na stranu. Pták je těsně minul, proletěl kolem jako raketa země-vzduch, a je zachytil vzdušný vír. Cullen se znovu ze všech sil pokusil letadlo narovnat, ale tentokrát se opravdu něco vážně pokazilo. Letadlo se začalo řídit k zemi.

"Připravte se!" vykřikl. "Nemyslím si, že by taktorové zařízení dovolilo, aby se stalo něco hodně zlého, ale stejně..."

Už neměl šanci to dokončit. Vážka křídlem narazila do větve. Ozval se skřipavý zvuk, jak se stroj převrátil, a potom už se jenom rychle řítit k zemi. Renie měla jen vteřinu, aby se na to připravila, dva nebo tři údery srdce, pak ji něco vymrštilo z křesla proti stěně a v hlavě jí explodovala světla, která se vzápětí proměnila v temnotu.

Kapitola 6

Muž ze Země mrtvých

INTERNET/OSOBNÍ: Stále čekám...

(vizuál: obrázek inzerenta, M. J. - ženská verze)

M. J.: "Ach, začínám se velmi zlobit. Pořád čekám, ale o některých z vás, hoši, jsem si myslela, že jste velký chlapi, a vy se přitom chováte jako malí kluci. Proč nevstoupíte do mého uzlu? Bojíte se snad? Protože jestli ano, stejně byste si to moc neužili. Já čekám na opravdové muže, a až je najdu, vezmu jejich těla i duše na výlet, na který NIKDY nezapomenou..."

MUŽ JMÉNEM LOVEC PTÁKŮ MU TISKL HROT OŠTĚPU k tělu tak silně, že Paul Jonas cítil, jak mu proniká kůži. Paul se trochu nadechl a cítil, jak se bolest rozšířila v jeho žaludku. Byl ztracený, přibodnutý k zemi a nad ním stál rozzuřený muž.

"Co chceš?" zeptal se a ze všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl tiše a klidně.

Lovec ptáků měl ve tváři výraz bankovního lupiče. "Když tě zabiju, vrátíš se zpátky do Země mrtvých a necháš nás na pokoji."

"Ale já nejsem ze Země mrtvých."

Lovec ptáků se zmateně zamračil. "Ale vždyť jsi to říkal."

"Ne, neříkal. Vy jste to říkali, když jste mě vytáhli z řeky. Já jsem se jen s vámi nehádal."

Lovec ptáků se zamračil ještě víc, ale neřekl nic. - Uvažoval o Paulových slovech, ale tak docela mu ještě nevěřil. Jak se zdálo, klamání mezi Lidmi nebylo obvyklé. Za jiných okolností by se tomu Paul velmi podívoval.

"Ne," řekl nakonec Lovec ptáků pomalu a rozvážně jako soudce vynášející rozsudek. Zdálo se, že to bylo na jeho rozum příliš, a tak se vzdal. "Ne, ty jsi ze Země mrtvých, a já tě teď zabiju a ty se vrátíš zpátky."

Paul zvedl ruce, chytil dřevěný oštěp a prudce ho otočil na stranu. Ale neandertálec oštěp pevně držel zapřený mezi hrudníkem a pažemi a jen tak ho nehodlal pustit. Paul se sice ze všech sil snažil, ale Lovec ptáků se o oštěp opřel, aby mu ho zaryl hlouběji do těla. Paul cítil, jak se mu břicho napíná pod tvrdou špičkou kamenného hrotu, a ruce se mu třáslly, jak se ji snažil odstrčit.

"Dost!"

Lovec ptáků se otočil za hlasem. Běží daleko se k nim rychle blížil s nataženými rukama, jako by vztek Lovce ptáků bylo něco živého a mohlo to na něj co chvíli zaútočit. "Dost!" řekl znovu. "Co to děláš?"

"On přišel ze Země mrtvých," prohlásil Lovec ptáků. "Přišel si pro mého chlapce."

"Chlapce?" Paul potřásl hlavou. "Já o žádném dítěti nic nevím."

Ostatní Lidé se začínali probírat ze spánku a také se k nim blížili. Ve slabém světle uhasínajících uhlíků vypadali jen jako otrhané nelidské stíny.

"On je duch," trval na svém Lovec ptáků. "Přišel z řeky, aby si odnesl mé dítě."

Paul si byl jistý, že Běží daleko řekne něco moudrého, ale ten místo toho jen něco zavrčel a ustoupil do šera.

Takhle to ale nemá být, pomyslel si zoufale Paul. Kdyby to byl nějaký divný příběh, zachránil bych mu život nebo něco podobného a on by mi potom musel pomoci. Opět na oštěp vši silou zatlačil, ale nebylo to k ničemu. Dlouhou chvíli on a Lovec ptáků napjatě mlčeli, ale Paul věděl, že už oštěp dlouho neudrží.

"Ukaž mi to svoje dítě," řekl tichým hlasem, protože už se nemohl moc zhluboka nadechnout. "Dovol mi mu pomoci, jestli můžu."

"Ne." V jeho rozzuřeném hlase byl slyšet strach, ale oštěpem nehnul ani o kousek.

"Proč chce Lovec ptáků prolévat krev v našem domově?"

Třesoucí se hlas Tenné luno je zasáhl jako studená sprcha. Lovec ptáků ani nemrkl okem, když se tam objevil Běží daleko, ale nyní odtáhl hrot oštěpu od Paulova břicha a o krok ustoupil. Stařena přistoupila blíž a opřela se o paži Běží

daleko. Bylo zřejmé, že se právě probudila, vlasy měla rozčuchané a po celé hlavě jí odstávaly jako pramínky bílého kouře.

"Prosím," obrátil se k ní Paul, "já přece nejsem žádný duch. Nechci tvým Lidem ublížit. Jestli mě tu nechcete, klidně půjdu." Ale v okamžiku, kdy ta slova vyslovil, pomyslel na mrazivou temnotu venku, obydlenou monstry, která si jen stěží dokázal vybavit z dávno zapomenutých knih. Šavlozubí tygři? Nežili právě tito strašní tvorové bok po boku s jeskynním člověkem? Druhá možnost však byla bojovat na život a na smrt s divochem z doby kamenné.

Já přece nejsem Tarzan! Zachvátil ho bezmocný vztek. K čemu to celé vůbec je? Já přece, krucinál, dělám v zatraceném muzeu!

"Říkal jsi, že pomůžeš tomu dítěti." Temná luna se nad ním sklonila a její oči se ztrácely ve stínu.

"Ne." Paul zápasil se zoufalstvím. "Ne, říkal jsem, že mu pomůžu, pokud to bude v mých silách." Zarazil se, aby se mohl krátce nadechnout. Snažit se s těmi lidmi komunikovat bylo šílené, přestože měli společný jazyk.

Temná luna natáhla ruku k Lovci ptáků. Ten okamžitě couvl dál, jako by se bál, že ho popálí. Stařena k němu přistoupila tedy ještě blíže a znovu natáhla ruku. Tentokrát muž dovolil, aby mu sáhla na paži. Sevrěla mu ji, jako by neměla ruce, ale ptačí pařáty.

"On se půjde podívat na tvé dítě," řekla.

"Ne," téměř zašeptal Lovec ptáků. Zdálo se, jako by cítil nesmírnou bolest. "On mi mého syna odnese."

"Jestli mrtví tvého syna volají, tak se ho dočkají," řekla Temná luna. "Pokud ne, tak se ho nedočkají. Nemůžeš své dítě bránit před smrtí oštěpem. Rozhodně ne před touhle smrtí."

Lovec ptáků pohlédl na Paula, jako by jí chtěl připomenout, že právě to před malou chvílí dělal. Stařena ale zesílila stisk na jeho paži a Lovec ptáků ruku s oštěpem opět spustil jako pokáraný adolescent.

Temná luna se obrátila na Paula. "Pojď k tomu dítěti, Duchu řeky."

Nikdo z kmene se nenabídl pomoci Paulovi na nohy, a tak musel vstát sám. Místo, kde se o něj ještě před chvílkou opíral Lovec ptáků se svým oštěpem, ho silně bolelo, a když si tam sáhl, ucítil mezi prsty lepkavé teplo. Stařena a Běží daleko se obrátili a začali pomalu přecházet po jeskyni. Paul vykročil za nimi, ale jeho nálada opět opadla, když se mu za záda postavil Lovec ptáků a opřel mu oštěp mezi lopatky.

Musím se odsud dostat, pomyslel si. Tohle nejsou mí lidé, a ať už je tohle místo cokoli, není to moje místo. Nechápu zdejší pravidla.

Odvedli ho ke stanu. Byl to jeden z posledních v řadě, a protože byl tak daleko od společného ohniště, hořelo před ním v kamenném kruhu několik malých polínek. Paul si živě dokázal představit, jak před tím ohništěm sedí Lovec ptáků, přemýšlí a sbírá odvahu. Jestli jeho zlostná povaha skutečně pramenila z toho, že měl nemocné dítě, pak mu to nemohl mít za zlé.

Když ale na kraji tábora zaváhal, ucítil nevybíravé šťouchnutí do zad a jeho nelibost vůči tomu muži se opět rychle obnovila.

Stan Lovce ptáků byl o něco menší než ostatní stany. Paul se musel zastavit, aby se mohl sehnout a odhrnout plachtu před vchodem. Ve stanu čekaly tři děti, ale jen dvě zvedly hlavu, když vešel. Dívka, kterou předtím viděl u ohně, a malé batole, zabalené v hustých kožešinách. S ústy dokořán na něj hleděly a vypadaly při tom jako vystrašené veverky.

Mezi nimi ležel malý chlapec. Jeho starší sestra se o něj nejspíš starala, protože byl také celý zabalený v kůži a ven mu koukala jen hlava. Vlasy na čele měl zpocené a oči hluboko zapadlé do očních jamek. Víčka se mu chvěla a mezi nimi bylo ve světle z ohniště tu a tam vidět bělmo.

Paul si klekl a jemně přitiskl chlapci ruku na čelo. Nevšímal si nespokojeného bručení Lovce ptáků a nechal ruku na svém místě, když se dítě pokusilo odvrátit hlavu na stranu. Jeho tělo se zdálo být stejně rozpálené jako kameny, na kterých večer Lidé pekli maso. Když chlapec - mohlo mu být devět nebo deset - namáhavě zvedl ruku, chytil Paula za zápěstí a pokusil se ho odstrčit, Paul ho nechal v klidu být a posadil se.

Podíval se na jeho malou bledou tvář. Našel další detail tohoto hrozného šíleného snu, který se tak velmi lišil od všech správných příběhů s dobrým koncem. Ve vědecko-fantastických filmech návštěvník z budoucnosti vždycky alespoň trochu ovládal tajemství moderní medicíny, dokázal spíchnout defibrilátor z palmových listů nebo odněkud bleskově vyčaroval pár dávek penicilinu, aby mohl zachránit nemocného náčelníka. Paul však o léčení malých dětí věděl ještě méně než jeho matka a babička, která byla alespoň vychována v prostředí upadajících tradic žen s léčitelem uměním. Penicilin? Nerostl snad na plesnivém chlebu? A kdo navíc zjistí, jestli to děcko trpí opravdu nějakou infekcí a ne jinou záhadnou nemocí, co se ani nedá vyléčit? Jako třeba srdeční arytmie nebo potíže s ledvinami?

Paul zoufale potřásl hlavou. Musel se úplně zbláznit, když se nabídl, že se na chlapce podívá, i když pochyboval, že tím jeho otcí vlil do žil nějakou falešnou naději. Cítil, jak mu Lovec ptáků dýchá za krk, dokonce cítil i to, jak napětí ve vzduchu houstne, jako kdyby měla co nevidět začít bouře.

"Já si nemyslím..." začal Paul, a pak to malé dítě najednou začalo mluvit.

Zpočátku to byl jen tichý šepot, jen tiché sípání skrz opuchlé, popraskané rty. Paul se k němu naklonil blíže. Chlapec se začal svíjet a prudce zaklonil hlavu, jako by se snažil setřást nějakou neviditelnou věc, co se mu usadila na krku, a jeho hlas o něco zesílil.

"...tak temné... tak studené... a všechno je pryč, všechno, co jsme měli, odešlo okny a dveřmi a přeletělo přes Černý oceán..."

Někteří Lidé překvapeně vydechli, jiní si mezi sebou začali špitat. Paul cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz, ale nemělo to nic společného s hrotem oštěpu, který měl stále ještě přitisknutý mezi lopatkami. Ten Černý oceán... už o něm někde slyšel...

"...kde jsou?" Chlapec prsty škrábal o podlahu stanu, jako by něco hledal. "Jediné, co mám, je temnota. Hlas toho... je všechno odnesl okny..."

Jeho hlas znovu přešel v tichý šepot. Paul se naklonil ještě o něco blíže, ale už chlapci víc nerozuměl. Nakonec byl jeho šepot tak tichý, že ho ani neslyšel. Přestal se hýbat. Paul hleděl na bledou chlapcovu tvář. Otvíral a zavíral ústa, jako by nemohl popadnout dech a nabrat do plic trochu vzduchu. Paul zvedl dlaň a chystal se ji opět přitisknout chlapci na čelo, když dítě najednou prudce otevřelo oči.

Černé. Byly jako černé díry, černé jako vesmír, černé jako vnitřek skříně, když se zavřou dveře. Pohledem chvilku bloudil a někdo za Paulem vykřikl strachy. Pak se dvě zorničky obrátily k němu.

"Paule? Kde jsi?" Byl to její hlas, zněl jako hudba mnoha snů. Když ten hlas ale uslyšel právě tady na tomto temném místě, v první chvíli si myslel, že se mu samým šokem zastaví srdce. Dlouhou chvíli se nemohl nadechnout. "Říkal jsi, že se pro mě vrátíš - slíbil jsi to." Chlapec zvedl třesoucí se ruku a sevřel mu zápěstí takovou silou, až se Paul podivil, kde se v tak tenkých prstech vzala. "Než ale najdeš tu horu, musíš nejdřív najít poutníkův dům. Musíš do domu toho poutníka vstoupit a osvobodit tkadlenu."

Konečně se mohl znovu nadechnout. Divoce lapal po vzduchu jako muž, jenž se právě vynořil z hlubin oceánu, a pokusil se vymanit z chlapcova neskutečného sevření. Chlapec se na chvíli zvedl z postele, pověsil se na Paula jako ryba na udici, ale potom mu uklouzly ruce a on opět padl na pokrývky, zmlkl, zůstal nehybně ležet a jenom víčka se mu nepatrně chvěla. Nechal Paulovi něco v dlani.

Když rozevřel prsty, na krátký okamžik uviděl malé lesklé pírkó, než ho zezadu někdo prudce praštil po hlavě a on padl na kolena. Za ním se ozval divný zvuk stejně vzdálený jako stará pomluva, pak na něj padlo něco těžkého a kolem hrdla se mu sevřely silné prsty.

Neviděl, s kým vlastně bojuje, a bylo mu to jedno. Zmítal sebou a ze všech sil se snažil ze sebe setřást tu strašlivou tíhu. Všechno se proměnilo jen v pruhy světla a tmy a v ohlušující rámus, ale řvoucí temnota v jeho hlavě to všechno rychle zaháněla. Bojoval s takovou silou, o jaké dosud neměl tušení, a jedna z rukou na jeho hrdle uklouzla. Když se nedokázala znovu zachytit, soustředila se místo toho na Paulovu tvář. Paul se vrhl dopředu, snažil se dostat ke vzduchu, jako by se vynořoval z hlubiny - ale jeho zájímavý dech šel s ním a on se ho nedokázal zbavit. Ucítil na boku bolestivé škrábnutí a trocha jeho šíleného běsnění díky té bolesti na okamžik ustoupila.

Kutálel se na stranu tak dlouho, až ucítil, že se konečně zastavil. Pokusil se vstát. Věc, která mu držela tvář, se také zvedla, a jeho znovu něco ostrého a chladného bodlo do boku. Tentokrát o poznání silněji. Paul se opět vrhl dopředu, a ta věc před ním uskočila. Když padl na zem, světlo se změnilo a zvuky kolem něj teď získaly ozvěnu.

Přímo napravo od jeho hlavy bylo něco zářivého. Byl plný neuhasitelné zášti a nějak věděl, že ten pocit doutnal v jeho nitru už dlouhou dobu a teď konečně vybublal na povrch. Když pochopil, že to něco zářivého je malý oheň, že se prodrál ven ze stanu a dokutálel se k němu, tak tu těžkou postavu na svých zádech opřel o rozpálené kameny. Muž zařval ještě hlasitěji než los v jámě smrti, pustil ho, odpízl se na stranu a zuřivě se snažil uhasit plameny v místech, kde mu chytilo oblečení. Ale Paulovi v té chvíli už nezáleželo jen na přežití. Vyskočil a znovu se na nepřítele vrhl. Bylo mu jedno, že mu plameny škvaří kůži. - Na krátký okamžik spatřil vyděšenou tvář Lovce ptáků. Vzal do ruky něco těžkého, kulatého a velmi horkého - kámen z ohniště, uvědomila si vzdáleně rozumnější část jeho já. Zvedl ruce, aby kamenem mohl rozdrtit Lovci ptáků hlavu, a všechno by se pak ponořilo do tmy, ale místo toho dostal ránu on. Byl to nečekaný úder zezadu, a Paul měl na okamžik dojem, že mu páteří projel elektrický proud. Potom se všechno ponořilo do nicoty.

* * *

Zdálo se, že hlasy se mezi sebou hádají. Byly to tiché hlasy, velmi vzdálené, a jemu nepřipadaly příliš důležité.

Byla to jeho matka a otec? Moc často se nehádali - Jonas starší se obvykle k Paulově matce choval s ohledy hraničícími s pohrdáním a jen čas od času se uchýlil k nějaké drobné urážce, jako kdyby byla jeho žena ubohá bytost, která by normální zacházení jednoduše nesnesla. Ale tu a tam otcovo nestranné chování vzalo za své, stávalo se to, když někdo mimo dům odmítl nějaký jeho nápad. V takových situacích obvykle zuřil a hlasitě nadával, aby se pak na celé hodiny uchýlil k zarputilému mlčení, což v malém Paulovi vyvolávalo pocit, že všichni v domě poslouchají, jestli nedělá nějaký randál, aby ho mohli potrestat.

Když však nastala jedna z těch několika vzácných situací, kdy se jeho matka dokázala postavit a bránit se tím svým typickým omluvným hlasem, křik nikdy netrval příliš dlouho, zato ticho se pak natáhlo až na několik dní. A během těch neobyčejně tichých dní Paul raději zůstával ve svém pokoji a dokonce si i odmítal chodit ven hrát. Místo toho se posadil před obrazovkou a přehrával si mapy vzdálených míst a vymýšlel plány k útěku. Během těch dlouhých hodin klidného odpoledne si potom často představoval, že jejich dům je zavřený ve skleněné kouli, co v ní sněží, když se s ní zatřese, a oddával se představám, jak se chodby domu kolem jeho pokoje pomalu zaplňují vrstvou tichého bílého sněhu.

Hlasy se dál hádaly, stále byly vzdálené a nedůležité, ale on ke svému velkému podivu zjistil, že oba ty hlasy jsou mužské. Pokud tedy jeden patřil jeho otci, pak ten druhý musel podle všeho být strýček Lester, bratr jeho matky, muž, který se živil tím, že sháněl pro banky zahraniční kontakty. On a Paulův otec se nikdy neshodli v politice - strýček Lester byl přesvědčený, že všichni, kdo volili demokraty, nemají nejmenší tušení o tom, jak funguje skutečný svět - občas se kvůli tomu dokázali dohadovat celé hodiny, zatímco Paulova matka čas od času přikývla, usmála se či se na okamžik nesouhlasně zamračila a Paul seděl s nohama zkříženými na koberci a toužebně hleděl na matčiny vzácné knihy reprodukcí. Byly to ještě staré papírové knihy, které jí kdysi daroval její vlastní otec. Byl tu však jeden speciální obrázek, který měl Paul obzvlášť rád, a teď, když poslouchal, jak se jeho otec se strýčkem hádají, uviděl ho v duchu znovu. Byl to obrázek od Bruegela staršího, nebo si to Paul alespoň myslel - z nějakého důvodu se mu teď špatně vybavovala jména - a byla na něm skupinka lovců, vracejících se zasněženými kopci na slavnost do města. Ten obrázek v něm vždycky vyvolával velmi zvláštní pocity, jaké nedokázal ani pořádně popsat, a tak když nastoupil na univerzitu, použil ho jako sejvr na obrazovku ve svém pokoji. Za nocí, kdy jeho spolužáci odjeli ke svým rodinám, nechával Paul

obraz svítit celou noc, aby bělostný sníh a barevné šátky byly tím posledním, co uvidí, než usne. Nedokázal říct, proč si ten obraz tak oblíbil - snad to byla bezprostřední srdečnost vesničanů, co tak hnulo s jeho city. Tak si to alespoň vždycky myslel.

Když si na ten obraz však vzpomněl nyní, zatímco hádka kolem něj střídavě sílila a slábla, téměř cítil ostrý mráz Bruegelova sněhu. Byl tak bílý, tak skvostně bílý, sypal se a usedal a pokrýval všechno, co by jinak působilo bolest a...

Paulovi třeštila hlava. Způsobila tu bolest snad myšlenka na zimu a mráz, anebo byla její příčinou hádka těch lidí?

Zpočátku si myslel, že jedním z těch mužů bude nejspíš jeho otec, ale ten druhý muž nemohl být strýček Lester, protože ten zemřel asi před deseti lety na srdeční infarkt, když byl na dovolené na Jávě.

Paul si najednou uvědomil, že ho nebolí jen hlava. Celé tělo měl otlučené a svaly ani necítil. Kromě toho měl dojem, že tu bolest způsoboval i mráz.

V tom okamžiku také začal cítit svět okolo sebe. Měl dojem, že leží na něčem pevném a studeném. Nepříjemně studeném. Přestože se mu motala hlava, byl si tím naprosto jistý. Zem pod ním byla velmi, velmi, velmi chladná.

"...s jeho krví," říkal právě jeden z těch hlasů. "Přinese to prokletí. Chceš snad, aby nás proklel muž ze Země mrtvých?"

"Ale vždyť to byl oštěp Lovce ptáků," ozval se druhý hlas. "Proč bychom to tedy měli dát tomuhle?"

"Ne dát, půjčit. Protože je na tom krev Ducha řeky, a my přece nechceme, aby se pro svou krev do naší země vrátil.

Matka Temná luna to říkala. Však jsi ji slyšel."

Chlad byl čím dál nepříjemnější. Paul se začal trást, ale jakýkoliv pohyb v něm vyvolal pocit, jako by se mu všechny kosti v těle třely o sebe hrubými konci. Tiše zasténal.

"Je vzhůru. Teď můžeme jít zpátky."

"Běží daleko, necháváme ho příliš blízko od našeho tábora," pronesl druhý hlas. "Bylo by lepší ho zabít."

"Ne. Matka Temná luna řekla, že by na nás jeho krev přivolala prokletí. Copak jsi sám neviděl, co ta troška jeho krve udělala s Lovcem ptáků? A jaký záchvat způsobila jeho chlapci? Slyšel jsi, co to děcko říkalo? Ne, on se zpátky nevrátí."

Paulovi začalo bušit v hlavě, bolelo to jako nějaká obrovská modřina, a on dosud nevěděl, jak by to měl udělat, aby se mu podařilo otevřít oči. Díky tomu spíš cítil, než viděl, jak se k němu někdo naklání.

"Ten už se zpátky nevrátí," řekl Běží daleko těsně vedle jeho ucha, jako by to říkal spíš Paulovi než tomu druhému muži, "protože matka Temná luna říkala, že když se vrátí, pak to bude on, koho čeká prokletí, a ne my. Lidé ho totiž zabijí a už se nebudou bát jeho krve."

Muž se od něj nejspíš odtáhl, protože další věc, které si Paul povšiml, byla, že vedle něj na zem něco ztěžka dopadlo.

Pak uslyšel rytmické zvuky a po chvíli si uvědomil, že to je skřípání sněhu pod nohama. Muži odcházeli.

Začínal chápat, co se vlastně stalo, co se mu ale vracelo mnohem rychleji, byl pocit nesnesitelného chladu. Opět jeho tělem projela zimnice a on se začal kroutit jako slepý červ v marné snaze najít alespoň trochu tepla. Nebylo to dobré - z jedné strany mu mráz z těla vysával život. Obrátil se, takže zůstal ležet tváří k zemi, pak se kroutil tak dlouho, až se mu podařilo dostat kolena pod sebe. Opřel ruce o zem a pokoušel se zvednout. Jeho tělem projela prudká vlna nevolnosti a krátký příliv temnoty na okamžik zahladil chlad - ale jen na okamžik.

Když temnota ustoupila, Paul otevřel oči. Na první pohled se nic nezměnilo. Nad sebou měl noční oblohu, připomínající sametovou pokrývku. Když ale trochu otočil hlavu, všiml si, že je plná zářivých hvězd. Těsně nad vrcholky stromů na vzdáleném kopci se na něj díval jasně žlutý měsíc a celá krajina byla pokrytá třpytivým sněhem. Jinak tu nebylo nic, jen Paul uvězněný ve světě černé a bílé.

Proč já? pomyslel si zoufale. Bože, proč zrovna já?

Začal se zvedat vítr. Trvalo to sice jen chvilku, ale bodalo to jako tisíc nožů. Paul se divoce otřásl a pokusil se vstát.

Zavrával, ale přece jen se mu podařilo udržet rovnováhu. Hlava ho děsivě bolela a měl pocit, že má polámané kosti. V ústech měl kovovou pachut'. Vyplivl cucek sražené krve a ten vytvořil v bělostném sněhu malý kráter. Přestože se mu dýchalo jen těžko, divoce se rozvzlykal. V dálce se ozvalo vytí - připomínalo vlčí, ale bylo o poznání hlubší - po chvílce opět ustalo, jen tichá ozvěna se nesla o něco déle zasněženými kopci. Připomnělo mu to děsivost a beznaděj jeho osamění.

Nechali mě tu umřít. Opět se rozvzlykal. Byl to zoufalý, bezmocný vzlyk, ale podařilo se mu ho polknout. Báł se plakat v obavě, aby opět neupadl. Bylo mu jasné, že podruhé už by se mu vstát nepodařilo.

U jeho nohou leželo něco dlouhého a tenkého a Paul si rázem vzpomněl na slova Běží daleko. Oštěp Lovce ptáků.

Chvilku na zbraň zíral, ale nedokázal vymyslet nic, k čemu by ji použil. Snad jen k opírání. Přitáhl si kožešinu blíž k tělu - Co je to jenom za rozsudek smrti, když mu nechali teplé oblečení? - pak se opatrně sehnul. Málem znovu upadl, ale narovnal se a pokračoval v komplikovaném procesu, aby mohl sebrat oštěp ze země. Nohy se mu podlamovaly a hlava mu málem samou bolestí explodovala. Konečně oštěp uchopil a s jeho pomocí se opět narovnal.

Vítr opět zesílil. Bodal a mučil.

Kam teď půjdu? Na krátký okamžik ho napadlo vydat se po stopách mužů zpět do tábora. Kdyby se mu nepodařilo je přesvědčit, aby ho přijali zpátky, možná by jim mohl alespoň ukrást trochu ohně jako v tom příběhu, který večer vyprávěla Temná luna. Ale i když měl hlavu plnou krve, takže mu to moc nepřemýšlelo, věděl, že to by bylo bohapusté bláznovství.

Kam by se tedy měl vydat? Odpověď se okamžitě nabídla: najít přístřeší. Musí najít nějaké místo, kde tolik nefouká.

Tam počká, než se oteplí.

Než se oteplí. Taková myšlenka mu přišla k smíchu, ale když se pokusil zasmát, vyšlo z něj jen ubohé zasípání. Jak dlouho vůbec trvá doba ledová?

Vydal se dolů z kopce. Každý krok v hustém sněhu pro něj byla vyhraná bitva ve válce, ve které neměl ani nejmenší

naději na vítězství.

* * *

Měsíc zatím vyšplhal vysoko nad stromy a nyní visel přímo před ním a dominoval obloze. Nevěděl - ani nemohl vědět - co by dělal, kdyby tato noc byla zamračená. Ale přestože měsíc jasně zářil, i tak často přehlédl nejrůznější nástrahy ve stříbrném sněhu a nestačil se jim včas vyhnout. A pokaždé, když zapadl do nějaké jámy, trvalo mu čím dál tím déle se z ní opět vyhrabat. Měl na sobě sice jakýsi kus kožešiny obrácené chlupy dovnitř, ale nohy měl už tak zmrzlé, že je přestával cítit. V této chvíli už měl dojem, že mu nohy končí několik palců nad kotníky. Na něco takového člověk nemusel být akademicky vzdělaný, aby pochopil, že to je velmi zlé znamení.

Sníh, pomyslel si a dál se v něm po pás brodil. Tolik sněhu. Poslední hodinu už se mu v hlavě honily jen hloupé a ještě mnohem šílenější myšlenky. Dalo mu spoustu práce je zahnat a soustředit se. Jenže jemu už mnoho sil nezbývalo.

Sníh, bílý sníh, sněhová vločka, sněhová závěj. Zvedl nohu - nebyl si ani jistý kterou - a opět ji položil na zem a posunul se o kousek dál. Vítr ho řezal do tváře. Kapuci mu sfoukl z hlavy.

Sněhová závěj.

Zavát. Ano, to bylo to správné slovo. To bylo také přesně to, co celý život dělal. Šel tam, kam ho život zavál, proplul školou, proploval i v práci v galerii, tropil si stále stejné žerty o večírcích starých dam. A přitom si myslel, že se z něj jednou stane Někdo. Že bude někým, kdo přinese změny. Jako dítě si s tou myšlenkou pohrával bez toho, aby si to vůbec uvědomil, tehdy ještě netušil, kým se stane a jaký člověk z něj jednoho dne bude. A teď měl pocit, jako by si nějaký bůh všech flinků všiml jeho zbytečnosti a rozhodl se ho za jeho zločiny potrestat tím, že ho odsoudí po zbytek života proplovat časem a prostorem stejně jako muže ztraceného po zavírací hodině v nekonečném muzeu.

Ano, přesně to vždycky dělal - nechal se unášet. Dokonce i tady na tomto mrazivém primitivním místě, i potom, co se mu konečně vrátila paměť - tedy alespoň její většina - dovolil, aby za něj rozhodovali jiní. Lidé ho vytáhli z řeky, když se nedokázal zachránit sám, a rozhodli za něj, že je... jak to jen říkal Běží daleko? ...muž ze Země mrtvých. A on se nebránil, byl jen plný sebelítosti, jako když někdo v metru položí na poslední prázdnou sedačku svůj kufík a vy potom musíte zůstat stát.

Říkali mu Duch řeky. Měli pravdu víc, než si mysleli. Všude, kam se od chvíle, kdy jeho šílené putování začalo, dostal, se vždycky choval jen jako duch bez domova. A všude, kde byl, se dříve či později dostal do řeky. Vlastně mu to připadalo, jako kdyby to byla stále tatáž řeka. Jako jakási metafora pro jeho podivný život bez směru. Stále tatáž řeka... Náhle se v Paulově mysli vynořila vzpomínka. "Budou tě hledat v řece." Někdo mu to řekl. Byl to snad sen? Byl to jeden z celé řady jeho podivných snů? Ne, byl to ten hlas ze zlatého krystalu - v jeho snu to byla zpívající harfa, ale tady v době ledové na něj mluvil ten drahokam. "Budou tě hledat v řece" tak mu to ten krystal řekl. Takže to byla pravda - ta řeka něco znamenala. Možná to byl také důvod, proč před ní nemohl uprchnout.

Paul se zarazil. Přestože mu byla strašlivá zima a všechno ho bolelo, vynořila se mu v mysli další vzpomínka. Ne, nebyla to vzpomínka, byl to nápad. Vynořil se s takovou jasností, že na okamžik zahnal všechno ostatní. Stále jenom proploval, ale to teď skončí. Jestli se nechce donekonečna nechat unášet proudem jako utržený list, musí začít jednat. Ta řeka je místem, kudy přecházím z jednoho světa do druhého. Věděl to nyní s naprostou jistotou. Jak je ale možné, že ho to do této chvíle nikdy nenapadlo? Ta země Za zrcadlem, Mars, toto místo - pokaždé vycházím z řeky. Takže když ji zkusím najít, podívám...

Když bude hledat řeku, bude mít alespoň nějaký cíl. A až ji najde, věci se změní a on se snad dostane blíž k tomu, aby to celé začal konečně chápat.

Začal urputně přemýšlet, kudy ho Lidé vlastně vedli, snažil se zorientovat podle měsíce, ale ve svém bývalém životě se nikdy neučil orientovat v přírodě, a navíc měl pocit, že by mu to tady bylo stejně k ničemu. Jediné, co věděl, bylo, že voda se drží v nížině. Takže musí pokračovat dál z kopce. Až bude dole, najde cestu, jak se dostat ven. Už nikdy se nenechá jen unášet.

* * *

Měsíc už téměř obešel celou noční oblohu, ale přesto se stále rozbřesk zdál být v nedohlednu. Pro Paula byl každý další krok nyní utrpením. Při každém kroku svému tělu musel slibovat věci, o kterých pochyboval, že je někdy dodrží. Jedinou útěchou mu nyní bylo, že konečně překonal tu nejprudší část kopce. Pokračoval dál a zasněžená krajina před ním už byla téměř rovná.

Jenže v jeho stavu bylo i mírné klesání utrpením. Paul se zastavil, opřel se o oštěp a v duchu poděkoval jeho majiteli, že ho s ním chtěl probodnout, díky čemuž byla na zbraň Paulova krev a tím se zbraň stala tabu. Chvilku uvažoval, jestli to tak skutečně bylo. Vysvětlení Temné luny a Běží daleko o tom, že by to mohlo být nebezpečné, se možná dalo vysvětlit spíš tím, že nechtěli, aby Lidé Paula zabili. - Proto mu dali teplé oblečení a oštěp. Možná se mu ti dva snažili dát poslední šanci.

Nemělo by tedy smysl takovou šanci promarnit. Zhluboka se nadechl a pokračoval dál.

Bylo to zvláštní myslet si, že za svůj život vděčí dvěma neandertálcům, současníkům jeho tolik vzdálených předků. A ještě podivnější bylo si myslet, že ti lidé - ti Lidé - žili svůj obvyklý život až do chvíle, než se mezi nimi objevil on. Kdo vůbec byli? A kde se to vlastně ocitl?

Paul Jonas o tom ještě přemýšlel, když se vítr změnil a přinesl k němu nezaměnitelný zápach smrti.

Po těle mu rázem naskočila husí kůže a zmocnil se ho nevýslovný strach. Nebyl to jen pouhý zápach hniječícího masa, byla v tom cítit krev, moč a pižmo. Bylo to zoufalství. Tady tedy cesta končila. Otočil se a podíval se za sebe. Temná postava za ním nečekaně ztuhla a Paul si na okamžik pomyslel, že ho možná šálí jeho unavený zrak a že to je jen kus kamene. Jenže na svahu se objevila další temná bytost. Když otočila hlavu a zavětrila dlouhým čenichem, Paul zahlédl v jejích očích žlutozelený záblesk.

Vítr zesílil, a jak se kolem něj zvedl, Paulovy svaly poslaly do zadního mozku ten nejprimitivnější varovný signál. - I

když se ho zmocnila panika, dobře věděl, že kdyby se dal na útěk, příliš by si nepomohl. Na stráni se objevila další čtyřnohá bestie. Pokud ho až dosud ta neznámá zvířata nenapadla, pak to mohlo znamenat jen jediné - nebyla si jistá, co od něj mohou čekat a jak moc je nebezpečný. Ale kdyby se dal na útěk... on, Paul, který ve svém životě viděl ještě méně divokých zvířat než ostatní děti, cítil, že by tím dal dokonale najevo, že se podává večeře.

A tak se opět otočil a pokračoval dál, přestože věděl, že ho ti temní tvorové stále sledují a že se k němu přibližují. Připadalo mu to jako ta nejstatečnější věc, jakou kdy udělal. Měl hroznou chuť si začít pískat, jako to dělaly postavičky v kreslených filmech, když chtěly zahnat strach. V duchu si přál, aby skutečně byl kreslená postavička, která dokáže přežít i tu nejstrašlivější nehodu, aby se vzápětí opět poskládala a byla připravená na další dobrodružství.

Vítr změnil směr, opět mu šlehal do tváře, a Paul měl dojem, že slyší, jak to bestie za ním vítají spokojeným vrčením, že jim vítr přinesl jeho pach. Zbývalo mu jen jediné - musí najít nějaké výhodné místo, které by využil jako základnu - jeskyni, vysoký balvan, strom, na který by mohl vylézt. Nebylo divu, že si Lidé stavěli své příbytky právě v jeskyních. Paulovy dovolené se vždycky omezovaly jen na slunné pláže a jen tu a tam si zajel do hor ve Skotsku, takže nikdy nemohl poznat ani pochopit, jaké nástrahy dokáže příroda v divočině nachystat. Ted' se však nacházel v tak divoké divočině, o jaké se mu nikdy ani nesnilo.

Sněhová vrstva byla konečně o trochu tenčí, ale přestože mohl kráčet o něco málo rychleji, měl pocit, že by to mohlo být mnohem nebezpečnější, protože cítil pod měkkým sněhem ledovou kůru. Paul pro sebe tiše zaklel a pokračoval dál. Nemohl si teď dovolit uklouznout. Pro zvířata v jeho patách Upadnout bezpochyby znamenalo totéž jako Utéct.

Periferním viděním zachytil napravo od sebe pohyb. Opatrně otočil hlavu, aby se podíval. Zvíře se pohybovalo stejně rychle jako on, ve vzdálenosti menší, než by dohodil kamenem. Sledovalo ho jako stín. Mělo chlupatou hlavu a záda jako vlk, ale Paulovi se zdálo být nějak divně zkroucené. Z tlamy mu vycházely drobné obláčky páry.

Země před ním byla již skutečně rovná a stromů začalo ubývat. Před sebou neviděl nic než nekonečnou bílou pláň - žádné stromy, žádné útočiště. Znovu se ohlédl přes rameno, aby se podíval, jestli by šlo zvířata nějak obejít a vrátit se zpět do kopců, kde by možná nějaký úkryt našel, ale když uviděl dva chlupaté stíny, okamžitě takovou myšlenku zavrhl. Celkem ho tedy sledovali tři. Měli sice poněkud zvláštní tvar a velikost, ale lovili ve smečce.

Jenže kráčet dopředu a přitom se ohlížet dozadu byla velká chyba. Paul zakopl a uklouzl. Na krátký leč strašlivý okamžik si pomyslel, že upadne, ale podařilo se mu zapřít o oštěp a srovnat rovnováhu, i když se jedním kolenem dotkl překvapivě tvrdé země. Kdyby nebyl téměř na kost promrzlý, jistě by ho to hrozně bolelo. Jenže on už kolena téměř necítil. Tři postavy se k němu znovu o něco přiblížily a jejich oči se blýskaly jako světlé drahokamy za slabými obláčky jejich zmrzlého dechu.

Když se namáhavě pokoušel vstát, zjistil, že tvrdý povrch pod tenkou vrstvou sněhu klouže. Uvědomil si, že to je led, na co právě padl, a okamžitou zlost nad potupným pádem vzápětí vystřídal nečekaný pocit naděje.

Že by řeka...?

Jako kdyby ucítil jiskřičku naděje v jeho duši, nejbližší ze tří stínů se k Paulovi najednou rozběhl. Vzdálenost mezi nimi se rychle zkracovala. Zvíře se pohybovalo mnohem mrštněji, než by Paul býval očekával. Než se nadál, bylo zvíře necelých deset metrů od něj. Paul na nic nečekal a zvedl oštěp.

"Hej! Nech mě na pokoji!" vykřikl a začal divoce mávat rukou. Pak se odhodlal oštěpem po temném zvířeti bodnout a doufal, že nebude znát, jak hrozně se bojí.

Zvíře se zastavilo, ale neustoupilo. Pozorovalo ho s hlavou téměř u země a z hrdla mu vycházelo hluboké vrčení. Pak, jako by Paula někdo praštil palicí, najednou si uvědomil, co mu na těch zvířatech předtím připadalo divné. Zvířata, která ho celou dobu sledovala, vypadala na první pohled jako nějaký druh hyeny, jen s tím rozdílem, že byla mnohem větší. Vlastně jejich velikost odpovídala velikosti menšího koně, a čelisti měla tak velké, že by ho dokázala překousnout v pase.

Zvíře znovu zavrčelo. Byl to zvuk tak hrozný, že ho Paul cítil až v kostech. Málem se mu podlomila kolena a měl co dělat, aby se udržel na nohou. Vítr mu opět přinesl ohavný zápach shnilého masa. Srdce už mu bilo jako splašené, jako by předvídalo události následujících okamžiků.

Jeskynní hyena. To jméno se mu náhle vynořilo v mysli. Nejspíš o nich viděl nějaký dokumentární film nebo výstavu v historickém muzeu - jako kdyby nebylo jedno, jak se to ohavné zvíře jmenuje. Jeskynní hyena, tulák po planinách doby ledové, strašlivý pochodující smrtící stroj, kterému se za dobu pěti set století nemusel žádný člověk postavit.

Paul udělal krok dozadu. Hyena o stejný krok postoupila dopředu. Hlavu měla stále u země a oči se jí zeleně leskly. Její dva společníci zatím stále přecházeli sem a tam po stráni s lhostejností přihlížejících nájemných vrahů. Paul zvedl oštěp a znovu s ním zamával.

Řeka! Zoufale se soustředil. Já jsem na řece! Ale k čemu mu to teď bude? Neměl nejmenší tušení, jak se po řece dostat z jednoho místa na jiné. A kromě toho mu také bylo jasné, že těm jeskynním obludám neuteče. To by se je stejně mohl pokusit osedlat a jet na nich Ascot.

Nejbližší hyena opět zavrčela a začala se plížit blíž. Jakmile se k němu zvíře přiblížilo, Paul si klekl a dělal, co mohl, aby zapřel oštěp o kluzkou zem. Hyena začínala zrychlovat, pohybovala se sice o něco pomaleji než normální hyena, ale i tak byla na kluzkém sněhu rychlejší než Paul.

Možná neviděla oštěp přes Paulovy kožešiny, nebo možná ani nevěděla, co to oštěp je. Otevřela tlamu, a on ucítil její horký dech, jako když se otevrou rozpálená kamna. O vteřinu později narazila do oštěpu a zabodla si ho do těla takovou silou, až málem Paulovi vyvrátila paže z kloubních jamek. Zařvala bolestí a Paul si byl téměř jistý, že slyší, jak hrot jeho zbraně proniká jejími svaly a šlachami. Zvíře znovu zařvalo a vztekla se po něm ohnalo. Odmrštilo ho to na stranu, jako kdyby do něj právě narazilo auto, a oštěp mu málem vyletěl ze zmrzlých rukou, když hyena proletěla kolem něj. Paul se svalil na břicho a zvíře s ním chvíli zuřivě cloumalo po ledu, než se mu konečně podařilo vytrhnout oštěp z jeho těla.

Chvilí zůstal ležet tváří na zemi a snažil se vzpomenout si, kde jsou jeho paže a kde nohy. Pak uslyšel zvuk připomínající výstřel z pistole a na krátký, zoufalý okamžik ho napadlo, že to je jako v příběhu o Pét'ovi a vlkovi, že ho nějaký lovec přišel zachránit s velkou puškou. Pak zvedl hlavu a uviděl, jak zraněná hyena zmizela v černé díře uprostřed bílého sněhu.

Najednou uslyšel vrčení přímo za sebou. Prudce se otočil. Děsivou rychlostí se k němu na svalnatých nohách blížily zbývající dvě hyeny. Zoufale se snažil vstát, ale led mu pod nohama zběsile klouzal a Paul se nebyl schopen přinutit, aby se po bestiích znovu stejně účinně ohnal. Ozvala se další hlasitá rána, a další, a pod jeho nohama se mu začaly rýsovat temné čáry, takže si na krátký okamžik připadal, jako by stál na obrovské pavoučí síti. Led začal prskat a propadat se. Měl jen velmi krátký okamžik na to, aby se mohl podivit, proč se mu jedna noha zdá být kratší než ta druhá. Kromě toho mu najednou byla větší zima než předtím - nebo snad horko? Těžko říct. Nakonec se led pod ním probořil docela a hladová černá voda ho stáhla dolů.

Kapitola 7

Návštěva Otce Mantise

INTERNET/OBCHOD: Krellor nechal MedFX

(vizuál: Krellor s viceprezidentem von Strassburgem)

HLAS: Umberto Krellor prodal svou multimilionovou továrnu na lékařské potřeby MedFX, jednu ze zbývajících společností své obchodní sítě Black Shield, společnosti Clinsor Group, která se tímto stala největším dodavatelem lékařských zařízení pro soukromé kliniky a nemocnice. Krellor, který přišel o celé miliardy, když investoval do nanotechnologie, která se ukázala být prodělečnou, musel prodat většinu svého majetku, aby uspokojil své věřitele. (vizuál: Krellor a Hagenová v Olympijském pavilonu v Bukurešti)

Ale zatímco jeho majetek je nenávratně pryč, zdá se, že se k němu opět obrátilo štěstí v lásce, protože se znovu oženil se svou bývalou ženou Vilou Hagenovou. Jejich předcházející manželství téměř každý den plnilo stránky všech bulvárních sítí.

KRELLOR: "To není rozprodávání, jedná se o reorganizaci - copak ničemu nerozumíte? A teď nás, prosím, nechte být, ať si můžeme konečně užít líbánek."

I KDYŽ SPOLU STRÁVILI V SIMULACÍCH UŽ TOLIK času, když Renie otevřela oči a uviděla před sebou opičí tvář, polekala se.

"Jsi v pořádku?" zeptal se !Xabbu a soucitně ji pohladil. "Naše letadlo se zřítilo. Jako v nějakém filmu."

Renie si vlastně vůbec nebyla jistá, jestli se cítí dobře: Bolela ji hlava, svět se jí zdál být jaksi nakřivo a ona měla hrozné problémy vůbec přinutit své končetiny k pohybu. Poslední z jmenovaných potíží se však rázem vyřešila, když se jí podařilo rozepnout postroj, který ji přidržoval na pomáchaném boku letadla. Druhá se také vyřešila velmi rychle, protože když vypadla z postroje a přistála v řidici kabině, zjistila, že vážka se při pádu zapíchla nosem do země.

"Jsme naživu," prohlásila po chvíli.

"Jen tak tak," ozvalo se pod ní za rozbitou řidicí deskou. Cullen se ze všech sil snažil z trosk vyprostit. "Bože! Jen se na to podívejte!" Rozzuřeně praštil pěstí do řidicí desky. "Je to úplně na hadry!"

"Zapomeneš už konečně na to svoje pitomý letadlo?" Lenore byla v mnohem horší pozici než Cullen - sedačka druhého pilota se totiž zhroutila dopředu spolu s dobrou polovinou podlahy a přirazila ji k palubní desce. Její hlas zněl také mnohem vystrašeněji než hlas jejího společníka. Jak rozčileně mluvila, Renie z toho rozbolela hlava. "Vytáhněte mě. Teď hned!"

"Pojď mi pomoci," zavolala Renie na !Xabbua. Když se však otočila, zjistila, že !Xabbu už v kabině není. "!Xabbu...?"

"Tak už mě odsud vytáhněte!" křičela Lenore.

Renie zaváhala. Oba vědci potřebovali pomoc, ale ona měla najednou strach, že o toho malého mužika, o svého přítele, přijde a zůstane v tomto podivném světě úplně sama.

"Ty zatracená děvko! - Pomoz mi!" ječela Lenore.

Renie se otočila, byla v šoku, ale pohled na ženin velmi dokonale simulovaný obličej sfoukl její hněv jako plamen svíčky; Lenore Kwoková byla v zajetí opravdové panické hrůzy.

"Dostaneme tě ven," řekl Cullen, přestože sám byl ještě pod troskami. "Uklidni se, Lenore."

"Zavři hubu!" Zoufale se pokoušela dostat ze zničeného křesla, které ji svíralo.

Renie začala zuřivě přemísťovat věci, které se nahromadily na Cullenovi, a opět musela uznat dokonalost a opravdovost této simulace. Dokonce rozbité věci vypadaly, jako by byly opravdové.

"Co to děláš?" křičela Lenore.

"Máš na sobě navalených mnohem víc věcí, než má on," vysvětlovala Renie tak trpělivě, jak to jen šlo. "Když ho dostanu ven, může mi pomoci. Myslím, že sama bych to nezvládla."

"Kde je ta zatracená opice?" Žena koulela očima a rozhlížela se po rozbité kabině, jako kdyby se před ní !Xabbu schovával.

"Nevím. Zkus se jen trochu uklidnit, jak říkal Cullen."

"Nechápeš to!" Lenore měla vyčřeštěné oči a rychle dýchala. "Necítím svoje nohy! Nehejbou se!"

"Ach, prokristapána," řekl Cullen. "To je jenom panika, Lenore - síla sugesce. Je to simulace a zrovna teď tě drží v jedné pozici. Nic se s tvými nohama nestalo. Nebuď blbá."

Renie se na něj pohoršeně podívala. "Cullene, prosím tě, buď zticha."

"Tady, vidíš!" !Xabbu se objevil u vchodu. Původně to byl dokonalý otvor na spodní straně letadla, nyní byl několik

yardů nad jejich hlavami. "Je to trn z rostliny." Hodil to Renie a ona to spíš reflexivně než úmyslně chytila. Vypadalo to jako hladký roh antilopy, bylo to dlouhé jako její paže a téměř stejně široké, jeden konec měl ostrou špičku. Pokusila se to ohnout, ale nešlo to.

"To možná pomůže," řekla !Xabbuovi, když se spouštěl k ní.

Použili tedy trn jako páku, aby mohli nadzvednout rozbitou palubní desku letadla a vyprostit tak Cullena. Pilot se konečně mohl protáhnout ven. Jakmile se postavil a protáhl bolavé klouby, jeho společnice opět spustila křik.

"Dobře, dobře," řekl. "Jsi opravdu strašně paličatá, Kwoková, víš to?"

"Pokusme se jí pomoci." Renie našla něco, co se dalo při dobré vůli použít jako páka, a začala odtahovat křeslo druhého pilota.

"Šetři energii. Je snadnější cesta." Cullen se vyškrábal po podlaze tak vysoko, dokud se nedostal k panelovým dveřím. Vzal si od Renie roh, vypáčil dvířka a vyndal malou skříňku s uchem. "Vidíš? Kvůli Kunoharovým blbým pravidlům musíme mít zatracenou virtuální krabici s nářadím v našem zatraceném virtuálním letadle. Není to šílený?" Sestoupil znovu dolů po kolmé podlaze a z krabice s nářadím vyndal francouzský klíč, pak odšrouboval šrouby, kterými bylo křeslo druhého pilota připevněno k podlaze. Náraz poškodil trup vážky, bylo zapotřebí několika silných kopnutí, než se podařilo sedadlo vyprostit z pevného sevření.

Dalších několik minut překvapivě tvrdé práce jim pomohlo vyprostit Lenore konečně z křesla.

"Já... pořád ještě nemůžu hejbat nohama," řekla tichým oťřeseným hlasem. Renie se tento nový tón nelíbil o nic víc.

S !Xabbuovou pomocí se jim podařilo vytáhnout ji východem a opatrně položit její dlouhé tělo na zem. Vážka narazila střemhlav do lesního porostu jako dvojplášník z první světové války, jemná křídla přepadla přes nos zarytý do země a špičatý ocas zůstal třet vzhůru.

"Nemůžu chodit," mumlala Lenore. "Nohy mě neposlouchají."

"To je naprostá blbost," vyštěkl Cullen. "Hele, v případě, že jsi na to zapomněla, byli jsme před... no, asi tak před půl hodinou před tím ecitonským rojem, a myslím, že ve Včelíně vypukne pěkný peklo, jestli je včas nevarujeme." Odmlčel se. Na jeho dlouhém obličejí se objevil ještě vážnější výraz. "A to nemluvíme o tom, že jim právě teď ještě ke všemu stojíme v cestě. Jdou totiž směrem k nám."

"Panebože." Renie ve snaze pomoci Lenore z křesla docela zapomněla na armádu mravenců. "Ježíši Kriste, oni nás snědí. Bože, to je strašné."

"Oni nás nesnědí," řekl Cullen s odporem. "Jenom nám neumožní dostat se do Včelína, a my tak přijdeme o víc peněz, než si dokážu představit. Budeme muset všechno přeprogramovat a přestavět. Tohle je simulace - mám pocit, že na to pořád zapomínáte."

Renie se nejprve podívala na něj a pak na !Xabbua, ten jen pozvedl obočí - zvláštní výraz pro opici. Souhlasila, nemělo smysl ztrácet čas hádkami. "Dobře, je to simulace. Ale musíme se dát do pohybu, jasný?"

S pomocí Renie a !Xabbua si Cullen hodil Lenore na záda. "Jak jsou na tom tvoje nohy?" zeptal se. "Bolí to?"

"Necítím je... Nedokážu s nima pohnout." Lenore zavřela oči a pevně sevřela Cullena kolem ramen. "Nechce se mi mluvit. Chci jít domů."

"Už se na tom pracuje," řekla Renie. "Ale každá informace může..."

"Ne." Lenorina mrzutost byla až dětinská. "Už o tom nebudu mluvit. Je to tak blbý. Nic z toho tady se vlastně neděje." Když se začali prodírat lesem trávy, byla to skutečně ta nejzbytečnější slova, jaká v poslední době slyšela.

* * *

Přestože měl Cullen na zádech Lenore, byl odhodlaný jejich malou skupinku vést. Renie nebyla ochotná vzdát se kontroly, než se však stačila s entomologem začít hádat, !Xabbu prohlásil, že Cullen bude nepochybně ten nejlepší, kdo může jít v čele. Jelikož se Cullen přesvědčil, že !Xabbu má velké zkušenosti s lovem a stopováním, a také proto, že to z vědeckého hlediska dávalo smysl, prozradil Křovákovi, kterým směrem by Včelín mohl být. !Xabbu se okamžitě dal do práce, aby v husté džungli našel tu nejschůdnější cestu.

Byla to jedna z nejpodivnějších a nejbizarnějších cest, jaké se Renie kdy zúčastnila - což vzhledem k zběsilým událostem posledních několika měsíců bylo vskutku na pováženou. Svět pohledem velikosti hmyzu vypadal velmi neobyčejně, byl plný strašidelných a přesto fascinujících věcí. Obyčejná housenka, které by si Renie ve skutečném životě jen stěží všimla, tady vypadala jako lesklý živý pestrobarevný objekt velikosti autobusu. Jak se společně s ostatními opatrně protahovali kolem, housenka se pohnula o krok dopředu na obrovském zeleném listu, který právě okusovala, a její nohy se postupně jedna po druhé pohnuly jako výkop muzikálového sboru. Když nohy znovu znehybněly, housenka nerušeně pokračovala dál v konzumaci listu a její kusadla přitom vydávala hlasité chroupavé zvuky, které Renie připomněly jednu továrnu, kde kdysi pracovala při letní brigádě.

Jak spěchali ke Včelínu, měli celě safari podivných hmyzích divů - mšice visely na žilkách listů jako ovce v nulové gravitaci na podivném obráceném palouku, roztoči se zavrtávali do dějících rostlin se sveřepostí hladových psů, pátrajících po zahrabané kosti. Dokonce jednou zahlédli i pidikříska, který před nimi vyděšeně uskočil tak vysoko, až jim málem zmizel z dohledu, a přitom bylo jasně slyšet cvaknutí, když se mu stáhl exoskelet. Renie si udiveně pomyslela, že kdyby byl okolní svět jako skutečný, pidikřísek by svým mohutným skokem dosáhl na tu nejvyšší budovu v Durbanu.

V jednom místě je !Xabbu opatrně provedl kolem velké pavoucí sítě - když se na ni jeden díval z této zmenšené perspektivy, vypadala jako důmyslné dílo stavebních inženýrů, ale Renie se při představě, že by se do té sítě zamotala, bezděky zachvěla. Několikrát se ještě ohlédla přes rameno, ale naštěstí stavitele dokonalé sítě nespátřila.

Také rostliny tu byly vskutku fascinující. Každý kousek vegetace byl téměř dokonalý. Dokonce i plísň, na jejichž malých ostrůvčích nebylo ve skutečném životě nic obdivuhodného, tady vypadaly neobyčejně krásně. Celý tento svět se najednou rýsoval v docela jiném světle. To, co normálnímu oku připadalo jako úzká stezka v zemi, se nyní změnilo v

hlubokou strž s celou řadou různých nástrah a překážek pro drobný hmyz.

Ale přestože to byla neobyčejná podívaná, Renie ani na okamžik nezapomněla, co je za nimi. !Xabbu se prodíral mikrodžunglí s neobyčejnou zdatností, nacházel cesty i v místech, o kterých si Renie byla jistá, že by se tamtudy nikdy neprodrala, ale přesto měla stále obavy, že nepostupují dost rychle. Cullen nemohl přidat do kroku, když měl Lenore na zádech, a když si Renie všimla, že se jeho tempo čím dál víc zpomaluje, musela se ze všech sil snažit, aby zahнала vzrůstající znepokojení a strach. Dokonce i !Xabbuův klid ji rozčiloval, protože v ní tím vyvolával pocit, jako by nikam nespěchal, i když tomu tak ve skutečnosti vůbec nebylo.

* * *

Zastavili se. Přirozený instinkt je přimrazil na místo, když nad jejich hlavami na okamžik zastínil slunce obrovský pták. "Já už takhle dál nemůžu," řekl Cullen, když pták odletěl. Položil Lenore na zem a postavil se nad ní, zhluboka oddechuje. "Jsi moc těžká, Kwoková."

"Já ji teď chvilku ponesu," nabídla se Renie, protože nechtěla, aby se Cullen s Lenore začali hádat, a tím zdržovali. "Nemůžeme se zastavit. Ti zatracení mravenci nás jinak sežerou. Ať už virtuálně, nebo doopravdy." Sehnula se a pokusila se přesvědčit Lenore, aby jí vylezla na záda, ale mrzutá, mlčící entomoložka se chovala jako malé dítě. Renie tiše zaklela, pevně Lenore uchopila a přehodila si ji přes rameno jako pytel brambor.

"Tak pojďte, dokud stojím na nohou," řekla a v hlase měla napětí.

Jakmile se opět vydali na cestu, Renie si opět povzddechla nad tím, jak realistická tato simulace je. Lenore byla stejně těžká a bezvládná, jako by byla v RL. Jen přenést váhu na jednu nohu a udělat krok se zdálo být nesmírně obtížné. Nad jejich hlavami se začal vznášet okřídlený hmyz, bojující o svůj život, což bylo neklamným svědectvím toho, že se roj Ecitonů blíží. Bylo strašné dívat se, jak se zoufalý hmyz pohybuje stejným směrem jako oni, jen s tím rozdílem, že tempo létajících brouků bylo asi tak dvacetkrát vyšší než tempo lidí. Renie už bolela záda. Chvilku si pohrávala s myšlenkou, že by raněnou ženu hodila na zem a vzala nohy na ramena, ale potom ji znechuceně zavrhl. Zdálo se, že Lenore je v šoku, a Renie věděla, že pokud tato simulace dokázala být tak realistická, její důsledky musely být stejně hrozné: Tato žena se cítila úplně stejně, jako kdyby přechali ve skutečné džungli.

"Támhle!" vykřikl Cullen. "Už to vidím!"

Renie se zastavila vedle něj. Právě se vyšplhali na prostřední žebro spadlého palmového listu. Z tohoto relativně vysokého místa viděli, jak se v dálece jasně lesknou okna Včelína. "Jak je to daleko v měřítku skutečného světa?" zeptala se. "Kdybychom měli normální velikost? Pár metrů? Kdyby tak..."

"Jo," řekl Cullen. "Kdyby tak." Vykročil po zubatém listu dopředu a nechal Renie, ať se lopotí s Lenore na zádech. Kráčeli právě po poměrně mírném a snadno schůdném svahu, odkud už byl Včelín jasně vidět, když vtom se přímo za nimi objevili první pozemní zoufalci, prchající před postupujícím rojem. Kolem nich proběhl pavouk sekáč velikosti domu. Za ním se hnali menší, ale o nic příjemněji vyhlížející tvorové. Z džungle se ozývaly zlověstné zvuky.

"Nikdy před nimi neutečeme." Renie klopýtla a málem upadla. Pak položila Lenore na zem. Nad jejich hlavami přeletěla moucha. Bzučela jako malá helikoptéra. "Musíme si najít nějaké bezpečné místo. Někde vysoko."

"Zbláznila ses?" obořil se na ni vztekle Cullen a ukázal ke Včelínu. "Támhle stojí věc za celé miliony!"

"Pro boha živého! Ty to zkrátka nechápeš, co?" Renie věděla, že když na něj bude křičet, přilíš jí to nepomůže, ale jí to v tom okamžiku bylo docela jedno. "Tohle není o tom, jestli se nám podaří zachránit nějaké drahé zařízení. Tohle je o tom, jestli vůbec zůstaneme naživu!"

!Xabbu si všiml jejich nepřítomnosti, a tak se otočil a rozběhl se zpátky k nim. Dlouhá lesklá hadovitá stonožka, která ještě před několika okamžiky spěchala bezhlavě dopředu, se náhle stočila k malému paviánovi a bez varování na něj zaútočila, ale !Xabbu si poradil s neobyčejnou obezřetností a v pravém okamžiku se vyhnul její kulaté hlavě s velkými kusadly. Jeho paviání sim vycenil zuby a postavil se do bojového postavení. Stonožka zaváhala, potom se otočila a pokračovala dál, když ucítila těsně za sebou blížící se smrtonosný roj.

"Musíme na něco vylézt," zvolala Renie na !Xabbua. "Nikdy se nestihneme vrátit do Včelína včas."

"To je... to je nezodpovědné." Cullen zněl poněkud nejistě. Nad nimi se objevil další stín. Byl to další pták, příživující se na mravenčích obětech.

"Tady." !Xabbu se zastavil u vysokého kapradí a zamával na ně. "Když vylezeme na tuhle rostlinu, myslím, že se můžeme dostat až tam, kam za námi mravenci nepůjdou."

Renie se sehnula a zvedla Lenore, aby si ji opět přehodila přes rameno. Udělala několik kroků, když vtom do ní něco prudce zezadu narazilo a ona ztratila rovnováhu. Jak se snažila opět získat balanc, Lenore do ní začala prudce bušit pěstmi a křičet: "Pusť mě dolů! Pusť mě dolů!"

Renie ji tedy položila na zem. Snažila se, aby ji nepustila příliš prudce a Lenore se neuhodila o zem. Vysloužila si však za to jen další tvrdou ránu do ucha. "Co to, sakra, vyvádíš?" zavrčela.

Lenore se na zemi stočila jako stínka. Cullen k ní přistoupil. Zvuk prchajícího hmyzu byl čím dál hlasitější a těch jedinců, kteří už byli vidět, kolem nich stále přibývalo. "Zatraceně, Kwoková, co to děláš?"

"Nechte mě být." Lenore se na něj nepodívala. "Už to dál nesnesu."

Cullen se sehnul, aby ji chytil. Přestože Lenore měla stále nohy naprosto nehybné, od pasu nahoru se divoce svíjela a podařilo se jí uštědřit Cullenovi rádnou ránu do obličeje. Muž zaklel a pustil ji. "Ty ses snad dočista pomátla! Co to má znamenat?"

"Musíte si pospíšet!" ozval se z kapradí !Xabbu. "Už odsud vidím mravence."

"Bez Lenore nikam nejdem!" Cullen se tvářil jako někdo, kdo se musí dívat, jak jeho dům od základů hoří. "Chci říct, že ji tady prostě nemůžu jen tak nechat." Pokusil se ji vzít za ruce, ale opět se mu vykroutila. "Co to do tebe vjelo?" vykřikl.

"Tohle je tak... pitomý!" kvílela. "Tak pitomý! A bolí to! A já už to dál snášet nebudu." Vytřeštila oči a najednou se v

nich zalesklo šílenství. "Tohle přece není skutečné, Cullene - nic z toho tady není skutečné. Je to jenom hra a já už tu blbou hru dál hrát prostě nehodlám!" Opět ho vši silou praštila do ruky a Cullen se tedy stáhl.

"Dobrá," řekla Renie. "Jestli chceš, tak si tu s ní buď." Obrátila se a rozběhla se k vysokému kapradí, na kterém už seděl !Xabbu. Vedle ní se z houští vynořil nějaký brouk, předběhl ji a s lomozem pokračoval dál. Na chvíli se zastavila, počkala, až brouk přeběhne, a pak se opět dala do běhu.

"Já ji tady prostě nemůžu nechat!" volal za ní Cullen.

"Tak si tam zůstaň!" Renie doběhla k tlustému stonku a začala šplhat po šupinkách na jeho povrchu. Když dorazila na první místo, na kterém se mohla postavit, ohlédla se dolů. Cullen na Lenore něco křičel, ale vzhledem k hluku mu nebylo rozumět. Ona se zatím stočila do klubíčka a už mu nevěnovala pozornost. Opět se pokusil ji zvednout, ale Lenore znovu ožila a začala se divoce zmítat a kroutit. Renie potřásla hlavou a začala šplhat dál vzhůru.

"Tady nahoře." !Xabbu se na tenkých větvích pohyboval se stejnou lehkostí, jako by chodil po žebříku. "Polož nohu sem - ano, tak. Proč Lenore nechce nikam jít?"

"Myslím, že je v šoku, nevím." Renie se smekla noha a jednu chvíli visela jenom za ruku a divoce tápala nohama naprázdno, ale !Xabbu se pro ni natáhl a popadl ji pevně za zápěstí, tím jí dal dost odvahy k tomu, aby se uklidnila a našla si nějakou operu pro nohy. Když se konečně usadila, obrátila se a zjistila, že Cullen zatím také doběhl ke kapradí a chystá se vylézt nahoru.

Lomoz byl čím dál hlasitější, zněl už jako vlny oceánu, narážející do skalní stěny. Obloha byla plná skákajících a létajících hmyzu všech velikostí. Některé exempláře byly dokonce tak blízko, že se svými křídly otíraly o kraje listů kapradí. Také brouků na zemi viditelně přibývalo. - Tu a tam se po některém z nich vrhl hladový pták, ale nic tento exodus nemohlo zastavit.

Renie a !Xabbu už byli uprostřed listu. Zde však byl další list tak daleko, že na něj Renie nedosáhla, a tak se rozhodli raději opustit středový stonek a uchýlit se do bezpečí hustého okraje. Kraj listu se však zlověstně zhoupl - i když to spíš způsobil mírný vánek než váha malých lidí.

Cullen byl těsně za nimi a mluvil sám se sebou. "Lenore bude v pořádku. Je to jen... zkratka ji to vyhodí ze systému. Stejně je simulace zablokovaná."

Renie se podívala na jeho znepokojenou bledou tvář a už neměla sebemenší chuť se s ním hádat.

Postupovali tedy dál směrem k vnějšímu okraji listu, až pod sebou opět uviděli Lenore v její bílé letecké kombinéze.

Křčila se nehybně na zemi jako zapomenuté zrno rýže. Renie cítila, jak se !Xabbu dotkl jejího ramene. Zvedla hlavu a podívala se, kam ukazuje namířeným prstem.

Nedaleko od nich ležel malý strom. Ležel tam už hodně dlouho, protože jeho kmen už částečně pohltila lesní zem. Jeho kdysi hnědá kůra byla až na několik málo míst porostlá hustým zeleným mechem a trávou. Z pohledu Renie a !Xabbua byl však jeho kmen vysoký jako kopec.

Armáda Ecitonů na mechem porostlý kmen zatím z druhé strany vylezla a pokračovala v úhledných řadách po horní straně, jako vojsko po dobytém hřebeni. První zvědové již byli na zemi, uběhli kousek před kmen, otočili se a rychle se vraceli zpátky. Jak je Renie ohromeně sledovala, od hlavní mravenčí masy se odpojili další průzkumníci a zamířili ještě o něco dál. Pak celý padlý kmen zmizel pod živým kobercem nohou a těl, a o několik okamžiků později už roj vystrkoval svá tykadla na pláni a mířil směrem, kde se na kapradí uchýlila Renie s ostatními.

"Není to skutečné," řekl chraplavým hlasem Cullen. "Nezapomínejte na to. Jsou to jen čísla. Malé skupinky čísel.

Díváme se na hloupé algoritmy."

Renie jen fascinovaně hleděla, jak se k nim mravenci blíží. Jeden z vedoucích zvědů dorazil k nehybné Lenore a zastavil se nad ní. Jeho tykadla ji zkoumala, jako když zvědavý pes očichává spící kočku. Pak se obrátil a spěchal k ostatním.

"Simulace nás vykopne, když se něco stane," zašeptal Cullen spíš pro sebe. "To je celé. Je to jen hra, přesně, jak Lenore říkala. Kunoharova zatracená hra." Ztěžka polkl. "Proč jen tam tak leží?"

!Xabbuův stisk na rameni Renie zesílil, když se kolem Lenore shromáždili mravenčí dělníci a začali divoce mávat svými tykadly.

"Použij obranný sprej!" vykřikl Cullen. Malá postava v dálce neodpověděla. "Zatraceně, Kwoková, použij ten mizerný Solenopsis!"

Pak se Lenore najednou pohnula, pokusila se odplazit po loktech a bezvládných nohách, ale bylo příliš pozdě.

Renie koutkem oka viděla, jak Cullen prudce zamrkal. "Ach, můj bože," řekl, "ona křičí. Ach, Kriste Ježíši. Proč tak strašně křičí? Je to přece jen simulace - není tu žádná funkce pro bolest..." odmlčel se a jeho tvář prudce zbledla. Překvapením mu klesla čelist.

"Má hrozný strach," řekla Renie. "Musí to být... musí to být strašné být tam dole, i když je to jen simulace." V duchu se modlila, aby se ve svých instinktech nemýlila. "Nic jiného v tom není."

"Ach bože, oni ji zabíjejí!" Cullen vyskočil tak prudce, že málem spadl z větve. !Xabbu ho popadl za nohu, ale pavián byl příliš malý, aby si dokázal poradit s tak velkou váhou. Renie popadla vyděšeného vědce za opasek jeho letecké kombinézy a pomohla ho společně se svým přítelem přitáhnout zpátky. "Musíme," mumlal, "nemůžeme..." Cullen náhle ztichl a dál zíral dolů.

Mravenčí dělníci zatím skončili. Její sim byl poměrně malý, takže nemuseli přivolávat velké nosiče na jednotlivé části jejího těla, aby je odnesli zpátky do roje.

Cullen si ukryl tvář v dlaních a rozplakal se. Renie a !Xabbu jen mlčky hleděli, jak se mravenčí armáda vydává dál.

Trvalo to téměř celou hodinu, než pod vysokým kapradím prošli poslední mravenci. Jejich řady byly tak dlouhé, že už Renie nemohla dál vydržet tu hrůzu a jednoduše se cítila otupělá.

"Byl to šok, to je celé," ozval se najednou Cullen, jako by se probral ze své apatie. "Lenore se jistě dostala ven ze systému, to je jasné - jenže to vypadalo tak hrozně." Podíval se přes okraj listu na dílo zkázy dole pod ním. "Nečekal

jsem, že to bude... bude tak zlé."

"Co jsi to křičel?" zeptala se Renie. "O nějakém spreji?"

Cullen vytáhl z kapsy stříbrný proutek. "Je to chemický obranný sprej loupežných mravenců *Solenopsis fugax*. Propašovali jsme si ho sem - tak říkají - abychom se na volném poli mohli alespoň trochu bránit." Zastrčil tubičku zpátky do kapsy a obrátil se od okraje listu. "Všichni ze Včelína si ho berou s sebou do terénu. *Solenopsis* je totiž ve skutečnosti evropský druh mravence, takže tím svým způsobem podvádíme."

Renie na něj chvilku nechápavě zírala a nebyla schopná slova. Jedině někdo, kdo žije ve světě fantazie - nebo snad někdo, kdo je vědcem až do samého morku kostí, uvažovala - by dokázal sledovat děsivý osud kolegyně a přesto stále mluvit, jako kdyby celá ta věc byla jenom pouhým experimentem, který se jednoduše trochu vymkl kontrole. Ale neviděla žádný smysl v tom, kdyby se s ním hádala - nic by tím navíc nezískala. "Raději bychom měli jít," řekla místo toho. "Roj už bude pěkně daleko."

Cullen se na ni podíval a v očích měl prázdný výraz. "A kam máme jít?"

"Myslím, že do Včelína. Pochop, možná bychom tam mohli objevit něco, co by nám pomohlo se odsud dostat."

!Xabbu zvedl hlavu. "Měli bychom se vrátit zpátky k řece."

"Já nevím, o čem to mluvíte," řekl Cullen. "Simulace je celá nabouraná. Já vás, lidi, prostě nechápu - chováte se, jako kdyby všechno tohle bylo skutečné. Nemá smysl chodit vůbec nikam. Tak jako tak není kam jít."

"Ty jsi ten, kdo nic nechápe." Renie zamířila zpátky k hlavnímu stonku kapradí a odtud dolů na zem. "Vlastně je toho dost, čemu vůbec nerozumíš, a já navíc nemám ani čas, ani sílu, abych ti to teď vysvětlovala. Každopádně sis musel všimnout, že se věci řádně vymykly z rukou. Takže jestli chceš přežít a znovu vidět skutečný svět, radím ti, abys zavřel zobák a dal se do pohybu."

* * *

Je to jako přecházet bitevní pole, pomyslela si Renie, že země to vypadá mnohem hůř než z výšky. Tam, kam položili Ecitoni nohu, nezbylo z mikrodžungle téměř nic živého, jen pár zdupaných rostlin, a z těch navíc přežily jen ty nejsilnější. Mravenci za sebou nechali jen otrhané stonky a malé úlomky vegetace, ve kterých už se nedalo poznat vůbec nic.

Cullen je vedl do kopce ke Včelínu a od chvíle, kdy se na něj Renie osopila, zarputile mlčel. Jistě to bylo proto, že byl přesvědčený, že je Renie nebezpečný blázen, pomyslela si. Potom ji ale napadlo, že jí možná přece jen uvěřil, když mu tvrdila, že se něco vážného stalo.

Ona sama nevěděla, čemu má věřit. Opravdu se dívali, jak je lidská žena brutálně zavražděna nenasytnými mravenci, nebo jen sledovali děsivou hru simulace, obraz lidské ženy rozervané obrazem děsivého hmyzu, a skutečný člověk potom prostě vyskočí z umělého těla jako Stephen nebo jeho přátelé, když prohráli v nějaké hře?

Jenže to je právě ono: Když si Stephen naposledy hrál online, něco se stalo a on už se nikdy nevrátil zpátky. Kdo tedy může s jistotou říct, že se Lenore vrátila zpátky do RL, nebo že Renie či !Xabbu, popřípadě mladý entomolog, přežijí další náhodné setkání s nebezpečím?

!Xabbu seběhl mírný svah a zamířil dál do kopce. "Mravenci šli dál. Nevidím, že by se ještě některý z nich potuloval kolem Včelína."

Renie přikývla. "Alespoň o jednu starost méně. Doufám, že budeme moci získat některé z těch muších letadel, protože k řece je to hodně daleko, a kromě toho bych nerada riskovala, že se s těmi mravenci potkáme znovu."

!Xabbu zamyšleně přikývl. "Vím, že s touhle sítí je něco v nepořádku, Renie. A teď to ještě ke všemu vypadá, že to pěkně zamávalo i s ostatními, takže si to nezahrává jen s námi."

"Už to tak vypadá."

"Ale čím se to jen mohlo stát? Naši přátelé nemohli opustit tohle místo v Jinozemi - nemohli se dostat offline - a teď to nedokáží ani tihle lidé, jenže ti s naším pátráním nemají vůbec nic společného. Tak se to alespoň jeví mně."

"Mám pocit, že se s celým systémem děje něco velmi divného." Renie pokrčila rameny. "Neodvážuji se ani hádat. Nemáme dost informací. Možná ani nikdy nebudeme mít dost informací, protože podle toho, co říkal Sellars, žádný podobný systém, jako je tento, ještě nikdy neexistoval."

"Do prdele!" ozval se Cullen a zastavil se na vrcholu kopce. Včelín stál před ním otevřený a vyrabovaný.

Velká okna na přední části byla rozbitá, nepochybně bezohledným nájezdem mravenčí armády. Vynosili zevnitř celou řadu různých objektů, ale podle všeho o ně vzápětí ztratili zájem a nechali je tedy poházené po zemi. Celé prostranství před čelní částí budovy bylo plné nejrůznějších předmětů, pocházejících evidentně zevnitř. Z těch, které se ještě daly poznat, tu byly kusy nábytku, části zdí a trofeje z muzea. Pak tu také byly i mnohem méně přitažlivé pozůstatky útoku - bezkrevné zbytky simových těl lidských obyvatel Včelína. Roztrhané a rozkrájené simy teď vypadaly mnohem méně skutečné, než když byly součástí svých nositelů. Vlastně připomínaly rozbité dětské loutky. Ale i tak to byl pohled nanejvýš strašlivý. Cullen na to zíral a zdálo se, že se snad už nikdy nepohne z místa.

Renie ho vzala za paži a pobídla ho kupředu. Prošli kolem hangárových dveří, které mravenci vyrazili, a teď to byla Renie, komu se udělalo mdlo. Malá letecká síla Včelína, snad možná pro svou podobnost se skutečným hmyzem, padla mravenčí armádě pod ostrá klepeta. Ze všech strojů zbylo jen několik hromádek harampádí, ze kterých se nedalo sestavit ani pilotní křeslo, natož celý létající stroj.

Renie se chtělo plakat, ale přece jen se vzmužila. "Jsou tu někde ještě nějaká letadla?"

"To já nevím," řekl chabě Cullen. "Leda tak možná Angelin koník."

"Co je to? Kde to je?"

"Renie?" !Xabbu stál ve dveřích do hangáru a díval se na troskami zaneřádný kopec. Jeho hlas byl podivně napjatý.

"Renie, pomoz mi."

Renie se vyděšeně otočila a rozběhla se k němu. Směrem k nim se ze svahu blížilo něco neobyčejně velkého. Byla to

jasně zelená věc velikosti jeřábu. Naklánělo to trojúhelníkovou hlavu ze strany na stranu, jak pátralo po nové kořisti, a blížilo se to k nim.

"To je on," zašeptal !Xabbu přiškrceným hlasem. "To je Otec Mantis."

"Ne, to tedy není." Sevěla ruku kolem jeho tenkých ramen a snažila se ze všech sil zahnat vzrůstající pocit děsu, který se jí šířil v srdci a vyháněl jí vzduch z plic. "To je... to je jen další simulace, !Xabbu. Je to jen obyčejná kudlanka nábožná, obyčejný mantis." Kdyby tak jen obyčejná, pomyslela si zoufale. "Je to jen další z Kunoharových brouků." "Není to tak docela správně," ozval se Cullenův otupělý hlas. "Tohle je *Sphodromantis centralis*. Nepocházejí z tohoto prostředí, vyskytují se totiž v Africe."

Renie si pomyslela, že na muže, který sem nosí sprej s jedem evropského mravence, je to poměrně drzé tvrzení, ale vzhledem k tomu, že kudlanka byla už jen několik kroků od nich a stále se blížila, došla Renie k závěru, že není příliš vhodná doba na to, aby s Cullenem diskutovala o otázkách etiky ve virtuálním světě. Zatahala !Xabbua za ruku.

"Musíme odsud zmizet."

"Leda by se to jako nějak dostalo na loď," pokračoval ve svých úvahách Cullen. "Jedině tak by se tento druh mohl dostat do Ameriky."

"Pro boha živého, budeš už konečně zticha? Pojďme..." zarazila se. Kudlanka k nim otočila hlavu a zamířila ze svahu o poznání rychleji. Její tělo se přitom pohybovalo jako dobře naolejovaný stroj. "Co tyhle věci jedí?" zeptala se Renie.

"Všechno, co se hýbe," odpověděl Cullen.

Pustila !Xabbua a odstrčila Cullena o několik kroků dál do stínu hangáru. "Jdeme! Říkal jsi, že je tady někde ta věc - ten Angelin koník. Kde to je?"

"Její koník. Myslím, že bude na střeše. Pokud si ho nevzala a neuletěla s ním."

"Dobře! Tak jdeme!" Ohlédla se za sebe. "!Xabbu!" vykřikla. "Co to děláš?" Pavián se stále krčil pod zničenými dveřmi hangáru, jako by čekal na smrt. Rozběhla se zpátky k němu, popadla ho s daleko větší lehkostí, než s jakou se předtím potýkala s Lenore, a rozběhla se i s ním.

"Je to on a já jsem ho viděl," mumlal jí do ucha. "Nemůžu uvěřit, že ten den opravdu přišel."

"To není on a rozhodně to není žádný bůh, je to jen obrovský brouk, co požírá malé opice. A co ty, Cullene, snad tady nebudeš jen tak stát? Já přece nevím, jak se dá dostat na střechu, ale ty ano."

Entomolog, jako by se právě probral ze sna, se najednou obrátil a rozběhl se k zadní stěně hangáru. Renie se držela těsně za ním. Když dorazili ke dveřím, vedoucím dovnitř Včelína, simulovaný kov na dveřích hangáru zlověstně zaskřípal. Renie se ohlédla. Kudlanka se už skoro dostala dovnitř, teď už jen zbývalo protáhnout velký zadeček a dlouhé nohy úzkým otvorem. Hlava se jí otáčela sem a tam jako hlava robota a pár prázdných zelených očí sledoval jejich útek.

Dveře do komplexu byly odemčené, a když se o ně opřeli, otevřely se. Potíž však byla v tom, že se dveře nedaly z druhé strany ničím zatarasit. !Xabbu se jí vrtěl v náruči. "Jsem v pořádku, Renie," sliboval. "Pusť mě na zem."

Dovolila mu tedy seskočit na zem a společně se rozběhli ke dveřím na vzdálené straně chodby.

"Proč tam prostě nejedeme přímo?" zeptala se Renie, prodírajíc se sutinami. "Ty přece nemusíš v umělém světě dělat takové věci, jako je chůze nebo běh, prostě nás tam přepni."

"Kdyby to fungovalo, zatraceně!" osopil se na ni. "Zkoušel jsem to. Kunohara to musel vypnout, nebo se něco rozbilo. Buď ráda, že tu pro ten případ alespoň máme výtahy. Počítali jsme s tím, že by si někdy mohl rozmyslet, kolik rohů musíme minout a tak."

Výtah byl v jejich patře a dveře zčásti otevřené, ale jejich naděje rázem uhasly: Dveře totiž byly zevnitř vyboulené, jako by se něco pokoušelo dostat ven. Jak se dívali, cosi velkého a tmavého se napřelo a dveře se otřásaly. Jeden z mravenčích vojáků se chytil uvnitř a rozbíjel výtah na kusy.

"Schody! Zpátky!" Cullen ukázal zpátky chodbou.

Cullen zoufale vykřikl a prudce zastavil. Všichni se obrátili, protože v chodbě za nimi se ozvalo hlasité skřípění.

Kudlanka prodrala klínovitou hlavu dveřmi z hangáru a samotný rám se kroutil, jak se ten tvor snažil dostat mohutné tělo skrz.

"Tak jdeme!" Renie popadla !Xabbuovu chlupatou paži pro případ, že by se ho zmocnil další náboženský záchvat.

Kudlanka zatím roztrhala poslední kus dveří právě v okamžiku, kdy se rozběhli zpátky. Obrovská zelená nestvůra se vztyčila v chodbě, až se její dlouhá tykadla dotýkala stropu. Obrovský muzejní kousek ožil. Renie a ostatní doběhli na křižovatku dvou chodeb, prudce zatočili, uklouzli po vlhké zemi a málem upadli. Renie dobře věděla, že obrovské monstrum je dokáže dohonit v několika krocích. Pustila !Xabbua a dala se do běhu.

"Honem!" křičela.

Její přítel padl na všechny čtyři a snadno s ní srovnal tempo, Cullen byl o několik kroků dál. Všichni vrazili do dveří a zamířili po schodech nahoru. Renie hlasitě zaklela, když zjistila, že schodiště je příliš široké, takže pro kudlanku nebude představovat žádnou překážku. V duchu alespoň doufala, že schody netvora přinejmenším trochu zpomalí. Také ona o něco zpomalila a postrčila Cullena před sebe pro případ, že by si najednou vzpomněl na nějakou lepší cestu.

Nebyli ani v druhém patře, když uslyšeli, jak kudlanka mohutnou ránou vyrazila dveře. Renie se podívala dolů, ale dál bez dechu spěchala do dalšího patra. Hned vzápětí však svého krátkého ohlédnutí litovala. Bestie totiž šplhala po schodech s neobyčejnou rychlostí, článkovitými nohama se opírala jak o schody, tak o stěny. Její prázdné velké oči jí stále hladově sledovaly. Renie měla pocit, že kudlanka už je tak blízko, že kdyby natáhla ruku, dotkla by se její trojúhelníkové hlavy.

"Zkuste dveře!" vykřikla na své společníky. !Xabbu už byl ve třetím patře. Zkusil vzít za kliku, ale dveře z chodby byly pevně zamčené.

"Na střechu už zbývá jen pár pater," zvolal Cullen.

Renie zběsile pokračovala dál a zoufale se snažila neuklouznout. Skutečně pochybovala, že se některému z nich podaří před hladovou kudlankou utéct. Bestie už byla necelé dva metry za nimi. Tyčila se na schodech jako démon v pekelné jámě.

Pak se po Renie kudlanka natáhla a už ji málem měla - konec obrovské zelené nohy se zvedl a dotkl se schodiště těsně nad její hlavou. Vyděšenou Renie nenapadlo nic lepšího než padnout na schody a zelenou nohu podlézt. Byla si však jistá, že se jí do těla v každém okamžiku zaboří kusadla, ale kudlanka uklouzla, zavravorala a spadla ze schodů. Než se stačila opět posbírat, v Renie se opět probudila naděje, že se jim přece jen podaří uniknout.

Bože dobrý, pomyslela si najednou. Co když budou i dveře na střechu zamčené?

Konečně vyšplhala do posledního patra. Cullen prudce cloumal dveřmi bez viditelného úspěchu. Renie slyšela, jak se za nimi kudlanka opět po schodech blíží, slyšela zvuk, jako když se rozevírá prastarý obrovský deštník, jak zvířeti praskaly klouby na článkovitých nohou.

"Je zamčeno!" ječel Cullen.

Renie se vrhla proti dveřím a praštila do závory. Dveře se rozletěly a před nimi se objevil výhled na sluncem zalitou krajinu. Nebylo zamčeno, jen se to zaseklo, bylo její dikuvzdání. Ustoupila na stranu, aby mohl Cullen projít dveřmi a za ním i !Xabbu. Těsně za ním se na schodišti jako zelený trojúhelníkovitý měsíc vynořila ze stínu hlava kudlanky. Tápala před sebou dlouhou nohou a hledala nějaké místo pro oporu. "Kde je to zpropadené letadlo?" vykřikla Renie na Cullena.

Vědec se narovnal a rozhlédl se kolem sebe. Oči měl hrůzou vytřeštěné. "Támhle!"

Renie za ním prudce zavřela dveře a vytrhla si z opasku přezku. Rychle ji navlékla na kliku, i když věděla, že to je pošetilý pokus, jako chytat se stébly uprostřed hurikánu. Potom se rozběhla za ostatními ke stěně, která se táhla do poloviny šedivé střechy a ukrývala to, co bylo na druhé straně. "Jsi si jistý, že to tam je?" zeptala se. Cullen neřekl nic, jenom běžel dál. Místo odpovědi se za ní najednou ozvalo tupé prasknutí. Přezka na klíce povolila a vzápětí se ozvalo skřípání dveří a praskání rámu.

Když doběhli na konec stěny, slyšela, jak dveře vzaly za své docela. I když měla strašný strach, byla zvědavá. Jak může být hmyz tak pekelně soustředěný? Proč to ta zatracená kudlanka nevzdala? Skutečná kudlanka by se dozajista nechovala jako bestie z nějakého hororového filmu. Renie z toho podezírala Kunoharu. Měla pocit, že to tu nachystal pro ty, kteří ignorují zákony Přírody.

Na druhé straně stěny se nabízel panoráma obrovského lesa, který se táhl snad donekonečna. Cullen už mezitím stahoval plachtu z podivného objektu velikosti minibusu. Renie a !Xabbu se také každý chopili jednoho konce a zatáhli. Plachta sklouzla na zem a pod ní se objevilo něco, co připomínalo slunečnicové semínko se šesti nohami v barvě žluté, černé a hnědé.

"Vždyť je to jen další zatracený brouk!"

"Semiotus. Všechny naše stroje vypadají jako brouci." Cullen smutně potřásl hlavou. "Angela se tedy taky ven nedostala." Stiskl skryté tlačítko a dveře na boku stroje se otevřely. Entomolog vytáhl schůdky a Renie nastoupila do kabiny.

Když se za ní vyhoupl i !Xabbu, najednou se nad nimi objevil temný stín. Renie se otočila a zjistila, že kudlanka mezitím obešla závětrnou zeď. Její masivní nohy se pohybovaly nahoru a dolů s přesností dokonalého šicího stroje a hlava se tyčila vysoko nad umělým koníkem. Cullen zůstal nehybně stát na žebříku, jako by ho tam přimrazil, a obrovská hlava se stále blížila k němu. Renie slyšela, jak netvor hlasitě zasyčel.

"Ten sprej," pokusila se vykřiknout, ale hlas se jí hrůzou zasekl v hrdle. Po chvíli se přece jen vzpamatovala.

"Cullene, ten sprej!"

Ustoupil o krok zpět a sáhl do kapsy. Kudlanka naklonila hlavu na stranu a stále ho pozorně sledovala. Obrovské přední nohy se zvedly a natáhly se za něj z obou stran se strašlivou jistotou, až se shora a zdola dotýkaly vozidla, a vzápětí se ozvalo strašlivé kovové cvaknutí. Cullen vykřikl, ale druhou rukou přece jen zvedl tyčinku a vystříkl sprej kudlance do trojúhelníkové tváře.

Pak všechno vybuchlo.

Kudlanka sebou prudce trhla a začala syčet jako parní kompresor. Prudce škusbla předníma nohami a srazila Cullena k zemi. Pak o několik kroků ustoupila a tápala kolem sebe, protože její obrovské oči na nějakou dobu vůbec nic neviděly. Renie sledovala, jak !Xabbu vyskočil ven, aby Cullenovi pomohl. Když ho popadl za límec a táhl ho do letadla, jedna Cullenova paže zůstala ležet na střeše jako zapomenutá součástka. Jen na jedné straně byla látka letecké kombinézy ošklivě potrhána.

"Ty nejsi Otec Mantis!" křičel !Xabbu na kudlanku, když táhl vědce stranou. "Ty jsi jen tvor!"

Renie si připadala jako uprostřed nějaké děsivé noční můry, ale více méně hnaná přirozenými instinkty také vylezla z letadla, aby !Xabbuovi pomohla. Než se kudlanka opět zvedla, podařilo se jim vtáhnout Cullena dovnitř a zavřít dveře. Renie viděla jejich pronásledovatele postranním okénkem. Kudlanka se stále potácěla jako porouchaná hračka, ale s každým okamžikem získávala další odhodlání a zarputilost.

Tam, kde měl předtím Cullen paži, nebyla vůbec krev. Přesto ránu Renie pevně zatáhla, i když neměla nejmenší tušení, jaká jsou ve virtuálním světě pravidla pro téměř smrtelná zranění. Pak vykřikla: "Jak tu věc přinutíme létat?"

Cullen otevřel oči. "To... bolí," řekl třesoucím se hlasem. "Proč to tak bolí...?"

"Jak se v tom letadle létá? Ten tvor se zase vrátí!"

Cullen jí to sípavým hlasem vysvětlil a potom omdlel. Nechala !Xabbua, aby našel něco, čím ránu obváže, a sama si začala pohrávat s řadou tlačítek, o kterých se předtím zmínil. Doufala jen, že je stiskla ve správném pořadí. Stroj se několikrát zachvěl. Když se jeho křídla dala do pohybu a vynořila se zpod umělých krovek, rázem ožil. Renie se podařilo přinutit k pohybu i nohy a obrátit stroj hlavou od zdi - tedy směrem z okraje budovy. V okamžiku, kdy se stroj vznesl,

objevila se kudlanka za čelním sklem přímo před nimi a vrhla se na ně.

Renie se v duchu pomodlila, stiskla páku a přinutila koníka k letu. Skákalo to a házelo to s nimi. !Xabbu a Cullen bezmocně naráželi do polstrovaných stěn v zadní části kabiny a také Renie měla co dělat, aby se udržela v pilotním křesle. Pak se jim přece jen podařilo vzlétnout, a jen tak tak se vyhnuli kudlančinu vražednému stisku.

Za několik okamžiků už bylo to, co zbylo ze Včelína, daleko pod nimi. Renie několikrát otočila volantem, párkrát začala s letadlem prudce klesat, ale nakonec našla přesně to, co potřebovala. Zamířili tedy přes nekonečný les k zapadajícímu slunci.

"To nebyl Otec Mantis," ozval se za ní !Xabbu vážným hlasem. "Zapomněl jsem se - moc se stydím."

Renie se začala třást a na okamžik dostala strach, že to nikdy nepřežije. "Brouci," řekla a znovu se otřásla. "Milosrdný bože!"

Kapitola 8

Boj s monstry

INTERNET/LIDÉ: "Jeden rozhněvaný muž" umírá

(vizuál: Gomez odpovídá na otázky novinářů před budovou soudu)

HLAS: Nestor Gomez, který sám sebe před soudem označil za "Jen jednoho rozhněvaného muže", zemřel v hospici v Mexico City ve věku 98 let. Bylo mu už více než šedesát let, když odešel do penze a opustil práci v továrně, a právě tehdy ho potkala sláva.

Gomez byl mnoha lidmi oslavován jako hrdina potom, co jednoho dne samopalem postřílel na odpočívadle na dálnici u Juarez v Mexiku auto plné mladých lidí. Tvrdil tehdy, že mu mladíci vyhrožovali.

(vizuál: ohořelé trosky auta)

Ještě mnohem kontroverznější než samotné zabíjení bylo tvrzení očitě svědkyně, která tvrdila, že Gomez založil požár vozu ještě v době, kdy některé z jeho obětí uvnitř byly dosud naživu. Jeho soudní přelíčení v Mexico City skončilo fiaskem. Ani ve dvou následujících procesech se porotě nepodařilo dojít ke konečnému verdiktu. Gomez nebyl nikdy souzen v Americe, přestože všech pět jeho obětí bylo občany Spojených států.

(vizuál: uvítání Gomeze na letišti v Buenos Aires)

Celé roky po této politováníhodné události pak Gomez vystupoval jako mluvčí na mítincích antizločineckých skupin v mnoha zemích a výraz "na Gomeze" se stal synonymem násilí a dokonce i nepřiměřené pomsty...

"JE TO HROZNĚ TRHLÝ," ŘEKL FREDERICKS A LIBOVAL si ve stínu stonku trávy. "Chci říct, že vím, že nepotřebujeme nic jíst ani nic podobného, ale tohle mi rozhodně nepřipadá jako ráno bez snídaně."

Orlando, který se cítil o poznání pohodlněji než během té nejhorší horečky, se otřásl. "Možná je někde dole u řeky malá kavárna. Nebo plantáž s burizony."

"Vůbec o tom nemluvte," zavrčel Sladký William. "Žádný kafe, žádný dobroty - to znamená žádný cigára, takže ať nejste vy roztomilí klučíci na omylu - tohle je peklo, jak to řekl nákej chlap jménem Shakespeare, a já jsem v něm."

Orlando se ušklíbl a v duchu si pomyslel, co by tomu asi Sladký William říkal, kdyby věděl, že jeden z těch roztomilých klučíků je ve skutečnosti dívka. A co třeba ta Florimel? Není ona naopak náhodou chlapec?

"Tak co budeme dělat?" zeptala se Quan Li. "Kam půjdeme? Neměli bychom se podívat po ostatních?"

"Můžeme dělat, co budeme chtít." Florimel se právě vrátila ze své průzkumné cesty po břehu řeky. T4b funěl a cvakal po jejím boku. "Ale měli bychom se nějakou dobu držet stranou od vody. Ty ryby jsou hrozně nenažrané."

Ani příběhy ostatních společníků o tom, co se stalo, když se jejich lupen-loďka převrhla, Orlando neubraly na dobré náladě. Postavil se na nohy, a přestože se stále ještě cítil poněkud slabý, připadalo mu, že se vlastně už tak výtečně necítí mnoho posledních dnů. Oprášil si kalhoty válečníka Thargora a pobaveně se usmál nad tím, že když je člověk maličký, vypadá dokonce i prach úplně jinak než za normálních okolností. Jednotlivé částičky prachu, které nikdy nemohl pouhým okem vidět, když byl ještě normálního vzrůstu, do sebe vzájemně narážely a rozpadaly se na další ještě menší částičky. Orlando uvažoval, že by to tak nejspíš šlo stále dál a dál na menší a menší kousky, až by došlo na poslední molekuly, a i tehdy by asi bylo možné na nich vidět malá mikrovlákná ve stavbě molekuly. Pěkně trhlý, jak by řekl Fredericks... "Máme nějaké tušení, kam se poděla Renie a ten její přítel - Kobbu, nebo jak se vlastně jmenoval?" zeptal se Orlando. "Chci říct, viděl je vůbec někdo od té chvíle, co spadli do vody?"

"Jsou stále naživu."

Všichni se otočili na Martinu, která se krčila mezi velkými kameny - totiž mezi zrnky plážového písku, kdyby byl Orlando a ostatní normální velikosti - které cestovatelé nakupili, aby zastavili vítr od řeky a měli alespoň kousek klidného místa, kam složit hlavu. Její sim vypadal dnes o něco méně zubožený než jindy, ačkoliv Orlando uvažoval, jestli se i jeho lepší nálada projevila na vzhledu jeho simu. "Co tím chceš říct?" zeptal se.

"Já... já to prostě nějak vím. Já je... asi cítím, řekla bych." Martina si začala divoce třít tvář, až to vypadalo, jako by měla v úmyslu změnit její tvar, a Orlando si snad poprvé všiml skutečného projevu její slepoty: nemyslel si, že by vidomá osoba dělala taková gesta, která jsou tak velmi soukromá. "Nejsou na to slova, ale já jsem odjakživa používala nevizuální metody práce s informacemi, je to jasné? Chápete? A tak je také nastavený můj systém. A teď díky němu vím o věcech, které jsem předtím nevěděla, dostávám nové a velmi podivné informace. Ale pomalu - velmi pomalu, protože je to bolestivý proces - to začíná dávat smysl." Obrátila se k Orlando. "Tak například ty. Ty pro mě představuješ zvuky, ano - slyším, jak se tvé šaty otírají o tvou kůži, slyším tlukot tvého srdce, tvůj dech s tím tichým, jak bych to jen řekla, bubláním v plicích. To je nejspíš od tvé nemoci. Cítím i kožený opasek, co nosíš, a znám tvůj osobní pach. Cítím dokonce kov tvého meče. Jen tak mimochodem, je trochu zrezivělý."

Orlando sklopil rozpačité hlavu. Thargor se vždy o svou zbraň pečlivě staral. Vzal tedy do dlaně trochu jemného písku a začal s ním otírat čepel meče.

"Ale to je jen část," pokračovala Martina. "Teď ke mně začínají přicházet další informace. Jenže pro ty nemám žádná jména. Tedy zatím."

"Co tím chceš říct?" zeptala se znepokojeně Quan Li. "Co k tobě přichází?"

"Chci říct, že to, co zažívám, se jen těžko dá popsat slovy. Je to stejné, jako kdybyste se slepci pokoušeli popsat nějakou barvu." Zamračila se. "Ne, to není tak docela přesné, protože si barvy pamatuji ještě z minulých let, když jsem trochu viděla. Ale když se pokusíte popsat 'červenou' nebo 'zelenou' někomu, kdo nikdy vůbec žádnou barvu neviděl - jak byste to udělali?"

Tebe, Orlando, cítím jako různé vlnění ve vzduchu, ale nejsou to vlny a není to vzduch. Jsou to prostě věci, které mi prozrazují, že věc zvaná Orlando musí být někde tady blízko. A ten les cítím jako... jako čísla. Asi tak bych to popsala. Malé tvrdé věci, jsou jich miliony, pulzují, vzájemně se dotýkají. Jak říkám, těžko se to popisuje." Potřásla hlavou a přitiskla si prsty na spánky. "Celá tahle síť - je to pro mě jako řeka informací. Houpe mě to, točí mě to a málem mě to jednou už utopilo. Ale začínám se učit, jak v tom proudu plavat."

"No špičkal!" vydechl vzrušeně Fredericks. "To je teda taky pěkně trhlý."

"Takže ty seš si jistá, že Renie a ten její paviání kamarád jsou oba zatím naživu?" zeptal se Orlando.

"Já je... ano... já je cítím. Je to jako nějaký velmi vzdálený zvuk. Nemyslím si, že by byli někde blízko, nebo možná jen cítím nějaké... zbytky." Její tvář posmutněla. "Možná jsem dělala špatné závěry. Možná jsou oba už dávno pryč, a jediné, co z nich zbylo, jsou jen stopy v místech, kde kdysi byli."

"Takže ty nás vlastně od sebe poznáš... díky sonaru?" Florimel zněla rozhněvaně, možná dokonce trochu vystrašeně.

"Co dalšího o nás víš? Umíš číst naše myšlenky, Martino?"

Slepá žena rozhodla rukama, jako kdyby chtěla odrazit ránu. "Prosím! Víím jen to, co cítím. A to, co se vám honí v hlavách, poznám stejně tak špatně jako někdo, kdo vidí vaši tvář nebo slyší váš hlas."

"Uklidni se, Flossie," prohlásil Sladký William a ušklíbl se.

"Nejmenuju se Flossie." Pohled, jakým ho zpražila, by asi srazil i mléko. "Je to špatný vtip, pokud to je vtip."

"Ale kdo jsi?" zeptal se Orlando. "Kdo jste vy všichni?" Ostatní se k němu obrátili. "Chci říct, že pořád ještě nevím, kdo vůbec jste. Musíme si vzájemně věřit, ale my přitom vůbec nic nevíme o lidech, kterým bychom měli důvěřovat." Teď se pro změnu kysele zatvářil William. "My nemusíme vůbec nic. Třeba já osobně nehodlám na celé téhle banalitě postavit svou kariéru a je mi úplně jedno, jaké hrozné věci provádíte ve svém volném čase."

"To ale nestačí," řekl Orlando. "Podívej, já vám řeknu holou pravdu. Jmenuju se Orlando Gardiner. Je mi patnáct let."

"Až za tři měsíce," opravil ho Fredericks.

"Obyčejný puberták? To je mi tedy překvapení." William obrátil oči v sloup.

"Buď zticha. Já se alespoň snažím něco dělat." Orlando se zhluboka nadechl a pokračoval. "Bude mi patnáct let. Mám progerii. Je to nemoc, která mě brzy zabije." A stejně jako když se přiznal Fredericksovi, i nyní cítil jistou úlevu. Bylo to, jako kdyby po dlouhém postávání na skákacím prkně konečně skočil do chladné vody. "Neříkejte, že je vám to líto, protože na tom stejně už nezáleží." William nakrčil obočí, ale mlčel. Orlando tedy rychle pokračoval: "Strávil jsem v síti celé roky, hrál jsem hry a jsem v nich skutečně dobrý. A z nějakého důvodu jsem se zapletl do téhle záležitosti, i když neznám nikoho, kdo by kvůli tomu vážně onemocněl, a... a je to pro mě mnohem důležitější než cokoliv jiného v celém mém životě."

Když skončil, cítil, jak se na jeho skutečné tváři rozlil ruměnec. Doufal jen, že to na jeho virtuální tváři nebude poznat. Nikdo nepromluvil.

"Já jsem Sam Fredericks," ozval se jeho přítel, když Orlando rozpačité zmlkl. "Také mně je patnáct let - tedy už mi patnáct bylo." Fredericks se téměř ostýchavě usmál na Orlanda. "Jsem tady proto, že Gardiner mě sem přivedl. Ale jsem tu úplně ve stejné pasti, jako kdybych sem přišel někoho zachránit. No, mohl bych říct, že tady opravdu jsem proto, abych někoho zachránil. Sebe. Nás."

Přestože se Orlando cítil zostuzený tím, že Fredericks opravil jeho skutečný věk, sám nahlas nezdůraznil maličkost, na kterou Fredericks zapomněl. On - tedy vlastně ona - mohl mít na sobě tvář, jakou jen chtěl, stejně jako ostatní.

"A já jsem Martina Desroubinsová," řekla slepá žena. "Jsem vědec. Slepá jsem už od svých osmi let. Nehoda. Žiju sama v Haut-Languedocu v jižní části Francie. Je to blízko Toulouse. Přišla jsem sem s Renie a s !Xabbuem a také s Muratem Shagar Singhem, který byl zabit, když vstoupil do sítě Jinozemě." Smutně pokývala hlavou. Orlando vycítil, že v jejím vyprávění jsou prázdná místa, ale opět se o tom nahlas nezmínil.

"To je teda pecka." T4b si složil paže na ocvočkovaných prsou. "A teď chcete znát moje ID, co? Abyste to mohli vyžvanit ve večerních zprávách?"

"Dobrý bože. Já mluvím anglicky lépe než on," řekla Florimel, "a to to není moje mateřština."

"Tak nám řekni, co jsi tady dělal," poprosil ho Orlando. "Jak se ve skutečnosti jmenuješ?"

"Já nebudu říkat žádné jména!" zavrčel a jeho kreslená chromovaná tvář se stáhla do rádoby zlostného šklebu. "Přišel jsem pro svůj stín - pro svůj zizz."

"Co tím chce říct?" ozvala se Quan Li.

"Pro přítele, se kterým se stýká," přeložil to Orlando, kterého jeho goggleboyština fascinovala.

"Ne, ne, žádné přítele," ozval se zarputile T4b. "On je můj stín - my jsme z jednoho boxu!"

"No, hráli spolu stejnou hru," vysvětlil Orlando ostatním. "Tak tedy, T4b, co se stalo tvému příteli?"

"Jsem přišel na tohle děsné místo, abych to vočíhnul, jasný?" řekl robot. "Můj parťák je ve špitálu. Našli ho skoro studenýho na zemi v jeho baráku. Si nejdřív mysleli, že ho to trochu připeklo, ale pak zjistili, že je furt natažen v mami-tati-síti."

Orlando pocítil vzrůstající zvědavost, a tak rychle přeložil robotovo drmolení. "Říká, že jeho přítel je v nemocnici, stejně jako bratr Renie. Když ho našli, mysleli si, že došlo ke zkratu, ale pak si všimli, že je stále ještě připojený v běžné síti." "A nemá to náhodou v hlavě zkratovaný i T4b, můj drahý Beng-Bengu?" zeptal se Sladký William.

"Jdi se bodnout." Robotův hlas byl rázem plný zlosti. "T4b ti dá ránu, uvidíš. Půjdeš do nebe, rovnou. Moje jméno, moje sláva, jasný?"

"Dobrý bože, pomoz nám," řekl William. "On je fakt praštěnej, vyškvařená palice. No to je tedy skvělý, co?"

T4b sevřel ruce v pěsti. "A tohle ti připadá taky skvělý, roztomilej chlapečku?"

"No tak, přestaňte." Dobrá nálada, kterou Orlando od rána pocítoval, se začínala vytrácet, a to ještě slunce ani nedosáhlo svého zenitu. "Quan Li?"

"Copak všichni už můj smutný příběh neslyšeli?" zeptala se a rozhlédla se kolem sebe. Nikdo nepromluvil. "Bylo to kvůli mé vnučce." Quan Li na dlouhou dobu zmlkla. "Jing, moje malá holčička, moje zlatíčko. Také ona padla do toho... spánku... jako bratr Renie... jako přítel tady toho muže. Dlouho a ze všech sil jsem se snažila odhalit pravdu." - Zdálo se, že jí je nepříjemné, že ji všichni poslouchají. "Žiju v Novém Kowloonu v Hongkongu," dodala. "Myslím, že to o někom, jako jsem já, docela stačí. Jsem velmi, velmi stará."

Orlando se usmál, ale pochyboval, že je skutečně tak ostýchavá a zdvořilá, jak se snaží chovat - nemohlo být jednoduché se dostat až sem, zvláště když jí celá rodina tvrdila, že to je bláhové a zbytečné. "Kdo je dál?"

"Já tohle dělám jen proto, že řeka ještě není dost bezpečná," řekla Florimel. "Za jiných okolností bych rozhodně nebyla ochotná mluvit, zvláště kdybych měla pocit, že máme na práci jiné věci. Tak jako tak si ale myslím, že není příliš důležité, kdo jsme." Předposlední slovo nápadně zdůraznila. "Moje jméno znáte. Příjmení není důležité. Původně pocházím z Baden-Württembergu, ale nyní žiju ve Stuttgartu."

Orlando čekal, ale ničeho dalšího se nedočkal. "A to je celé?"

"Co dalšího potřebujete vědět?"

"Proč jsi tady?" Tentokrát to byl Fredericks, kdo položil otázku. "A kde ses naučila ty věci, co jsi předtím dělala Orlando?" Jsi snad doktorka nebo něco takového?"

"Mám lékařský výcvik, ale nejsem doktor. To by vám jako odpověď mělo stačit."

"Ale proč jsi tady?" trval na svém Orlando.

"K čemu jsou všechny ty otázky!" osopila se na něj Florimel a tvář jejího simu se zlostně zamračila. "Jsem tady proto, protože jeden můj přítel onemocněl. Můžete mi klidně klást další otázky, ale odpovědi na ně se už nedočkáte."

Orlando se obrátil na muže v černém. "A co ty?"

"Všechno, co o mně potřebujete vědět, už víte, hoši. Jak to ‚Beng-Beng‘ ve své nekonečné moudrosti řekl: ‚Moje jméno, moje sláva.‘ Takže víc toho znát nebudete. Tohle jméno, tuhle tvář. A jen proto, že máš nějakou exotickou nemoc z limonádového seriálu a že nám všem je tě líto, neznamená, že se právě kvůli tomu dozvíš něco víc." Obvyklý pobavený tón z hlasu Sladkého Williama rázem vyprchal. On a Florimel se zdáli být ochotni raději se přát, než by prozradili něco málo víc o sobě.

"No, je to lepší než nic, myslím. Takže teď bychom se snad měli poradit, co budeme dělat dál." Orlando obrátil svůj pohled k zelené řece. "Vrhne se zase do proudu? A jestli se tedy rozhodneme vrátit zpátky do řeky, jak to uděláme? Ten list, na kterém jsme se plavili, je pryč."

"Možná bychom se měli pokusit najít Renie a !Xabbua," řekla Quan Li. "Možná potřebují naši pomoc."

"Myslím si, že hrstka lidí, co nejsou ani větší než pomerančová zrníčka, by se neměla příliš zdržovat na místě, jako je toto, a hledat další malé lidi, o kterých ani nevědí, jestli tu vůbec jsou," prohlásil William. "Možná vás ostatní těší představa nechat se něčím sežrat, ale já osobně dávám ve svých masochistických představách přednost jiným způsobům."

"Potřebujeme zůstat blízko řeky, že je to tak?" zeptal se Fredericks. "To je způsob, jak se dostat odsud do nějaké jiné simulace."

"No, já osobně bych byl nejraději, kdybychom se odsud dostali tak rychle, jak jen to půjde," řekl William.

"První chytrá věc, cos řekl," prohlásil T4b a zuřivě přikývl. "Dejme se do toho. Nestojím vo to, aby mě sežrala nějaká další vohavná ryba."

"To snad nemyslíte vážně?" ozval se Orlando a jeho vztek začal vzrůstat. Díky své vlastní zranitelnosti byl velmi precitlivělý. "My si prostě jednoduše zmizíme a necháme Renie a jejího přítele zraněné nebo ztracené tady?"

"Podívej se, zlato," zavrčel William, "ze všeho nejdřív by sis měl uvědomit rozdíl mezi skutečným životem a životem ve tvých roztomilých dobrodružných hrách. Podle toho, co víme, budou už stejně mrtví. A podle toho, co víme, se tady za rohem může kdykoliv objevit nějaká děsná škvor velikosti autobusu, ucvaknout nám hlavy, a my budeme taky mrtví. Opravdu mrtví. Tohle není žádný hurá příběh pro hrdiny."

"Já vím, že to není příběh pro hrdiny!" Když ta slova Orlando vyslovil, okamžitě zalitoval, že tomu tak skutečně není. Kdyby byl doopravdy Thargor a tohle byla Middle Country, byl by právě čas pro odvážné skutky. "To je právě ono. Máme potíže. Renie a její přítel v tom jedou společně s námi. A jestli sis toho náhodou nevšiml, tak moc nás tu zase není."

"Myslím, že to, co říká Orlando, dává smysl," vložila se do toho Quan Li.

Fredericks a T4b se připojili v argumentaci, i když bylo dost těžké rozumět tomu, co oba říkají, protože všichni ostatní spustili strašlivý povyk. Orlando musel překonat nesmírnou chuť zacpat si uši - je snad někdo z těchto lidí vůbec dospělý?

"Přestaňte!" ozvala se zoufale Martina. Ostatní se zarazili, protože je překvapila bolest v jejím hlase stejně jako to, co řekla: "Možná bychom mohli najít nějaký kompromis. Budeme potřebovat loď, jak řekl Orlando. Možná by někteří z nás měli začít loď stavět, zatímco ti zbývající by se šli podívat po těch dvou."

"Špica, jo. Já budu stavět loď," řekl Fredericks. "Už jsem to jednou dělal, když jsme byli na ostrově. Fungovalo to, že je to tak, Orlando?"

"Jo, jasně. Skoro do půlky výletu se ta věc udržela na vodě."

Fredericks ho praštil do ramene.

"To je v pořádku," řekla Martina. "Co se týče mě, mám pocit, že bych měla být mezi těmi, kdo se vypraví na pátrání. Se stavbou lodi bych asi moc nepomohla."

Quan Li se dobrovolně přihlásila, že půjde s ní. Florimel též. Po nekonečně dlouhé hádce se konečně Sladký William a T4b uvolili, že nasbírají nějaký materiál, ze kterého se pokusí postavit loď. "Koneckonců," prohlásil William, "není v tom velký rozdíl, nechat se sežrat při pátrání nebo při stavbě."

"Než se setmí, budeme zpátky," slíbila Martina.

"Jasně, ale kdybyste se přece jen vrátili až po západu slunce, snažte se nedělat randál jako nějaký přerostlej brook, protože by se vám mohlo stát, že vás náhodou bodneme něčím ostrým."

* * *

Postavit s Fredericksem loď z rákosí byla jedna věc - Orlando byl v té době na smrt nemocný, a tu trochu práce, kterou provedl, musel po něm Fredericks zase opravovat. Teď už o sobě ale zase konečně věděl, ale William prohlásil - a Orlando musel připustit, že docela oprávněně - že ani dostatečně velký vor s patřičným ponorem nebude stačit na to, aby je všechny udržel na hladině řeky. Při jejich velikosti byl i ten sebenepatrnější pohyb vody přímo rozbouraným mořem. Jenže Fredericks opět prokázal svou typickou zarputilost. Věděl, že experiment s vorem už jednou fungoval - i když, jak Orlando předtím prohlásil, výsledek toho experimentu záležel na tom, jak se na to člověk díval - a oni navíc neměli ani žádné nářadí, ani materiál, aby postavili něco komplikovanějšího. Orlando s ním tedy musel souhlasit. Hádky se tedy rychle rozproudila v ohnivé dohadování a vzájemné obviňování, až nakonec T4b úplnou náhodou pronesl nejlepší nápad toho odpoledne a jejich plán se konečně začal rýsovat. Během jedné z krátkých chvil, kdy dokázali klidně diskutovat, řekl robot goggleboy, že to, co teď opravdu potřebují, je jejich starý list, na kterém předtím pluli. O několik minut později, když Orlando na chvíli vzdal soudcování mezi Fredericksem a Sladkým Williamem a zamyšleně zíral na mohutný kmen stromu, který se tyčil nad břehem řeky jako obrovský skalní převis, vzpomněl si náhle na slova T4b.

"Počkejte," řekl. "Možná potřebujeme zpátky náš starý list. Nebo nějaký jiný list."

"To jistě," řekl William a obrátil oči v sloup. "A až přijde první větší vlna, spláchně nás to všechny do vody a my zbytek cesty do skutečného světa doplaveme. Nebude to báječná legrace?"

"Jen mě chvilku poslouchej. Mohli bychom postavit vor, jak říkal Fredericks, ale dali bychom ho dovnitř listu jako palubu. To by nám pomohlo vytvořit - jak tomu říkáš?"

"Kýčovitou hodnotu?" napadlo Williama.

"Strukturální integritu. Chápete, upevnilo by to povrch. A pak bychom mohli ještě vyrobit nějaký vahadla, jako to bývá na havajských kánoích. Myslím, že se tomu říká ponton. To by mělo pomoci, aby se loď nepřevrátila."

"Havajské kánoe?" William se neubráníl úsměvu. Pierotovské rty se v koutcích zvedly. "Ty jsi fakt úplnej cvok, kámo. Asi jsi opravdu strávil celý svůj život v nějakém vysněném světě."

"Já myslím, že to je dobrý," ozval se T4b nečekaně. "Uděláme jednu bytelnou loď a žádný potápění."

"No, možná." William nadzvedl obočí. "Tak pontony, říkáš? Myslím, že když to zkusíme, nic tím nezkazíme. Dokud se ovšem neutopíme, tak je to."

* * *

Slunce už bylo vysoko nad hlavou, dávno přešlo svůj zenit, a nyní mířilo ke vzdálenému obzoru na druhé straně řeky. Orlando zjistil, jak daleko bude muset jít, než zase bude ve své normální kondici. Taktorové nastavení tady buď bylo neobyčejně nízké, nebo se do sítě Jinozemě nepřenášely některé Thargorovy nadlidské charakteristické vlastnosti. Rozhodně tu postrádal svou známou neúnavnost. Orlando se silně potil a všechny svaly a klouby v těle ho děsivě bolely.

Fredericks na tom nebyl o nic lépe. Jeho sim byl v tváři zarudlý a nesmírně vyčerpaný. Vstal z místa, kde se až dosud pokoušel zrnkem písku, které bylo větší než jeho pěst, zaklínit poslední nosník do kusu listu. "Jsme připraveni, můžeme se pustit do výplně."

Orlando mávl na T4b, potom přešel přes okraj listu a seskočil na pláž. Vybrali si o poznání menší list než ten, na kterém sem dopluli, ale i tak jim trvalo téměř celé dopoledne, než sem list dotáhli, a Orlando měl pocit, jako by svým mečem sekal několik dní, aby nasekal dost výhonků trávy, co vypadala jako bambus, kterou pak proplétali základní rám. William dával dohromady poslední kousky vláken z drsné rohože. Byl nucen ořezávat přečnívající kusy zubatým kamenem. Jak se zdálo, ani jemu jeho úkol příliš dobře nešel. "Či to byl zatracený nápad?" zeptal se, když k němu Orlando a T4b došli. "Jestli to byl můj nápad, vezměte tuhle těžkou věc a pořádně mě s ní majzněte po hlavě."

Orlando už neměl dost sil na vtipkování, dokonce ani na hloupé žerty, které mu předtím usnadňovaly těžkou práci. Se zavrčením se sehnul a popadl jeden konec rohože. T4b se po chvilce natáhl přes okraj a s podobným zasténáním chytil druhý konec.

"Ach bože, zníte jako párek tasmanických pradlen." William se zvedl a zamířil na vzdálenou stranu lodi. "Vy budete tahat a já tlačit."

Společně přehodili rohož přes zahnutý okraj listu a po chvíli hlasitého láteření a lamentování ji nakonec přece jen dostali na správné místo.

"Takže hotovo?" zeptal se s nadějí v hlase T4b.

"Ne." Fredericks se zamyšleně kousl do spodního rtu. "Potřebujeme to přivázat. Pak musíme uříznout něco dost dlouhého na to, abychom vytvořili Orlandovy pontony."

"To ale nejsou moje pontony," zavrčel Orlando. "Já žádné zatracené pontony nepotřebuju. Jsou přece pro naši loď." William vstal. Jeho černé šťapce a peří se ve vánku mírně chvěly. "Vy dva tu rohož přivažte. - Já se půjdu podívat po nějakém zatraceném rákosí, abychom mohli udělat ty blbý pontony. Ale kdybyste s tím byli náhodou hotoví dřív než já, Orlando, zlato, ty přijdeš za mnou a pomůžeš mi řezat. Koneckonců jsi to jenom ty, kdo si na tenhle piknik s sebou přinesl meč."

Orlando unaveně přikývl.

"A proč ty, Beng-Bengu, nejdeš rovnou se mnou?" pokračoval William. "Kdyby se tam objevilo něco s hodně nohama, mohl bys to aspoň praštit tou svou ocelovou pěstí."

Robot potřásl hlavou, ale přesto vstal a neochotně se odbelhal za vzdalujícím se černým klaunem.

Orlando je sledoval s jistým pocitem uspokojení. Sladký William měl v jedné věci pravdu: Kdyby tohle byla jen hra, Orlando by se mohl spoléhat na své neodmyslitelné pomocníky: sílu, mrštnost a magické schopnosti. Jenže, jak se zdálo, kromě nových inputů Martiny, měli všichni ostatní schopnosti odpovídající jejich skutečným tělům.

Sedl si na zem a vyčkával, až na něj Fredericks zavolá, aby mu šel pomoci. Velkou radost z toho však neměl. Nad jeho hlavou se objevily dvě obrovské mouchy sudovitě jako stafičká letadla, a svými křídly zvedly kolem vítr, který osušil část pláže. Hluk jejich křídel byl tak hrozný, že se při něm nedalo ani myslet, ale byla v tom i jistá krása. - Orlando sledoval jejich lesklá těla, která se ve slunci duhově třpytila, a jejich blýskavá křídla se točila tak rychle, že ani nebyla vidět.

Povzdech si. Celá tahle Jinozemě je ve své podstatě zablokovaná. Kdyby to byla hra, platila by tu nějaká pravidla, jednotlivé tahy by vedly ke konečnému vítězství. Hry dávaly smysl. Jak to říkal malý Zunni ze Zlomyslného kmene? "Zabít monstrem, najít klenot, získat extra body. Enyky-benyky-kliky-bé." Možná to není jako skutečný život, ale kdo by o něj stál? Nebo kdo by stál o tuhle bizarní variaci života? Žádná pravidla, žádné cíle a ani nejmenší představa o tom, kde začít.

"Hej, Gardino, budeš tam sedět a opalovat se, nebo mi pomůžeš to dodělat?"

Vstal a znovu si povzdech. A co se až dosud dozvěděli, o kolik postoupili ve svém úkolu? Jediné, co věděli jistě, bylo, že jsou nějakým zvláštním způsobem uvězněni v síti Jinozemě. A že musí zůstat naživu, dokud je Sellars opět nenajde. Také věděli, že někde v jedné z těch stovek simulací je chlápek jménem Jonas, a Sellars chce, aby ho našli.

"Je to jako hledat jehlu v kupce sena, která je velká jako celá galaxie," zamumlal Orlando a zamířil k listu.

Fredericks se na něj zamračil. "Neměl bys tak dlouho sedět na sluničku. Jinak z toho začneš blbnout."

* * *

Uběhla další hodina a žádný z ostatních se dosud nevrátil. Slunce se už ukrylo za vrcholky stromů a na řeku se začaly snášet dlouhé stíny blížící se noci. V jednom z těch stínů se také ukrývala jejich loďka. Vzduch citelně ochladl. Orlando byl tomu rád, když táhl další dlouhý kus rákosí směrem k lodi, aby jej použili na odstrkování v mělké vodě. Vtom náhle zaslechl za hromadou kamení ostré zasyčení. Fredericks varovně vykřikl, ale Orlando si už koutkem oka všiml temné skvrny. Uskočil na stranu, překulil se a bleskově vstal. V ruce však už nadržel uříznuté rákosí, nýbrž svůj meč. Srdce se mu divoce rozbušilo.

Stonožka byla nejméně půltucetkrát větší než Orlando, měla šedavě hnědou barvu a byla pokryta nánosy hlíny. Blížila se k němu neobvyklou chůzí a přinutila ho k ústupu. Kdyby se nehýbala, dala by se jen těžko rozpoznat od okolního prostředí. Orlando byl rád, že je ještě alespoň trochu vidět.

Tvor se podivně zachvěl, jeho zrohovatělé pláty na zádech hlasitě zašustily a stonožka se na okamžik zpolovice zvedla ze země. Orlando viděl, jak zvíře rozevřelo svá mohutná kusadla, a najednou si matně vzpomněl, že tyto bytosti jsou jedovaté. Přední končetiny dopadly opět na zem a bestie se rozběhla po svých četných nohou rychle dopředu.

Orlando slyšel, jak na něj Fredericks něco volá, ale nemohl mu věnovat příliš velkou pozornost. Během několika sekund si vzpomněl na dlouhé roky strávené v Thargorově kůži. Toto rozhodně není tvor, pod kterého by si mohl vlézt a zaútočit na něj zespodu, jako tomu bylo u většiny draků a gryfů. S tolika nohama pro stonožku jistě nebylo těžké se rychle stočit na stranu, možná by to zvládla ještě rychleji, než by on stačil uskočit.

Stonožka vydávala zvuk jako splašené stádo, když se na Orlanda vrhla, aby ho svými předními nohama popadla a podala si ho k mohutným kusadlům. Orlando rychle vyrazil proti ní. Podařilo se mu praštit bestii po hlavě a mečem zasáhnout místo, o kterém doufal, že by to mohlo být její oko, než se rozzuřený tvor ohnal a srazil ho na stranu. Ztěžka dopadl na zem, na nic však nečekal a vyskočil na nohy tak rychle, jak jen mu to bolavé svaly dovolily. Fredericks stál na listu a vyděšeně vše sledoval, ale Orlanda nenapadal ani jediný způsob, jak by mu jeho přítel mohl beze zbraně z této zoufalé situace pomoci.

Jak ustupoval, obrovský tvor se stočil do půlkruhu a přední částí svého těla ho dál sledoval, zatímco zbytek zůstal na místě. Na rozdíl od bytostí z Middle Country, na tomto tvorovi nebyly vidět absolutně žádné emoce. Byl to jednoduše lovec - stroj na zabíjení, a Orlando měl tu smůlu, že se před setměním dostal příliš blízko jeho úkrytu.

Natáhl se a popadl kus rákosí, který předtím upustil. Klacek byl asi dvakrát větší než on. Pochyboval, že by měl tolik sil, aby dokázal probodnout ochranný zádočný plát stonožky, ale klacek mu mohl pomoci aspoň udržet bestii mimo dosah, dokud se mu nepodaří vymyslet, co dělat. Jediný problém, jak rychle zjistil, byl, že nemohl pevně držet hůl a zároveň meč. Musel tedy hůl pustit na zem, když stonožka znovu zaútočila, a odrazit ji taseným mečem.

Potom rychle chytl hůl a podařilo se mu ji zvednout natolik, aby mohl housenku zasáhnout do hlavy. Klacek narazil do tvorovy tlamy tak tvrdě, že kdyby Orlando jeho druhý konec nezapřel o zem, vymrštilo by ho to rovnou k netvorovým vražedným kusadlům. Hůl se nebezpečně ohnula, ale nepraskla. Stonožka nemohla pokračovat dál kvůli něčemu, co neviděla, a tak se zastavila a znovu se zvedla ze země, až se tři páry jejích předních nohou ocitly ve vzduchu. Hůl se narovнала a konečně se uvolnila. Osvobozená bestie opět dopadla na zem a zasyčela o poznání zlověstněji.

Orlando opět pevně klacek uchopil a hledal vhodnou pozici k obraně. Vzdálenější konec rákosí byl prasklý. Stonožka

znovu zamířila k němu, tentokrát se pohybovala o něco opatrněji, ale nezdálo se, že by to chtěla vzdát a najít si nějakou méně zarputilou potravu. Orlando tiše zaklel.

"Vidím ostatní!" vykřikl Fredericks. "Vracejí se!"

Orlando potřásl hlavou a pokusil se opět popadnout dech. Pokud jeho společníci nemají nějakou tajnou zbraň, o které mu neřekli, pak ani jejich přítomnost pro něj nebude znamenat příliš velkou pomoc. Před ním stálo skutečné monstrum, a Orlando byl v boji s takovými bestii ten nejhorší. Nebo to byl snad Thargor, kdo byl jeden z nejhorších...?

Bože, poslouchej mě, pomyslel si zoufale a pak nastavil hůl do obranné pozice. Ve stínu stonožčiny tlamy se zaleskly ostré výstupky. Nedá se poznat rozdíl mezi jedním neskutečným druhem a nějakým jiným...

Znovu zaútočil na stonožčinu hlavu, avšak tentokrát nestačil zapřít druhý konec rákosí o zem. Zvíře sebou trhlo, dlouhý klacek sklouzl po jeho hnědém těle a zarazil se mezi dvěma stonožčinými nohama jako vzpěra na kole bicyklu. Orlando se klacku pevně přidržel, když s ním zvíře prudce trhlo. Nečekaný pohyb ho vymrštil vzhůru a Orlando ztratil pevnou půdu pod nohama. Vzápětí přistál tvrdě na zemi a vyrazil si dech. Obrovské zvíře se spoustou končetin se znovu stočilo na stranu a zamířilo k němu o půltucet kroků. Opět se zvedlo, a přední končetiny se vzápětí proměnily ve dvě obrovské ruce, chystající se ho popadnout. Orlando se plazil po zemi v beznadějně snaze před netvorem uniknout. Stonožka se zvedla ještě o kousek a její vražedná kusadla se rázem ocitla těsně nad ním jako nějaké strašlivé průmyslové písky. Fredericksův hlas se proměnil v nesrozumitelný jekot, a i ten rychle mizel v mnohem strašlivějším zvuku blížícího se netvora. Znělo to jako divoká bouře, jako pomalá exploze, ale vše to Orlando najednou připadalo strašlivě vzdálené. Poslední, o co se pokusil, bylo zvednout kus uříznutého rákosí. Právě v tomto okamžiku se k němu nezadržitelně blížila smrt. Celý vesmír se téměř zastavil, jako by čekal, až bude moct odpočítat poslední sekundu.

Potom se ho najednou zmocnila černota a děsivý vítr. Mrazivý vítr se snesl odkudsi shora, přirazil ho k zemi a zvedl všude kolem prach. Orlando se dusil a zběsile křičel, protože věděl, že v dalším okamžiku ucítí jedovatá kusadla, jak pronikají jeho slabým tělem. Něco ho uhodilo do hlavy a před očima se mu roztočily hvězdičky.

Pak se vítr uklidnil. Také temnota ustoupila. Jen Fredericks stále děsivě ječel.

Orlando otevřel oči. Zadíval se do prашného mračna a ohromeně si uvědomil, že je stále naživu, a co víc, že je stále v tomto světě. Všude kolem něj se kutálely obrovské balvany a na obloze se jako temný anděl vzdalovala obrovská okřídlená silueta. V jejích pařátech se křečovitě svíjelo něco o poznání menšího.

Pařáty. Byl to pták. Byl velký jako dopravní jumbo, jako raketoplán - ještě větší! Strašlivá síla jeho křídel, která zvedla ten hrozný vítr a přirazila ho k zemi, se najednou zvedla, když pták zamířil k obloze. Stonožka v jeho pařátech se stále divoce svíjela, ale to už byla na cestě do ptačího hnízda plného malých mláďat, aby se brzy stala jejich potravou.

"Orlando! Orlando, hej!" fňukal daleko od něj Fredericks. Byl to však zvuk naprosto nedůležitý, v porovnání s pohledem na jistou a neodvratitelnou smrt, vzdalující se na večerní obloze. "Gardinere!"

Zvedl hlavu a zadíval se k místu, kde Sladký William a T4b před chvílí odhodili svůj náklad. Oba stáli a ohromeně se dívali za mizícím ptákem. Obrátil se k Fredericksovi a k lodi, avšak jeho přítel i člun byli pryč.

Srdce se mu zastavilo, když si najednou uvědomil, že docela nezmizeli, že jen změnili původní místo. Viděl, že loď, kterou s takovým úsilím postavili, je od nich nyní velice vzdálená. Chvilku mu trvalo, než si ty informace srovnal v hlavě a než si uvědomil, že list je opět na řece, že ho tam odnesl vítr, který vytvořil obrovský pták svými mohutnými křídly. A co víc, že se loď pomalu blíží k silnému říčnímu proudu. Fredericks byl na palubě sám, skákal nahoru a dolů, mával rukama a volal, ale jeho hlas už byl tak vzdálený, že mu přestávalo být rozumět.

Zmatený Orlando se podíval k útesu, kde stáli jeho zbývající dva společníci. Zdálo se, že i oni konečně pochopili Fredericksovu situaci, protože se rozběhli po zarostlém břehu dolů, jak nejrychleji to jen šlo, jenže jim to trvalo příliš dlouho a Fredericksovi zbývalo už jenom několik málo sekund, než se jim ztratí navždy a prudký proud ho odnese. Orlando popadl dlouhý klacek a také se rozběhl po břehu. Běžel, co mu síly stačily, doufaje, že se mu podaří natáhnout dlouhý klacek až k Fredericksovi, ale když se tam konečně dostal, bylo mu jasné, že ani s tak dlouhým klackem na svého přítele nedosáhne. List se na okamžik zastavil těsně před silným proudem a potácel se na hranici mezi silným proudem a mírným pomalým protiproudem. Orlando se podíval na svého přítele a pak se ohlédl zpátky na Sladkého Williama a T4b. Stále byli příliš daleko, přestože běželi, co jim síly stačily. Obrátil se zpět, slezl z břehu a vrhl se do vody.

První, co ho napadlo, bylo, že voda je poměrně teplá. Orlando už docházely síly a nechápal, co se stalo s jeho nohama (už je ani necítil), když Fredericks konečně popadl konec klacku a vytáhl ho z vody. Orlando právě uvažoval, že cestovat virtuálním vesmírem jen proto, aby se nakonec utopil, je příliš i na normálního člověka, natož pro někoho, kdo je tak vážně nemocný jako on, když vtom vedle něj do vody padl od stonožky okousaný konec klacku a málem ho srazil pod vodu.

"Chyt' se!" vykřikl Fredericks.

Poslechl ho a jeho přítel mu pomohl přes okraj listu na rohož, jejíž výrobou strávil téměř celé odpoledne. Orlando zbylo už tak málo sil, že se jen dokázal přikrčit před silicím večerním větrem a bezmocně se třásl. Když z něj konečně voda trochu okapala, řeka popadla jejich chatrné plavidlo a odnesla je daleko od břehu, na kterém zůstali stát jejich dva ohromení společníci.

* * *

"Je to tvoje, Skourosová," řekla kapitánka. "Je to Merapanui. Právě teď to máš ve svém systému."

"Díky. Jsi fakt kámoška." Calliope Skourosová neřekla, jak to myslela, a aby se vyhnula nařčení z nevděčnosti, pokusila se alespoň zkroutit rty do úsměvu. "Ten případ je historie už tak dlouho, až zapáchá."

"Chtěla jsi jeden případ, tak ho máš." Seržantka naznačila, že si myje ruce. "Nedávej mi za vinu své vlastní ambice."

Zavolej si svědky, pusť se do výslechu..."

"Pokud to vůbec nějaký svědek přežil."

"...zavolej si svědky a zkus zjistit, jestli si některý z nich vzpomene na něco nového. Pak to klidně můžeš zařadit mezi nevyřešené případy, jak je ti libo. Dělej si, co chceš." Naklonila se blíž a přimhouřila oči. Skourosová uvažovala, jestli ten případ není přece jen o něco méně, než v co doufala. "A za celou policejní jednotku v Sydney bych tě ráda upozornila: Nestěžuj si, že jsme ti nikdy nic nedali."

Detektiv Skourosová vstala. "Díky za tu gumovou kost, drahá šéfová. Budu vděčně vrtět ocáskem tvým směrem."
"Vypadni z mé kanceláře, buď tak hodná."

* * *

"Je to naše a je to hotový," prohlásila. Tlakové ventily na jejím křesle hlasitě zasyčely, když spustila své svalnaté tělo na měkkou sedačku.

"A to znamená?" Stan se na ni podíval přes okraj svých z módy vyšlých brýlových obrouček. Všechno na Stanu Chanovi bylo vyšlé z módy, dokonce i jeho jméno. Calliope nemohla pochopit, jak mohli rodiče se zdravým rozumem dát svému dítěti jméno Stanley. Ve dvacátém prvním století!

"Hotový. Zamčený. Vybrakovaný. Shnilej případ."

"Nejspíš mluvíš o té věci s Merapanui."

"O čem jiném. Konečně to vykopli z vyšetřovacích spisů Pravého vraha, i když ne že by tam s tím celou tu dobu vůbec něco dělali. Je to pět let starý případ, a já nevěřím, že by se o něco pokoušeli, jen se na to podívali, projeli parametry těmi svými modely a pak to prostě vyhodili z evidence." Její partner luskl prsty. "No, a už jsi to vyřešila, nebo se na to mám taky podívat?"

"Sarkasmus ti moc nesluší, Stane Chane." Rozsvítila obrazovku a vyvolala patřičné soubory. Seznam se objevil v horní části. Roztáhla je tedy na celou obrazovku. "Příjmení: Merapanui. Jméno: Polly. Věk: Patnáct let. Žila v Kogarahu, když došlo k vraždě, ale původně pocházela ze severu. Myslím, že z Tiwi."

Stan se na okamžik zamyslel. "Melville Island - tihle lidi?"

"Jo. Byla bezdomovec ode dne, kdy utekla z domova. To jí bylo třináct. V policejních záznamech toho moc neměla. Jen pár drobných trestů za potulku. Párkrát ji chytili, jak kradě v obchodě, dvakrát proti ní bylo vedeno soudní řízení. Pár dní si poseděla v lochu za žebrání, ale podle spisů v tom mohla být docela nevinně."

Stan nadzvedl obočí.

"Já vím, důvod k zamyšlení." Calliope vyvolala obraz. Dívka ve špinavém tričku měla kulatou tvář, která se zdála být v porovnání s jejím tenkým krkem poněkud příliš velká. Měla vyděšené oči a tmavé kudrnaté vlasy stažené na straně do jednoduchého uzlu. "To je z doby, kdy ji zavřeli."

"Na obyvatelku z Tiwi má trochu příliš světlou pleť."

"Já myslím, že čistokrevní Tiwi snad už ani nejsou. Ani nás čistokrevných Řeků už moc není."

"Já myslel, že tvůj dědeček byl Ir."

"Byl můj nevlastní."

Stan se opřel o opěradlo židle a spojil špičky prstů. "Tak proč to tedy vytáhli z odložených vyšetřovacích souborů Pravého vraha?"

Calliope luskl prsty a vyvolala na obrazovce další fotografie. Nebyly to hezké obrázky. "Prostě buď rád, že si nemůžeme dovolit všechny záznamy," řekla Calliope. "Zdá se, že podle typu a počtu ran - myslí si, že se jednalo o nůž značky Zeissing nebo nějaký velmi podobný - by všechno nasvědčovalo na jistou podobnost s prací pana Pravého. Jenže k té vraždě došlo o celé tři roky dříve, než se objevila první vražda Pravého vraha."

"Je nějaký důvod, proč se na to vykašlali?"

"Kromě podobnosti ran na těle oběti neobjevili žádné další shody. Všechny oběti Pravého vraha byly bělošky s evropskými předky, pocházející ze středních nebo vyšších vrstev. Všechny také byly zavražděny na nějakém veřejném místě, kde se obvykle umísťují alespoň nějaká elektronická bezpečnostní zařízení, která z nějakého divného důvodu vždy v inkriminované době selžou. A přestaň se tak šklebit - jasně, že to je divný, ale to není náš případ. Tohle je náš případ."

"Když už o něm mluvíš, řekni mi, proč jsi o něj vůbec požádala? Chci jenom říct, že pokud se nejedná o prostitutku, kterou by oddělal její klient, potom jsi mohla mít nějaký jiný zločin z vášně. Čistou práci. Kdybychom chtěli obvyklou vraždu, stačilo jenom nějakou dobu počkat, každý den se jich přece na ulici stává celá hromada."

"Cože?" Calliope zvedla prst a přepnula obrazovku na další řadu snímků z místa zločinu. Tyto fotky byly pořízené z takového úhlu, aby na všech byla vidět tvář oběti.

"Co to má s očima?" zeptal se po chvilce potichu Stan.

"To nedokázali říct, ale tohle nejsou oči. Jsou to kameny, které vložil do očních jamek."

Stan Chan od ní vzal myš a obraz trochu zvětšil. Chvilí na to mlčky hleděl. "Oukej, takže tohle není obvyklá vražda," řekl. "Ale přesto tady pořád máme pět let starý mord, kterej zažil jenom pár okamžiků pomíjivý slávy, když se ještě zdálo být důležité, kdo je vrah, a kdy to mohlo zaplavit internetové zprávy. Mně to tedy připadá, Skourosová, že tady máme jenom takovej policajtskej odpad."

"Krátké, ale mimořádně trefné. Líbí se mi tvůj styl, kámo. Hledáš partnera?"

Stan se zamračil. "Řekl bych, že to bude práce drogových dealerů nebo vymaštěných chargeheadů."

"To tedy ne. Je to pěkně zkurvenej případ. Ale je náš."

"Jasně, Skourosová, a není vyřešený."

* * *

Nikdy pro ni nebylo jednoduché se rozhodnout, jestli pojede podzemkou nebo slabým e-autem, které jí oddělení zapůjčilo, ale přestože městská doprava slibovala, že cesta bude trvat dlouho, na druhou stranu byla zase o poznání klidnější.

Automatický načítač dat se probíral záznamy o případu a při načítání jmen některých asijských a domorodých svědků hlasitě zabzučel. Ne že by tady ovšem bylo kdoví kolik svědků k načítání. Vražda se stala v blízkosti jednoho hnízda bezdomovců pod Velkou západní dálnicí, ale jestli tam před vraždou někdo zrovna byl, v době, kdy bylo tělo nalezeno, už tam nebylo ani živáčka. Lidé, kteří žijí na takových místech, dobře vědí, že bude lepší, když si jich tam policie nevšimne.

Jak si Calliope pročetla znovu a znovu všechny uvedené detaily, pokusila se vyhnat z hlavy všechno nepodstatné a soustředit se výhradně na poskytnutá data. Pochopitelně to bylo téměř nemožné, zvláště když kolem byla tak hustá dopravní zácpa. Blížil se podvečer a lidé spěchali domů.

Calliope zpočátku o vrahovi uvažovala jako o "něm". Ale musel to bezpodmínečně být muž? Přestože v oddělení vražd v Sydney pracovala jenom relativně krátkou dobu, dobře věděla, že ženy dokáží ukončit život někoho jiného stejně dobře jako muži, občas i neobyčejně násilným způsobem. Ale tahle bizarní a nervy drásající obscenní hra s tělem - něčeho takového by mohl být schopen snad skutečně jedině muž. Nebo se opravdu nechala unášet předsudky? Před několika lety se objevila skupina lidí kdesi ve Spojených státech - někde na severozápadě, pokud si dobře vzpomínala - která tvrdila, že vzhledem k tomu, že se společenského násilí dopouštějí téměř výhradně muži, a vzhledem k tomu, že existují jisté genetické předpoklady u některých mužů, které jim dávají predispozice k agresii, měly by být děti mužského pohlaví, u nichž se právě takové indikace prokáží, přinuceny podrobit se genetické terapii už v prenatálním věku. Jiná skupina však důrazně a hlasitě proti něčemu takovému protestovala. Odvolávala se na to, že by se tak jednalo o jistý druh genetické kastrace, která by se v jistém ohledu dala považovat za trest za to, že tito jedinci jsou jednoduše muži. Celá debata pak časem sklouzla k vzájemným nadávkám a osočování. Calliope byla přesvědčená o tom, že to není správné. Sama už viděla dost děsivého krveprolití, způsobeného téměř výhradně mladými muži, aby sama začala uvažovat o tom, že na té teorii přece jen něco možná bude.

Když se o tom zmínila před Stanem Chanem, označil ji za fašistickou lesbičku, co nenávidí chlapy. Řekl jí to ale trochu vybiřavějším způsobem.

Jistě byla pravda, že by se měla vyvarovat dělat předčasné závěry bez toho, aby si ověřila fakta, ale také potřebovala svou mysl soustředit na nějakou konkrétní osobu, potřebovala najít nejprve nějakou stopu, aby mohla najít jeho - nebo ji. Takže pro tuto chvíli bude nejspíš muset důvěřovat svým instinktům. Ať se na to dívala jak chtěla, stále jí to připadalo jako práce muže. A pokud nezíská důkaz, který by ji nad vši pochybnost přesvědčil o opaku, bude o hledané osobě uvažovat jako o něm.

Když si tedy ujasnila vrahovo pohlaví, mnoho dalšího už jí nezbylo. Žádnou další nitku - byť tu sebenepatrnější - už nenašla. Nebyly tu žádné stopy po sexuálním motivu, a dokonce ani násilí z důvodů sexuálního ukojení se nezdálo být to pravé. Vlastně jí to připadalo spíš jako rituální vražda než pouhé znásilnění.

Rituální. To slovo jí vibrovalo v mysli a ona dobře věděla, že když část jejího já cítí jistou rezonanci, měla by tomu věřit. Rituál. Ověř si to.

Kromě toho však na nic dalšího nepřišla. Vražda nebyla tak důkladná, co se týkalo zamaskování veškerých fyzických důkazů, jako tomu bylo v případě Pravého vraha, ale smrt Polly Merapanui se odehrála mimo dům a za úkryt se dal považovat snad jen zděný nadchod. Místo činu bylo tak ošlehané větrem, že tu tak jako tak žádné stopy nezbyly, i když při pátrání použili nekřesťanský drahé zařízení ForVac, které dokázalo vysát kteroukoliv ulpělou částičku. Pachatel měl rukavice, a jestli se Polly bránila, nezůstaly jí za nehty vůbec žádné stopy po jejím vrahovi.

Kdyby tak ty pověry byly pravdivé, pomyslela si Calliope snad už posté ve své kariéře v oddělení vražd - kdyby tak umírající oči skutečně dokázaly udržet poslední obraz, který viděly.

Možná té pověře věřil i sám vrah. Možná proto jí do očních jamek vložil ty kameny.

Automatický načítač mluvil dál svým monotónním hlasem, připomínajícím tikot hodin. Před autem se objevilo návěstí, označující výpadovku, a v dálce se rýsovala rozmazaná světelná řeka stovek aut. Calliope odbočila do levého pruhu. Žádné fyzické důkazy. Oběť, která by podle většiny lidí byla tak postradatelná, jak jen člověk může být, hrstka očitých svědků (většina z nich uzavřená a neochotná spolupracovat) a skutečně nevšední modus operandi, jaký už nikdy nikdo znovu neviděl - Stan měl pravdu. Dostali případ někoho jiného, a ta trocha šťávy, která v něm kdysi byla, už dávno vyprchala.

Ale ta dívka, která neměla nic než vlastní život, nebyla až tak docela nedůležitá. Kdyby si tohle přiznala, znamenalo by to přiznat si, že Calliope Skourossová sama je nedůležitá, protože co si mohla vybrat, že bude dělat se svými vlastními dny a nocemi, než bránit nemohoucí a mstít nežádoucí?

To je inspirativní, Skourossová, řekla si v duchu a zatroubila na nějakého idiota, který se nejspíš vracel domů po čtyřech či pěti pivech a bezohledně jí vjel do cesty. Přesto to je pořád pěkně zsranej případ.

* * *

Fredericks se krčil na něčem, co mohla být příď, pokud by list byl skutečná loď, a díval se na rychle tmavnoucí vodu. Až sem je řeka odnesla bez příliš divokých vln, ale Fredericks se stejně raději pevně přidržoval jednotlivých vláken rohože. Když se Orlando díval, jak se hlava jeho přítele kymácí ze strany na stranu podle pohybu vody, začínalo se mu z toho dělat špatně, a tak si raději lehl na záda a zíral na hvězdnou oblohu.

"Ztratili jsme je všechny," řekl bezvýrazným hlasem Fredericks. Nebylo to poprvé od chvíle, kdy nedobrovolně vypluli, co tato slova pronesl. Orlando si ho vůbec nevšiml, místo toho se soustředil na to, aby sám sebe přesvědčil, že jeho promočené šaty pomalu schnou a že vzduch je vlastně docela teplý. "Copak tobě je to jedno?"

"Ovšemže ne. Ale co s tím můžeme dělat? Nebyl jsem to já, kdo na tuhle pitomou loď vylezl."

Fredericks zmlkl. Orlando svých slov okamžitě litoval, ale vzít je zpátky nemohl. "Podívej," řekl po chvíli místo omluvy, "oni dobře vědí, kam plujeme. Jestli - říkej tomu, jak chceš - jestli se dostaneme skrz, počkáme na ně na druhé straně.

Oni najdou způsob, jak se dostat po řece dolů, a pak budeme v další simulaci zase spolu."

"Jo, myslím, že máš pravdu." Fredericks se obrátil tváří k Orlandovi. "Hej, Gardinere?"

Orlando chvilku čekal, aby mohl Fredericks dokončit větu, pak ale pochopil, že jeho přítel má zájem konverzovat. "No co?"

"Myslíš... myslíš si, že tady umřeme?"

"Ne v nejbližších několika minutách, když budeme mít štěstí."

"Neblbni. Takhle jsem to nemyslel. Chci vědět, co se s námi stane?" Fredericks se zamračil. "Chci říct... já nevím. Stýská se mi po rodičích. A taky se bojím, Orlando."

"Já taky."

Když temnota ještě o něco zhoustla, proměnily se stromy na obou stranách řeky v neproniknutelnou stěnu stínů a oni si připadali jako mezi vysokými skalami na dně hlubokého údolí.

"Údolí Stínů smrti," zamumlal Orlando.

"Cože?"

"Nic." Pomalu se zvedl. "Podívej, můžeme dělat jen to, co děláme. Kdyby odsud existovala jednoduchá cesta, už by ji jeden z nás dávno našel. Pamatuj, že Sellars se musel hodně snažit, aby se sem dostal, a i když všichni vypadají občas jako členové klubu bláznů, Renie a ostatní museli být opravdu hodně chytří. Zkrátka budeme muset ještě nějakou dobu vydržet, než tomu přijdeme na kloub. Předstírej, že to je jenom jedno z mnoha dobrodružství Middle Country."

"Nic v Middle Country nikdy nebolelo. A nemohl jsi tam umřít. Ne doopravdy."

Orlando ve tváři vynutil úsměv. "No, pak myslím, že je čas, aby se starý dobrý Pithlit a Thargor dali do práce."

Fredericks se pokusil mu úsměv opětovat, ale nepodařilo se mu dostatečně přesvědčivý.

"Hej, jak vlastně vypadáš?" zeptal se najednou Orlando. "Myslím v RL?"

"Proč to chceš vědět?"

"Jen mě to tak napadlo. Chci říct, že jsi asi malá, co?"

"Já o tom teď nechci mluvit, Orlando. Myslím, že vypadám docela normálně. Pojďme mluvit o něčem jiném." Fredericks odvrátil pohled.

"Oukej. Ještě jsi mi neřekl, odkud vůbec máš to jméno Pithlit."

"Říkal jsem, že si už nepamatuju."

"Kecy. Tomu nevěřím. Prostě mi to řekni."

"Já... no..." Fredericks se mu neochotně podíval do očí. "Jestli se budeš smát... i kdyby jen trošičku... nabiju ti."

"Nebudu se smát!"

"Je to jedna postava z knížky. Z dětské knížky. Je to něco jako vycpané zvíře, co se jmenuje Piglet. Když jsem byla malá, neuměla jsem to dost dobře vyslovit, tak mi tak začali rodiče říkat. Když jsem si pak začala hrát v síti... no, zkrátka jsem si to vybrala jako svou přezdívku. Směješ se?"

Orlando potřásl hlavou a pevně stiskl zuby. "Ne. Ne..." Nevydržel to. Najednou se na okamžik hladina uklidnila a nad monotónním hučením vody se ozval další zvuk. Byl velmi dobře rozpoznatelný. "Co je to?"

Fredericks se vylekal. "Další brouk. Těžko říct. Letí to dost nízko."

Okřídlená věc se rychle blížila k nim proti proudu. Byla už tak nízko, že jednou nohou narušila hladký povrch řeky a vytvořila v něm bílou pěnu. Brouk se podivně kýval a nakláněl, pak na okamžik v klikatých smyčkách zamířil vzhůru, aby se vzápětí opět přiblížil k vodní hladině. Když přeletěl těsně nad nimi, ukázalo se, že brouk je asi poloviční než jejich loď. Letěl ještě chvíli po proudu, pak se rychle otočil a zamířil zpátky k nim.

"Chce to na nás zaútočit," řekl Fredericks a pevně sevřel dlouhou hůl.

"Já nevím. Zdá se mi to nějak poraněné nebo co. Možná je ten brouk nemocný..." Orlandoovu pozornost upoutalo něco ve vodě pod břískem podivného brouka. "Podívej! Co je to modré lesklé?" Fredericks vstal a chvilku nejistě balancoval, aby se lépe podíval na nízko letícího brouka. Zvedl hůl nad hlavu, když se k němu přiblížil, jako by měl v úmyslu ho srazit dolů. "Bože, copak ses docela zbláznil?" Orlando ho rychle stáhl zpátky. Fredericks musel pustit hůl, aby neupadl, ale naštěstí se mu podařilo hůl nehodit přes palubu, než stačil padnout na kolena. "Ta věc je desetkrát větší než my," zchlادil ho Orlando. "Kdybys toho brouka praštil tou holí, strhlo by tě to do vody."

Brouk se ještě o něco přiblížil. Orlando rychle padl na všechny čtyři a byl připravený se okamžitě přitisknout co nejvíce k listu pro případ, kdyby ta věc ještě o něco klesla. Byl to nějaký tropický brouk, jeho tmavě hnědý zadeček byl na několika místech zbarvený do žluta. Když proletěl kolem nich, Orlando zahlédl kousek zvednutých krovek a všiml si, že se pod nimi něco hýbe, vrtí...

"...mává?" vydechl ohromeně. "Támhle je nějaký člověk!"

"Je to Renie!" vykřikl Fredericks v okamžiku, kdy brouk přeletěl těsně nad nimi. "Jsem si jistý, že to je ona!"

Všude kolem nich se nyní rozlévala modrá záře. Zdálo se, jako by i voda dostala modrý nádech. Brouk zatím kousek dál udělal širokou otočku, ale Orlando ho stěží vnímal. Vzduch byl plný tančícího světla.

"Oni nás našli!" Fredericks skákal radostí nahoru a dolů. "Oni letí v tom broukovi! Jak to jen dokázali?"

"Já nevím," křičel Orlando. Hluk řeky se proměnil v nekonečný šum a modré světlo vyskakovalo už i z jeho kůže. Temný stín letícího brouka byl nyní těsně nad nimi a pronikal sprškou modrého ohně. "Zeptáme se jich na druhé straně..."

A pak je hluk pohltil úplně a světlo zaplnilo svět kolem nich. Všichni prošli do jiného světa.

Kapitola 9

Dutý muž

INTERNET/ZÁBAVA: Miloval jsem "Papa Diabla", Could Have Done Without The Warm Gazpacho.

(výhled z restaurace Efulgencia's World Choir v Oklahoma City v USA)

(vizuál: "Iguana con Bayas" na servírovacím talíři)

HLAS: "...moje další hlavní stížnost na EWC možná nebude problém pro ostatní návštěvníky. EWC je jednou z posledních restaurací, kam návštěvník zabloudí při 'náhodné obchůzce' stravovacími podniky. Jejich využití je velmi agresivní - během našeho jídla tam došlo nejméně k šesti změnám spojení, což těžko nechá dost prostoru pro to, aby se jeden zeptal nových příchozích, ve které restauraci to vlastně jsou, a už vůbec nemluvě o tom, co vlastně jedí či co si o tom myslí, popřípadě něco dalšího, než zmizí a další skupinka vrazí dovnitř. Já osobně jsem si nikdy příliš neliboval v takovém způsobu stravování, ani když to ještě byla novinka, ale je zřejmé, že EWC hledá mladší, v křupavých a připečených lahůdkách si libující zákazníky, rozhodně hledá někoho jiného, než jste vy - vykulený opečený leguán je jednou z jejich dalších bleskových pochoutek..."

SVĚTLO SE RYCHLE ZTRÁCELO. RENIE, KTERÁ SI OD okamžiku, kdy nasedli do koníka, nebyla příliš jistá sama sebou, začala přepínat různá tlačítka, aby našla přední světla podivného hmyzího letounu. Když si ale uvědomila, kolik tlačítek by mohla stisknout bez toho, aby našla to pravé, vzdala to a soustředila se místo toho na manévrování malého letadla v hustém obřím lese.

"Vypadá to, že ještě žije," ozval se !Xabbu, sedící vedle Cullena. "Vzhledem k tomu, že na jeho ráně není krev, dá se těžko říct, jakou škodu napáchala ta zrůda, když mu ukousla paži. Pro jistotu jsem mu ránu ovázal jeho vlastní bundou, a zdá se mi, že teď spí."

Renie přikývla a soustředila se, aby se s letounem nedopustila nějaké fatální chyby. Bylo snadné splést si kmen stromu s temným stínem, a navíc se z jejich perspektivy země zdála být několik stovek stop vzdálená. Uvažovala o tom, že by se pokusila s letounem vzlétnout výš, aby se dostala nad vrcholky stromů, ale nevěděla, jestli by letadlo zvládlo let ve výšce odpovídající ve skutečném světě několika tisícům stop. V každém případě byla zatím docela ráda, že letí právě tak nízko, kde můžou narazit jen do kmene obřích stromů.

"Jsi si jistý, že říkáš, že řeka je tímhle směrem?" zeptala se.

"Říkal na západ. Slyšela jsi ho, Renie."

Přikývla a najednou si uvědomila, že má zuby tak pevně stisknuté, že to až bolí. Uvolnila čelist. Zahlédla předtím několikrát mezi stromy slabý záblesk zapadajícího slunce, což ji ujistilo o tom, že skutečně letí na západ, ale přesto potřebovala něco, s čím by si mohla dělat starosti, takže to, jestli letí tím správným směrem, byl - v naprostém kontrastu se všemi dalšími obtížemi - alespoň trochu zvládnutelný problém.

Během letu se jí podařilo získat dostatek sebevědomí, až si málem začala užívat výhled na krajinu. Jednou dokonce proletěli nad veverkou velkou jako obrovský věžák. Zvíře po nich otočilo své lesklé hnědé oči. Cestou minuli několik dalších hmyzích exemplářů - velkou mûru a několik komárů, také oni si nazdařbůh poletovali večerním lesem. Proletěli kolem koníka bez toho, aby mu věnovali jediný pohled. Vypadali jako zrudnutí cestující, spěchající na stanici metra. Mûra byla neobyčejně krásná, její křídla byla pokrytá jemnými chloupky a složené oči se jí nádherně leskly jako temná zrcadla.

Vzdálenosti mezi jednotlivými gargantuovskými stromy se začaly s každou další minutou prodlužovat. Ze země začaly stoupat husté proužky mlhy, které se svíjely mezi větvemi a snižovaly viditelnost, ale než to Renie stačila přidat do svého seznamu obav, les konečně skončil a před nimi se objevila obrovská pláž. Pak už nebylo vidět nic než zelená vodní plocha.

"Řeka! Jsme tady!" Neodvážila se pustit ruce z řídicí páky, aby mohla radostně zatleskat, a tak alespoň poskakovala na sedačce.

"Zvládla jsi to, Renie," řekl !Xabbu. "Nepodivíme se teď po ostatních?"

"Můžeme se o to pokusit. I když nevím, jestli je najdeme. Možná opět nasedli na loď a zamířili dolů po proudu." Přiměla koníka k široké opatrné otočce. Letoun byl mnohem hůře ovladatelný než vážka. Ta měla širší křídla. Jejich dopravní prostředek se nebezpečně nakláněl, ale Renie nespěchala a dala si tedy s otočkou řádně na čas, aby mohla letoun opět bez problémů narovnat a zamířit s ním po směru řeky. Byla pravda, že tyto virtuální letouny byly vyrobené přímo pro vědce a nikoliv pro profesionální piloty, ale ona na sebe i tak byla velmi hrdá.

Po několika minutách poměrně klidného letu pochopila, že nebude schopná ostatní zahlédnout, pokud nebudou přímo na řece nebo někde blízko břehu. Hledala nějaké místo, kde by přistála, aby mohli společně s !Xabbuem pokračovat v pátrání za bílého dne, když vtom pavián náhle ukázal před sebe.

"Co je to? Vidím list, ale myslím, že se na něm něco hýbe."

Renie toho v rostoucím šeru mnoho neviděla. "Jsi si jistý?"

"Ne, ale myslím si to. Mohla by ses tam zaletět podívat?"

Překvapilo ji, jak rychle se koník vrhl dopředu, když jen trochu stiskla řídicí páku. Prudce klesli dolů, a když se letadlo dotklo povrchu vody, Renie hlasitě zaklela. Chvilku jí trvalo, než koníka zase narovнала. Potom přeletěla znovu nad listem, tentokrát už ne tak nízko.

"Jsou to oni!" zvolal vzrušeně !Xabbu. "Tedy alespoň několik z nich. Ale vypadají vystrašeně."

"Asi to bude tím, že vypadáme jako opravdický brouk."

Když začala letadlo znovu otáčet, !Xabbu řekl: "Voda je tady nějak divná. Vidím stejné modré světlo, jako jsme viděli předtím."

"Měli bychom je dostat na břeh, jestli se nám to povede." Renie se vydala zpátky proti proudu. S !Xabbuovou pomocí otevřela dveře. Dovnitř se nahnul vzduch a průvan je přirazil do jejich křesel jako nějaké divé zvíře. Cullen hlasitě zasténal. Renie vystrčila ruku z okna a začala mávat, když proletěli znovu nad zeleným listem.

"Obraťte loď!" volala do větru.

Oni ji však buď neslyšeli, nebo nemohli loď nijak ovládat, protože list svůj směr nezměnil a dostal se do silného proudu. Když Renie provedla další otočku a vracela se zpátky k nim, byla už loďka na samém okraji modře zářící vody. Renie tedy dveře zavřela. "Kolik jich tam je?"

"Viděl jsem jen dva."

Chvilku zauvažovala. "Jestli nedokáží zastavit, budeme muset projít skrz společně s nimi. Jinak je už nikdy nenajdeme." "Jistě," řekl !Xabbu. "Jsou to naši přátelé."

Renie nebyla tak docela připravená nazývat své společníky přáteli, ale chápala !Xabbuovy pocity. Být sám a bez pomoci je hrozné i ve světě, který na rozdíl od tohoto dává nějaký smysl. "Dobrá. Tak jdeme na to."

Byli téměř na stejné úrovni jako loď, když se za čelním sklem objevily dlouhé proužky neonově modrého světla. Když od křidel začaly odlétávat ohnivé jiskry, Renie si vyděšeně vzpomněla na poslední vesmírnou misi Ares, kdy došlo k poškození ochranných štítů a letoun při vstupu do atmosféry shořel. Ale toto byl chladný oheň, vypadal spíš jako světlo tisíců světlušek.

Svět za oknem byl už úplně modrý a vzápětí úplně bílý. Na chvíli pocítila naprostý klid a mír... a pak se všechno obrátilo vzhůru nohama. Okna se rozletěla a oni se ocitli v naprosté černotě, všude kolem byl takový hluk, že Renie neslyšela ani svůj vlastní křik.

Všechno se proměnilo v obrovskou centrifugu. Burácivý řev ještě zesílil a Renie na několik milosrdných okamžiků ztratila vědomí. Když se opět probudila, cítila, jak se vše znovu nepatrně zpomaluje. Letadlo se otřáslo, potom to s ním několikrát prudce trhlo, a nakonec následoval prudký náraz a malá exploze.

Všude kolem bylo černo a chlad. Renie byla několik okamžiků tak ohromená, že nemohla ani mluvit.

"Renie?"

"Já... já jsem tady." Pomalu se zvedla. Neviděla nic jen slabou záři hvězd. Tvar letadla jí připadal nějak podivný, ale nevěnovala tomu přílišnou pozornost. Cítila nepříjemný tlak a nohy měla celé zmrzlé. "Jsme ve vodě!" vykřikla.

"Já mám Cullena. Pomoz mi ho vytáhnout." !Xabbuovy tenké paviání prsty se ve tmě dotkly jejích. Natáhla se ke Cullenově kombinéze a společně pak vytáhli zraněného muže po nakloněné podlaze ke dveřím, odkud byla vidět noční obloha. Voda rychle stoupala.

Renie se protáhla pomačkanými dveřmi ven, potom se obrátila, uchopila Cullena a vytáhla i jeho. Stála po pás ve vodě. Vzduch byl podivně nabitý elektřinou jako při bouři, ale obloha byla úplně čistá. Cítila, jak ji uchopil proud, a musela se něčeho přidržet, aby pomohla ven i !Xabbuovi. Voda tady byla podivně mělká, a Renie došla k závěru, že podle všeho nejspíš přistáli na nějaké písečné kose. Ať už to bylo jak chtělo, řeka byla mělká až k samému temnému břehu. Vynesli Cullena z vody na suchou zem a tam ho položili.

Renie zaslechla nějaké skřípání. Ohlédla se k letadlu, ale viděla jen jakousi beztvárovou hroudu, tyčící se nad hladinu temné řeky. Temný stín se pohyboval s proudem, hlasitě skřípal a vrzal, ale byl to zvuk připomínající spíš lámání dřeva než kovu. Potom letadlo sklouzlo z písečného nánosu a zmizelo pod vodou.

"Je pryč," řekla tiše. Začínala se třást po celém těle. "Letadlo se prostě potopilo."

"Ale jsme někde jinde," prohlásil !Xabbu. "Podívej, ty velké stromy jsou pryč. A řeka má zase normální velikost."

"A co ostatní?" vzpomněla si najednou Renie. "Haló! Haló, Orlando? Jste tady? To jsme my!"

Země kolem se zdála být rovná a pustá. Nedočkali se žádné odpovědi, jen tichého bublání řeky a zvuku osamělého cvrčka, který, jak se zdálo, až do této chvíle mlčel a právě teď začal svou smutnou píseň.

Renie znovu zavolala do tmy a !Xabbu se k ní přidal, ale ozval se jim jen Cullen, který sebou začal na břehu zmítat a cosi nesrozumitelného mumlat. Pomohli mu posadit se, ale Cullen na jejich otázky neodpovídal. Ve tmě se dalo těžko poznat, jestli je při vědomí nebo ne.

"Musíme mu opatřit nějakou pomoc," řekla. "Pokud je tohle jiná simulace, možná jsou tu věci jinak - možná bychom se přece jen mohli dostat offline." Ale už když ta slova vyslovila, sama jim nevěřila. Napadlo ji, proč to vlastně řekla. Společně s !Xabbuem postavili Cullena na nohy a odvedli ho na břeh. Tam objevili velké pole a k jejímu překvapení v dálce také oranžová světla.

"Město! Možná se tam vydali i Orlando a ostatní. Možná nevěděli, že jsme se skrz dostali i my." Vzala Cullena kolem ramen, a když zamířili ke světlům, !Xabbu se rozběhl napřed, aby vybíral cestu hustým porostem. Pak se najednou zastavil a začal si prohlížet místní vegetaci.

"Podívej se, je to kukuřice." Zamával jí s ní přímo před obličejem. "Ale všechna kukuřice je polehlá, jako kdyby tudy proběhlo stádo slonů nebo antilop."

"Možná to tak skutečně bylo," řekla a zoufale se snažila zabránit tomu, aby jí nezačaly hlasitě drkotat zuby. "A víš co? Pokud to nebyl nějaký obří brouk, tak je mi to srdečně jedno, kdo to tu zdupal." Rozhlédla se kolem sebe. Rozlehlá pole se táhla na všechny strany a mizela v temnotě. "Bylo by ale fajn vědět, kde to vlastně jsme."

!Xabbu byl nyní asi tucet stop před ní. Zastavil se. "To, co zdupalo to kukuričné pole, také porazilo plot," řekl.

"Podívej."

Renie došla k němu a posadila Cullena na zem, což entomolog přijal s tichým povděkem. Před nimi ležel na zemi silný plot z ostnatého drátu, který musel být nejméně tucet stop vysoký. Ležel na poválené kukuřici jako roztržená stužka.

"No, alespoň nemusíme ztrácet čas hledáním brány." Sehnula se, aby ze země zvedla kovovou obdélníkovou tabulku, která ještě stále držela jednou svorkou na plotě. Když ji konečně obrátila, nastavila ji nápisem k jasnému měsíčnímu světlu, aby si ji mohla přečíst.

"KDO TUDY PROJDE, BUDE POPRAVEN," stálo na tabulce velkými černými písmeny. Na spodní části pak bylo menšími písmeny dopsáno: "Z nařízení Jeho Přemoudrého Veličenstva, Jediného krále Kansasu."

* * *

"Teď je řada na tobě," řekl Dlouhý Joseph. Díval se Jeremiaho přes rameno a mhouřil oči. "Všechny údaje jsou v

pořádku, žádný problém."

Jeremiah Dako odložil knihu. "Údaje?"

"Jo, ty, jak tomu říkali, no... ty údaje, co načítají životní funkce. Jsou pořád stejné. Jen někdy se zrychlí srdeční rytmus, jindy je zase pomalejší, ale jinak je všechno stále stejné. Jestli to ale budu sledovat ještě chvíli, asi z toho zcvoknu." Přestože právě držel celých šest hodin hlídku, Dlouhý Joseph Sulaweyo následoval Jeremiaha zpátky do laboratoře. Zatímco se Jeremiah ujistíval, že všechny monitory - tělesná teplota, dýchání, filtry, hydratace a výživa - jsou, jak Dlouhý Joseph řekl, otec Renie přecházel sem a tam po laboratoři a prohlížel si tiché V-nádrže. Jeho kroky se hlasitě rozléhaly po velké místnosti.

Když se Dlouhý Joseph už asi podesáté zastavil před ním, Jeremiah si sundal sluchátka a hodil je na ovládací panel.

"Dobrý bože, chlape, nemohl byste jít dělat něco jiného? Už tak je hrozné, že vás musím poslouchat, jak přecházíte celou noc z místa na místo. Věřte mi, že si nikdo nepřeje víc než já, abyste tu měl něco k pití."

Dlouhý Joseph se obrátil, udělal to však o poznání pomaleji než obvykle. Jeho zamračený výraz byl jen vzdáleným odrazem jeho původního já. "A co děláš ty? Díváš se na mě, jak spím? Sleduješ mě celou noc? Jestli na mě budeš něco zkoušet, zmlátím tě. To je holá pravda."

Jeremiah se neubráníl úsměvu. "Čím to je, že si lidé jako vy myslí, že každý homosexuál, se kterým se setkáte, stojí jen o to, aby vás dostal do postele? Můžete mi věřit, staroušku, že ani trochu nejste můj typ."

Dlouhý Joseph zavrčel. "No, to máš tedy smůlu, protože já jsem jediný, kdo tady s tebou je, jak sis asi ráčil všimnout."

Jeremiah se zasmál. "Slibuju, že vám dám vědět, až mi budete připadat přitažlivý."

"Cože, je na mně snad něco špatného?" Zdálo se, že je upřímně uražený. "Tobě se asi líbí ti roztomilí hezounci, co?"

"Ach, Josephe..." Jeremiah potřásl hlavou. "Prostě si najděte nějakou zábavu. Přečtěte si knížku. Sice tu není nijak valný výběr, ale dá se tu najít sem tam i něco docela dobrého."

"Číst knížky? To je stejné jako jíst melie pap - začíná to blbě a nijak se to nezlepší ani časem." - Joseph se zhluboka nadechl a pomalu opět vydechl, jako by sbíral síly na myšlenku, že by měl číst nějakou náročnou literaturu. "Díkybohu, že existuje síť, to ti k tomu řeknu. Kdybychom neměli síť, už bych dávno spáchal sebevraždu."

"Neměl byste se na to tak často dívat. Nemáme používat víc elektrické energie, než je bezpodmínečně nutné - tak to alespoň Martina říkala. Nesmíme čerpat víc energie, kterou tajně krademe, jinak na sebe upoutáme pozornost."

"Co to meleš?" Dlouhý Joseph opět našel svou starou zuřivost. "Staráme se tady o ty... o ty nádrže," mávl rukou směrem k sarkofágům, ze kterých vyčnívaly spletené kabely, "a o všechny ty nesmysly tady kolem," jeho rozčilené gesto zahrnuje i počítače, světla a samotného Jeremiaha, "a ty mi tu budeš vyčítat, že si vezmu trochu šťávy na to, abych mohl sledovat síť?"

"Myslím, že máte pravdu." Jeremiah znovu uchopil sluchátka. "Tak tedy běžte a dívejte se a nechte mě dělat testy."

O minutu později se nad ním opět objevil Josephův stín. Jeremiah čekal, co má na srdci tentokrát. Když se však žádné poznámky nedočkal, opět si sundal sluchátka - tak jako tak Renie ani !Xabbu už mnoho dní nepromluvili - a obrátil se na Dlouhého Josepha: "Tak co? Přišel jste snad proto, abych vám poradil, co máte číst?"

Dlouhý Joseph se zamračil. "Ne." Nedíval se na svého společníka, jeho pohled mířil někam docela jinam, jako by sledoval něco, co umí létat a zároveň plavat jako zlatá rybka.

"No tak, co se děje?"

"Já nevím." Dlouhý Joseph se naklonil přes zábradlí a podíval se vzhůru do výšky čtyř pater nad hlavou. "Já jen... já nevím, chlape. Myslím, že se tady asi zblázním."

Jeremiah pomalu odložil sluchátka. "Co tím chcete říct?"

"Je to prostě... já nevím. Nemůžu přestat myslet na Renie a na mého malého chlapce Stephena. Nic tady nedělám. Jen nečinně čekám, až celé to šílenství skončí."

"To není šílenství. Vaše dcera se snaží pomoci svému bratrovi. Někdo kvůli tomu zabil doktorku van Bleeckovou. To není šílenství."

"Nerozčiluj se. To jsem nemyslel..." Dlouhý Joseph se obrátil a poprvé za celou dobu se na Jeremiaha zpřímá podíval. Oči měl celé zarudlé. "Ale já tady nedělám vůbec nic. Jen tu každý den sedím a čekám. Není tu slunce, není tu vzduch." Zvedl prst a dotkl se svého hrdla. "Špatně se mi tu dýchá. A co když mě Stephen potřebuje? Odsud mu asi těžko budu něco platný."

Jeremiah si povzdechl. Nebylo to poprvé, co Dlouhý Joseph takto spustil, i když tentokrát mu připadal mnohem neklidnější než obvykle. "Sám víte, že tohle je to nejlepší, co můžeme udělat pro Renie i pro Stephena. Myslíte si, že já si nedělám starosti? Moje matka vůbec neví, kde jsem, už dva týdny jsem se jí neozval. Jsem její jediný syn. Ale prostě nám teď nic jiného nezbývá, Josephe."

Dlouhý Joseph se opět obrátil. "Zdává se mi o něm, víš. Ale jsou to divné sny. Vidím ho ve vodě, jak se topí, a nemůžu se k němu dostat. Vidím, jak jede nahoru po eskalátoru, a přitom nevidím jeho tvář, všude kolem mě je plno lidí, a já se k němu zase nemůžu dostat." Rozhodil bezradně rukama a opět se chytil zábradlí. Klouby na rukách mu viditelně zbledly.

"Vždycky mi unikne. Já myslím, že umírá."

Jeremiah nevěděl, co na to říct.

Dlouhý Joseph popotáhl nosem a pak se narovnal. "Vždycky mě zajímal jen chlast, abych nemusel myslet, na ničem jiném mi nezáleželo. Nechtěl jsem myslet na Stephena, na jeho matku - byla celá popálená, plakala, ale ústa už ji neposlouchala, a tak jen vydávala takové tiché steny..." Zlostně si otřel oči. "Já už na to nechci myslet. Nikdy. Proto jsem tolik pil. Protože to bylo lepší, než abych se zabil."

Jeremiah upřeně zíral na displeje na řídicí desce, jako kdyby tím, že zvedne hlavu a podívá se na svého společníka, nějak nesmírně riskoval. Nakonec se Dlouhý Joseph otočil a odešel. Jeremiah poslouchal jeho kroky, vzdalující se chodbou. Pak utichly, a vzápětí se ozvalo syčení dveří od výtahu, když se za ním zavřely, aby ho odnesl do jiného

patra.

* * *

"Támhle jsou nějakí lidé, Renie." !Xabbu ji vzal za ruku. "Je jich víc než jen pár. Slyším hlasy. Jsou to ženské hlasy." Renie zadržela dech a napjatě poslouchala, neslyšela však nic než vítr, prohánějící se v polámané kukuřici. Cullen klopýtal vedle ní jako rozbitá elektronická hračka, zbavená svého kontrolního signálu.

"Nemáme vůbec tušení, kde to vlastně jsme," zašeptala. "Nebo co je to vůbec za místo. Víme jen to, že jsme v nějakých vymyšlených Spojených státech." Uvažovala, jestli se přece jen nevrátili do Ataskovy změněné Ameriky. Bylo by to dobré, nebo špatné? Už to tam trochu znali, což mohla bezpochyby být výhoda, ale Bratrstvo Grálu bude prohledávat každý virtuální uzel, aby našel lidi, co přehli z Temilínu.

Konečně zaslechla to, co už před celou minutou zachytil !Xabbu - blížící se hlasy a dupot mnoha párů nohou po zdevastovaném kukuřičném poli.

"K zemi," zašeptala a stáhla Cullena s sebou na kolena do bezpečí kukuřice. Potom ho s !Xabbuovou pomocí uložili na břicho. Doufala, že bude mít raněný entomolog dost rozumu a bude zticha.

Hlasy se ozývaly čím dál blíž. Byla to poměrně velká skupina, podle všeho měla namířeno ke zničenému plotu. Renie se snažila zaslechnout jejich rozhovor, ale zachytila jen nesrozumitelné útržky konverzace pějící chválu na puding se sirupem. Také několikrát zaslechla jméno Emily.

Vedle ní něco zašustilo, byl to téměř neslyšitelný zvuk mezi listím těsně vedle její hlavy. Obrátila se a viděla, že !Xabbu zmizel. Vyděšeně ležela a neodvážila se ani pohnout, protože skupinka lidí právě procházela jen několik metrů od ní. Ruce měla položené na Cullenových zádech a ani si neuvědomila, že mu na nich opisuje dlaněmi velké kruhy, jako to dělávala mnohokrát předtím, když chtěla uklidnit vystrašeného Stephena.

Hlasy se zastavily ani ne tucet kroků od ní, když se !Xabbu opět vrátil a usadil se vedle ní. Objevil se v kukuřici tak nečekaně, až Renie málem vykřikla úlekem.

"Je tam asi dvanáct žen a spravují plot," řekl tiše. "A ještě jedna divná věc: nějaký mechanický muž jim říká, co mají dělat. Myslím, že tam budou pracovat pěkně dlouho, protože ta část plotu, kterou musejí zvednout, je docela velká."

Renie se pokusila v tom najít nějaký smysl. "Mechanický muž? Chceš říct robot?"

!Xabbu pokrčil rameny. "Pokud jsou roboti takové věci, jaké jsem viděl v síti, nebo jako je třeba náš přítel T4b, pak to robot není. Těžko se to dá vysvětlit."

Renie to vzdala. "Myslím, že na tom nezáleží. Myslíš, že bychom měli..."

!Xabbu rychle zvedl ruku a přitiskl jí tenký prst na rty. Ve světle měsíce z něj Renie neviděla nic víc než pouhou temnou siluetu, ale podle toho, jak ztuhl, poznala, že se něco děje. O okamžik později to také zaslechla: něco se k nim blížilo zdupanou kukuřicí a podle všeho to nemělo nejmenší zájem se nějak skrývat.

Přestože neměli sebemenší důvod se domnívat, že obyvatelé tohoto světa jsou nepřátelští, Renie cítila, jak jí přestalo tlouct srdce. Na nevelké mýtině nedaleko nich se vynořila štíhlá postava a mezi ní a jimi byla už jenom jedna řada ohnutých kukuřičných klasů. Měsíční světlo odhalilo velmi mladou bělošku s velkýma temnýma očima a krátkými střapatými vlasy. Na sobě měla jednoduchou pracovní zástěru.

Renie a !Xabbu na ni napjatě hleděli. Dívka se kolem sebe rozhlédla, vyhrnula si sukni, přikrčila se na bobek a začala močit. Přitom si pro sebe tiše zpívala. Když se ujistila, že kaluž, kterou pod sebou vytvořila, teče směrem od ní a nikoliv pod její nohy, sáhla do náprsní kapsy zástěry, a stále si tiše pobrukuje, něco z ní vytáhla. Nebylo to větší než zrnko vína, nastavila to do světla měsíce a začala si to prohlížet jako někdo, kdo provádí už asi postě či potisící něco nesmírně důležitého.

Měkké světlo měsíce se na okamžik odrazilo od jemných broušených plošek a Renie překvapeně vydechla - byl to jenom tichý zvuk, ale stačilo to, aby to mladou ženu vyděsilo. Rychle strčila zlatý drahokam do kapsy a divoce se kolem sebe rozhlížela. "Kdo je tam?" Vstala, ale nerozběhla se hned zpět. "Kdo je tam? Emily?"

Renie zadržela dech a snažila se, aby to nedělala ještě horší, jenže mladá žena byla spíš zvědavá než vystrašená. Rozhlížela se kolem sebe po zdupané vegetaci, až něco upoutalo její pozornost. Opatrně se blížila k nim jako kočka, prozkoumávající své nové teritorium v domě. Pak najednou vyrazila nečekaně dopředu, bleskově rozhrnula kukuřici a ocitla se tváří v tvář Renie a dvěma jejím společníkům. Dívka překvapeně vykřikla a uskočila zpátky.

"Nekřič!" řekla rychle Renie. Zvedla se a ukázala dívce prázdné ruce. "Neubližuje ti. Jsme tady cizinci, ale nechceme nikomu ublížit."

Dívka zaváhala a opět se jí zmocnila nepřekonatelná zvědavost. "Proč... proč máte s sebou tohle?" řekla a bradou kývla směrem ke !Xabbuovi. "Je to z Lesa?"

Renie nevěděla, co by na to měla říct. "On... on se mnou cestuje. Je přátelský." Když zjistila, že dívka nemá v úmyslu jim škodit, rozhodla se to risknout. "Nevím, o jakém lese to mluvíš. Jsme tu úplní cizinci - my všichni." Ukázala na Cullena, který stále ještě ležel na zemi a nevnímal, co se kolem něj děje. "Náš přítel byl raněn. Mohla bys nám pomoci? Nechceme dělat žádné potíže."

Dívka pohlédla na Cullena a pak vrhla nejistý pohled znovu na !Xabbua, než se obrátila zpět k Renie. "Vy tady nežijete? A nejste ani z Lesa? Ani z Továrny nejste?" Nechápatě potřásla hlavou. "Další cizinci - to už je podruhé během Temnochladu!"

Renie rozhodla bezradně paže. "Já tomu vůbec nerozumím. Jsme úplně odněkud jinud, tím jsem si docela jistá. Můžeš nám tedy pomoci?"

Dívka se chystala něco říct, potom ale naklonila hlavu. Z dálky ji volaly nějaké hlasy. "Hledají mě." Zamyšlením pokrčila čelo. "Běžte se zase schovat. Nedovolte, aby vás viděl ještě někdo. Budete moje tajemství." Na tváři se jí objevil rozpačitý výraz a ona najednou vypadala spíš jako malé dítě než jako dospělá žena. "Počkejte, až se dostaneme na kraj kukuřičného pole. Já se pak pro vás vrátím a najdu vás." Udělala krok zpátky, pak se otočila a vesele se na ně

podívala. "Další cizinci! Vráťím se pro vás."

"Jak se jmenuješ?" zeptala se Renie.

"Přirozeně Emily." - Mladá dívka udělala nemotorné pukrle a zasmála se. Byl to podivný smích.

"Ale když jsi nás zaslechla, volala jsi také nějakou Emily - nějakou svou přítelkyni." Hlasy byly najednou o něco hlasitější. Renie ustoupila zpět do stínu a trochu zvýšila hlas, aby byla slyšet. "Tvoje přítelkyně se také jmenuje Emily?"

"Ovšem." Dívka zmateně přimhouřila oči a otočila se za těmi, co ji hledali. "Hloupá otázka. Všechny se přece jmenujeme Emily."

* * *

Nečekali na kraji kukuřičného pole moc dlouho. Renie měla sotva čas si prohlédnout obrovská síla a vysoké budovy, jaké znala z průmyslových oblastí Johannesburgu, a strachovat se o Cullenův zdravotní stav, když se Emily opět vrátila. Její štíhlá postava se z ničeho nic vynořila přímo před nimi.

!Xabbu k ní přispěchal jen několik okamžiků předtím, ale neměl čas jí říct, co viděl na své průzkumné expedici, protože k nim dívka mezitím dorazila a hned začala vzrušeně štěbetat.

"Já věděla, že dneska se něco důležitého stane. Věděla jsem to! Tak pojďte, následujte mě. Měli jsme puding se sirupem, víte, je to dva dny. A nebyl to Vánočnídrek, protože ten už jsme měli před pár dny - vždycky počítáme dny v Temnochladi do Vánočního dreku, jak jinak, ale já si nepamatuju, kolik dní od té doby už uplynulo." Dívka se nijak nesnažila ukrývat v hustém poli, vedla je přes velkou pláň plnou zaparkované podivné těžké techniky. "Ale pak to tady bylo, zase byl puding se sirupem! A veselá hudba nebyla jako falalala, takže jsem věděla, že to nemůže být zase Vánočnídrek, kromě toho by to bylo příliš brzy. A pak zase přišla ta bouřka - bylo to strašné, tentokrát opravdu jo - a mě napadlo, že to byla právě ta divná věc, co se má dneska stát, ale byli jste to vy! Jen si to představte!"

Renie z jejího štěbetání rozuměla jenom skutečně velmi málo, ale věděla, že to podle všeho budou později nesmírně cenné informace. "Odkud máš takovou tu malou věc? Ten... drahokam nebo klenot?"

Emily se otočila a pohlédla na ni, oči měla podezíravě přimhouřené. V dalším okamžiku se její tvář rozjasnila, jako by v duchu došla k závěru, že se cizincům dá věřit. "To je moje hezká věc. Dal mi to on. On byl moje další překvapení, on byl první. Vy jste druzí. A puding se sirupem dvakrát za jeden měsíc!"

"Kdo je... on?"

"Přece ten druhý cizinec, ty hloupá. Už jsem ti to říkala. Podivný Henry."

"Henry? Tak se jmenoval?"

Jejich průvodkyně si teatrálně povzdechla. "Všichni se přece jmenují Henry!"

Emily, jak se později ukázalo, byla ve skutečnosti Emily 22813. Všechny ženy, které tu žily a pracovaly, se jmenovaly Emily - nebo "emily", protože to byl i termín, jakým místní obyvatelé označovali ženy obecně. A všichni muži byli pro změnu henry. Emily 22813 a její společnice - Renie podle velikosti továrny usoudila, že jich tam muselo být několik stovek - trávily své dny pěstováním kukuřice, fazolí a brambor.

"Protože to je to, co po nás náš král chce," vysvětlila jí Emily, když se zeptala, proč všechny ženy pracují v podmínkách, připomínajících spíš otrokářské galeje.

Kromě toho Renie také zjistila, že se zdejší svět jmenuje nejspíš EmRell, což bylo podle všeho odvozené od slova, jakým tu označovali ženy. Nedokázala však odhalit žádnou další asociaci, která by toto místo dávala do souvislosti se Spojenými státy nebo dokonce s Kansasem - místem, o kterém věděla jen to, že se jedná o farmářskou oblast v Severní Americe.

EmRell - nebo jak se to tu vlastně jmenovalo - se zdál být podivně opuštěný. Neviděli tu nikde žádné z Emilinych společnic, mezi zaparkovanými traktory a kombajny nebyli žádní opraváři nebo údržbáři. A tak nikým nezpozorováni vešli Renie a její společnice do svitu oranžových světel, která zářila na každém sloupu a na každém drátu po celém velkém prostranství. Emily se nakonec zastavila před obrovskou stodolou, která svou velikostí několikanásobně předčila i poslední domov Renie v Durbanské provizorní noclehárně. Vypadalo to jako hangár, obklopený kupami šterku. "Tady máte místo, kde můžete spát." Emily ukázala na železné schodiště na vnější straně jedné zdi. "Tam nahore, na půdě. Nikdo tam nechodí."

!Xabbu rychle po schodech vyšplhal, vlezl dovnitř, vykoul ven malým oknem a pak zase rychle slezl dolů. "Je tam plno různých krámů," řekl. "Zdá se to být docela dobré místo k úkrytu."

S pomocí Emily vytáhli Cullena po schodech nahoru. Když ho protáhli poměrně širokým oknem, Emily řekla: "Už musím jít. Můžeme si zítra pospat o něco déle kvůli tomu rozbitému plotu. Když mi to vyjde, zajdu se za vámi zítra ráno zase podívat. Dobrou noc, cizinci!"

Renie sledovala, jak štíhlá dívka rychle slezla dolů a zmizela ve stínu vedle jednoho z dlouhých nízkých domů. Pak se otevřely postranní dveře a Emily do nich tiše vklouzla a stejně neslyšně za sebou zase zavřela. O několik okamžiků později se na konci stejných domů objevila podivná zavalitá postava. Renie se rychle ukryla za oknem, kam na ni nebylo vidět a kam nesvítíl ani měsíc, a dívala se, jak se postava blíží ke stodole. Vydávala tichý hučivý zvuk, ale jinak z podivné bytosti neviděla nic než zářivě planoucí oči. Postava zatočila za roh a vzápětí zmizela z dohledu.

Půda, přestože nezakrývala celou stodolu, ale jenom její přední část, byla i tak větší než celá ulice, ve které Renie v Pinetownu žila, a navíc tu byla celá řada vhodných míst ke spánku. Našli si útočiště blízko okna a železného schodiště.

!Xabbu objevil hromadu pytlů plných pracovních zástěr. Několik jich vzal a naskládal je na hromadu, čímž vytvořil jistou bariéru mezi jejich úkrytem a vstupním oknem. Pak vyskládal poměrně solidní lůžko pro Cullena. Když mladého vědce ukládal, měl už oči zavřené a vůbec se nehýbal. Přitáhl si několik dalších pytlů a vytvořili si lůžka i pro sebe, aby se cítili co nejpohodlněji. Renie měla strašnou chuť rozebrat s !Xabbuem události dnešního dne, ale spánek už na ni doléhal a ona mu nedokázala déle vzdorovat.

* * *

Jak Emily slíbila, přišla hned druhého dne ráno. Vlastně přišla o něco dříve, než by se Renie líbilo. Když poslouchala její veselé štěbetání, došla k závěru, že už ví, co lidé myslí tím, když říkají, že je někdo ochotný zaprodat svou duši. Ona sama by právě teď byla klidně ochotná tu svou vyměnit za šálek silné kávy a balíček cigaret. Měla jsem Jeremiaho říct, aby mi do roztoku s výživou dával v rozumných intervalech také trochu kofeinu, pomyslela si smutně. No, přišť...

Šálek tekutiny, který Emily nepozorovaně vynesla z kafeterie - říkala tomu "brekfusdrink", a nejspíš to bylo jedno slovo pro mnoho věcí - byl odporný a rozhodně tedy nechutnal jako káva. Tekutina měla podivně chemickou chuť jako neslazený sirup proti kašli a stačil jenom jeden jediný doušek, aby se Renie prudce rozbušilo srdce. Raději šálek rychle vrátila zpátky Emily. V duchu se přesvědčovala, že to dívka považovala za jistou známku zdvořilosti.

Potom, co Emily bez jediného nadechnutí vybreptala všechny události, které se přihodily od okamžiku, kdy je objevila, až dosud - jako kdyby u toho Renie ani !Xabbu vůbec nebyli - jim prozradila, že dnes bude moct odejít z práce o něco dříve, aby mohla zajít za "lékařským henrym" - podle jejího popisu se nejspíš jednalo o běžnou lékařskou prohlídku, která Renie připadala spíš jako veterinární kontrola než vyšetření, na jaké byla zvyklá - a že se tedy znovu pokusí za nimi zajít. Venku zatím začala hrát jakási stará poškrábaná deska, o níž se Emily zmiňovala jako o "hepymuzice".

Burácela ze všech tlampačů všude kolem. Renie už byla tak dost podrážděná při představě, že budou muset strávit celý den v úkrytu na půdě, a tak se alespoň pokusila od Emily vyzvědět něco víc o místě, kam je tentokrát řeka odnesla. Ale dívčin slovník byl poměrně omezený a pohled na svět kolem velmi limitovaný. Renie tak získala jen velmi málo nových informací.

"Nevíme ani, jestli se sem dostal také Orlando a ostatní," řekla rozčileně Renie, když mladá žena odešla. "Nevíme skoro nic. Jen tápeme." Její slova jí okamžitě připomněla Martinu, a pocítila tak překvapující a ostrý pocit lítosti nad tím, že ji ztratila - i když to byla Francouzka, kterou sotva znala - že přeslechla, co jí !Xabbu právě říkal.

"...podívat po tom Jonasovi. A musíme věřit, že nás Sellars zase najde. Bezpochyby je to neobyčejně chytrý člověk."

"Bezpochyby. Ale co má on za lubem? Zdá se mi, že na sebe přivolal příliš velké potíže jen proto, aby zachránil svět."

!Xabbu se na okamžik zamračene zamyslel, potom pochopil, že se Renie pokusila o vtip. Usmál se. "Tak takhle tedy uvažují lidé z města, Renie? Že by nikdo neudělal nic, pokud by z toho on či ona neměl nějaký osobní profit?"

"Ne, ovšemže ne. Ale celá tahle věc mi připadá hrozně komplikovaná. Já si prostě nemyslím, že bychom měli brát za bernou minci nějaké jiné motivy."

"Přesně tak. Možná má ten Sellars někoho velmi blízkého, komu Bratrstvo Grálu ublížilo. Nikdo z těch, kdo s námi cestoval, nám vlastně nevysvětlil svůj důvod, proč je tady."

"Kromě tebe a mne." Zhluboka se nadechla. "No, vlastně si nejsem až tak docela jistá tebou. Já jsem tady kvůli svému bratrovi. Ale ty ses s ním nikdy ve skutečnosti ani nesetkal." UVědomila si, že to zní, jako by pochybovala o jeho motivech. "Udělal jsi pro mě mnohem víc, než kolik by toho pro mě udělal i ten nejlepší přítel, !Xabbu. A já jsem ti za to vděčná. Omlouvám se, že mám dnes ráno tak špatnou náladu."

!Xabbu chápavě pokrčil rameny. "O našem přátelství nejsou žádné pochybnosti. Nemá hranice."

Nastalo dlouhé ticho, pak se !Xabbu obrátil ke Cullenovi, který dosud nejevil známky toho, že by se co nevidět probudil. Renie se přesunula k oknu, aby se v duchu potýkala se svými vlastními démony.

Když postavila kolem několika krabic, aby se mohla dívat ven a přitom aby ji nikdo neviděl, sedla si a opřela si bradu o dlaně. Pod ní začínal normální pracovní den. "Hepymuzika" vyhrávala a byla tak hlasitá, že Renie nemohla v klidu myslet. Napadlo ji, že to je také možná jeden z důvodů, proč ta hudba tak hlasitě hraje. Nikde nebyl vidět jediný muž, jen skupiny pomalu krácejících žen, všechny ve stejných pracovních úborech. V pravidelných intervalech přecházely po širokém nádvoří, každou skupinu pak vedl jeden podivný mechanický muž. !Xabbu měl pravdu - nepřipomínali ani vzdáleně roboty, jaké kdy viděla v síti, a ještě méně se podobali skutečným průmyslovým automatům nebo zářivým duplikátům lidských bytostí z vědecko-fantastických filmů. Tihle spíše vypadali jako něco, co vzniklo tak před dvěma staletími. Malí kovoví muži s natahovacím klíčkem v zádech a knírkem na věčně užaslé infantilní tváři.

Důležitost toho, co se dělo dole, zanedlouho pozbyla na významu, protože se na oblohu vyhouplo obrovské bílé slunce a na půdě začalo být nesnesitelné horko. Vzduch venku se začal horkem celý chvět jako voda a v dálce se rýsovalo město, jehož světla viděli předcházející noc. Detaily sice nebyly dost dobře vidět, ale celé město se zdálo být příliš nízké na metropoli takové velikosti. Renie to připadalo, jako kdyby nějaký zlomyslný obr městu urážel střechy, jako když malý chlapec useká hlavy pampeliškám. Ale i přesto to byla jediná věc, která dávala obzoru nějaký tvar. Snad až na velké trubky a roury na předměstí - nejspíš se jednalo o jakýsi plynovod - jinak se na všechny strany až donekonečna táhly jen rovné pláne. Vypadalo to jako prošívaná pokrývka ze žluté hlíny a zelených polí, chyběl tu vertikální rozměr. Celé to bylo stejně depresivní jako nuzácké čtvrti v Jižní Africe.

K čemu vůbec je všechna ta ohromující technologie, když pak člověk postaví něco takového? Zdálo se, že má od rána špatnou náladu, a ani pohled ven ji nijak nepovzbudil.

Renie uvažovala, jestli by se neměli vydat do města, i když vypadalo tak depresivně. Na této zeleninové plantáži se toho stejně už tak moc nového nedozvědí. Každopádně se zdálo, že Emily už není schopná jim toho víc povědět - bezpochyby si tedy opatří lepší informace ve vzdálené metropoli. Měli za cíl jen jediné: najít své přátele a podívat se po Sellarově uprchlém vězni. V této chvíli však nedělali ani jedno z toho, jen leželi na půdě a pekli se tu jako v troubě. Zamračila se. Byla nešťastná a ukrutně se nudila. Už ani tak netoužila po kávě. Dala by si dobré chlazené pivo. A pro cigaretu by vraždila...

* * *

Přestože den začal nudně a velmi monotónně, během odpoledne se přihodily dvě věci, které rozhodně nečekali. Nedlouho po poledni, když už byl vzduch tak horký a hustý, že jim to připadalo, jako by vdechovali právě uvařenou

polévku, Cullen zemřel.

Tedy alespoň to tak vypadalo. !Xabbu ji zavolal z jejího místa u okna a jeho hlas byl spíš zmatený než vylekaný. Entomolog už od rána reagoval jen velmi málo, neustále upadal do hlubokého spánku, ale teď byl jeho sim už docela nehybný, stočený do stejné pozice, v jaké naposledy usnul. Jen byl neobyčejně ztuhlý jako nějaký mrtvý pavouk. "Tak se konečně dostal offline," řekla suše Renie. Sama si však nebyla jistá, jestli tomu má věřit. Ztuhlost simu byla velmi zarážející: ležel na zádech nepřírozně pokrčený a vypadal jako ostatky nějakého tvora, který zůstal přejety na silnici, až ho tam slunce úplně vysušilo. Po celkem zbytečném ohledání přesunula Renie sim zpátky do pozice, ve které on a skutečný Cullen konečně přestali pracovat v tandemu.

!Xabbu potřásl hlavou, ale neřekl nic. Zdálo se, že ho ztráta Cullena zasáhla víc než ji. Dlouho pak seděl, jednu paviání ruku měl položenou na Cullenových nehybných prsou a tiše zpíval.

No, nevíme, říkala si v duchu. Nevíme to jistě. Klidně by teď mohl být offline, dávat si studený drink a přemýšlet o své podivné zkušenosti. Svým způsobem to nebylo až tak vzdálené od RL. Když člověk odejde, ti, kteří po něm zůstanou, si nikdy nemohou být jisti, co se s ním opravdu stalo. Je to jen neuspokojivá volba mezi slepou vírou a konečností.

Nebo tady klidně mohl ležet vedle nás, zatímco skutečné jeho tělo se zmítalo šokem a žízni - dokud ho to nezabilo. Říkal přece, že bude muset zůstat ve své laboratoři, dokud ho tam někdo nenajde, nebo to snad neřikal?

Bylo toho na ni příliš - vlastně se jí přemýšlelo s každým dalším okamžikem čím dál hůř. Nesnesitelné horko bylo stále urputnější, ale ve vzduchu přibýlo ještě něco. Zdálo se, jako by vzduch nějak podivně ztěžkl a jako by v něm začalo jiskřit elektrické napětí - vlastně ji to připadalo jako těžká vůně moře, jen s tím rozdílem, že to moře začínalo vřít.

Renie nechala !Xabbua sedět vedle Cullena simu. Když došla k oknu, dopadl na ni stín, jako kdyby někdo oběma rukou zakryl slunce. Obloha, která byla ještě před malou chvilkou blankytně modrá, byla najednou o několik odstínů temnější. Začal se zvedat vítr a vytvářel z prachu na zemi divoké víry.

Čtyři nebo pět konvojů různých emily najednou zastavilo a ženy s otevřenými ústy zíraly na oblohu, zatímco je mechanici otrokáři křikem pobízeli, aby pokračovaly v práci. Renie na okamžik rozčílilo, jak jsou ty ženy pasivní, pak si ale uvědomila, že jsou to jenom otrokyně a že se nejspíš chovají docela stejně, jako kdysi její vlastní lidé. Nemohla je vinit z toho, co z nich jiní udělali.

Pak jedna emily najednou vykřikla: "Bouřka!" a odpoutala se od ostatních, aby se rozběhla do bezpečí nízkých domků. Také asi polovina ostatních žen se dala na útěk. Běžely na všechny strany, křičely a vzájemně do sebe narážely v zoufalém úprku. Renie nechápavě zvedla hlavu k obloze.

Obloha byla najednou ještě temnější a hrozivě živá.

Uprostřed masy mračen, které jako by se z ničeho nic objevily, jako by se najednou vytvořily přímo nad pozemkem, se začal tvořit obrovský černý had, který se najednou začal kroutit. Než stačila Renie překvapením vydechnout, had se narovnal jako natažený provázek a pak se pomalu ohnul, až se jedním koncem téměř dotýkal špičky jednoho sila.

Rychle se zvedal vítr. Zástěry, které až dosud klidně visely na šňůře, se začaly divoce zmítat a vydávaly při tom zvuky podobné výstřelům z pušek. Několik kusů prádla se utrhlo a vzneslo se do vzduchu, jako by s nimi mávaly neviditelné ruce. Také vzduch se pohnul, a to vše se odehrálo během několika málo sekund. Nejprve to byl hlasitý sykot, pak to ale přešlo v ohlušující řev. Renie bolelo v uších a pak v nich zapraskalo, když se náhle změnil tlak. Světlo kolem ní mělo najednou podivnou barvu zelené hniloby. Vítr stále sílil a přinášel s sebou hromady zvířeného prachu.

"Renie!" ozval se za jejími zády !Xabbu a jeho překvapený a vystrašený hlas byl v děsivém rámusu sotva slyšet. "Co se děje...?"

Černé mraky najednou rozfízl jasně zářivý blesk a jako had opět zmizel. Začal děsivý tanec mezi zemí a mraky, který připomínal spíš extázi bolesti. To slovo měla Renie v hlavě asi půl minuty předtím, než se jí vynořilo přímo před očima. Tornádo.

Vzdušný trychtýř se roztočil, pak klesl dolů a začal se zavrtávat do země jako temné boží prsty. Jedno silo explodovalo. Renie se vrhla rychle od okna, když na stranu stodoly narazily úlomky a zbytky sila. Těsně kolem její hlavy prosvístěl kus odlomené střešní břídlíce a rozbil se o stěnu. Řádění větru bylo ohlušující. Renie se plazila dál do bezpečí půdy, až konečně narazila na !Xabbuovu ruku. Něco na ni křičel, ale ona mu vůbec nerozuměla. Společně pokračovali dál až do samé zadní části stodoly, aby si tam našli bezpečné útočiště, ale nějaká mocná síla je stále táhla zpátky k oknu. Pytle a bedny se divoce trásly a pomalu se sunuly směrem k otevřenému oknu, jako by dělaly drobné krůčky. Venku se zatím rozhostila naprostá tma. Jedna z hromad harampádí doskákala až k okraji půdy a vypadla ven. Také krabice ještě několikrát poskočily, potom se pro ně natáhla neviditelná ruka a také je vyhodila ven.

"Dolů!" vykřikla Renie !Xabbuovi do ucha.

Nedokázala posoudit, jestli ji slyšel přes to strašlivé kvílení tornáda, ale jisté bylo, že ji táhl za sebou směrem ke schodišti, vedoucímu dolů do spodního patra stodoly. Také bedny už byly těsně u okna, zatímco uvízly v otvoru, ale vítr je postupně vytáhnul ven. Zatím se však díky tomu vítr na půdě na okamžik zmínil, bedny se ale brzy uvolní a vzápětí zmizí v běsnící temnotě a vítr už se zase bude snažit zevnitř vytáhnout i Renie a !Xabbua.

Pytle se zrním a dehtované plátno proletěly kolem jako rozhněvaní duchové, zatímco se Renie s !Xabbuem snažila nějak dostat ze schodů dolů. Na podlaze již tolik nefoukalo, ale statická elektřina jiskřila kolem traktorů a dalších zařízení a velká vrata se pohybovala sem a tam jako obrovské dýchající plíce. Budova se otřásala v základech.

Renie si později nepamatovala, jak se jim podařilo dostat na druhou stranu podlahy přes všechny ty kusy harampádí, které tu poskakovaly jako na rozpálené plotně, jak se dostali přes hromady papírů a jak mohli snést ten strašlivý prach všude kolem. Našli v podlaze otevřené místo, bylo to místo, kde se opravovaly traktory. Neváhali a rychle vklouzli dovnitř na olejem zašpiněný beton. Přitiskli se k vnitřní stěně a poslouchali, jak se něco monstrózně mocného - temného a zuřivého snažilo vytrhnout celou stodolu z jejích základů a rozsápat ji na kusy.

* * *

Mohlo to trvat hodinu stejně tak dobře jako deset minut.

"Začíná se to uklidňovat," vykřikla Renie a uvědomila si, že zase slyší svůj hlas. "Myslím, že už to přešlo."

!Xabbu zaklonil hlavu. "Příště už tu vůni poznám, budeme to vědět a rychle si najdeme nějaký bezpečný úkryt. Nikdy jsem něco takového neviděl." Vůtr se ještě o něco uklidnil. "Ale stalo se to tak rychle. Pomyslel jsem si: Blíží se bouřka! A už to tu bylo. Ještě nikdy jsem neviděl, že by se počasí dokázalo tak rychle změnit."

"Opravdu se to stalo strašně rychle." Renie se posadila a trochu se protáhla, aby si narovнала záda. Najednou si uvědomila, že má tělo samou modřinu a podlitinu. "Nebylo to normální. Jeden moment čistá obloha a hned vzápětí - uragán!"

Čekali, až se vůtr uklidní docela, a potom vylezli ven. I když byla podlaha ve stodole poměrně dobře chráněná, škodám neunikla: velká vrata byla vyvrácená a širokým otvorem bylo opět vidět jasně modré nebe. Jedno velké rádllo v prostoru nejbližší půdě se převrátilo na bok jako obří hračka, jiné zemědělské nástroje byly rozházené v několika yardech směrem k hornímu oknu a lehčí trosky se povalovaly téměř všude.

Renie se udiveně rozhlížela po té spoušti, když vtom se u vchodu objevila štíhlá postava.

"Vy jste tady!" zvolala Emily. Rozběhla se k Renie a začala ji plácet po ramenech. "Tolik jsem se bála!"

"To je v pořádku..." bylo jediné, co se Renie zmohla říct, než ji Emily opět přerušila.

"Musíme utéct! Uteč pryč! Mozkozločin! Tělozločin!" Popadla Renie za zápěstí a táhla ji k východu.

"O čem to mluvíš? !Xabbu?"

!Xabbu vyskočil a chvíli se s Emily o Renie přetahovali. Emily ji pustila a začala ji znovu plácet po ramenou a rozrušeně poskakovat. "Ale my musíme utéct!"

"Děláš si snad legraci? Venku musí být strašný chaos. S námi jsi v bezpečí..."

"Ne, jdou po mně!"

"Kdo?"

Místo odpovědi se mezi vraty do stodoly objevila řada temných postav. Jeden mechanický muž za druhým vjížděli dovnitř. Všichni byli neobyčejně rychlí, všichni hučeli jako lesní úl, plný divokých včel. Najednou jich tu byl asi tucet. Vytvořili kolem nich široký kruh.

"Oni," řekla Emily. "Tiktakové!"

Renie a !Xabbu oba najednou pomysleli na schody k půdnímu oknu, ale když se otočili, zjistili, že jedna z mechanických bytostí se mezitím postavila za ně a odřízla jim únikovou cestu.

Renie se snažila potlačit vzrůstající zlost. Ta přihlouplá holka dovedla své pronásledovatele až k nim a teď byli všichni v pasti. Každý z mechanických strážců vážil nejméně třikrát tolik, co ona, a kromě toho měli ještě tu výhodu, že byli v přesile. Nedalo se dělat vůbec nic, a tak nezbyvalo než doufat, že ať už bude následovat cokoli, nebude to tak hrozné. Stála a čekala, zatímco se bzučící muži přibližovali. S překvapivou jemností je spoutali pěnovými pouty.

"Tělozločin," pravil jeden z nich skřípavým hlasem, připomínajícím starou poškrábanou nahrávku. Jejich černé oči byly ještě prázdnější než oči kudlanky nábožné. "Prosím, půjdete s námi."

Tiktakové je vyvedli ze stodoly a před nimi se objevila scenerie jako z pekla. Obloha se vyjasnila a slunce opět začalo spalovat vyschlou zemi. Všude kolem ležela těla mrtvých a raněných žen. Některé zdi se zbořily a pohřbily ve svých sutinách ty, které se ukrývaly v relativním bezpečí budov. Střechy z domů odnesl vůtr, a než se o míli dál rozbily na kusy, proměnily všechno, co jim stálo v cestě, na ubohé trosky.

Také několik tiktaků podlehllo běsnění hurikánu. Jeden vypadal, jako by spadl z velké výšky. Jeho ostatky ležely těsně před stodolou. Drobné kovové úlomky a hodinková pérka se povalovaly v okruhu asi třiceti stop. Jen jeho torzo stále ještě drželo pohromadě, včetně jedné paže, jejíž ruka se freneticky otvírala a zavírala jako klepeto umírajícího raka.

Nezáleželo příliš na tom, jestli byla Renie přesvědčená, že většina těchto lidských obětí jsou ve skutečnosti jen oživlé Loutky. Míra destrukce byla strašlivá. Sklopila hlavu a sledovala své vlastní nohy, brodící se silnou vrstvou prachu.

Tornádo sice vynechalo železniční trať ve farmářském táboře, ale Renie si všimla destrukce, ke které došlo o několik stovek yardů dál. Naložili ji, !Xabbu a Emily 22813 do vozu a jejich věznitelé zůstali s nimi, což Renie poněkud zarazilo. Bylo víc než zřejmé, že je tu o poznání méně tiktaků, nebo jak jim to vlastně říkali, než jich tu bylo před hodinou: z toho celých šest se mlčky ujalo jejich strážce. Přestože hlídali i Emily, Renie pochybovala, že by dívka do celého schématu příliš zapadala, pokud ovšem nešlo o nějaký skutečně velmi závažný zločin.

Nebo je možná zajali jen proto, že jsou pro místní obyvatele cizinci, doufala v duchu. Mechaničtí muži evidentně nebyli příliš osvěceni myslitelé. Snad pro ně byla přítomnost cizinců v jejich simulaci něčím tak neobvyklým, že to vyvolalo organizační paniku.

Vlak se vydal na cestu. Hlasitě vzrál a chrastil. Renie a !Xabbu se posadili na dřevěnou podlahu uvnitř vozu a čekali, co bude následovat. Emily zpočátku přecházela sem a tam, zatímco ji černé oči jejich strážců bedlivě pozorovaly, třela si zápěstí a naříkala, ale Renie ji nakonec přemluvila, aby se posadila vedle nich. Dívka byla velmi vystrašená a její mumlání nedávalo téměř žádný smysl. Neustále blábolila něco o tornádu a do toho pletla své lékařské vyšetření, což podle všeho byla příčina jejich potíží.

Pravděpodobně řekla něco o nás, když ji prohlíželi, usoudila Renie. Říkala, že doktoři jsou "henry" - tedy lidští muži. Pravděpodobně mají bystřejšího ducha než jejich mechanické napodobeniny.

Vlak drkotal dál. Světla na vnitřní stěně vozu začala blikat. Renie ze všech sil přemýšlela a přistihla se, že při tom pokyvuje hlavou. !Xabbu seděl vedle ní a dělal něco podivného se svými prsty, což ji zpočátku úplně vyvedlo z míry. Až když se probrala z lehkého spánku a na okamžik nemohla zaostřit zrak, pochopila, že dělá obrázce z provázku bez toho, aby nějaký provázek měl.

* * *

Cesta trvala jen o něco málo déle než hodinu, pak je jejich věznitelé vyhnali z vozu a oni museli nasednout do dalšího.

Ten byl o poznání větší. Velké městské budovy, které Renie předtím viděla z okna půdy, byly nyní mnohem blíže a ona konečně pochopila, proč jí připadaly tak divné. Mnoho domů se podobalo jen ubohým ohořelým troskám, jako by městem proletělo něco mnohem silnějšího než tornádo, které ona a !Xabbu právě zažili.

Tiktakové je odvedli k vozu kolem postávajících lidských dělníků v montérkách. Naložili Renie a její dva společníky na korbu nákladního auta a zamířili směrem k ohořelému městu. Nejeli však do jeho srdce, jak se dalo předpokládat, ale blížili se do předměstí k jedné dvoupatrové betonové budově. Opět je vyvedli z vozu a postrčili je k průmyslovému výtahu. Když byli všichni nacpaní uvnitř, výtah zamířil dolů bez toho, aby někdo stiskl nějaké tlačítko.

Zdálo se, že klesají několik dlouhých minut. Tiché bzučení tiktaků v Renie začalo vzbuzovat klaustrofobii. Emily už zase tiše naříkala. Začala v okamžiku, kdy nastoupili do výtahu, a Renie měla obavy, že jestli to bude pokračovat ještě chvíli, začne na dívku hystericky křičet a nebude schopná přestat. !Xabbu, jako by vycítil její neklid, ji vzal jemně za ruku a pevně stiskl její dlaň.

Potom se dveře otevřely do temnoty, jenom v kabině výtahu slabě blikalo jediné světlo. Renie naskočila na zádech husí kůže. Když se ona ani ostatní nepohnuli, tiktakové je postrčili dopředu. Renie pomalu vykročila a chodidlem opatrně testovala zem, jako kdyby čekala, že se každým okamžikem ocitne na kraji hluboké propasti. Když ušli asi deset kroků, zvuk tiktaků se najednou nečekaně změnil. Renie se vyděšeně otočila. Mechaničtí muži, podobající se kulatým stínům se zářivými očima, začali jako jeden muž couvat zpět k výtahu. Když nastoupili do kabiny a dveře se za nimi zavřely, výtah se rozjel a světlo odjelo s ním.

Emily začala naříkat hlasitěji. Stála nyní těsně vedle Renie.

"Ach, buď už zticha!" obořila se na ni. "!Xabbu, kde jsi?"

Když ucítila opět jeho teplou dlaň, trochu se uklidnila a poprvé začala vnímat i zvuky kolem. Znělo to jako rytmické kapání vody. Než se stačila rozmyslet, co by to tak mohlo být, rozsvítilo se před nimi světlo. Chystala se právě něco říct, ale hned se ohromeně zarazila.

Před nimi seděla v obrovském křesle jakási postava. Renie si nejprve myslela, že sedí na nějakém zdobeném trůnu, ale když zelené světlo ještě zesílilo a posvítilo na sedící bytost, všimla si, že ke křeslu jsou připevněné nejrůznější trubičky, hadičky a zkušavky, ve kterých bublaly jakési podivné roztoky.

Většina zkušavek a hadiček se zdála být napojena na postavu v křesle, ale pokud jejich účelem bylo dodat té bytosti sílu, nezdály se být příliš efektivní: bytost s podivně tvarovanou hlavou se sotva hýbala. Pomalu k nim obrátila hlavu. Jedno oko v její tváři, podobající se spíš strnulé masce, bylo vytřeštěné, jako kdyby se něčemu podívovalo. Druhé si je však měřilo s cynickým zájmem. Z hlavy té bytosti trčelo něco, co připomínalo věchet slámy, a bezvládně to viselo do těstovité tváře.

"Tak to jste vy, ti cizinci," ozval se hlas, připomínající čvachtání holínek v bahně. Bytost se zhluboka nadechla. "Je to hrozná škoda, že jste se do toho tak zapletli."

"Kdo jsi?" zeptala se Renie. "Proč jsi nás unesl? My jen..."

"Obávám se, že prostě stojíte v cestě," řekla ta věc. "Ale mám dojem, že jsem velmi nezdvořilý. Vítejte v Novém Smaragdovém městě. Já jsem král Strašák - jsem tady vládcem za své hříchy." Znechuceně zachrčel. Ve stínu u jeho nohou se objevila další temná postava a začala pobíhat sem a tam a vyměňovat zkušavky. Renie měla na okamžik pocit, že to je !Xabbu, hrozně ji to vylekalo, ale potom si uvědomila, že tato opice má malíčká křídla. "A teď se musím vypořádat tady s tou malou nezbednicí," prohlásila ta bytost v křesle a namířila dlouhý prst na Emily. "Dopustila se toho nejhoršího ze všech Tělozločinů - a kromě toho také ve velmi nevhodnou dobu. Velmi jsi mě zklamala, dítě."

Emily začala opět naříkat.

"Tak to byla ona, koho jste hledali?" Renie se snažila to pochopit. Smaragdové město - Strašák - země Oz! To je starý film! "Co s námi teď budeš dělat?"

"No, obávám se, že vás budu muset nechat popravit." Strašák zkroutil tvář, jako by se ho zmocnil zármutek. "Je to sice strašné, ale nemohu vás nechat tady pobíhat a dělat další zmatky. Víte, objevili jste se právě uprostřed války." Sklonil hlavu a prstem strčil do okřídlené opice. "Buď tak hodný, chlapče, a vyměň mi ještě filtry, ano?"

Kapitola 10

Malí duchové

INTERNET/SPORT: Tygr na vodítku

(vizuál: Castro hraje s ostatními hráči Tygrů)

HLAS: Elbatross Castro je sice poslední hráč s komplikovanou soudní historií, který souhlasil s tím, aby součástí jeho smlouvy byl také sledovací implantát - jedná se o zařízení, které jeho týmu ukazuje, kde se Castro zdržuje a dokonce i co jí, pije, kouří a dýchá - ale možná taky bude první, kdo použije blokovací zařízení na implantát, a tím způsobí komplikovaný soudní spor IBA a jeho týmu Baton Rouge GenFoods Bayou Tigers, loňských vítězů Severoamerické ligy...

ZATÍMCO SE JEJÍ MATKA DÍVALA NA JAKOUSI UMĚLOU osobu, Christabel se obrátila a začala si sama sebe prohlížet v zrcadle. Pomyslela si, že s černými brýlemi vypadá trochu jako Hannah Zabiják z Inner Spies. "Rampelník," promluvila tak hlasitě, jak jen se odvážila. "Rampelník!"

"Christabel, co to děláš, mluvíš snad se zrcadlem? Nerozumím ti ani slovo." Její matka se k ní obrátila, zatímco ta umělá osoba dál hovořila. Další osoba prošla přímo tou umělou ženou a zamířila do haly, zatímco se obraz té umělé ženy na okamžik rozpil, jako když vstoupíte do kaluže, ale mluvit ani na okamžik nepřestala.

"Nic," řekla rychle Christabel a našpulila rty. Její matka se zatvářila znechuceně a obrátila se zpátky k hologramu, který

na ni stále mluvil.

"Nelíbí se mi, když ty brýle nosíš i uvnitř," řekla maminka přes rameno. "Jsou moc černé. Ještě do něčeho narazíš."

"Ne, nenarazím."

"Dobrá, dobrá." Matka ji vzala za ruku a vedla ji dál do obchodního domu. "Nejspíš teď zrovna prožíváš obtížné období."

Christabel usoudila, že obtížné období bude nejspíš to, když špulí rty, ale možná to mohlo také znamenat, že už nemluví se svými kouzelnými pohádkovými brýlemi. Pan Sellars říkal, že její rodiče nesmějí její nové sluneční brýle odhalit.

"Jenom poslouchám Žabího prince."

Maminka se zasmála. "Tak dobrá. Vyhrála jsi."

* * *

Obvykle Christabel mívala radost, když mohla jít do Seawall Centra. Vždy to byla zábava nasednout do auta a vyjet si ze základny, a Seawall Centrum bylo jedno z jejích nejoblíbenějších míst na světě. Jen poprvé, když ještě byla opravdu malá, se jí tam příliš nelíbilo. Tenkrát si totiž myslela, že jedou do See Wol Centra. "Wol" bylo jméno jedné sovy z Medvídků Pú, což byl Christabelin nejoblíbenější příběh, a ona tehdy čekala celý den, až konečně tu sovu uvidí. Když už se vraceli zpátky a ona sovu neviděla, začala v autě plakat. Maminka a tatínek jí museli vysvětlit, jak se to místo skutečně jmenuje.

Příště už to tedy bylo mnohem lepší, a tak to zůstalo až dosud. Tatínek byl ale vždycky trochu nazlobený, protože cesta tam trvala skoro celou třičtvrtěhodinu - a také to vždycky říkal: "Trvá to tam celou třičtvrtěhodinu!" - zvláště když si člověk mohl koupit, co chtěl, v PX nebo to prostě a jednoduše objednat ze sítě, ale maminka říkala, že nemá pravdu.

"Jedině muž dokáže žít bez toho, aby měl někdy chuť si přímo sáhnout na látku nebo si pečlivě prohlédnout stehy, než se rozhodne něco koupit," říkala mu. A pokaždé, když mu právě toto řekla, tatínek měl tím pádem také "obtížné období".

Christabel svého tatínka milovala, ale věděla, že maminka má pravdu. Ale bylo to lepší než v PX nebo nakupovat v síti. Seawall Centrum bylo jako zábavní park - vlastně uvnitř obchodního domu dokonce jeden zábavní park byl. A bylo tu také kulaté divadlo, kde promítali show ze sítě na obrazovkách větších, než byl jejich dům. A také tu kolem vás poletovaly postavičky z kreslených filmů, vyprávěly vtipy a zpívaly veselé písničky. A umělí lidé se tu objevovali a zase mizeli a v každém patře se děly různé vzrušující věci a byly tu ještě další ohromné věci. V Seawall Centru bylo tolik pater, že jich snad ani na celém světě víc být nemohlo. Byly tu obchody, kde se prodávaly jen rtěnky, a potom tu byly obchody, kde se daly koupit nano-šaty, jaké měla Ophelia Weinerová, a dokonce tu byly i obchody, kde se neprodávalo vůbec nic, jen starodávné panenky. Ty panenky ale ani nemluvily, ani se nehýbaly, prostě nedělaly vůbec nic, jen byly krásné. Vlastně to byl Christabelin nejoblíbenější obchod, i když jí trochu naháněl strach - všechny ty oči, co vás sledovaly od okamžiku, kdy jste vstoupili dovnitř, všechny ty tiché tváře. Maminka jí slíbila, že si k příštím narozeninám dokonce bude moct jednu z těch panenek vybrat, a přestože do narozenin byla ještě dlouhá doba, jen představa, že bude moct zajít do toho obchodu a podívat se, kterou z těch panenek by chtěla, způsobila, že to byla nejlepší část tohoto týdne. Tolik se těšila, že včerejší noc málem nezamhouřila oko. Ale dneska byla nešťastná a pan Sellars jí neodpovídal, navíc se hrozně bála toho divného chlapce, kterého viděla noc předtím před svým oknem.

* * *

Christabel a její matka byly v obchodě, kde se neprodávalo nic jiného než věci na barbecue, když najednou Žabí princ přestal mluvit a místo něj se ozval hlas pana Sellarse. Maminka se právě dívala na něco pro tatínka. Christabel poodstoupila kousek stranou, kde ji maminka ještě stále mohla vidět, a předstírala, že si prohlíží malou kovovou věc, co vypadala spíš jako raketa z nějaké pohádky než věc na barbecue.

"Christabel? Slyšíš mě?"

"Hmmm. Jsme v obchodě."

"Můžeš se mnou mluvit?"

"Hmmm. Trochu."

"Dobře, viděl jsem, že ses se mnou pokusila už párkrát spojit. Je to důležité?"

"Ano." Chtěla mu honem všechno říct. Slova se jí hrnula do pusy jako mravenci a ona je rychle chtěla vyplivnout.

Chtěla mu říct, jak ji ten chlapec sledoval, a také o tom, jak panu Sellarsovi neřekla, že ten plot nedokázala přestřihnout sama. Chtěla mu říct úplně všechno, ale vtom k ní zamířil prodáváč z obchodu. "Ano, velmi důležité."

"Dobře. Může to počkat do zítřka? Teď zrovna mám moc práce, malá Christabelko."

"Oukej."

"Co třeba ve tři hodiny? Až půjdeš ze školy. Je to dobrý čas?"

"Jo. Musím jít." Sundala si kouzelné brýle právě v okamžiku, kdy Žabí princ začal opět mluvit.

Muž z obchodu, co byl hodně tlustý a měl knír a podobal se tatínkovu příteli kapitánu Perkinsovi, jenom s tím rozdílem, že nebyl tak starý, se na ni usmál. "Ahoj, maličká. To je moc hezká mašinka, že ano. Magna-Jet Admiral, je to skoro umění. Jídlo se barbecue ani nedotkne. Koupíš to pro svého tatínka?"

"Musím jít," řekla a rozběhla se k matce.

"Přeju ti hezký den," volal za ní muž.

* * *

Christabel šlapala na kole tak rychle, jak jen to šlo. Věděla, že nemá moc času. Řekla mamince, že musí po škole zalít svůj strom, a maminka jí to dovolila, ale řekla jí, že musí být zpátky doma ve tři třicet.

Každé dítě ze třídy slečny Karmanové mělo v čínské Zahradě přátelství svůj strom. Vlastně to ani stromy nebyly, spíš jenom takové malé zelené rostlinky, ale slečna Karmanová říkala, že když je budou pilně zalévat, jednoho dne z nich vyrostou velké stromy. Christabel svou rostlinku zalila už cestou do školy, aby mohla později zajít za panem Sellarsem.

Šlapala, co jí síly stačily, až galusky hlasitě hučely. Podívala se na obě strany silnice, ne však proto, aby se přesvědčila, jestli nejede nějaké auto, jak jí to rodiče učili (i když si na auta také dávala pozor), ale hlavně proto, aby se ujistila, že tu nikde není ten hrozný kluk. Řekl jí, aby mu přinesla něco k jídlu, a ona mu skutečně párkrát přinesla trochu ovoce a nějaké oplatky a dvakrát mu i schovala svůj oběd ze školy, ale nemohla do toho malého betonového domku chodit každý den, protože by jí maminka začala časem klást všetečné otázky. Proto si byla jistá, že ten chlapec jednou v noci přijde k jejímu oknu, aby jí ublížil. Často se jí zdávaly noční můry, že ji ten kluk celou zamazal blátem a maminka s tatínkem ji nepoznali, a když chtěla jít domů, nepustili ji tam a ona musela zůstat venku ve tmě a v zimě.

Když dorazila na místo, kde stály malé betonové domky, ukazovaly její Vydří hodinky už tři minuty po třetí.

Zaparkovala kolo tentokrát na jiném místě - u zdi co nejdál od domků - aby mohla přijít na místo z druhé strany. Když se znovu podívala na hodinky, princ Pikapik ukazoval rukama už 15.09. Na chvíli se zastavila a napjatě poslouchala.

Doufala, že když už tomu Cho-Cho klukovi tři dny nepřinesla nic k jídlu, že třeba odešel někam jinam, kde se pokusil najít něco k jídlu, ale pro všechny případy se pozorně rozhlédla, jestli se neskrývá někde mezi stromy.

Když ho nikde neviděla a neslyšela nic než zpěv ptáků, zamířila ke dveřím do osmého betonového domku. Pečlivě přitom domky odpočítávala. Odemkla dveře a pak je za sebou pečlivě zavřela. Protože tu byla hrozná tma, a ta ji děsila téměř stejně jako sny, které se jí zdály o tom špinavém klukovi, trvalo jí hrozně dlouho, než našla druhé dveře, a Christabel se už málem strachy rozplakala, pak se jí konečně dveře podařilo otevřít a kolem se rozzářilo červené světlo.

"Christabel? Tady jsi, moje drahá. Jdeš pozdě - už jsem si o tebe začínal dělat starosti."

Pan Sellars seděl ve svém křesle u spodní části železného žebříku a v ruce držel malou červenou baterku. Vypadal stejně jako obvykle, dlouhý tenký krk, spálená kůže, velké milé oči. Rozplakala se.

"Malá Christabelko? Co se stalo? Proč pláčeš, moje milá? Tak pojď dolů, promluvíme si." Natáhl třesoucí se ruku, aby jí pomohl po žebříku. Objala ho. Když ucítila pod jeho oblečením hubené kostnaté tělo, rozplakala se ještě silněji. Pohlídl ji po hlavě a řekl: "Jen klid, jen klid, už je to dobré."

Když se konečně trochu uklidnila, zašeptala: "Je mi to moc líto, byla to moje chyba."

Jeho hlas byl velmi tichý. "Co byla tvoje chyba, moje malá přítelkyně? Co jsi mohla udělat tak hrozného, že tak hrozně pláčeš?"

"Haló, prcku, co to tam máš?"

Christabel nadskočila a tiše vykřikla. Obrátila se a viděla, že špinavý kluk klečí nahoře u žebříku. Tak strašně se polekala, až se počůrala.

"Já se picnu, nějakýho dědka?" řekl udiveně. "Řekni mi - kdo je to?"

Christabel se nezmohla na slovo. Její noční můry se staly skutečností. Cítila, jak jí moč stéká po kalhotách, a znovu se rozplakala. Chlapec měl baterku a právě jejím světlem klouzal po ní a po panu Sellarsovi, který na něj zíral a otvíral pusku, jako by něco říkal, aniž by z hrdla vydal jedinou hlásku.

"No, to je jedno, muchita," řekl chlapec. V druhé ruce držel něco ostrého. "No importa, vidíš? Dostal jsem vás. Dostal."

* * *

"Pochopitelně chápu, že musíme být opatrní," řekl pan Fredericks. Natáhl ruce a podíval se na zelené chirurgické mýdlo, kterým si musel ruce pečlivě vydrbat. "Ale pořád si myslím, že to je trochu příliš." Jaleel Fredericks byl velký muž, a když se zamračil, vytvořila se na jeho tmavém čele hluboká vráskla, připomínající studenou frontu.

Catur Ramsey vyčaroval ve tváři profesionálně přívětivý výraz. Fredericksovi sice nebyli jeho nejdůležitější klienti, ale nebyli zanedbatelní. Navíc byli dost mladí na to, aby pro něj představovali dlouhé roky dobré praxe. "Není to o tolik rozdílné než to, čím jsme museli projít při návštěvě Salome. Nemocnice prostě musí být opatrná."

Fredericks se znovu zamračil, možná se mu nelíbilo, že použil celé jméno jeho malé dcerky. Když jeho žena Enrika viděla, jak se mračí, usmála se a potřásla hlavou, jako kdyby něčí nevychované dítě právě rozlilo na stole mléko. "No," řekla, a tím, jak se zdálo, její inspirace skončila.

"Kde, k čertu, jsou?"

"Telefonovali a říkali, že se o několik minut opozdí," řekl Ramsey rychle a pomyslel si, že se chová, jako by řídil nějaký summit. "Jsem si jistý..."

Dveře do místnosti se otevřely a dovnitř vešli dva lidé v chirurgických rouškách. "Omlouvám se, že jdeme pozdě," pravila žena. Ramsey si pomyslel, že je docela pěkná, ale také podle temných kruhů pod očima a váhavého chování poznal, že musela projít hotovým peklem. Její štíhlý vousatý manžel neměl takové genetické dispozice jako jeho žena, takže vypadal jenom nesmírně unavený a zarmoucený.

"Já jsem Vivien Fennisová," řekla ta žena a setřásla si z čela dlouhý pramen černých vlasů, než přistoupila k Fredericksovým, aby si s nimi podala ruku. "Tohle je můj manžel Conrad Gardiner. Opravdu si moc vážíme toho, že jste sem přišli."

Jakmile si všichni včetně Ramseye potřásli rukama a Gardinerovi - Vivien trvala na tom, aby jim tak říkali a nezdržovali se zbytečnými zdvořilostmi - se posadili, Jaleel Fredericks jako jediný zůstal stát. "Stále ještě dost dobře nechápu, proč jsme tady." Mávl netrpělivě rukou ke své ženě, než stačila vůbec něco říct. "Já vím, že váš syn a naše dcera byli přátelé, a vím také to, že něco podobného se stalo i jemu... tedy Orlando. Ale nechápu, co tady děláme my. Co tak důležitého se stalo, že se to nedá vyřídit po síti?"

"Hned se k tomu dostaneme." Conrad Gardiner promluvil poněkud ostře, jako kdyby cítil potřebu uspořádat mezi nimi patřičnou hierarchii. Fredericks měl na lidi zvláštní vliv, pomyslel si Ramsey. "Ale ne tady. To je také z velké části důvod, proč jsme vás potřebovali vidět osobně. Půjďme někam ven."

"Půjďme do restaurace. Nechceme říkat nic tady," dodala Vivien.

"O čem to, sakra, mluvíte?" burácel Fredericks a opět se zlostně zamračil. "Už tak jste mě dost rozzuřili."

Ramsey, který si opět cvičil mlčení, protože zjistil, že je to většinou nejlepší, byl zmatený a také si začínal dělat starosti.

Gardinerovi se zdáli být během několika rozhovorů, které s nimi vedl, poměrně rozumní lidé, avšak projevovali nesmírnou touhu se setkat s paní a panem Fredericksovými osobně a navíc s tím dělali hrozné tajnosti. Věřil jim však jenom díky svým vlastním instinktům. Pokud se ale ukáže, že jsou to blázni, podezírající každého z konspirace, nebo dokonce vyznavači UFO či společenské harmonie, bude jistě velmi litovat, že se ujal tohoto úkolu a přemluvil své klienty, aby přiletěli z Virginie.

"Já vím, že to zní šíleně," řekla Vivien a zasmála se. "Nemáme vám to také za zlé. Ale dejte nám nejdřív šanci, abychom vám to mohli vysvětlit, prosím. Pokud si i potom budete myslet, že jsme blázni, rádi vám zaplatíme letenky za vaši cestu."

Pan Fredericks odsekl: "Peníze v tom nehrají roli..."

"Jaleele, zlato," řekla jeho žena. "Buď rozumný."

"Ale nejdříve," pokračovala Vivien, jako kdyby mezi manželi Fredericksovými právě nedošlo k malé typické scéně ze sitcomu, "bychom vás chtěli poprosit, abyste se s námi zašli podívat na Orlanda."

"Ale..." Enriku Fredericksovou její žádost překvapila. "Ale on není... on není v kómatu?"

"Pokud se tomu tak dá říkat," ušklíbl se hořce Conrad. "Byli jsme..." rychle se odmlčel a zadíval se na cosi v rohu, kde na jedné nepotřebné židli ležely na hromadě naskládané kabáty. Jeho pohled byl příliš dlouhý, a tak se i ostatní otočili. Ramsey tam ale nic neviděl. Gardiner si přejel čelo hřbetem ruky. "Omlouvám se, jen jsem se zamyslel..." Zhluboka vydechl. "Je to dlouhý příběh. Měl jsem pocit, že vidím štěnici. Velmi konkrétní štěnici. Neptejte se na nic - trvalo by příliš dlouho, než bych to vysvětlil, takže bude jednodušší, když si budete ještě chvíli myslet, že jsme blázni."

Ramseye to pobavilo. Jeho klienti si mezi sebou vyměnili pátravé pohledy a potom se paní Fredericksová obrátila k Ramseyovi. Mírně potřásl hlavou, jako by chtěl tiše říct: žádný strach. Ze své rozhodně nezanedbatelné praxe s narušenými lidmi věděl, že skuteční blázni zpravidla neustále neopakují, že to, co dělají, musí vypadat šíleně.

"Nemusíte s námi chodit, až se půjdeme podívat na Orlanda," řekla Vivien a vstala. "Ale my bychom byli rádi, kdybyste šli. Bude to jen minuta - až tady skončíme, strávím s ním pak celý večer."

Když zamířili nemocniční chodbou, obě ženy se vydaly spolu a muži kráčeli mlčky za nimi. Jako poslední šel Ramsey, jedině tak mohl na okamžik zapomenout na nemocniční důstojnost a trochu se sklouzl po papírových botách na hladké podlaze.

Nevycházel dost často ven, o tom nebylo pochyb. Ramsey věděl, že kdyby si nedal za úkol pracovat o něco méně, mohl by některého ze svých klientů jednoho dne vyděsit tím, že by se začal hystericky smát na vážné schůzce, což se mu za posledních několik týdnů už málem několikrát stalo. Nebo - což bylo ještě horší - mohl padnout na pracovní stůl a být na místě mrtvý, jako se to stalo jeho otci. Pravda, do padesátky mu zbývalo ještě necelých deset let, ale muži stále ještě umírají na srdeční kolaps, a to jim ještě ani padesát není. A vůbec nezáleží na tom, kam moderní věda dospěla, ani kolik kardioterapií prodělali.

Ale taková už byla tahle práce, že? Vždycky se zdá, že by se dalo něco omezit, něco vypustit nebo úplně ignorovat, pokud se věci hodně zhorší. Ale když se jeden dostane až tak blízko, že už je to na dosah, najednou se to jeví ve zcela jiném světle. Nebyla to jednoduchá práce, byl to vlastně pěkný zmatek. V DeClane Estate každý den vznikl nějaký nový problém, který už obtěžoval celé tři generace. Nebo tu byl starý Perlmutter, pokoušející se získat zpátky svou firmu, kterou kdysi postavil a pak o ni přišel při neopatrné obchodní transakci. A co třeba Gentian Tsujimoto, vdova, snažící se získat kompenzaci za to, jak špatně nemocnice nakládala s jejím nemocným manželem? Nebo třeba právě Fredericksovi se svým zoufalým pokusem najít nějaký logický důvod pro náhlé a nečekané onemocnění jejich dcery, pokud vůbec byl nějaký důvod lepší než vůbec žádný.

A tak když si slíbil, že si bude muset ubrat práci, komu tedy měl říct: "Je mi líto?" Čí důvěru, na které pracoval celý svůj život, měl nabourat? Které důležité konexe nebo fascinující hádanky měl zahodit?

Snadno se to řeklo, a on rozhodně neměl v úmyslu následovat svého otce první třídou do Márnice Expressu, ale jak může člověk začít odhazovat důležité části svého vlastního života, jak může odmítnout zachránit něčí život? Bylo by to trochu jiné, kdyby znal kromě života v kanceláři ještě něco jiného...

A tak mlčky kráčel dál a v duchu doufal, že Gardinerovi skutečně přijdou s něčím tak vážným, jak kalifornský manželský pár předstíral. Případ v kariéře. Taková ta věc, která nejenže vás dostane do naučných knih, ale zároveň vás vplete do celé populární kultury, jako tomu bylo v případě Kumelose nebo Darrowa. Ale přesto část jeho já, ta část, která trávila příliš mnoho dlouhých nocí před obrazovkou, kdy se probíral dokumenty tak dlouho, až ho začaly pálit oči, ta část, která namlouvala zprávy do diktafonu tak dlouho, dokud úplně neochraptěl, si nicméně nemohla pomoci a stále doufala, že se z Gardinerových nakonec přece jen vyklubou - navzdory všem jeho očekáváním - obyčejní blázni.

* * *

Když si nasadili na hlavy čepičky a prošli ultrazvukovou dezinfekcí, pan Fredericks dostal další záchvat zuřivosti.

"Jestli váš syn trpí stejnými potížemi jako naše Sam, je tohle všechno vůbec nutné?"

"Jaleeli, nedělejte potíže." Jeho žena jenom stěží zakrývala své znepokojení. Ramsey ji předtím viděl sedět na posteli vedle své dcery, a tak dobře věděl, že pod těmi úhlednými šaty a důstojným vystupováním byla žena blízko totálního zhroucení, která se zatím ovládala jen s vypětím všech sil. Možná proto se držela všeho, co se alespoň trochu podobalo normálnímu okolnostem, jako tonoucí stěbla.

"To je v pořádku," řekla Vivien. "Nedivím se vám, že pochybujete. Vaše Salome je však v poněkud jiné situaci."

"Co tím chcete říct?" zeptala se paní Fredericksová.

"Sam a ne Salome." Její manžel nečekal, až jeho žena dostane na svou otázku odpověď. "Nechápu, jak jsem se od Enriky mohl nechat přemluvit, abychom ji tak pojmenovali. Byla to hrozná ženská. Myslím ta z bible. Jak mohla dítěti dát tak hrozné jméno."

"Ale no tak, zlato." Jeho žena se usmála a obrátila oči v sloup. "Gardinerovi chtějí vidět svého chlapce."

Fredericks se nechal provést vzduchoprázdňou chodbou do soukromého pokoje, kde pod plastickým kyslíkovým stanem, který na první pohled vypadal jako sarkofág dávno mrtvého faraóna, ležel Orlando Gardiner.

Enrika Fredericksová překvapeně vydechla. "Ach ne! Můj bože. To je..." Položila si dlaň přes ústa a oči se jí naplnily děsem. "To... to se stane také Sam?"

Conrad, který stál u nohou Orlandovy postele, jen potřásl hlavou, ale nahlas neřekl nic.

"Orlando je nemocný," ozvala se jeho matka. "Byl nemocný už dlouho před tím, než se to celé stalo. To je také důvod, proč je právě tady ve sterilním křídle nemocnice. Je totiž velmi náchylný na infekce."

Jaleel Fredericks se stále mračil, ale bylo to už docela jiné zamračení. Tvářil se jako někdo, kdo se dívá na hrozné zprávy v síti o nějaké brutální vraždě či bombovém atentátu. "Má problémy s imunitním systémem?"

"Částečně." Vivien prostrčila ruku otvorem v kyslíkovém stanu a pohládila Orlandovu hubenou ruku. Jeho oči se podobaly jen tenkým bílým čárkám mezi přivřenými víčky. "Má progerii. Je to nemoc způsobující rychlé stárnutí. Někomu to zřejmě ušlo při genetickém testování - jinak to není možné. Ale nikdy se nám to nepodařilo dokázat. Věděli jsme, že v mé rodině to bylo před několika generacemi, ale šance, že by se stejná nemoc znovu opakovala, byla velmi malá, i kdyby se nemoc objevila u některého z Conradových předků. Zkrátka, když přišly výsledky testů, byly negativní, a tak už jsme na to víckrát nepomysleli." Obrátila oči na svého syna. "Kdybych to věděla, raději bych podstoupila umělé přerušení." Hlas se jí zlomil. "Tolik svého syna miluji. Doufám, že to chápete. Ale kdybych měla tu možnost a mohla vrátit čas, určitě bych to těhotenství ukončila."

Následovalo napjaté ticho, které přerušil až Jaleel Fredericks svým hlubokým hlasem. "Je nám to opravdu strašně líto." Orlandův otec se zasmál, byl to krátký a křečovitý smích, ale bylo jasné, že se ho snažil potlačit. "Jo, to nám také."

"Víme, že i vy jste si hrozně vytrpěli," řekla Vivien. "A také víme, jak těžké to pro vás muselo být Sam opustit, i když jenom na jediný den, abyste mohli jet sem." Vytáhla ruku z kyslíkového stanu a vstala. "Ale chtěli jsme, abyste viděli Orlanda ještě předtím, než vám něco řekneme."

Paní Fredericksová si stále dlaní držela ústa. Maskaru měla trochu rozmazanou a z koutků očí jí stékaly malé pramínky. "Ubohý chlapec."

"Je to hrozně hodné dítě." Vivien stěží nacházela slova. "Nemohu vám ani povědět, jak strašně je statečný. Celý život... byl jiný než ostatní. Viděl, co se s ním děje. Pochopil, jaké jsou jeho šance na přežití již mnoho let před tím, než se z něj stal teenager..." Musela se odmlčet. Conrad se na ni podíval, avšak nepřistoupil k ní, aby ji utěšil. Byla to Enrika Fredericksová, kdo ji vzal kolem ramen. Orlandova matka se viditelně musela opět posbírat. "Nezasloužil si nic z toho, a přesto se s tím dokázal vyrovnat s takovou odhodlaností... až vám to kolikrát trhalo srdce, když jste se na to museli dívat. Prostě to není fér. A teď ještě tohle! Tak jsem... tak jsme chtěli, abyste to, co se stalo Orlando, prostě chápali, abyste pochopili, jak hrozný měl život. Až vám vysvětlíme, proč jsme vás sem zavolali..."

Catur Ramsey se ujal slova, aby přerušil mlčení.

"Myslím, že je čas, abychom šli někam, kde si budeme moci v klidu popovídat."

* * *

"Tak," řekla Enrika Fredericksová, "tohle menu vypadá znamenitě." Její dobrá nálada byla křehká jako staré sklo. "Co byste radila, Vivien?"

"Ještě jsme tu nikdy nebyli. Vybrali jsme tu restauraci úplně náhodou. Doufám, že je dobrá."

Když kolem stolu nastalo opět ticho, pleskání markýzy nad jejich hlavami se najednou zdálo být hlasitější. Ramsey si zatěžkal ubrousek sklenkou na víno, aby mu neuletl, a potom si odkašlal a řekl: "Možná bychom se do toho měli rovnou dát."

"To je i důvod, proč sedíme venku," ozval se otráveně Conrad.

"Už to zase přestávám chápat," odpověděl Fredericks a zadíval se na jídelní lístek. "Myslím, že si dám něco z darů moře." Zavolal na kysele se tvářícího číšníka, který se opodál krčil před větrem. "Jste si jistý, že tohle je opravdová pochoutka Pacifiku?"

Když si všichni objednali a číšník se opět uchýlil před větrem do tepla restaurace, Vivien začala mluvit.

"Problém je," řekla a začala si pohrávat se skleničkou bílého vína, "že dnešní děti si nic nezapisují. Místo toho mluví - bůh ví, že mluví - a chodí spolu na různá místa v síti, ale nic si nezapisují."

"Ano?" ozval se Fredericks.

"Dalo nám opravdu hodně práce zjistit, co vlastně Orlando dělal," řekl Conrad Gardiner. "Tedy v síti. Ale myslíme si, že právě to je příčina toho, co se jim oběma stalo."

"To není možné," řekla suše Enrika Fredericksová. "Tak to nefunguje. Náš doktor to říkal. Ledaže by někdo... ledaže by do nich někdo pustil proud." Její tvář byla najednou rozzlobená. "Tak to přece říkali, že je to tak? 'Náhodný výboj'."

"To je možné," řekla Vivien. "Potom to tedy je proud, o jakém doktoři dosud nikdy neslyšeli. Zkrátka tak jako tak byste to museli dělat mnoho let, aby to mělo nějaký efekt - ne, ani tak by to nebylo stejné. Podívejte, sami jste říkali, že nemůžete Sam odpojit. Křičí a bojuje proti tomu. Museli jste ji přece znovu zapojit. Stejná věc se stala i s Orlandem, i když byl v té době tak nemocný, že se to podle jeho přístrojů dalo sotva poznat. Ověřovali jsme to s neurologem, neuropsychologem, byli jsme dokonce i v léčebném centru pro děti závislé na počítačích. Zkoušeli jsme snad úplně všechno. Nikdo o něčem podobném zatím neslyšel. To je důvod, proč jsme se s vámi spojili."

Naservírovali jim saláty a předkrmy. Ramsey se nad svým talířem zamračil. Možná byl čas, aby se začínal zabývat zdravou stravou a aby ji začal konečně brát vážně. Přestože lidé žili ve světě klonovaných náhražek a přestože existoval snad míli dlouhý seznam srdečních implantátů, udělal by býval lépe, kdyby si raději objednal zelený salát.

A tak svůj talíř nedotčený odstrčil.

"Odpusťte mi, že jsem netrpělivý," řekl Jaleel Fredericks, "ale v této podivné skupince je to moje role. V čem je tedy podstata? To všechno víme, i když podrobnosti neznáme."

"Ano, všichni víme, že se něco stalo vaší Sam a našemu Orlando, ale my si zkrátka myslíme, že to nebyla nehoda." Fredericksovi nadzvedli obočí. "Pokračujte."

"Udělalí jsme, co jsme mohli, abychom otevřeli všechny Orlandoovy soubory v jeho systému. To je také důvod, proč nám připadá tak hrozně frustrující, že dnešní děti už vůbec nepoužívají e-mail, jako jsme to dělávali my. Našli jsme nějaké stopy, ale bohužel žádné záznamy. A aby to bylo ještě horší, začal jeho agent jednotlivé soubory vymazávat. Vlastně to je jedna z dalších věcí, která nám dělá starost."

Ramsey se narovnal na židli. "A proč?"

"Protože by se něco takového vůbec nemělo stát," řekl Conrad. Pil jen vodu. Na okamžik se odmlčel, aby se dlouze napil. "Zmrázili jsme celý domácí systém, když k tomu došlo - no, tedy vlastně jen Orlandoovu část systému. Jediný způsob, jak by mohl jeho agent začít likvidovat soubory proti naší vůli, je, když mu k tomu Orlando dá své povolení a ... a přitom jste ho viděli. Tak jak je tedy vůbec možné, že ta malá věc přesunuje soubory a některé dokonce ničí? Schovává se před námi, takže ho nemůžeme vypnout bez toho, abychom nezničili náš vlastní domácí systém, čímž bychom pochopitelně ztratili veškeré důkazy o tom, co se mohlo Orlando stát. Vlastně by se dalo říct, že ta věc už dezertovala úplně. Také robotické tělo, které agent používá při svých cestách po domě, je pryč. A to je důvod, proč jsem si myslel, že jsem ho viděl v nemocnici." Potřásl hlavou. "Celé to přestává dávat smysl."

"Já tomu vůbec nerozumím," ozvala se Enrika. "Proč by se něco takového dělo? Jestli někdo schovává soubory nebo je ničí, zkrátka ať s nimi dělá co chce, jaký by k tomu měl důvod?"

"To my nevíme." Vivien si nyní pohrávala s kouskem celeru. "Ale než soubory zmizely, viděli jsme toho dost, abychom pochopili, že Orlando byl ve spojení s velmi podivnými lidmi. Byl... tedy je to velmi chytrý kluk. Trávil většinu času v síti. Takže my chceme zjistit, kde všude v té síti byl, co tam dělal a s kým tam byl. A nechceme, aby se někdo dozvěděl, že se to snažíme zjistit, což je důvod, proč sedíme venku před neznámou restaurací."

"A od nás...?" zeptal se pomalu Fredericks.

"Chceme vaše soubory. Sam a náš syn dělali něco společně. Někdo nebo něco narušil náš systém přes náš výslovný zákaz. Možná jsou vaše soubory dosud nedotčené - a v každém případě si také dlužíte vysvětlení. Tedy dlužíte to Sam, abychom byli přesní." Vivien se na něj překvapivě upřeně podívala. "Chceme zjistit, kdo to našemu synovi udělal." Vivien a Jaleel se na sebe podívali. Pak zvedli hlavy, jako by na něco čekali, ale Ramsey už věděl, co bude následovat. Opřel se o opěradlo a cítil podivnou směsici napětí a zoufalství. Tak tedy žádní blázni. A navíc mají zajímavou hádanku, ze které možná nakonec nic nebude, ale která se rozhodně nedá ignorovat. Bude to pochopitelně obnášet spoustu pátrání, přehrabování se v podrobnostech a řešení celé řady nejrůznějších problémů.

Jak se zdálo, čeká ho ještě více práce než předtím.

* * *

Olga Pirovská dala do košíku poslední meloun a zamířila k pokladně. Mohla si nechat cokoliv a kdykoliv expres dopravit, ale měla ráda, když si na ovoce mohla sáhnout, než je koupila. Udržovalo to člověka ve spojení se starou lidskou historií, která se pomalu z každodenního života vytrácela.

Vydala se domů do Kinmount Street, jako to dělávala obvykle. Prošla pod několikapatrovými kolejemi, kudy kyvadlový rychlík jezdil do jižní části Toronta. Juniper Bay se koupalo ve slunečním jasu a teplé slunce ji příjemně hrálo za krkem. Zastavila se, i když si říkala, že by neměla (a i když věděla, že se stejně neposlechně), před obchodem s dětskými hračkami. Ve výkladní skříní si hrálo několik hologramových dětí. Půvabná umělá batolata na sobě měla půvabné slušivé oblečky. Bylo brzy odpoledne, takže většina skutečných dětí byla právě ve škole a uvnitř obchodu bylo jen pár matek a otců s kočárky.

Olga je přes sklo sledovala, jak přejíždějí s dokonalou jistotou od jednoho displeje k druhému, čas od času se zastavili, aby uklidnili svou vztekající se ratolest, řekli si nějaký žert nebo jeden druhému položili otázku. Bylo na nich vidět, že žijí dneškem - dneškem šťastných rodičů, domnívajících se, že jejich štěstí bude trvat věčně. Jedinou jejich starostí bylo to, že co koupili minulý měsíc, je dnes jejich dětem už příliš malé. Chtěla na okno zabouchat a varovat je, aby věci příliš nebrali za bernou minci. Kdysi si myslela, že by také mohla být jedním z těchto strašidelně bezstarostných lidí, ale místo toho si teď připadala jako ztracený duch, závistivě sledující ostatní z chladného šera.

Vznášedlo - oblíbená hračka, která stále měnila své magnetické pole, čímž způsobovala, že bylo nesmírně těžké ji udržet mezi dvěma pálkami - proletěla kolem. Pohazovali si s ní dva hologramoví uličníci. Ale já nejsem žádný duch, řekla si v duchu. Opravdu ne. Ty vymyšlené neskutečné děti za výkladní skříní jsou duchové. Strýček Rolnička a jeho přátelé jsou duchové. Já jsem skutečný člověk a koupila jsem si několik melounů a čaj a dvanáct konzerv se psím žrádlem. Já mám plno práce.

Ne tak docela přesvědčená, ale alespoň trochu povzbuzená, odstoupila od obchodu a pokračovala dál na cestě domů. Jednoho dne nebudu schopná odejít, pomyslela si. Budu tam prostě stát a zírat přes výkladní skřín, dokud nepřijde zima. Jako Děvčátko se sirkami.

Uvažovala, jestli by to skutečně bylo tak zlé.

* * *

"Vrátíme se zpátky později, děti, abychom pomohli princezně Opikočce. Ale nejprve strýček Rolnička potřebuje, abyste s ním šli na procházku do Světa Hraček!"

Ozvalo se radostné volání, až jí z toho málem praskly bubínky. Strýček Rolnička zmizel a na chvíli se na obrazovce objevila zasněžená dráha s podivnými vagony bez oken. Reklama, které vděčila za svůj plat. Bylo hloupé takto uvažovat - toto přece byly jenom reklamy, jenom neškodné kapitalistické taháky na peníze. A jestli to nebylo neškodné, potom to jistě bylo součástí světa, ve kterém žili. Byla to většina světa, nebo jí to tak alespoň občas připadalo.

"Teď budeme zpívat písničku 'Jdeme nakupovat'," řekla a rozhodila ruce, aby naznačila své vzrušení, "ale ze všeho

nejdřív bych vás chtěl s někým seznámit. Jmenuje se Zkroucená Kitt a je to nejnovější člen našeho Klubu raněných! Je velmi vzdělaná, a vy hned uvidíte proč!"

Děti - nebo přesněji jejich onlinové kopie - skákaly nahoru a dolů a vesele pískaly. Klub raněných byla oblíbená série hraček se všemi svými členy - Polámaným Kenem, Bezhlavou Kate a ostatními mnohem horšími postavkami - byl to skutečný hit. Nová epizoda zanedlouho začne a strýček Rolnička se na to ani trochu netěšil. Když Zkroucená Kitt začala vysvětlovat, jak potom, co se jí zkroutily končetiny a začala z nich stříkat krev, dokud na ně nedostala tlakové obvazy, strýček Rolnička vypnul čtyřhodinovou obrazovku a přestal být Olgou Pirovskou.

..nebo spíš já jsem přestala být strýčkem Rolničkou, pomyslela si. Někdy je těžké si uvědomit, kde je hranice.

Ve sluchátkách se ozval hlas. "Dobrá show, paní P., McDaniel to po vás od této chvíle přebírá."

"Řekněte Rolandovi, že mu přeju, ať zlomí vaz. Ale neříkejte mu to před tou skupinou, jinak mu ho opravdu zlomí, aby viděli, jak z něj stříká krev."

Technik se srdečně zasmál a potom přerušil spojení. Také Olga vypnula systém. Míša seděl na zemi uprostřed pokoje přímo před ní s hlavou nakloněnou na stranu. Zavrtěla na něj prsty a on k ní okamžitě přiběhl, aby ho mohla podrbat na bílé skvrnce pod bradou.

V poslední době už neměla ty strašlivé bolesti hlavy. To bylo něco, za co by měla být vděčná. Ale i když jí pokaždé připadalo, jako kdyby jí někdo vrátil klín do samotného mozku, ty bolesti jí nějak otevřely hlavu. V poslední době si totiž čím dál častěji uvědomovala, že ji ta show rozčiluje, její stále blýskavější a komerčnější aspekty se podle Olgy jen málo lišily od zabíjení zvířat a Židů ve starém Římě, kdy si tak s oblibou okořeňovali svou zábavu. Jenže show se za poslední dobu vůbec nezměnila, musela se tedy změnit Olga: její dohoda, kterou kdysi sama se sebou uzavřela, o tom, že obsah nebude nikdy důležitější než radost z toho, že pracuje s dětmi, se začala pomalu rozpadat na kusy.

A přestože ty bolesti najednou ustaly, pořád na ně musela myslet, nebo spíše nezapomínala na to, že by se jednoho dne mohly zase vrátit. Hovořila o tom se svým novým doktorem a také s lékaři, pracujícími pro zaměstnance show.

Všichni ji však ujistili, že onlinové bolesti nejsou až tak neobvyklé. Zdálo se, jako by zapomněli, že ještě před několika týdny ji testovali, jestli nemá mozkový nádor. Našla asi přijatelnou míru, řekli jí, a měla by tedy být ráda, že nemusí brát žádné utišující léky. Trávila online příliš mnoho času. Měla by se tedy nad sebou vážně zamyslet a dopřát si trochu volna.

Přirozeně se v jejich dobře míněných radách dalo číst mezi řádky: Jsi už pro to stejně trochu moc stará, co, Olgo? Práce strýčka Rolničky je spíš pro někoho mladšího. Všechno to poskakování, prozpěvování a pitvoření. Nebyla bys šťastnější, kdybys to mohla předat někomu jinému?

Za jiných okolností by si myslela, že mají možná pravdu. Ale tohle nebyly normální bolesti hlavy, bylo to dokonce i víc než Kenova specialita - jeho polámaná holeň.

Olga vstala a zamířila do kuchyně. Ignorovala, že po čtyřech hodinách sezení v křesle cítí v nohách mravenčení.

Zelenina a ovoce byly stále ještě v nákupní tašce na lince. Míša, který si velmi potrpěl na pravidelnou rutinu, stál u jejích nohou a čekal. Povzdechla si a vyprázdnila do jeho misky jednu konzervu se psím žrádlem.

Jestliže ti doktoři nevěřili, tak co? Začala obvolávat i jiné odborníky, ověřovala si výsledky vyšetření s jinými doktory (i nedoktory) a dokonce se obrátila také na Interactive Performer's Guild. Poprosila Rolanda McDaniela, aby požádal jednoho svého přítele, jestli by se nepodíval do záznamů, zda se někdy s něčím podobným setkali. Dokonce kvůli tomu porušila i jedno své železné pravidlo, že se nebude zapojoovat do sítě, když není v práci, a začala si pročítat články, týkající se nemoci spojených s užíváním sítě. Jeden příjemný mladý muž na neurobiologii na McGillově univerzitě jí odpověděl na její otázky tak, že jí poslal seznam s celou řadou nových možností, které se sice ne tak docela vztahovaly na její situaci, ale které jí přece jen mohly pomoci vyřešit její problém. Až do této chvíle to všechno však bylo k ničemu. Nechala Míšu, ať si dál hlasitě mlaská nad svou miskou, a šla si lehnout na gauč. Její speciální křeslo, vybavené kabely a celou řadou dalších součástí, stálo tiše opuštěné v pracovně. Bude muset pátrat dál - čeká ji spousta práce. Ale teď byla hrozně unavená.

Možná přece jen měli všichni ostatní pravdu. Možná to bylo její prací. Možná by jen potřebovala dlouhou dovolenou.

Zasténala, shodila nohy z gauče na zem a vstala. Během dní, jako byl tento, cítila své roky. Došla pomalu ke křeslu a usedla do něj, pak se opět zapojila. Okamžitě se ocitla ve svém systému. Společnost ji vybavila tím nejlepším, co bylo na trhu - opravdu byla škoda, že tak plýtvají na někom, komu na moderní technologii tak pramálo záleželo.

Chvilku trvalo, než jí Chloe Afsaniová odpověděla. Když se objevila na obrazovce, právě si ze rtů stírala šlehačku.

"Ach, to je mi líto, drahá. Vyrušila jsem tě u oběda."

"Ale ne, Olgo. Jen jsem měla pozdní snídani - ještě to chvilku vydržím."

"Jsi si jistá? Doufám, že ti nepřidělávám příliš mnoho práce." Chloe nyní pracovala jako manažerka v oddělení ověřování faktů, hotovém úlu lidí, zapojených v nekonečných řadách, ze kterých Olga byla více než nervózní, když ji šla před časem požádat o laskavost. Když Chloe nastoupila, začínala v branži jako asistentka produkce - "holka pro všechno", tak tomu říkala - a Olga byla její důvěrníci v době, kdy se jí rozpadlo první manželství. Přesto Olze nyní bylo zatěžko ji o něco požádat - připadalo jí to, jako kdyby se z přátelství tak stal výhodný obchod.

"Nedělej si s tím starosti. Vlastně pro tebe mám docela dobré zprávy."

"Opravdu?" Olga něco ucítila a leknutím nadskočila, pak si ale uvědomila, že to je jen Míša, který se snaží vyšplhat jí na klín.

"Vážně. Podívej, všechno ti pošlu, ale základní údaje ti můžu dát hned. Byla to značně široká oblast, protože o nemocech, spojených s přílišným užíváním sítě, už toho byly napsané celé hromady. Když to ale trochu specifikuješ, začne se to rychle zužovat."

Raději to zkrátím. O nemocech údajně způsobených užíváním sítě toho byly napsané celé tuny. Různé chronické stresy, dezorientace, bolesti očí, pseudo-PTSS - zapomněla jsem, co to vůbec bylo - zkrátka jinými slovy jediné

vysvětlení, proč by tě měla bolet hlava kromě toho, že příliš pracuješ, se jmenuje Tandagorův syndrom."

"Co je to Tandagore, Chloe?"

"To je člověk, který ho objevil. Nějaký chlapík z Trinidadu, pokud si to správně pamatuju. No, zkrátka a dobře, je to hrozně kontroverzní - dosud to nebylo plně akceptováno jako hotová věc, ale byla o tom řeč v několika vědeckých časopisech SIG. Většina doktorů a nemocnic však tento termín vůbec nepoužívá. Zčásti proto, že syndrom má mnoho různých variací, od prudkých bolestí hlavy až po kómata a následná úmrtí." Chloe Afsaniová si povšimla výrazu ve tváři své přítelkyně. "Žádný strach, Olgo. Není to progresivní."

"Já nechápu, co tím chceš říct." Míša se teď zuřivě drbal na břicho. Slova, která Chloe právě pronesla, se do Olgy zakousla jako jedové zuby. Pohladila psa po hlavě, aby se uklidnil.

"Nestává se, že bys trpěla jedním symptomem a pak přešla na druhý, ten horší. Jestliže máš tohle - a nikdo neříká, že to tak skutečně je, drahá, protože ti hned vysvětlím, proč o tom pochybuju - a máš bolesti hlavy, pak to nejspíš tady také skončí a dál už to nepokročí."

Představa, že by zbytek života strávila tím, že bude přecházet z jedné nesnesitelné bolesti do druhé, pro ni v tomto okamžiku byla ještě děsivější než samotná představa, že by mohla zemřít. "A to je ta dobrá zpráva?" zeptala se chabě.

"Dá se to nějak léčit?"

"Nedá se to léčit, ale to nebyla ta dobrá zpráva." Chloe se usmála. Byl to smutný úsměv. Od doby, co vstoupila do vedení firmy, její zuby nápadně zbělely. "Ale Olgo, zlato, snad jsem ti tím nezpůsobila ještě větší starosti? Jen mě vyslechni. Zřejmě tuhle nemoc vůbec nemáš, protože co je nejdůležitější, asi devadesát pět procent pacientů jsou děti. A co hraje ještě víc pro tebe, že to skutečně nemáš a že to je jen zoufalý způsob, jak si tvé tělo žádá opravdu dlouhou a dlouhou dovolenou a nic jiného, je místo, kde pracuješ."

"Co tím myslíš?"

"Teď se konečně dostávám k té dobré zprávě. Tandagorův syndrom se zdá být spojený s užíváním sítě, že je to tak? To je jeden ze společných jmenovatelů, když nepočítám to, že jde vesměs o děti, jenže to bys musela být skutečně velký uživatel sítě."

"Ale já přece v síti pracuju, Chloe! Je to moje práce. Vždyť to víš!"

"Jen mě to nech dokončit, zlato." Řekla to, jako kdyby mluvila s umíněným děckem. "Ze všech těch dětí, které naši inženýři našli, ani jedno nikdy nebylo divákem show strýčka Rolničky. Prošla jsem úplně všechny lékařské soubory WorldReach na celém světě, takže to musím vědět. Jen o tom uvažuji. Během těch let se na ten pořad dívaly miliony dětí, a přitom ani jedno z nich nikdy touto nemocí netrpělo."

"Takže ty říkáš..."

"Že až konečně přijdou na to, co to je, ukáže se, že je to jen nějaká banální porucha na tvém zařízení, co způsobuje ty bolesti. Někáká závada ve vysílacím signálu nebo něco podobného. Zkratka něco, co narušuje chod mozku a mozkové vlny, možná. To bylo také původně, co si myslel i Tandagore, podle těch článků. Ale ať už to je co chce, není to v našich vysílacích signálech, to je jasné. Ipso facto - rozhodně to je důležitý výraz pro někoho v mém oddělení, nemyslíš? - ty určitě ten Tandagorův syndrom nemáš."

Olga pohladila Míšu a snažila se všechno si to srovnat v hlavě. "Takže ty tvrdíš, že nemám něco, o čem jsem až do dnešního dne vůbec neslyšela?"

Chloe se zasmála, ale v jejím smích byl slyšet i náznak znepokojení. "Já jen říkám, že ten syndrom je jediným možným vysvětlením, kromě těžkého stresu a únavy z přepracování, o kterých s tebou už doktoři mluvili. Tvůj doktor ti také říkal, že jsi v pořádku. Nemůžeš mít ani Tandagore, protože se ještě nestalo, že by to dostal někdo, kdo se byť jen vzdáleně účastnil naší show, takže vysvětlení je jen jediné: Jsi přepracovaná. A děláš si zbytečně velké starosti." Chloe se vesele ušklíbala. "Tak se přestaň strachovat!"

Olga jí poděkovala s mnohem větší srdečností, než jakou ve skutečnosti cítila, a odpojila se ze systému. Míša zatím usnul na jejím klíně, takže i když už byla odpojená, zůstala sedět v křesle. Slunce zmizelo za obzorem a obývací pokoj se ponořil do stínu. Olga poslouchala zpěv ptáků, což byl také jeden z důvodů, proč žila právě v Juniper Bay. Bylo to tu dost velké na to, aby tudy jezdila kyvadlovka, a na druhou stranu to bylo dost malé, aby tu ještě žili ptáci. V celém Torontu už žádní ptáci nežili. Snad jen holubi a rackové. Navíc někdo v síti kdysi řekl, že všichni holubi, kteří až do dnešního dne přežili, jsou tak jako tak stejně mutanti.

Takže to skutečně byl buď stres, anebo nějaký zatracený syndrom, který stejně nemohla mít. Chloe byla mladá a chytrá a měla nejlepší zaměstnance v oboru. A právě ona jí to tvrdila, což znamená, že v dalším pátrání už Olga ani nemusí pokračovat. Proč se ale necítila lépe?

Z druhé strany obývacího pokoje na ni hleděl strýček Rolnička. Černé oči, zuby jako xylofon. Jeho obrovský úsměv se spíš podobal děsivému šklebu, když se na něj člověk pozorně zadíval.

To je divné, pomyslela si. Jestli těch případů je skutečně tolik, a přitom se to nikdy nepříhodovalo nikomu, kdo sledoval show... Chci říct, že je strašně těžké najít jediné dítě, které by vůbec nikdy nesledovalo show strýčka Rolničky.

V pokoji se udělalo chladno. Olga si náhle přála, aby se slunce opět vrátilo.

Vlastně to je víc než jen divné. Je to velmi... velmi nepravděpodobné.

Ale co by to mohlo znamenat jiného než divnou shodu okolností, že spousta dětí má problémy z toho, že tráví spoustu času v síti, a přitom neonemocnělo žádné z těch, které sledují její show? Že by v jejich zařízení bylo něco mimořádně dobrého? Něco extrazdravého?

Nebo... přitáhla si Míšu trochu blíž. Pes začal tiše kňučet a cukat tlapkami, jako by ve snu plaval. Pak se zase uklidnil. V místnosti už byla skoro úplná tma.

Nebo je to obráceně? Že by to bylo tak špatné? Že by někdo nestál o to, aby si někdo jiný dal tyhle dvě věci do vzájemné souvislosti?

To je pěkně hloupé, Olgo. Hloupé. Někdo by to musel dělat záměrně. Zdá se, že ses zbavila bolestí hlavy, a místo toho jsi teď paranoidní.

Ale ta monstórní myšlenka se nedala zahnat.

Kapitola 11

Nádoby

INTERNET/ZPRÁVY: Zapoj se, nebo hraj, říkají závislí na síti

(vizuál: čekárna v nemocnici na Great Ormond Street)

HLAS: První vláda liberálních demokratů v Anglii dala lidem závislým na síti na výběr: buď si nechají své neurokanyly - "cans", jak jim závislí neboli "Hlavy" říkají - natrvalo zacelit polymerovým lepidlem, nebo přijmou softwarové zařízení známé jako "Systémový filtr", které zablokuje jakékoliv neakceptovatelné programování a může také připravit užitečné přeměny. Podle nového práva musí všichni na síti závislí jedinci souhlasit s jednou z těchto variant, pokud si chtějí zachovat své výhody. Skupiny za ochranu lidských práv zuří...

KDYŽ MODRÉ SVĚTLO KONEČNĚ USTOUPILO, ZJISTILI, že mají vodu všude kolem sebe. Z nějakého zvláštního důvodu se nacházeli přímo uprostřed, ale byli úplně suší, a voda je hnala dál, jako by se řeka kolem nich zhroutila do podivné trubice. Hluk kolem byl tak silný, že když Orlando vykřikl, nejenže ho Fredericks neslyšel, dokonce se neslyšel sám.

Velkou rychlostí zatočili a pak se přední část lodi najednou nahnula dolů. Orlando se zoufale snažil něčeho přidržet, ale místo toho cítil, jak se nejprve vznesl z paluby lodi a odplouval dozadu, zatímco se loď řítí dolů.

Světlo se změnilo. V dalším okamžiku do něčeho prudce narazili, otřásl to s nimi tak silně, že chvíli nevěděli, co se s nimi děje. Pak si najednou Orlando uvědomil, že se potápějí, a také zjistil, že přistáli v mnohem hlubší vodě. Během několika okamžiků se jejich list-loď ztratil z dohledu. Řeka nebo vodopád či co to vlastně bylo s ním zatočila na všechny strany, takže ani nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Konečně zahlédl Frederickse, jak plave kousek od něj tvář dolů. Ve chvíli, kdy se na něj pokusil zavolat, jeho přítele vzala voda a stáhla ho pod hladinu.

Orlando se zhluboka nadechl a potopil se pro něj. Voda byla až neskutečně průzračná a samotné dno řeky bylo neobyčejně jasně vidět. Bylo zářivě bílé. Orlando ze všech sil kopal nohama, aby se co nejrychleji dostal ke svému příteli. Podařilo se mu uchopit ho jednou rukou za Pithlitovu kapuci a pak zamířil - jak doufal - zpátky k povrchu. Ještě předtím si na dně uprostřed bílé plochy všiml něčeho černého a kulatého.

Připadalo mu, jako by Fredericksovo bezvládné tělo táhl snad celý den, a navíc si v té chvíli byl jistý, že jeho přítel je to nejtěžší, co se kdy pokusil zvednout. Když už mu v plicích téměř hořelo, konečně se mu podařilo rozrazit povrch a vytáhnout Fredericksovu hlavu nad hladinu. Jeho přítel se rychle nadechl a začal vykašlávat celé galony vody - Orlandovi to alespoň připadalo jako celé galony. Zdál se mu být nějak divný, ale Gardiner nemohl hned přijít na to, proč. Vzhledem k tomu, že kolem se zvedaly divoké vlny, nemohl si svého přítele příliš pozorně prohlížet. Orlando kopal nohama, aby je oba udržel nad hladinou, ale vodopád stále ještě hučel několik metrů od nich a Orlandovi navíc rychle ubývaly síly. Jeden krátký, přesto velmi depresivní pohled mezi vlnami mu ukázal nad vodní hladinou bílé stěny nebo břehy, které se jevily být hladké jako sklo.

"Můžeš plavat?" vydechl. "Myslím, že už tě moc dlouho neudržím."

Fredericks zoufale přikývl. "Kde je loď?"

Orlando potřásl hlavou.

Fredericks začal dělat pomalá tempa směrem ke břehu. Orlando ho následoval a v duchu opět zalitoval, že nikdy nechodil do školy, aby se při hodinách tělocviku naučil plavat. Plavání v Jinozemi však bylo úplně jiné, než když se jako Thargor brodil hlubokým bahnem v Middle Country. Jedno bylo víc než jisté. Thargor se nikdy tak snadno neunavil.

Konečně dorazil k Fredericksovi, který se beznadějně pokoušel vyškrábat na hladkou bílou stěnu. "Co je to?" kvílel jeho přítel. "Nejsou tu žádné chyty pro ruce."

Orlando pozvedl hlavu. Stěna se táhla do výšky několika metrů a nad ní... "Ach bože," řekl Orlando, a hned vzápětí ho do obličeje udeřila další vlna a on si lokl vody. Byla sladká a ne slaná, což dávalo smysl. "Už zase!" řekl, když mohl konečně opět dýchat.

"Cože?"

Orlando ukázal vzhůru. Vodopád tekla z obrovské stříbrné trubky, připevněné k bílé zdi. Po obou stranách měla dva velké kruhové předměty. Vodovodní kohoutek. Byli ve dřezu. Vysoko nad nimi jako měsíc zářila obrovská žlutá žárovka.

"Ne!" zasténal Fredericks. "To není možné!"

* * *

Špatná zpráva byla, že něco tmavého, co zřejmě byla původně jejich loď, zůstalo lapené na dně dřezu a z výšky na to dopadal silný proud vody z obřího kohoutku. Dobrá zpráva byla, že po několika minutách zjistili, že list ucpal výlevku a že tedy voda pomalu stoupá.

"Když zůstaneme na hladině, voda nás vynese až nahoru." Fredericks si stáhl mokré vlasy z čela a obrátil se na Orlanda. "Jsi v pořádku? Zvládneš to?"

"Já nevím. Myslím, že ano. Ale jsem hodně utahaný." Jeho přítel stále vypadal nějak divně - jako by jeho rysy byly jednodušší - ale Orlando neměl dost energie k tomu, aby dokázal přijít na to, čím to jen může být.

"Když budeš potřebovat, pomůžu ti." Fredericks se dotkl porcelánové stěny. "Je to hrozné. Připadám si, že jsme ve

vodě už celou věčnost."

Orlando mu neodpověděl, protože mu už docházel dech.

Voda pomalu stoupala podél stěn dřezu. Když Orlando konečně mohl dýchat klidněji, odvážil se zvednout hlavu. Díky úhlu stěn viděl kromě bílého stropu jen velmi málo, ale na celém tom místě bylo stále něco velmi podivného, a rozhodně to nebylo tím, že opět neměli tu správnou velikost. Stíny neměly ten správný úhel a dokonce i žárovka se zdála být podivně neskutečná, ačkoliv neměl dojem, že by prostředí kolem něj bylo nějak strašidelné či hrozivé. Dokonce i voda se zdála být pomalejší, než by měla být, a chyběl jí pocit skutečnosti, jaký měla voda v jiných částech této sítě.

Podíval se na Frederickse a konečně pochopil, co se mu na něm celou dobu nezdálo. Rysy tváře jeho přítele byly stále trojrozměrné, ale zdály se mu být jaksi ploché, jako kdyby najednou jejich vnímání bylo o poznání méně sofistikované, než tomu bylo jinde v síti Jinozemě. Ale co to mohlo znamenat?

Když se přes okraj dřezu naklonil jakýsi statečný Indián - měl komiksové rysy, neskutečně rudou tvář, nos jako buřt a vykulené oči - Orlando pochopil, že se ocitli v nějakém kresleném světě.

"Uf," řekl Indián. "Neviděli někde papoose?"

Fredericks se tak lekl, až se málem utopil. "Tohle není možné."

"Mohl bys nám pomoci ven?" zvolal Orlando. "Jinak se tu brzy utopíme!"

Indián na ně chvíli hleděl, pak sáhl do kapsy své kožené vesty a jakoby odnikud vyčaroval kousek provázku. Výraz jeho tváře přitom byl naprosto nečitelný. Jeho paže se pohybovaly způsobem, jaký u normálního jedince nebyl možný. Rychle uvázal jeden konec provázku na stříbrný kohoutek a druhý konec jim hodil.

Nešlo to moc rychle, ale když Indián z jedné strany tahal a Orlando s Fredericksem se na druhé straně nohama zapírali o porcelánovou stěnu, přece jenom se jim nakonec podařilo vyšplhat těch několik metrů do bezpečí. Orlando se vděčně chytil chladného kohoutku.

"Tak? Nevidět blédé tváře někde papoose?" Indián smotal provaz a položil si ruce na prsa. Orlando si nemohl vzpomenout, co to vlastně papoos je, ale nehodlal si nechat utéct potenciálně přátelský kontakt.

"Ne. Ale děkujeme ti. Pomůžeme ti hledat." Fredericks po něm šlehl pohledem, ale Orlando ho ignoroval. "Co máme dělat?"

Indián se podíval dolů do dřezu. "Raději se vrátit do týpí. Voda brzy přetéká a na podlaze se udělá velká louže."

Fredericks se podíval na svého přítele. "Vypadáš hrozně divně, Orlando. Jako Kapitán Kometa nebo něco takového."

Orlando se podíval dolů. Jeho tělo bylo doopravdy velmi předimenzované. Vypadal jako převrácený trojúhelník. A jak vypadá Thargorova tvář ve zjednodušené formě, si mohl jen představovat. "Jo, ty taky vypadáš pěkně blbě," prohlásil. "Jako nějaký odpad ze show strýčka Rolničky. Vždyť ani nemáš prsty na nohou."

Indiánovi podle všeho jejich konverzace připadala naprosto nesrozumitelná nebo irelevantní. Obrátil se a začal kráčet po kraji dřezu, pak najednou skočil do zdánlivé nicoty.

"Bože můj!" zvolal Fredericks. "On prostě skočil!"

"Tak pojď." Orlando klopýtal za jejich zachráncem.

"Ty ses snad zbláznil...? Snad nechceš taky skočit jen proto, že to udělal on? On je přece jen obyčejný konstrukt, Orlando."

"Já vím. Je to staromódní kresloun. Jen se na to místo pořádně podívej. Všechno je jako v kresleném filmu, Fredericksi. Je to nakreslený. Vypadá to tu jako vystřižené z minulého století."

"Mně je to jedno. Mohli bychom raději jít tudy," ukázal Fredericks. Na vzdálené straně dřezu pokračovala dál hladká dřevěná pracovní deska a ve stínu se rýsovaly police. "Alespoň bychom viděli, kam vlastně jdeme."

"Jo, ale on šel tudy."

"No a?"

"Takže my to nebudeme nikudy obcházet. Raději bychom měli jít za ním, jinak ztratíme jedinou osobu, která pro nás v téhle podivné síti udělala něco dobrého."

Fredericks vstal. "Už se od tebe nikdy, rozumíš mi, nikdy nenechám k ničemu přemluvit. Nikdy."

Orlando se obrátil a dobelhal k místu, kde před chvílí zmizel Indián. "To se mi zdá fěr."

* * *

Jak se ukázalo, statečný Indián neskočil do svého ztracení. Pod okrajem dřezu, ani ne v délce jednoho lidského těla, stál malý stolek - malý podle normálních měřítek, ačkoliv jeho deska Orlando a Fredericksovi připadala asi tak jeden akr velká, a na ní ležely nejrůznější krabice a lahve. Za stolem se pak jako neskutečně tlustý černý pes krčila starodávná kama. - V grilu svítilo červené světlo.

Indián stál před jednou z krabic. Byla to obdélníková papírová krabice asi tak dvakrát větší než on. Na víčku byl namalovaný stan a nad ním stál nápis: "Originální zápalky."

"Pojďte do mého týpí," řekl a ukázal na krabici. "Vykouříme dýmku míru."

Fredericks znechuceně potřásl hlavou, nicméně Orlando následoval. Indián zatím vešel do krabice. Prošel skrz papír, jako kdyby krabice byla jen z hustého vzduchu. Orlando učinil totéž, ale čekal, že narazí tváří přímo do nakresleného stanu, místo toho se však ocitl uvnitř třírozměrného a překvapivě velkého interiéru týpí. O několik okamžiků později se vedle něj objevil i Fredericks. Oči měl přitom navrch hlavy. Uprostřed kónického interiéru hořelo malé ohniště a nad ním se vznášel tenký pramínek kouře, který mizel v malých otvorech na místě, kde se jednotlivé podpěry stanu spojovaly.

Indián se otočil a naznačil jim, aby si sedli. Pak se i on posadil na zem. Ze stínu k němu přistoupila žena se stejně rudou tváří a stejně přehnaně zdůrazněnými rysy jako on. Na sobě měla oblečení z vydělané kůže a ve vlasech jedno ptačí péro.

"Já jmenovat náčelník Uhod' všude," řekl Indián. "Tohle moje žena Vyhod' opatrně. A kdo byt vy, blédé tváře?"

Když jim jeho žena přinesla pokrývky, aby do nich zabalili svá prokřehlá mokrá virtuální těla, Orlando představil sebe i Frederickse. Uhoď všude spokojeně zabručel a pak požádal svou ženu, aby mu přinesla dýmku míru. Když ji naplnil záhadným práškem ze své kapsy - který také vyčaroval odnikud - Orlando začal uvažovat, jak ji asi zapálí, když samotný náčelník, soudě podle jeho bledého dřevěného krku a kulaté červené hlavy, sám vypadal jako starodávná zápalka. Ale jeho představa, že by náčelník začal třít hlavou o zem, aby vykřesal jiskru, se ukázala být mylná, protože dýmka začala hořet sama od sebe.

Kouř byl horký a páchl, ale Orlando dělal, co bylo v jeho silách, aby to snesl. Když se Fredericks pokusil učinit totéž, začal Orlando uvažovat o zvláštní kapacitě této sítě Jinozemě. Jak sofistikovaná musela být, když dokázala reprodukovat takové pocity, jako je vdechování horkého kouře? Jaký by to asi byl v této simulaci pocit, kdyby například spadli z obřího kohoutku? Chovala by se gravitace stejně jako v RL, nebo to bylo ještě složitější?

Když si všichni zakouřili, Uhoď všude podal dýmku míru zpátky své ženě, ta jen mávla rukou a dýmka stejně nečekaně opět zmizela. Náčelník přikývl. "Teď my být přátelé. Já pomoci vám, vy pomoci mně."

Fredericks se právě soustředil na miskou plnou ostružin, kterou před něj postavila Výhod' opatrně, takže Orlando došel k závěru, že konverzaci bude muset obstarat on. "Jak ti můžeme pomoci?"

"Zlí muži vzít mojeho papoose, Malou jiskru. Já je honit. Vyjít se mnou najít papoose."

"Jistě."

"Pomoci zabít zlé muže."

"No... jistě." Ignoroval Fredericksův pohled. Byli to přece jen kreslouni. Nebylo to tedy stejné, jako kdyby mu šli pomoci zabít někoho skutečného.

"To být dobré." Uhoď všude si opět složil ruce na prsou a znovu přikývl. "Teď jíst. Pak trochu spát. Pak, až být půlnoc, my vydat na lov."

"Půlnoc?" zeptal se Fredericks s pusou plnou ostružin.

"Půlnoc." Kreslený Indián se usmál. Byl to nelitostný úsměv. "Až se vzbudit celá Kuchyň."

* * *

Byla to stejná noční můra, a on byl proti ní bezmocný jako obvykle. Sklo se s třeskotem rozletělo ke slunci jako sprška rozstříknuté vody, každíčký kousek se točil jako samostatná planeta. Vypadalo to jako oblak, hrající duhovými barvami, který ztratil své ekvilibrium a nyní se děsivou rychlostí rozpíná.

Výkřiky se ozývaly v nekonečné ozvěně jako vřdycky.

S trhnutím se probudil a rukou se dotkl tváře, jako by čekal, že na ní ucítí slzy nebo aspoň studený pot, ale jeho tvář byla pod jeho prsty tvrdá a chladná. - Byl ve svém trůnním sále, v jasně osvětleném sále Abydosu-Co-Byl. Na chvílku usnul a staré noční můry se rázem vrátily. Vykrík ze sna? Oči tisíců klečících kněží se upíraly na něj, byly to pohledy nehybných tváří, dívali se jako myši, když člověk nečekaně rozsvítí světlo ve špajzu a nachytá je při lupu.

Přetřel si dlaněmi svou nehybnou masku na tváři a málem uvěřil, že až se znovu podívá před sebe, uvidí něco docela jiného - ale co? Svou americkou pevnost na břehu jezera Borgne? Interiér své nádrže, která udržovala jeho chatrné tělo při životě? Nebo snad zámek ze svého dětství v Limoux, kde toho tolik začalo?

Ta myšlenka před ním najednou vyvolala jeden obraz - reprodukcí Davidovy malby, která visela na vnitřní straně dveří v jeho ložnici. Byla na ní Napoleon, když sám sebe poprvé korunoval na císaře, zatímco tomu papež jen bezmocně přihlížel. Velmi podivný obraz v pokoji dítěte! Ale on také byl velmi podivné dítě, možná právě proto ho už tehdy nepřekonatelná sebedůvěra tohoto malého Korsičana fascinovala.

Bylo to zvláštní, že si právě tady vzpomněl na dům ze svého dětství. S naprostou dokonalostí si vybavoval matčiny těžké závěsy i vysoké koberce, zvláště když pomyslel na holý fakt, že všichni lidé - až na něj - už dávno odešli z tohoto světa.

Felix Jongleur byl nejstarším člověkem na celé zeměkouli. Tím si byl víc než jistý. Přežil obě světové války v minulém století, sledoval vznik i pád komunistických národů na východě a byl také svědkem rozvoje městských států kolem Pacifiku. Své bohatství začal vytvářet nejprve v západní Africe obchodem s bauxitem, niklem a sisálem. Po nějakém čase se mu podařilo prorazit i do jiných oblastí průmyslu, o čemž si jeho homntes des affaires otec Jean-Loup mohl jen nechat zdát. Ale i když se jeho nesmírné bohatství neustále zvětšovalo, Jongleur stárnul. Když skončilo druhé tisíciletí, odvážné novinové agentury začaly zvolna připravovat jeho nekrology s důrazem na tajemno a neověřená tvrzení, zastírající celou jeho dlouhou kariéru. Ale tyto nekrology nebyly nikdy potřeba. Během celých desetiletí od začátku nového století den za dnem šetřil své umírající tělo a uchyloval se pouze k existenci ve virtuálním světě. Kromě jiného zpomaloval své fyzické stárnutí také experimenty s kryogenními technikami, a jak se přístroje na virtuální realitu zdokonalovaly - zčásti díky jeho naštěstí bohatství a bohatství stejně posedlých lidí, které kolem sebe soustředil - zjistil, že tímto způsobem pro sebe našel druhý život.

Jako skutečný Osiris, pomyslel si. Pán Západního horizontu, zavražděný vlastním bratrem a později probuzený svou ženou k věčnému životu. Pán života a smrti.

Ale i bohové mohli mít noční můry.

"Požehnaný buď ten, kdo přináší život obilí a rostlinám," zpíval někdo blízko něj. "Ó vládce Dvou zemí, pane nekonečné moudrosti, kterému tak věrně sloužíme, prosím, vyslyš mě."

Spustil ruce z tváře - jak dlouho už takto seděl? - a zamračil se na kněze, který ležel na břiše u jeho schodů. Někdy ho rituály, které sám zavedl, dokázaly řádně rozčítit. "Tak mluv."

"Ó Všemohoucí, obdrželi jsme zprávu od našich bratří v chrámu tvého temného, surového bratra." - Kněz přitiskl tvář na podlahu, jako kdyby mu i mluvení o té bytosti působilo nesmírnou bolest. "Přáli by si vyslechnout tvou moudrou radu, Všemohoucí."

Set. Ten Druhý. Jongleur - ne, on byl už opět Osiris, potřeboval se ozbrojit božskou maskou - se na trůnu narovnal.

"Proč mi to nepřišli říct hned?"

"Právě mluvili s námi, pane. Čekají na tvou božskou radu."

Nikdo by se neodvážil přerušit jeho meditace, pokud to nesouviselo přímo se simulací - to bylo naprosto nemyslitelné - takže Osiris věděl, že to museli být inženýři.

Mávl rukou a před ním se otevřelo okno. Uviděl napjatou tvář jednoho technika ze Setova chrámu, potom obraz na okamžik zamrzl. Technikův hlas zakolísal a utichl, pak se ozvalo hlasité praskání, jako když se přeruší rádiový signál, a technik znovu ožil.

"...Potřebujeme to zvětšit... údaje jsou... prosím, dejte nám..." Hlas ne a ne naskočit.

Bůh byl zmatený. Bude tam zřejmě muset zajít. Avšak neměl tolik času na přípravu jako obvykle. Ale nedá se nic dělat. Celý Grál - všechno - záviselo na Tom Druhém. A jedině on z celého bratrstva věděl, jak drahocenná věc to pro něj je. Znovu mávl rukou. Okno zmizelo. Ze stínu v zadní části obrovského sálu se vynořila skupinka kněží. Nesli na ramenou něco velkého a plochého. Ostatní kněží do sebe strkali, jak se jim snažili udělat cestu. Avšak někteří z nich nestačili utéct zavčas, zakopli, upadli a muži s břemenem po nich bezohledně přešli. Osiris se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, aby našel klidné jádro, kde řešil své problémy a kde se mu už tolikrát podařilo přelstít smrt. Kněží zatím přistoupili k trůnu a zvedli vyleštěné bronzové zrcadlo. Bylo nesmírně těžké a všichni hlasitě pod tou tíhou odfukovali.

Osiris vstal a díval se sám na sebe, jak vstává v zrcadle. Necítil však příliš velké uspokojení, přestože toto byl okamžik, kdy velký Pán Západu vstává ze svého trůnu. Vykořčil dopředu, až neviděl nic než svůj vlastní bronzový odraz, pak se na okamžik zastavil, než prošel skrz.

* * *

Chrást byl až na půl tuctu mužů v jednoduchých róbách úplně opuštěný. Kněží-technici byli tak rozčilení, že si nikdo z nich nevzpomněl, že by měli před Osirisem pokleknout, když se před nimi objevil, ale bůh to pro tentokrát přešel.

"Neslyšel jsem dobře tvou zprávu. Co se stalo?"

Hlavní inženýr ukázal ke dveřím do kobky. "Nemůžeme se tam dostat. To... on... nás tam nepustí." Osirise napadlo, že je ten muž podivně napjatý, jako by z něj přímo vyzařovala energie. "Mluvíš snad v metaforách?"

Kněz potřásl hlavou. "Odmítá jakoukoliv komunikaci, ale jeho údaje jsou velmi, velmi nízké. Děsivě nízké." Zhluboka se nadechl a prsty si prohrábl vlasy, což působilo na jeho holohlavém simu mimořádně směšně. "Začalo to asi před hodinou a opravdu rychle se to zhoršuje. To je důvod, proč se s ním Freimann pokusil komunikovat - aby zjistil, jestli ještě vůbec je nějaké komunikační schopný, nebo jestli snad není, no, já nevím, jak by se to dalo jinak říct... jestli není nemocný." Kněží se opět začal chvět hlas, jako by měl každým okamžikem propuknout v hysterický smích nebo pláč.

"Mluvil s ním někdo jiný než já?"

Kněz prudce potřásl hlavou. "Freimann se o to pokusil. Já jsem mu říkal, že by měl raději počkat, až přijdete vy. Ale on byl v té době velitelem CoC, takže mě neposlechl. Napojil se na přímou linku a pokusil se o hlasovou komunikaci."

"A nestalo se nic."

"Nic? Ne, něco se rozhodně stalo. Freimann je mrtvý."

Bůh zavřel na krátký okamžik oči. Tak to byl tedy důvod, proč jsou technici tak rozrušení. Bude se muset vypořádat hned s dvěma naléhavými událostmi? - Se špatnou náladou Toho Druhého a vzpourou mezi jeho najatými zaměstnanci?

"Tak mi o tom řekni."

"Moc toho není. Jen... otevřel linku. Zeptal se, jestli... jestli tam Ten Druhý je. A to... tedy on, promiňte... on něco chtěl. Pak Freimann udělal ten divný zvuk a pak... to prostě přestalo. Jeho sim ztuhl. Kenzo se dostal offline, aby se podíval, co se stalo, a našel ho mrtvého na podlaze v jeho kanceláři. Z nosu a z očí mu tekla krev. Podle toho, co víme, by se mohlo jednat o profúzní cerebrální hemorhagii."

Osiris stěží potlačil chuť hlasitě zaklít. Zdálo se mu nevhodné přinášet do svého vlastního božského světa další bohy, i když jen slovně. "Stará se o to teď někdo?"

"To?" Technik se křečovitě zasmál. "Myslíte Freimanna? Ano, už k němu zavolali ochranku. A jestli tím, to' myslíte Toho Druhého, tak k němu se žádný z nás už neodvážil. Přesvědčil nás. Nechce s námi mluvit, a my teď už nechceme mluvit s ním." Opět se zasmál, i když se zdálo, že se jeho smích brzy promění v něco úplně jiného. "Víte, tohle nebylo v naší pracovní smlouvě."

"Ach ne, dej se přece už dohromady. Jak se jmenuješ?"

Kněz se ulekl - jako kdyby měl bůh čas si pamatovat každé jméno svých poddaných. "Moje skutečné jméno?"

Osiris za svou božskou maskou obrátil oči v sloup. Disciplína se tu začínala úplně bortit. Bude muset vymyslet, jak celé tohle oddělení uklidit. A to si myslel, že na tu práci najal skutečně tvrdé chlapíky. Pochopitelně podcenil, jaký vliv na ně podle všeho mělo každodenní setkání s Tím Druhým. "Tvoje egyptské jméno. A rychle, nebo řeknu službě, aby se cestou zastavila i v tvé kanceláři."

"Och. Och. Jsem Seneb, pane. Pane."

"Senebe, můj sluho, není se čeho bát. Ty i ostatní zůstanete na svých postech." Měl chuť jim dát po zbytek odpoledne volno, zatímco si on půjde popovídat s Tím Druhým o jeho posledním projevu špatného chování, ale nechtěl, aby si mezi sebou vykládali a umocňovali v sobě strach tím, že si vzájemně budou porovnávat své zážitky. "Promluví si s ním sám. Otevřete pro mě spojení."

"On je uzavřel, pane."

"To je mi jasné. Ale já je chci opět otevřít. Alespoň z naší strany. Vyjádřil jsem se dost přesně?"

Kněz se krátce uklonil a odběhl. Osiris zamířil dopředu, až se ocitl před velkými dveřmi do uzavřené temné kobky.

Hieroglyfy na temném kameni se rozzářily, jako by vycítily jeho přítomnost. Dveře se rázem otevřely.

Uvnitř měl být nějaký náznak toho, že dochází ke spojení. Nebylo tam však nic. Černý sarkofág ležel chladný jako kus

zuhlennatělého dřeva. Nebyl tu ani elektrinou nabitý vzduch a Osiris postrádal dokonce i obvyklý pocit, že stojí před jakousi ne zcela pochopitelnou bránou do neznáma. Bůh rozhodil zabandážovanými pažemi.

"Můj bratře, budeš se mnou mluvit? Řekneš mi, co tě trápí?"

Sarkofág byl dál studený, nehybný a mlčenlivý.

"Jestli potřebuješ pomoc, my ti ji poskytneme. Jestli tě něco bolí, můžeme se postarat, aby to přestalo."

Nic.

"Dobrá." Bůh přistoupil o něco blíž. "Tak mi tedy dovol, abych ti připomněl, že ti naopak bolest mohu způsobit. Chceš, abych ti to udělal ještě obtížnější? Musíš se mnou mluvit. Musíš se mnou mluvit, nebo ti způsobím ještě větší neštěstí."

V pokoji došlo k drobné změně, jako by se změnil úhel světla. Když se Osiris naklonil blíž, uslyšel Senebův hlas přímo u ucha.

"Pane, on otevřel..."

"Buď zticha." Idiot. Kdyby tohle nebyly tak obtížné okolnosti, okamžitě bych ho zabil. Bůh netrpělivě čekal.

Najednou se ozval jakoby ze strašlivé dálky hlas. Zněl jako ze dna hluboké, velmi hluboké studny. Zpočátku ho Osiris slyšel jen jako nepatrné chvění vzduchu a na okamžik dostal strach, že se spletl, že jen slyšel pohyb písku v nekonečné poušti. Pak najednou uslyšel slova.

"...dotkl se mě anděl... dotkl... anděl... dotkl... anděl... mě..."

Hlas to opakoval stále dokola, jako když se zadrhla deska na starém gramofonu, na který si Felix Jongleur vzpomínal ze svého dětství. Jen díky bolestivému nádechu v tom nelidském hlase se dalo poznat, že ta slova mají mít nějakou melodii. Bůh stál a ohromeně poslouchal a jeho zmatek pomalu vzrůstal. Dokonce se ho začal zmocňovat i strach.

Ten Druhý zpíval.

* * *

Ve snu si myslel, že to je letadlo, takové to ze starých dokumentárních filmů, samý drát a plátno. Proletělo kolem něj a někdo na něj z kabiny mával. Letadlo mělo na boku namalovanou tvář usmívající se opice, a i když se už vzdalovalo, řev motoru byl naopak stále hlasitější a hlasitější...

Orlando otevřel oči a zadíval se do temnoty. Ten hluk byl přímo vedle něj, a on si na malou chvíli pomyslel, že ho ten sen následoval do bdělosti, že Renie a !Xabbu letí k němu, aby ho s sebou vzali zpátky do skutečného světa. Převrátil se na bok a zalepenýma očima několikrát zamrkal. Náčelník Uhod' všude chrápal, a skutečně to znělo jako motor letadla. Indiánův příliš velký nos se nafukoval jako balon, kdykoliv se nadechl. Jeho žena ležela vedle něj, i ona hlasitě chrácala.

Je to kresloun. Jeho mysl byla stále ještě zastřená spánkem. Já jsem v živém kresleném filmu. Pak se mu ten sen opět vrátil.

"Fredericksi," zašeptal. "Kde je Renie a !Xabbu? Prošli přece skrz s námi, nebo ne? Tak kde tedy jsou?"

Nedočkal se odpovědi. Obrátil se, aby zatřásl se svým přítelem a vzbudil ho. Jenže Fredericks byl pryč. Postel byla prázdná a otevřená plachta od stanu se pohybovala sem a tam v rytmu Indiánova chrápání.

Orlando se vyškřábal na kolena a zamířil k plachtě. Srdce se mu náhle rozbušilo. Venku zjistil, že je obklopený krabicemi a sklenicemi, a přestože v chabém světle jediné žárovky (svítila tak slabě, že jen nepatrně mihotala) neviděl dost dobře na etikety, zjistil, že se i z některých z nich ozývá stejně hlasitě chrápání. Po levé straně byla kuchyňská zeď, vedoucí zpátky ke dřezu. Byl si tím jistý, přestože ho ze svého nižšího místa neviděl. Ale po Fredericksovi nebylo ani stopy.

Orlando neviděl na druhou stranu, protože mu v cestě stály nejrůznější krabičky. Vykročil vpřed, opatrně prošel kolem krabičky s namalovaným jaguárem, na níž byl nápis MÝDLO, ve které sice nikdo nechrápal, ale zato tam hlasitě šustilo. Nejprve uviděl světlo, bylo to rudé světlo a dopadalo přímo na okraj stolu. Vypadalo to jako miniaturní západ slunce. Chvilku mu trvalo, než uviděl i temnou siluetu. Byl to Fredericks? A co tady dělal? Proč by stál tak blízko okraje stolu? Orlando najednou pocítil o Frederickse hrozný strach. Rozběhl se dopředu. Když běžel kolem skleničky s nálepkou Magneziová sůl Kapitána Carveye, ozval se za ním ospalý hlas: "Kdo je tam? Kolik je hodin?"

V postoji jeho přítele bylo něco zvláštního, měl svěšená ramena a skloněnou hlavu, ale byl to Fredericks, nebo alespoň jeho kreslená verze. Když už byl k němu Orlando blíž, zpoznamenal, protože měl strach, že by mohl o něco na stole zakopnout a spadnout ze stolu na zem. Pak najednou zaslechl hlas, o kterém si v prvním okamžiku myslel, že patří Fredericksovi a že jeho přítel mluví sám se sebou. Ten hlas byl sotva slyšet, vlastně se spíš podobal tichému mumlání, ale když Orlando udělal ještě několik kroků, došlo mu, že takový zvuk nemohl vycházet ze Sam Fredericksové. Byl to hluboký, chraplavý hlas a připomínal spíš syčení hada.

"Fredericksi! Pojd' od toho kraje!" Blížil se k němu velmi pomalu, protože svého přítele nechtěl vylekat, ale Fredericks se neotočil. Orlando mu položil ruku na rameno, ale stále žádná odpověď.

"...vy tady zemřete, víte," ozval se syčivý hlas. Bylo mu už velmi dobře rozumět, přestože byl stále dost tichý. "Nikdy jste sem neměli chodit. Všechno je to beznadějně, a není nic, co by se s tím dalo dělat, ale já vám to stejně řeknu."

Smích byl stejně melodramatický jako náčelníkovo chrápání, ale Orlandoovi při těch slovech naskočila husí kůže.

Fredericks zíral dolů do rudého světla pod stolem. Pithlitova zjednodušená tvář byla plná hrůzy a jeho oči jako by ani nic neviděly. Rudé světlo vycházelo ze železných kamen a plameny olizovaly gril, jako když se ruce vězňů drží mříže svých cel. Ale uvnitř kamen se hýbalo ještě něco jiného.

"Hej, probud' se!" Orlando popadl Frederickse za ruku a štípl ho. Jeho přítel zasténal, ale pohled dál upíral ke kamnům a k tančícím plamenům.

"Á, tady jsi," ozval se hlas z kamen. "Přišel jsi zachránit svého přítele, že ano? Ale nebude to k ničemu. Oba tady totiž zahynete."

"Kdo, k čertu, jsi?" zvolal Orlando, pokoušeje se odtáhnout Frederickse od okraje stolu.

"Čert, to je trefné!" Hlas se opět zasmál. Orlando náhle mezi plameny zahlédl postavu. Byl to rudý ďábel z nějaké staré knihy nebo z opery. Měl rohy a dlouhý ocas a v ruce držel vidle. Ďábel vyvalil oči a vycenil zuby. Jeho tvář se zkroutila do šíleného šklebu. "Oba tady zahynete!" Tančil v srdci kamen. Poskakoval mezi ohnivými jazyky, jako by skákal v kaluži, a přestože Orlando věděl, že to je jenom simulace a ještě k tomu řádně uhozená, strach, který se ho zmocnil, ho ani na okamžik neopouštěl. Popadl Frederickse pevně za ruku a odtáhl ho od okraje. Nepustil ho ani tehdy, když oba zámířili zpátky k týpí.

"Ještě se uvidíme!" volal za nimi vesele ďábel. "Na to klidně můžete vsadit své duše!"

Když už byli skoro u stanu, Fredericks se vykroutil z jeho sevření a začal si pěstmi mnout oči. "Orlando? Co se... co se to děje? Co děláme tady venku?" Otočil se a začal se rozhlížet po nyní tichém stole. "Snad jsem nebyl náměsíčný?"

"Jo," řekl Orlando. "Náměsíčný."

"Hrůza."

* * *

Náčelník byl vzhůru a brousil svůj tomahavk o brusný kotouč, který se tu objevil stejně nečekaně jako mnoho dalších věcí v týpí. Zvedl hlavu a pak opět nerušeně pokračoval. Jiskry létaly na všechny strany. "Vy být vzhůru. To být dobře. Brzy být půlnoc."

Orlando by si klidně šel znovu lehnout, ale jak se zdálo, každý kousek Jinozemě měl svůj vlastní čas. On a Fredericks to tedy budou muset dohnat, až na spánek najdou trochu času.

"Zrovna jsem přemýšlel, jak je možné, že se sem Renie a ostatní vůbec nedostali," řekl tiše Fredericksovi, zatímco náčelník se svou ženou začali do kožených mošen skládat nejrůznější věci. "Chci říct, že jsme je ve dřezu nikde neviděli."

"Myslím, že máš pravdu," odpověděl Fredericks a tvářil se zachmuřeně. "Ale jak je to možné? Přece prošli skrz stejně jako my?"

"Možná jsou v jiné úrovni řeky. Možná když jsi nad řekou, odnese tě to někam jinam, než když na té řece pluješ."

"Pak je ale už nikdy nenajdeme! Mohou být kdekoli!"

Náčelník Uhoď všude přistoupil k nim a ukázal na Orlandův meč. "Ty mít velký nůž. To být dobré. Ale ty," obrátil se na Frederickse, "žádný nůž. To špatné." Podal Fredericksovi luk a pouzdro se šípy.

"Pithlit nikdy nepoužívá luk," zašeptal Fredericks. "Co s tím mám dělat?"

"Snaž se střilet lidi, co se nejmenují Orlando."

"Dík za radu."

Náčelník je vedl k východu ze stanu. Jeho žena zvedla plachtu. "Najít Malou Jiskru," řekla. "Prosím, najít."

Rozhodně nevypadala jako skutečná osoba, ale chvění v jejím hlase se směšnou angličtinou bylo nelíbené a Orlandovi opět naskočila na těle husí kůže. Ti lidé si myslí, že jsou živí. Dokonce i kreslouni! Do jakého blázince se to jen dostali?

"My... my uděláme, co bude v našich silách, madam," řekl a vykročil za ostatními.

* * *

"Bože," vydechl. "To je strašné. Nikdy jsem si neuvědomil, jak je Thargor silný."

Fredericks se chystal něco říct, ale urychleně zmlkl, když se oba zhoupili na provaze, připevněném k noze stolu. Na chvíli se ocitli v naprosté tmě. Uhoď všude je už dávno předhlonil ve šplhu k zemi a oni dva neměli nejmenší tušení, jestli je ještě stále na laně.

Provaz se zhoupal a po několika nepříjemných nárazech o nohu stolu pokračovali dál v opatrném klesání. "Stále se cítím jako Pithlit," řekl Fredericks, "ale on nebyl nikdy tak silný."

"Já tyhle věci bral za hotovou věc," procedil Orlando skrz zuby mezi jednotlivými trhavými nádechy. "Už vidíš zemi?"

Fredericks se podíval dolů. "Jo. Možná."

"Řekni mi, že jo, i když to nebude pravda."

"Oukej. Už tam skoro jsme, Gardino."

O několik minut později už byli skutečně v bezpečné vzdálenosti od podlahy. Stíny za stolem byly hluboké a temné a oni poznali Indiána jenom podle lesku jeho očí a zubů. "Mít tady kánoe," řekl. "My vydat na řeku. Rychle."

"Řeka?" Orlando podezíravě přimhouřil oči. Před nimi se ale opravdu rýsovaly meandry plynoucí vody. Byla podivně ohraničená, přestože by se tu celkem logicky měla spíš vytvořit velká kaluž. Místo toho si podivný tok udržoval svůj tvar, tekla po podlaze napříč Kuchyní, na jednom břehu se rýsovalo cimbuří kuchyňské linky a na druhé stála rozpálená kamna. V těch místech se z vody mírně kouřilo a Orlando doufal, že právě tudy nepoplují. "Proč je tu ta řeka?"

Uhoď všude právě vytahoval ze stínu kánoi. Objevil se za rohem stolu, obrátil kánoi dnem dolů a namířil si s ní směrem k lesklé řece. Orlando a Fredericks klopýtali za ním. "Proč řeka?" Jeho hlas se ozýval uvnitř kánoe. Zdálo se, že ho ta otázka poněkud zmátla. "Dřez přetéct." Ukázal na místo, kde voda stékala z kuchyňské linky a vytvářela dole velkou kaluž, odkud dál vytékaly po podlaze několika směry další řeky. Na to, z jak velké výšky voda padala, to příliš necálo.

"Dřez vždycky přetéct."

Orlando došel k závěru, že nebude tak snadné přijít na to, podle čeho a jak vlastně toto místo funguje, takže bude asi lepší, když se raději soustředí na to, co se bude dít v příštím okamžiku. Přesto byl díky svému thargorovskému výcviku nervózní z toho, že nezná místní pravidla.

Uhoď všude jim pomohl nastoupit do kánoe, odkudsi vylovil pádlo a zamířil s lodkou na řeku.

"A koho vlastně pronásledujeme?" zeptal se Orlando.

"Zlé muže," odpověděl Indián a pak si přiložil dlouhý prst ke rtům. "Mluvit tiše. Kuchyň být probuzená."

Bylo těžké vůbec něco vidět, protože slabá žárovka svítila příliš vysoko u stropu. Orlando se tedy posadil a tiše sledoval dlouhé stíny kuchyňské linky.

"Kvůli čemu to všechno vůbec děláme?" ozval se zvědavě Fredericks.

"Protože on nám pomohl. Někdo mu ukradl děcko." Vzpomínka na Vyhod' opatrně a na její tragické oči se mu zdála být velmi pádným argumentem.

Jak se však zdálo, Fredericks s ním nesdílel stejné pocity. "Tohle je pěkná pitomost, Orlando. Jsou to přece jen Loutky!" Sklonil hlavu a zašeptal Orlandoovi do ucha, protože nechtěl, aby jeho drsná fakta slyšel Loutka blízko nich. "Ztratili jsme na tomhle děsném místě skutečné lidi, a místo toho, abychom je hledali, riskujeme své životy pro... pár čísel!"

Orlandoovi zamrzla na rtech odpověď. Jeho přítel měl pravdu. "Já jen... já jen, že mám pocit, že bychom to prostě měli udělat."

"Tohle není hra, Gardinere. Tohle není Middle Country. Tohle celé je mnohem podivnější."

Orlando jen potřásl hlavou. Jeho slabá a nejasná víra, že dělají správnou věc, nebyla dostatečná, aby se mohl postavit tak pádným argumentům. A možná tím jen sám sebe šidil, pomyslel si. Jednoduchý fakt, že je schopen se tu pohybovat bez toho, aby měl pocit, že ho to zabije, zastínil některé mnohem vážnější skutečnosti, a on docela snadno upadl do takové nálady, že byl ochoten na sebe vzít jakékoliv riziko, včetně ochoty navázat bezvýznamné spojení. Ale to byla logika her - jenže jejich situace nebyla žádná hra. V sázce byly skutečné životy. Lidé, proti kterým se snažili bojovat, nebyli lidé ze Soudní stolice, žádná skupina bláznivých inženýrů a idiotských šílenců. Místo toho - pokud si to ovšem Sellars celé nevymyslel - to byli vládci Jinozemě, a ti byli neobyčejně bohatí, mocní a bezohlední. A byli to dokonce i vrazi.

A jaká byla Orlandoova odpověď na tuto hrozbu a na to, že byl odtržen od jediných lidí, kteří chápali význam této hrozby? Nechal se strhnout a byl ochoten hledat nějaké kreslené dítě s kresleným Indiánem v animované kuchyni. Fredericks měl pravdu. Nedávalo to příliš velký smysl.

Otevřel ústa a chystal se přiznat vlastní hloupost, ale zrovna v tom okamžiku se náčelník otočil, přiložil si prst na ústa a zasyčel: "Pssst!"

Přímě před nimi plavalo něco ve vodě. Indián si toho však nevšiml, projel s loďkou kolem a pohled soustředil o něco dál. Orlando měl jen čas postřehnout, že plovoucí předmět je promočená krabice a že se rychle potápí. Ještě na ní stihl přechíst jakousi barevnou reklamu na vosk na parkety a pak jeho pozornost upoutal docela nový zvuk. Slyšel, jak někdo namáhavě oddechuje.

"Co je to?" zeptal se nervózně Fredericks.

Na řece před nimi se najednou vynořil podivný tvar - skutečně byl neobyčejně zvláštní. Indián zabral a zanedlouho byli od toho předmětu jen několik stop, ale Orlando stále ještě přesně nevěděl, co to ve vodě vedle nich plave. Na první pohled to vypadalo jako otevřená ulita ústí, ale uvnitř ní stála další postava. Poněkud vyhublá a shrbená jako slavná Venuše, kterou Orlando vídal v tolika reklamních šotech a v tolika zápletkách.

Nakonec přišel na to, že je to nějaká želva, ale byla nahá a stála ve svém vlastním krunýři. Co ale bylo ještě podivnější, byla skutečnost, že želva foukala do zvednuté části krunýře, jako by ho chtěla popohnat dopředu.

"To je tak bláznivé," zamumlal Fredericks. "Je to... je to mořská želva."

Shrbená postava se otočila. "To tedy nejsem," řekla zvláštním nosovým hlasem. Odkudsi vytáhla brýle a nasadila si je na zobákovitý nos, aby si je mohla lépe prohlédnout, než opět promluví. "Já jsem suchozemská želva. Kdybych byla mořská želva, uměla bych plavat, že ano?" Obrátila se a znovu foukla do zvednuté části krunýře, ale ten se nepohnul dopředu ani o centimetr. Indián mezitím dopádl až k ní a stočil kánoi proti proudu, aby mohl zůstat na stejném místě.

"Tak to nefungovat," prohlásil po chvíli.

"To vím taky," odpověděla želva. "Máš snad ještě na srdci něco užitečného?" Její klidný hlas byl poněkud patetický. Neměla na sobě nic než vrásčitou kůži a hlava se jí kývala na dlouhém krku ze strany na stranu, takže se Orlando nemohl ubránit pomyšlení, že vypadá jako starý mládenec, kterého přistihli venku v pyžamu.

"Kam mít namířeno?" zeptal se Uhod' všude.

"Zpět na břeh, a to tak rychle, jak jen to půjde." Želva se zamračila. "I když jsem si myslela, že už to není tak daleko. Můj krunýř je sice vodovzdorný, ale zdá se, že není vhodný k plavbě po řece."

"Nastoupit do loď." Náčelník připádl o něco blíž. "My tě vzít s sebou."

"To je od vás moc milé!" Přesto si ho želva poněkud příliš dlouho pozorně prohlížela. "Chceš říct zpátky na souš?"

"Zpátky na souš," potvrdil náčelník.

"Díky, je to od vás moc milé. Před chvílí tady plula velká láhev od Bílého čisticího prášku, a ta mi také nabídla, že mě sveze. Jenže po mně chtěla, abych se držela její ploutve. Trvala na tom. Jenže mně to celé nepřipadalo správné... jestli víte, co tím myslím." Želva vystoupila ze svého sametového krunýře a nastoupila do kánoe. Pak se nahnula, aby na palubu přitáhla i krunýř. Náčelník otočil loď k břehu, kde stála kuchyňská linka.

Želva se zatím rozhodla obléct si svůj krunýř. Pak si ale všimla Orlando a Frederickse, jak ji pozorují. "Bylo by velice zdvořilé," začala opatrně, "kdybyste se otočili ke mně zády, když se oblékám. Vzhledem k tomu, že tu není dost místa, mohli byste alespoň zavřít oči."

Orlando a Fredericks se místo toho podívali po sobě. Želva si začala navlékat svůj ochranný štít a hlasitě u toho funěla, když ho upravovala, aby na ní správně seděl. Orlando se zoufale snažil zadržet smích, který v něm bublal. Musel se kousnout do rtu, a když ucítil mírnou bolest, napadlo ho najednou, kolik toho z jeho virtuálního chování tlumící obvody jeho neurokanyly v RL ve skutečnosti potlačují. Kousal se snad právě v tomto okamžiku do rtu? Co když jeho rodina a lidé v nemocnici poslouchají všechno, co říká, a sledují, co dělá? Asi by se divili, co se to s ním děje. Nebo by si možná pomysleli, že se zbláznil docela.

U toho, co začalo jen jako nešťastná myšlenka, mu najednou došla i absurdní stránka a dlouho potlačovaný smích vyhublal na povrch.

"Doufám, že se dobře bavíte," řekla želva mrazivým tónem.

"To není kvůli tobě," řekl Orlando, když se konečně uklidnil. "Jen jsem si na něco vzpomněl..." Pokrčil rameny. Těžko by to vysvětloval.

Jak se blížili ke břehu, uviděli, že se tam něco leskne, a po chvíli zaslechli tichou, ale živou hudbu. - Těsně na kraji vody stála velká kopule. Ze stovek otvorů proudilo ven světlo, zatímco většími otvory vcházely a vycházely řady podivných siluet. Hudba byla čím dál hlasitější, zněla poměrně rytmicky, ale poněkud starodávně. Zdálo se, že jednotlivé postavy tančí - před obřím cedníkem se vytvořila poměrně početná skupina. Všichni se tam hlasitě smáli a pohupovali se do rytmu. Postavy vyhazovaly ruce do vzduchu a vlnily se. Když kánoe doplula blíž, posádka si mohla veselou skupinu konečně lépe prohlédnout.

"Ať se propadnu!" vydechl Fredericks. "Je to zelenina!"

Nejrůznější druhy zeleniny vycházely a vcházely hlavními dveřmi, nad kterými stál zářivý nápis: "Klub Cedník."

Klub byl plný výhonků pórků a fenyklů v barevných šatech, cukín v elegantních oblecích a nejméně dalšího tuctu dobře oblečených zeleninových druhů. Všichni poskakovali po tmavé linoleové pláži a vesele oslavovali.

"Hmmm," zavrčela nesouhlasně želva. "Mám dojem, že to je velmi veselý večírek." V jejím hlase však nebyla ani stopa veselí.

Orlando a Fredericks jen ohromeně zírali na bavící se dav, když vtom najednou do kánoe cosi z boku narazilo a prudce ji to naklonilo na stranu. Orlando málem přepadl přes palubu. Také želva se zhoupala přes okraj, ale Fredericks se po ní natáhl a přitáhl ji zpátky na loď, kde zůstala ležet a zběsile mávala nohama ve vzduchu.

Něco opět narazilo do lodi a dřevo hlasitě zapraskalo. Uhoď všude se ze všech sil snažil udržet kánoi na najednou nebezpečné hladině. Mohutnými rukama přehazoval pádlo z jedné strany na druhou, zatímco se ostatní snažili zabránit tomu, aby se loď převrátila.

Jak se Orlando pokoušel na dně kánoe získat rovnováhu, cítil, že něco poškrábalo zespodu celý kýl. Padl na ruce a na kolena, aby se podíval, co se stalo.

Písečný břeh, pomyslel si, ale pak mu došlo: Písečný břeh uprostřed kuchyňské podlahy?

Podíval se přes okraj kánoe. V prvním okamžiku viděl jen tmavou vodu, potom se odkudsi vynořilo něco velkého a zubatého. Orlando vykřikl a přitiskl se k lodi. Tam, kde ještě před okamžikem byla jeho hlava, se nyní s hlasitým cvaknutím zavřely mohutné čelisti a narazily do kánoe tak prudce, až Orlando cítil, jak se mu v těle otrásl všechny kosti. Pak ten vražedný predátor opět zmizel v temné vodě.

"Něco... něco tam bylo... a chtělo mě to kousnout!" vykřikl. Jak tak ležel, najednou uviděl, jak se na druhé straně kánoe z vody vynořily další mohutné čelisti. Otevřely se a opět cvakly obrovskými zuby, aby vzápětí znovu zmizely v temné vodě. Orlando sáhl pro svůj meč, ale byl pryč. Asi mu spadl do vody.

"To být moc špatné!" křičel přes rámus divoké vody Uhoď všude. Kánoe musela čelit další mohutné ráně, a Indián se zoufale snažil udržet rovnováhu. "Salátové kleště! A být rozčilené!"

Orlando ležel vedle Frederickse a želvy. Mezitímco se kánoe rychle plnila vodou, snažil se nějak vyrovnat s představou, že bude s největší pravděpodobností zanedlouho pozřen kuchyňskými nástroji.

* * *

Dread si právě prohlížel první várku dat od Klekkera a jeho společníků, kteří mu zjišťovali podrobnosti o jeho jihoafrické kořisti. Vychutnával si hlasité hučení jeho nejnovějšího hitu Adrenaxu, když vtom začala v koutku jeho obrazu blikat jedna z vnějších linek. Trochu ztlumil dunění ve své hlavě.

Přijal hovor a otevřel okno. V novém okně se objevila hnědá tvář s černou konopnou parukou se zlatým lemem. Dread v duchu zasténal. Jeden ze sluhů Starého Muže - a dokonce to ani nebyla skutečná osoba. To ho skutečně urazilo. Ovšem, uvažoval Dread, u někoho, kdo je tak bohatý a izolovaný jako Starý Muž, se dá těžko počítat s tím, že by si takovou urážku vůbec uvědomoval.

"Pán Života a Smrti si přeje s tebou mluvit."

"Takže on chce, abych ho přišel navštívit?" Byla to bezděčná poznámka, ale přesto na sebe měl Dread zlost za to, že plýtval svým sarkasmem na pouhou Loutku. "Výlet do virtuálního Egypta. Nebo co to vlastně je, Abydos?"

"Ne." Výraz tváře Loutky se ani trochu nezměnil, ale v jeho hlase zaznělo něco zlověstného. Možná to přece jen nebyla Loutka. "Promluv si s tebou hned teď."

Než se Dread stačil podívat, kněz zmizel a místo něj se objevila zelená posmrtná maska Starého Muže. "Vítej, můj sluho."

"Vítej i ty." Dread byl zmatený a vyděšený jednak proto, že bůh Smrti pro tentokrát vynechal obvyklé formality, a jednak proto, že si byl vědom toho, že výsledky jeho dvojí hry v podobě dokumentů, které ležely právě v horní úrovni jeho systému, byly nyní tak snadno na dosah, že stačilo, aby Starý Muž pronikl bezpečnostním systémem, a mohl si je velmi snadno přečíst, dokud byla linka otevřená. Dread najednou pocítil mrazení v zádech. Velmi těžko se dalo odhadnout, čeho je a čeho není Starý Muž schopen. "Co pro tebe mohu udělat?"

Podivná tvář na něj mlčky dlouhou dobu zírala a Dread začal litovat, že ten hovor vůbec přijal. Byl snad prozrazen? Byl toto snad začátek strašného a neodvratitelného trestu, který si svou zradou vysloužil?

"Mám... mám pro tebe práci."

Přestože v hlase jeho zaměstnavatele byl podivný nádech, Dreadovi se viditelně ulevilo. Starý Muž nepotřeboval být zdvořilý k někomu tak bezvýznamnému, jako je on, což bezpochyby znamenalo, že o ničem dosud nemá tušení.

A já navíc nebudu bezvýznamný navěky...

"To zní zajímavě. Já jsem zatím našel a svázal téměř všechny nitky Nebeského boha."

Starý Muž pokračoval, jako kdyby Dread vůbec nic neřekl. "Není to tentokrát... ve tvém obvyklém oboru. Ale zkusil jsem i jiné zdroje... a ty pro mě odpovědi nenašly."

Celá konverzace byla podivná. Starý Muž poprvé za celou dobu, co ho znal, zněl... staře. Přestože Dread cítil, jak se mu

v krvi zvedá hladina adrenalinu a nabádá ho, aby buď utekl, nebo začal bojovat, přesto opět ucítil staré šibalské já.

"Moc rád pomohu, Otče. Pošleš mi to?"

Jako kdyby použitím jeho přezdívky probudil starcovu obvyklou povahu, smrtelná maska se najednou zlostně zamračila. "Máš zase v hlavě tu svou hudbu?"

"Teď jen trochu..."

"Tak ji vypni."

"Není to moc hlasitě..."

"Vypni to." Přestože byl starcův hlas ještě stále poněkud roztržitý, Dread ho raději okamžitě poslechl. V jeho hlavě se rozhostilo naprosté ticho.

"A teď chci, abys mě dobře poslouchal," řekl Starý Muž. "A poslouvej velmi bedlivě. Radil bych ti, aby sis to nahrál." A pak začal Starý Muž podivně zpívat.

Dread dělal co mohl, aby se nezačal nahlas smát. Celé mu to připadalo naprosto neuvěřitelné, když slyšel, jak jeho zaměstnavatel zpívá tím svým chraplavým hlasem téměř dětsky jednoduchou písničku, a v hlavě se mu začaly honit podivné myšlenky. Copak ten starý bastard konečně přišel o rozum? Byl tohle první projev stařecké demence? Proč by mělo jednomu z nejmocnějších mužů na světě - v celé historii - záležet na nějaké hloupé písničce z mateřské školy?

"Chci, abys zjistil, odkud ta písnička pochází, co znamená, zkrátka všechno, co se ti podaří zjistit," řekl Starý Muž, když dokončil své krákové vystoupení. "Ale nechci, aby se vědělo, že na tom pracuješ, a zvláště nestojím o to, aby se o tom dozvěděli další členové Bratrstva Grálu. Pokud ta píseň povede k některému z nich, okamžitě mi o tom podáš zprávu.

Vyjádril jsem se jasně?"

"Ovšem. Jak jsi řekl, není to můj obvyklý obor..."

"Teď ano. Je to velmi důležité."

Dread dlouho potom, co Starý Muž přerušil spojení, nechápavě seděl. Nezvyklý klid v jeho hlavě vystřídala vzpomínka na krákové hlas, opakující stále dokola "dotkl se mě anděl... dotkl se mě anděl."

To bylo na něj příliš. Opravdu příliš.

Dread padl na podlahu svého bílého pokoje a smál se, až ho začalo bolet břicho.

Kapitola 12

Střed bludiště

INTERNET/REKLAMA: ELEUSIS

(vizuál: šťastní, dobře oblečení lidé na večírku, zpomalený záběr)

HLAS: "Eleusis je jedním z nejexkluzivnějších klubů na světě. Jakmile se jednou stanete jeho členem, otevírají se vám všechny dveře."

(vizuál: leštěný vybrušovaný klíč na sametové podušce uprostřed kuželu světla)

"Majitel Eleusis klíče bude obsloužen, nakrmen a pobaven takovým způsobem, o jakém se může obyčejnému smrtelníkovi jen zdát. A to vše zdarma. Jak se tedy přihlásit? Není to možné. Ve skutečnosti jestli slyšíte o Eleusis poprvé, je téměř jisté, že se nikdy nestanete jeho členem. Naše pobočky jsou utajené a exkluzivní, a totéž platí i o našich členech. Tak proč tedy zadáváme reklamy? Protože mít ze všeho to nejlepší není tak velká zábava, když o tom nikdo jiný neví..."

JEHO PRVNÍ MYŠLENKA, KDYŽ SE SNAŽIL DOSTAT nad hladinu další řeky, byla: Tohle by mě mohlo rychle unavit.

Jeho druhá myšlenka, jakmile dostal hlavu nad povrch, byla: Alespoň je tu teplo.

Paul šlapal vodu, aby se udržel na hladině, a když zvedl hlavu, viděl, že má nad sebou těžké šedé mraky. Vzdálený břeh se ztrácel v mlze, ale jen několik yardů od něj se houpala prázdná loďka, jako by ji tam snad umístil nějaký scenárista, píšící pro dětské seriály. Plaval k ní a bojoval s vodním proudem, který byl sice poměrně mírný, přesto jeho unaveným svalům dával co proto. Když konečně k loďce dorazil, pověsil se na její bok a zhluboka oddechoval, potom se přehoupil dovnitř a bezmála svou vahou vratké plavidlo převrátil. Jakmile byl na palubě, lehl si do louže vody na dně loďky a unaveně usnul.

* * *

Zdálo se mu o pírků, které se jasně třpytilo v bahně hluboko pod vodou. Plaval k němu, ale dno se od něj stále vzdalovalo a pírků tedy zůstávalo neustále mimo jeho dosah. Tlak kolem něj sílil a Paul měl pocit, jako by mu hrudník stlačovaly nějaké obří dlaně. Najednou si uvědomil, že stejně tak jako on pronásleduje pírků, něco pronásleduje jeho - byli dva, jejich oči zářily dokonce i v šeru hluboké vody a neustále se k němu blížili, zatímco se pírků stále vzdalovalo z jeho dosahu a voda byla čím dál tmavší a hustší...

* * *

Paul se probudil a ze spánku sténal. Bolela ho hlava. Na tom nebylo nic zvláštního, když vzal v úvahu, že právě prošel mrazivým lesem z doby ledové a bojoval s hyenou velikosti urostlého koně. Zadíval se na dlaně a hledal na nich omrzliny. Nic nenašel. Překvapivě na sobě nenašel ani oblečení z doby ledové. Měl moderní šaty, přestože se dalo jen velmi těžko říct, jak moderní byly, protože tmavé kalhoty, vesta a bílá košile bez límce byly nasáklé vodou.

Paul přinutil své vyčerpané tělo, aby se posadilo, a chopil se jednoho vesla. Zvedl je a hledal druhé, aby je mohl uložit do prázdných vidlic na bocích loďky, jenže v loďce bylo veslo jen jedno. Pokrčil rameny. Stále to bylo lepší, než kdyby neměl žádné...

Slunce zahňalo část mlhy, ale stále vypadalo jenom jako nějaké vzdálené světlo kdesi za hustým oparem. Paul teď už

viděl na každém břehu řeky obrysy nějakých budov, a co bylo ještě důležitější, matné obrysy mostu přes řeku nedaleko od něj. Díval se před sebe a srdce mu začalo bít rychleji, tentokrát to však nebylo strachy.

To nemůže být... Přimhouřil oči a položil obě dlaně na příď lodi. Naklonil se tak daleko, jak se jen odvážil. To je... ale to nemůže být... Začal zběsile pádlovat zbylým veslem, zpočátku nešikovně, ale časem si začal počínat s mnohem větší zručností a loď se přestala houpat ze strany na stranu.

Ach, můj drahý bože. Paul se málem na objekt před sebou nedokázal ani podívat. Báł se, že se roztrhne a změní přímo před jeho očima a stane se něčím docela jiným. Ale to opravdu je... je to Westminsterský most!
Jsem doma!

* * *

Jasně si vzpomínal na jednu příhodu, která v něm i teď po tolika letech vyvolala horkou vlnu studu. - On a Niles a Nilesova tehdejší přítelkyně Portia, štíhlá dívka s pronikavým smíchem a jasnými očima, si tenkrát společně zašli na sklenku do nedaleké hospody blízko školy. Přidal se k nim ještě někdo. Byl to jeden z nekonečné řady Nilesových přátel. (Niles sbíral přátele, stejně jako jiní lidé sbírají gumičky do vlasů nebo známky, protože zastával teorii, že jeden nikdy neví, kdy se mu jeden z nich bude hodit.) Nový příchozí, jehož tvář a jméno Paul už dávno zapomněl, se právě vrátil z cesty po Indii a stále vyprávěl o nešední noční kráse Tádž Mahalu. Tvrdil, že to je ta nejdokonalejší stavba, jakou kdy lidé postavili, a že se její architektonická preciznost nyní konečně dá i vědecky doložit.

Portia namítla, že nejkrásnějším místem na světě je bezpochyby Dordogne ve Francii, a kdyby se toto místo nestalo tak populární hlavně u strašných kempujících rodinek se satelity na střeších svých elektrických karavanů, nikdo by si nedovolil tuto skutečnost zpochybňovat.

Niles, jehož vlastní rodina také nadšeně cestovala - tak nadšeně, že nikdy nepoužívali slovo "cestovat", jako ryba nepotřebuje používat slovo "plavat" - oponoval, že kdyby všichni přítomní viděli nádherné hory v Jemenu a zažili drsnou krásu tohoto místa, celá tato konverzace by ztratila svůj další smysl.

Paul, který popíjel už několikátý gin s tonikem, se právě snažil přijít na to, proč někdy zůstává citron nahoře a někdy zase klesne až ke dnu. Kromě toho mu vrtalo hlavou, proč se zdržuje ve společnosti Nilese, který, přestože byl nejmilejším člověkem, jakého znal, v něm vždycky vyvolával pocit, že je Paul lhář, když vtom se ho jejich neznámý společník (který v té době pravděpodobně měl nějaké jméno) zeptal, co si o tom myslí Paul.

Paul se napil namodralého drinku a pak řekl: "Myslím si, že nejkrásnějším místem na celém světě je Westminsterský most při západu slunce."

Poté, co všichni vybuchli smíchy, Niles v naději, že zmírní důsledky přítelova znemožnění, dělal co mohl, aby dal všem najevo, že si z nich Paul jen vystřelil. A to bylo skutečně neobyčejně trapné, jak jinak: Portia a druhý mladík si podle všeho mysleli, že je blázen. To si klidně mohl nechat na čelo vytetovat: "Venkovský balík." Ale on to opravdu myslel vážně, a místo toho, aby se záhadně usmíval a mlčel, snažil se jim vysvětlit, proč to řekl, čímž celou věc pochopitelně ještě zhoršil.

Kdyby podobnou věc řekl Niles, dokázal by z toho udělat výtečný vtip nebo se obhájit tak chytře, že by ostatní rázem zmlkli a zahanbeně slzeli do svých sklenic a slibovali, že budou zastávat vše britské, ale Paul nikdy nebyl tak dobrý mluvkva - zvláště pokud se jednalo o něco, co pro něj bylo velmi důležité. Začal tehdy koktat, když se jim zmateně snažil vysvětlit, co se vlastně pokoušel říct, a nakonec se rozzlobil tak, že vstal, nechtěně převrátil svou vlastní skleničku a utekl z hospody, zatímco za ním ostatní tiše zírali.

Niles si ho pak čas od času pro tu historku dobíral, ale jeho vtipy byly vždycky mírné, jako by cítil, jak bolestivé to pro Paula tehdy muselo být, přestože ho nikdy nemohl úplně pochopit.

Ale byla to pravda - myslel si to tehdy a myslel si to i nyní. Byla to pro něj ta nejkrásnější věc, jakou znal. Když bylo slunce nízko, budovy na severním břehu Temže vypadaly, jako by zářily nějakým vnitřním světlem, a dokonce krásně zářily i ty stavby, které vznikly během střídavých proudů mizerného vkusu, který tak dobře charakterizoval současný Londýn. Byla to Anglie, přímo tady, se vším, čím kdy byla i čím kdy jen mohla být. Most, budovy Parlamentu, jen stěží viditelné opatství a dokonce i Kleopatřina jehla a staré viktoriánské lampy na nábreží - to vše bylo tak směšné, jak jen mohlo být, tak plně prázdné nabubřelosti, jakou jen lidská představivost dokázala vytvořit, ale bylo tu také něco, co Paul vždycky hluboce obdivoval, ale nedokázal nikdy pořádně definovat. Dokonce i známý Big Ben se svým levným sentimentem a šovinismem, který vyzařoval, měl svou jedinečnou krásu, jež byla zároveň tak okázalá, a přesto dodnes brala lidem dech.

Jenže tohle celé se dá dost těžko popsat, když v sobě člověk má už třetí gin s tonikem a snaží se to vysvětlit lidem, jako jsou Nilesovi přátelé. Ti totiž proplouvají světem dospělosti bez toho, aby se nechali svázat zodpovědností, a navíc jsou ozbrojeni nezdolnou ironií výchovy na veřejných školách.

Ale kdyby byl Niles tam, kde je právě teď Paul, kdyby zažil to, co zažil Paul, a uviděl ten most nyní - tu starou drahocennou věc, která se před ním vynořila z mlhy beznaděje - potom by jistě i Niles (poslancův synáček a nyní sám vycházející hvězda na diplomatickém nebi a symbol měšťáctví) padl na kolena a líbal kamennou zem.

* * *

Jak se ukázalo, osud k němu nebyl tak velkorysý a ochotný splnit jeho přání, jak by si býval představoval. První zklamání - a jak se ukázalo to nejmenší ze všech - bylo to, že ve skutečnosti nebyl západ slunce. Jak Paul pádloval, téměř posedlý myšlenkou zakotvit na samotném nábreží, místo aby zamířil k nějakému poněkud klidnějšímu místu, slunce začalo být jasnější, a jemu najednou došlo, že stoupá na východě.

Pak je tedy ráno. To nevadí. Stejně se vyškrábe na nábreží, jak měl v plánu, a nepochyboval, že bude rázem obklopen zvídavými turisty. Ihned potom se vydá na Charing Cross. Neměl v kapse žádné peníze, a tak se z něj rázem stane žebrák, tedy jeden z těch nešťastníků, co vyprávějí své povrchní příběhy o těžkostech života těm, co si jich stěží všimnou, hodí jim pár drobných a raději se rychle klidí stranou. Až si tedy vydělá dost peněz na podzemku, vrátí se do

Canonbury. Ve svém bytě si dá horkou sprchu, dopřeje si několik hodin zaslouženého spánku a pak se bude moct vrátit na Westminsterský most, aby si vychutnal západ slunce a poděkoval osudu, že se mohl vrátit zpět z chaotického vesmíru do starého dobrého Londýna.

Slunce vystoupilo o něco výš. Od východu zavál vítr a přinesl s sebou neobyčejně nepříjemný zápach. Paul znechuceně nakrčil nos. Dva tisíce let byla tato řeka živoucí tepnou Londýna, a lidé se k ní stále chovali se stejným ignorantstvím jako jejich předci. Cítil pach odpadků, průmyslových splašků, dokonce i zbytků jídla - soudě podle nakyslého pachu masa - ale ani ten nejodpornější zápach ho nedokázal zbavit jeho nesmírné úlevy. Napravo od něj se jako černá čára uprostřed mlhy tyčila Kleopatřina jehla, nakláněla se nad břeh řeky a kolem ní zářily záhony rudých květin, chvějící se v mírném vánku. Když Paul viděl ten rudý koberec, pomyslel si, kolik práce to asi muselo stát všechny londýnské zahradníky. Možná se tady dnes chystala nějaká veřejná oslava. Jistě se něco dělo na Trafalgarském náměstí - koneckonců vždyť ani přesně neví, jak dlouho byl vlastně pryč. Připadalo mu, že prostor kolem budov Parlamentu byl uzavřený, protože na březích řeky byl poměrně klid.

Tato myšlenka ho však velmi brzy opustila, a když se nad tím zamyslel znovu, začaly se mu v hlavě honit myšlenky mnohem zlověstnější. Kampak se poděl obvyklý říční ruch? Dokonce i na Den příměří nebo při stejně důležitých svátcích by tady byly obchodní lodě, nebo snad ne?

Zvedl hlavu a zadíval se ke vzdálenému, ale přesto čím dál jasnějšímu Westminsterskému mostu, který už se vynořil z mlhy docela, a zmocnila se ho ještě děsivější představa. Kde je Hungerford Bridge? Jestli je po jeho pravé straně nábreží, pak přímo před ním měl být starý železniční most. Právě teď by se měl dívat přímo na něj.

Stočil loď k severnímu břehu a přimhouřil oči. Uprostřed mlhy viděl obrysy známých lamp ve tvaru delfínů a tělem mu opět projela úleva. Není pochyb: je to nábreží.

Další lampa byla ohnutá v půli jako vlasová sponka. Ale všechny ostatní byly pryč! Dvacet metrů před sebou uviděl zbytky Hungerford Bridge, vyčnívající z olámaných betonových základů. Nosníky byly zkroucené, takže se natáhly jako lékořicový pendrek, než se ulomily. Z výšky nad ním visely zbytky železničních kolejí, zkroucené jako mašle z dárkového balíčku.

Paul na to vše zíral, myšlenky se mu točily v hlavě jako divoký vír a žádná z nich nepřežila déle než několik sekund. První velká vlna loď zvedla do výšky a zase ji posadila na hladinu. Trvalo to jenom okamžik, než se přitítila druhá, třetí a čtvrtá vlna. Každá z nich byla silnější než ta předcházející. Paul konečně odtrhl oči od ubohých zbytků severního mostu a podíval se na řeku. Pod Westminsterským mostem právě něco proploovalo. Bylo to velké jako dům, ale pohybovalo se to neobyčejně rychle a pak se to začalo narovnávat do své mohutné výšky, až to sahalo k horním nosníkům samotného mostu.

Paul to vůbec nechápal. Bylo to jako nějaký absurdní kus moderního nábytku, jako mobilní verze budovy Lloydů. Když se titánský kolos ještě o něco přiblížil a zamířil na východ po Temži, Paul uviděl tři obrovské nohy, na kterých pak stál mohutný komplex trámů a nejrůznějších ploch. Nad tím vším se vyjímal široký kovový poklop.

Jak to oněměle sledoval, obluda se na okamžik zastavila a zůstala stát uprostřed Temže jako nějaká hrozná parodie na Rhodský kolos. Paul i na dálku jasně zaslechl hlasité syčení hydrauliky, pak se mechanická zrůda mírně nahnula a její obrovská kovová hlava se začala naklánět ze strany na stranu, jako by něco hledala. Ocelové kabely, které visely z mohutné stavby nad jejím nohama, se začaly opět svíjet a čeřily říční hladinu. O několik okamžiků později se konstrukce opět narovnávala do plné výšky a začala se brodit dál vodou. Jak se k němu blížila, hlasitě syčela a vrčela a každý její krok byl dlouhý několik desítek metrů, takže se pohybovala neobyčejně rychle. Paul se cítil, jako by do něj udeřil blesk, nebyl schopný se hnout z místa a jeho původní radost se rázem změnila v děsivou noční můru. Obluda prošla kolem něho a pokračovala proti proudu. Vlny rozhoupaly malou loďku a vrhly ji proti kamennému břehu. Náraz vyrazil Paulovi dech. Ohromná mechanická věc však ani jemu, ani jeho ubohému plavidlu nevěnovala sebemenší pozornost a prošla kolem něj stejně nevšímavě, jako by on prošel kolem třísky v kaluži.

Paul zůstal nehybně ležet na břehu. Mlha s probouzejícím se dnem ustupovala. Poprvé za celou tu dobu uviděl za mostem jasně Big Ben. Nejprve si myslel, že jeho vrchol se stále ukrývá v mlze, ale pak pochopil, že špička Big Benu chybí. Nad ohořelými střechami Parlamentu z něj čněl jen ohořelý pahýl.

Vlny se uklidnily. Paul se držel zábradlí a sledoval vzdalující se mechanickou zrůdu. Na místě, kde kdysi stával Waterloo Bridge, se na krátkou chvíli zastavila, aby posbírala nějaké trosky. Svými kovovými chapadly vytáhla ze dna řeky bahnitou masu cementu a kovu, pak ji odhodila jako znuděné děcko a zmizela v mlze. Nejspíš měla namířeno do Greenwichu a pak dál do moře.

* * *

Během dne Paul zjistil, že jsou tu další mechanické obludy, ale také přišel na to, že nemusí dělat nic, aby se jim vyhnul. Neztrácely čas s lidmi, stejně jako by se deratizátor, který právě dokončil svůj úkol, neobtěžoval zašlápnout osamělého mravence, který se mu připlétl do cesty. Jenže asi za hodinu jich tu bylo tolik, že Paul dostal strach, aby ho některá z nich nakonec přeče jen nerozmáčkla.

Zcela jasně dokázaly, že jsou beze vší pochyby schopné bezohledně ničit. Londýn - nebo alespoň to, co z něj z řeky viděl - se proměnil ve zničenou zemi. Míra destrukce byla mnohem větší než všechny jiné hrůzy, které toto krásné město v minulosti vytrpělo už od dob krále Artuše. Ohromné stroje rozmačkaly a spálily celé ulice a čtvrti, dokonce srovnaly se zemí i celé historické centrum, a to vše jen proto, jak se zdálo, aby jednoduše ničily. Paul pochopil, že to nejhorší na něj teprve čeká. Na břehu řeky spatřil několik bezvládných těl roztroušených na otevřených místech, a během několika příštích dní mu proud řeky poskytl pohled na mnoho dalších mrtvých. Když se vítr otočil jeho směrem a zápach smrti ještě zesílil, Paul pochopil, že kolem musí být tisíce a tisíce dalších mrtvol, které sice neviděl, ale které nejspíš zůstaly uvězněné ve stanicích podzemky, které se pro ně proměnily v hromadné hrobky, nebo je rozmačkaly zbořeně stěny domů.

Další nájezdy byly už mírnější. To, co během první hodiny svého pobytu tady považoval za květiny na nábreží Královny Viktorie, byla ve skutečnosti mimozemská vegetace, jak se ukázalo. Bylo to úplně všude. Chvějící se rudé výhonky zaplňovaly nástupní ostrůvky, rozlézaly se také po opuštěných zahradách, obepínaly zbývající mosty a lampy, a kam se Paul podíval, byly to ty jediné věci, které se tady kromě něj pohybovaly, jako rudé chalupy v hnilobné zapáchajícím větru.

Ale přestože to byl příšerný pohled, dívat se na zničený a umírající Londýn, čekalo ho ještě mnohem děsivější překvapení.

Několik hodin poté, co se Paul poprvé setkal s prvním kovovým obrem, si začal uvědomovat, že to není jeho Londýn, ale město, jakým mohl Londýn být mnoho generací před jeho narozením. Ze své ložky viděl nápisy na obchodech, psané zvláštním krouceným písmem, reklamní upoutávky, zbytečně lákající zákazníky "modiství", "pleteneho zboží" a "galanterie". Několik stále ještě rozeznatelných automobilů působilo neobyčejně směšně a starodávně, a dokonce i mrtvoly lidí, hnijící na ulicích, se zdály být jako z časů dávno minulých - nejvíce znát to bylo na ženách, které na sobě měly vlněné plédy a sukně dlouhé až ke kotníkům, a někteří z bezejmenných mrtvých měli dokonce i klobouky a rukavice, jako by i smrt samotná byla příležitostí se elegantně obléci.

* * *

Uplynulo mnoho hodin od chvíle, kdy Paul uviděl prvního vetřelce, než konečně pochopil, jaké místo to vlastně našel. Namířil s lodí k opuštěnému přístavnímu molu naproti Battersea, aby dal odpočinout svým bolavým pažím. V jiném Londýně - v jeho Londýně - kdysi stávala známá elektrárna, která dominovala právě této části řeky. Ta však se později zbourala a představitelé města na jejím místě nechali vystavět fibramové kancelářské budovy. Avšak v tomto Londýně to vypadalo, že do výstavby elektrárny zbývá ještě nejméně několik desetiletí. Jenže díky nějakému strašnému válečnému konfliktu, následkem něhož zmizela většina populace, elektrárna nejspíš nikdy ani postavena nebude. Celé to bylo hrozně zmatené!

Slunce se nyní sklánělo nad západním obzorem a vrhalo své měkké světlo na zbytky staveb, takže děsivé dílo zkázy vypadalo o něco málo snesitelněji. A tak Paul jen tak bezděky seděl uprostřed ticha a snažil se nemyslet na to, co je všude kolem něj. Zavřel oči v marné snaze si pocit otupění ještě o něco prodloužit, ale pohled na bezprostřední pohromu byl tak strašlivý, že oči nedokázal udržet zavřené. Každou chvíli se na obzoru mohla objevit jedna z těch groteskních mašin na třech nohách jako lovicí bestie a její kovová hlava ho mohla kdykoliv zahlédnout...

Trojnohy. Paul zíral na hnědou vodu řeky Temže, proudící kolem přístavního mola, ale ve skutečnosti ji vůbec neviděl. Trojnohy, ohromné válečné stroje, rudý plevel, co roste všude. Byl to přece nějaký příběh, nebo snad ne...?

Nečekaná myšlenka k němu přišla jako závan ledového větru, nebyla to sice uspokojivá odpověď na danou otázku, ale nevitáný začátek ještě strašlivějšího problému.

Ach, bože. To je H. G. Wells, že ano? Válka světů nebo jak se ta knížka vlastně jmenovala...

Bylo to jedno z těch děl, o kterých toho docela dost věděl, přestože tu knížku nikdy nečetl a ani neviděl jednu z mnoha filmových adaptací (v síti bylo k dispozici hned několik verzí, jak interaktivních, tak přímých). Ale žádná verze, jako byla tato, jistě neexistovala. Byl si tím téměř jistý, protože tohle nebyla žádná verze. Byla to hrůzná realita.

Ale jak mohu být ve světě, který je jen vymyšleným příběhem?

Dokonce i krátká chvilka logického uvažování způsobila, že ho prudce rozbolela hlava. Bylo příliš mnoho možností a všechny byly totálně bláznivé. Bylo to nevšedně věrohodné místo, postavené na známém příběhu, ale bylo vytvořené jen pro něj? To přece není možné - on přece už jednou došel k závěru, že je naprosto směšné představit si někoho, kdo by postavil celou dobu ledovou, a už vůbec nemluvě o tom, o kolik by musel být tenhle podivný Londýn nákladnější? A když si vybavil, kolik jiných podivných míst už viděl... ne. To není možné. Ale jak jinak si to tedy má vysvětlit?

Může to být nějaké opravdové místo, nějaký jiný Londýn v jiné dimenzi, napadený vesmírnými vetřelci? Do kterého Wellse se to tedy vlastně dostal? Stal se snad tento nápad starého autora s alternativním vesmírem skutečností?

Nebo to bylo ještě něco podivnějšího - nějaký z těch kvantových nesmyslů, o kterých neustále mlel Muckler v galerii? Způsobil snad Wellsův výmysl, že celé tohle místo ožilo a dokonce se odchýlilo od reality, ve které stejně nikdy neexistovalo, dokud to ten pán z Bromley nezachytil na papíře?

Takové teorie však jen vedly k dalším nezodpovězeným otázkám. A ty byly ještě děsivější než ty předcházející. Copak každý vymyšlený příběh má svůj vlastní vesmír? Nebo jen ty dobré? A kdo o tom rozhoduje?

A je snad on sám, jemuž už tak chyběla část jeho minulosti, lapen v nějaké zvláštní dimenzi, která se stále jen vzdaluje od jeho vlastní?

V jiném čase by se jistě zasmál myšlence o mnohonásobném vesmíru, fungujícím na základě nějakých vydavatelských rozhodnutí, kdyby na jeho celkové situaci vůbec bylo něco k smíchu. Ztratil se v nějakém bláznivém vesmíru, byl neuvěřitelně daleko od domova a byl docela sám.

* * *

Té noci přespával v opuštěné restauraci poblíž Cheyne Walk. Nebylo tu nic, co by - byť jen vzdáleně - připomínalo jídlo, ale stejně neměl hlad, zvláště když každá změna větru přinesla z nějaké čtvrti další vlnu odporného zápachu rozkládajících se těl. Ve skutečnosti si ani nedokázal vybavit, kdy měl naposledy skutečný hlad, a jen matně si vzpomínal, kdy vůbec jedl. Tato myšlenka přinesla další otázky, a on už byl všemi těmi otázkami nesmírně unavený. Strhl z oken závěsy a zabalil se do nich, aby se ochránil před chladným vzduchem od řeky. Potom upadl do hlubokého bezesného spánku.

Když druhého dne zamířil proti proudu řeky - tentokrát už s oběma vesly, která našel na jiné opuštěné lodi - zjistil, že v tomto zničeném Londýně není jediným živým člověkem. Z řeky a při několika krátkých opatrných pochůzkách před západem slunce viděl nejméně tucet dalších lidí. Také oni však byli vystrašení jako krysy: všichni buď ignorovali jeho pozdravné volání, nebo utekli, jakmile ho uviděli. Když si vzpomněl, že všechno, co bylo k jídlu, z restaurací a obchodů,

kteřé prozkoumal, zmizelo, pochopil, že tito lidé mají dost možná více než dobrý důvod, aby se ostatním přeživším raději vyhýbali. Ti, kdo přežili, byli skuteční ztroskotanci. Všichni byli otrhaní a černí od prachu a sazí, takže na tu dálku Paul nedokázal poznat ani barvu jejich pleti.

Druhý den našel v Kew další skupinu lidí. Také oni na sobě měli špinavé oblečení a žili v královských zahradách. Paul na břeh nešel, zamával na ně jenom z řeky a zeptal se na novinky. Několik z nich se odvážilo až ke břehu, aby mu pověděli, že vetřelci - "mechaničtí tvorové", jak jim tito zoufalci říkali - ve své většině už opustili Londýn a soustředili se na své cíle převážně na severu. Přesto jich tady ve městě zůstalo stále dost na to, aby tu život byl neobyčejně nebezpečný. Oni sami přišli do Kew Gardens před několika dny z Lambethu, kde došlo k téměř totální destrukci. Ztratili už i tak několik ze svých členů, které útok zastihl na otevřeném místě, kde se objevil jeden trojroh a zašlápl je - jak se zdálo, stalo se to nešťastnou náhodou. Ti, co z Kew přežili, Paulovi prozradili, že tady nakladli pasti, a až snědí všechny veverky a ptáky, co tady ještě zbyli, mají v plánu pokračovat dál.

Bylo celkem příjemné mluvit s jinými lidmi, ale Paulovi připadalo zvláštní, jak si ho prohlíží, a bylo mu to nepříjemné. Jeden z mužů mu nabídl, že se k nim může přidat, ale on jen poděkoval a pokračoval dál.

Nejpodivnější na tom bylo, pomyslel si, když pádloval dál po řece směrem k Richmondu, že podle toho, co si z Války světů pamatoval, byli Marťané náchylní na nemoci pozemšťanů a vymřeli tedy během několika týdnů po zahájení invaze. Jenže lidé z Kew říkali, že první marťanské lodi dorazily do Surrey už před půl rokem. Paula tato variace Wellsova příběhu nesmírně zaujala, a tak začal cestou sbírat kusy novin, datované několik dní před marťanskou invazí, i když pochopitelně nenašel vůbec nic o tom, kdy přesně k tomu došlo. Civilizace se totiž zastavila dnem, kdy sem Marťané přišli.

To bylo na celé situaci velmi neobvyklé. Na rozdíl od předcházejících zastávek na jeho nedobrovolné pouti, tato postapokalyptická Anglie dosáhla jakéhosi mrtvého bodu, jako kdyby si tu někdo hrál a pak odešel a nechal figurky na hracím poli. Pokud byl Londýn pouhým příkladem, pak byla celá země, a možná dokonce i celý svět, v rukou vetřelců. Samotné bytosti tu jen zanechaly důkaz své moci. A malé skupiny lidí se tu snažily přežít. Zdálo se to být tak... prázdné.

To v něm probudilo další myšlenku, která začala sílit, jak den pokračoval a jak Paul potkával a pokřikoval na další hrstky lidí bez jakéhokoliv výsledku. Všechna místa, která navštívil od chvíle, co nějak přišel o svůj normální život, byla tak... tak stará. Byly tu situace a scénáře, odpovídající úplně jiné éře - román H. G. Wellse z přelomu století i ta podivná chlapecká verze Marsu, tedy další a docela jiný Mars než ten, který vytvořil tyto vetřelce (což byla sama o sobě poměrně zajímavá myšlenka). A pak to místo Za zrcadlem, kde se potkal s Gallym - Dokonce jeho vlastní zamlžené vzpomínky se vztahovaly k nějaké staré a dávno ukončené válce. A pak ta doba ledová - to byla úplně vzdálená minulost. Ale přesto se tu stále objevovalo jisté pojítko mezi těmito světy, něco, co ho znepokojovalo a co zatím nedokázal pojmenovat.

* * *

Stalo se to čtvrtého dne, když právě byl na východ od Twickenhamu. A tehdy se s nimi setkal.

Právě proplul kolem malého ostrůvku uprostřed řeky a mířil podél velkého zeleného prostranství na severní straně řeky, když vtom zahlédl muže, jak se bezcílně potuluje po břehu sem a tam. Paul si nejprve myslel, že to je jeden z těch, co při invazi přišel o rozum, protože když na něj zamával, muž zvedl hlavu a díval se na něj, jako by si myslel, že je Paul nějaký duch. V dalším okamžiku muž začal zběsile skákat nahoru a dolů, mával při tom rukama jako letištní signalista a neustále dokola křičel: "Díky bohu! Ach, nebesa! Díky bohu!"

Paul zamířil blíž ke břehu a muž se k němu rozběhl. Přestože už dlouho toužil po komunikaci s jinou lidskou bytostí, zvítězila nad ním trvající opatrnost a Paul se tedy raději uchýlil zpátky do vody, aby si muže mohl lépe prohlédnout. Byl to štíhlý malý člověk středního věku. Bezpochyby neměřil víc než pět stop, na nose měl brýle a jeho knírek připomínal oblíbenou ozdobu jednoho pozdějšího německého diktátora. Nebýt jeho otrhaného černého obleku a uslzených očí, ve kterých se mu viditelně zračila nesmírná úleva, mohl by ten človíček vypadat, jako by si právě odskočil od pracovního stolu ve své kanceláři jedné malé pojišťovací firmy.

"Ach, děkuji ti, dobrý bože. Prosím, pomozte mi." Muž vytáhl z kapsy u vesty zašmudlaný kapesník a otřel si s ním tvář. Nedalo se říct, jakou barvu kdysi látka původně měla. "Moje sestra. Moje ubohá sestra spadla a nemůže vylézt. Prosím."

Paul si muže pozorně prohlížel. Jestli to byl zloděj, rozhodně tak na první pohled nevypadal. Jestli to byl průzkumník nějakého gangu zlodějů a vrahů, pak tedy museli být neobyčejně trpěliví, aby vydrželi čekat se svou pastí na vskutku vzácného cestujícího po řece. Přesto se nevyplácelo být příliš zbrklý. "Co se jí stalo?"

"Spadla a poranila se. Prosím vás, pane, udělejte dobrý křesťanský skutek a pomozte mi. Zaplatil bych vám, kdybych mohl." Jeho úsměv byl zoufalý. "Kdyby to k něčemu bylo. Rozdělíme se s vámi o všechno, co máme."

O upřímnosti tohoto muže se nedalo pochybovat, a navíc by musel u sebe mít pušku, aby se Paulově velikosti a síle vyrovnal. Přestože žádnou ještě nevytáhl, měl Paula ve střelném dosahu už hodnou chvíli. "Dobrá. Počkejte jen, až přivážu loď ke břehu."

"Bůh vám zaplatí, pane."

Malý mužik poskakoval z nohy na nohu jako dítě, čekající na obsazenou toaletu, zatímco Paul zamířil ke břehu a rychle přivázał loď. Muž na něj mávl, aby ho následoval, a zamířil od břehu ke stromům. Běžel poněkud podivně a nemotorně. Paul pochyboval, že by se ten muž někdy před invazí pohyboval rychleji než tempem obyčejné volné chůze už od dob, co chodil do školy.

A jako kdyby se mu vrátila při přítomnosti cizince vzpomínka na zašlou sebeúctu, muž v černém obleku náhle zpomalil a otočil se. "Je to od vás tak velmi laskavé. Jmenuju se Sefton Pankie." Pokračoval dál pozpátku, a i když mohl každou chvíli zakopnout o kořen, podal Paulovi ruku.

Paul, který už před nějakou chvílí usoudil, že když nemůže důvěřovat ani svému vlastnímu podvědomí, zcela jistě nemůže věřit ani někomu jinému, na koho cestou narazí, potřásl muži rukou a představil se falešným jménem. "Já jsem... Peter Johnson."

"Moc mě těší, pane Johnstone. A teď, když jsme se řádně představili, měli bychom si pospíšet."

Pankie ho vedl vzhůru do kopce přes rudou marťanskou trávu, která tu všude rostla jako symbol vítězství dobyvatelů, a pak dolů po druhé straně kopce mezi stromy. A právě v tom okamžiku, kdy Paul začal znovu uvažovat o tom, jestli ho ten mužik nevede do nějaké pasti, skrček se zastavil u hluboké strže a naklonil se přes okraj.

"Jsem zpátky, zlato. Jsi v pořádku? Doufám, že jsi!"

"Seftone?" Z rokle se ozval hluboký alt. Rozhodně však nezněl příliš melodicky. "Myslela jsem si, že jsi utekl a nechal mě tu."

"To nikdy, zlato." Pankie se pokusil dostat do rokle, rukama se přidržoval vyčnívajícími kořeny, ale bylo zřejmé, že postrádá jakoukoliv schopnost koordinovat své končetiny. Paul viděl, že se na dně strže krčí postava, a tak se vydal za mužem.

Žena, uvězněná v prasklině na dně strže, byla ve velmi obtížné a trapné pozici. Nohy měla ve vzduchu a tmavé lesklé vlasy a slaměný klobouk zamotané mezi větvemi. Kromě toho byla mimořádně urostlá. Když se Paul dostal tak nízko, odkud už mohl vidět její zarudlou zpocenou tvář, došel k závěru, že žena bude nejspíš stejně stará jako Pankie a možná dokonce i o něco starší.

"Ach, bože, kdo je tohle?" vykřikla a v jejím hlase byla slyšet neskrývaná hrůza, když se Paul konečně dostal až na dno rokle. "Copak si o mně musíte myslet, pane? Tohle je tak strašné, tak ponižující!"

"To je pan Johnson, zlato, a je tady, aby nám pomohl." Pankie si sedl na bobek vedle ní a pohladil ji po objemných šedých šatech, jako když hladí kůži krásy-šampionky.

"Nemusíte se stydět, madam." Paulovi bylo jasné, v čem je problém - mužikova sestra vážila možná třikrát tolik, co on sám. Dá to hodně zabrat, než ji vymotá z větví, a už vůbec nemluvě o tom, jak se mu podaří ji vystrkat zpátky nahoru. Nicméně mu té ženy bylo líto a chápal její rozpaky, které byly díky své delikátnosti pro ni ještě dvakrát tak hrozné. Pomalu si začínal zvykat na starodávnost tohoto místa, i když to bylo irelevantní v porovnání s tím, co tu napáchali Marťané. Sehnul se tedy ke svému úkolu.

Trvalo mu téměř půl hodiny, než se mu podařilo vyprostit ženu ze změti polámaných větví na dně strže, protože křičela bolestí pokaždé, když ji zatahal za vlasy, a bylo naprosto jedno, jak jemný se snažil být. Jakmile ji konečně vyprostil, Paul a Sefton Pankie se pustili do hrozného úkolu pomoci jí bezpečně opět zpátky nahoru na okraj strže. Když všichni nesmírně unavení, zpocení a špinaví konečně dorazili na vrchol, byla už skoro tma.

Žena padla na zem jako čerstvě zbořený stan a museli ji několik dlouhých minut přemlouvat, aby se opět posadila. Paul připravil suché větve na ohniště, zatímco Pankie kroužil kolem sestry jako klubák kolem nosorožce a pokoušel se ji svým zamazaným kapesníkem zbavit toho nejhoršího bláta (což Paul považoval za naprosto zbytečné). Když Paul skončil, Pankie vytáhl sirky, a bylo naprosto zřejmé, že je to jedna z nejcennějších věcí, co má. S pekelným soustředěním a stisknutými rty jednu sirku zapálil, a než slunce zmizelo za zničeným obzorem na vzdálené straně řeky, začaly plameny vyskakovat vysoko k obloze. Nálada tří náhodných společníků se postupně začala lepší.

"Ani nevíte, jak moc jsem vám vděčná," řekla žena. Kulatou tvář měla celou poškrábanou a zamazanou od bláta, ale přesto bylo vidět, že se na něj usmívá. "Možná se vám to teď bude zdát velmi hloupé, ale já věřím na řádné představování. Jmenuji se Undine Pankieová." Natáhla ruku, jako by to byla lákavá sladkost, do které se Paul může s chutí zakousnout. Paula napadlo, že ta žena čeká, že jí ruku políbí, ale došel k závěru, že musí někde postavit hranice. A tak jí ruku pevně stiskl a opět se představil svým narychlo vymyšleným jménem.

"Nemůžu ani slovy vyjádřit, jak moc jsem vám vděčná," řekla. "Když byl můj manžel pryč už tak dlouho, bála jsem se, že ho někde chytili lupiči. Umíte si jistě představit tu hrůzu, když jsem byla uvězněná na dně toho strašného místa a ocitla se úplně sama."

Paul se zamračil. "Promiňte - váš manžel?" Obrátil se na Pankieho. "Říkal jste, že potřebujete pomoc pro svou sestru." Pak se ohlédl zpět na ženu, ale její výraz byl naprosto nevinný, přestože v něm spatřil nepatrný náznak špatně skrývaného rozčilení.

"Sestra? Seftone, co to říkáš za hlouposti?"

Malý mužik se právě snažil dát jí do pořádku vlasy. Jen se tiše uchichtl. "To tedy ano. Pravda, co? Nedokážu si vysvětlit, co to do mě vjelo. Asi to je tou invazí nebo co. Úplně jsem z toho přišel o rozum."

Paul sice přijal jejich vysvětlení - Undine Pankieová nedala najevo žádný pocit viny či lstivosti - ale dál mu to dělalo trochu starosti.

* * *

Paní Pankieová se vzpamatovala docela rychle a strávila zbytek večera breptáním o hrůze marťanské invaze a hrůze života v drsném lese. Zdálo se, že oběma věcem přikládá stejnou váhu.

Undine Pankieová byla upovídaná žena, a než ji Paul požádal, aby mohl odejít a lehnout si, řekla mu víc, než kdy chtěl vědět o životě mezi patit bourgeois ze Sheppertonu, jak před, tak také po invazi. Ukázalo se, že pan Pankie předtím pracoval jako hlavní úředník v kanceláři pro průzkum veřejného mínění - byla to pozice, kterou jeho manželka považovala za nehodnou jeho schopností. Paul se nemohl zbavit pocitu, že si paní Pankieová myslí, že s pílí a chytrým politikařením se to může jednou hodit - pokud ovšem Marťané někdy opět zahájí průzkum veřejného mínění, což bylo velmi nepravděpodobné. Ale chápal jejich potřebu dodržovat normální zvyky v tak abnormální situaci, takže když paní P. popisovala peripetie, jaké měl její manžel se svým nemožným šéfem, snažil se tvářit odpovídajícím způsobem smutně a zároveň optimisticky.

Sama paní Pankieová byla v domácnosti, a několikrát se zmínila, že není sama, kdo si myslí, že to je to nejvyšší

postavení, o jaké by žena mohla či měla usilovat. Kromě toho také říkala, že se o svůj dům stará jako o dobře fungující loď: dokonce i její drahý Sefton, jak se jasně vyjádřila, věděl, "kde jsou hranice".

Paul si nemohl nevšimnout spikleneckého mrknutí pana P.

Ale ve vyprávění Undine Pankieové byla znát také nesmírná lítost nad tím, že jí Bůh nedopřál radost z mateřství, což byl jeden z darů, které mohla přinést svému manželovi. A tak měli foxteriéra Dandyho - a tady se na okamžik do svého vyprávění zapletla, když si vzpomněla, že už svého foxteriéra nemají, stejně tak jako nemají svůj dům, protože obojí bylo zničeno strašlivým výbuchem marťanské střely, která zničila celý jejich blok a před kterou Pankieovi unikli jenom proto, že v té době byli u sousedů, aby zjistili, co je nového.

Paní Pankieová se na okamžik odmlčela, aby uronila několik slz nad malým statečným Dandym. Paulovi připadalo groteskní, když si pomyslel, kolik viděl škody, a když se nyní podíval na tuto tlustou ženu, jak pláče nad svým psem a zároveň ho koutkem oka pozoruje, aby se ujistila, že vidí, jak je bezmocně sentimentální. Ale on, který neměl žádný domov, ani představu, jak ho opět najít - jak mohl soudit jiné a jejich ztráty?

"Dandy byl jako naše dítě, pane Johnstone. Opravdu byl! Že je to tak, Seftone?"

Pan Pankie horlivě přikyvoval a Paul měl pocit, že ji příliš pozorně neposlouchal - rozhraboval ohniště a zíral na červeně ozářené větve - bylo však zřejmé, že z jejího monologu pochytil tolik, aby si dokázal z jednotlivých útržků sestavit ucelený obraz.

"Nechtěli jsme na celém světě nic víc než dítě, pane Johnstone. Ale Bůh nám ho nedopřál. Stále si myslím, že to tak bylo pro nás lepší. Musíme věřit Jeho moudrosti, přestože nechápeme Jeho plány."

Později, když Paul ležel a čekal na spánek, zatímco Pankieové už vedle něj hlasitě chrápali - ona chraplavě oddechovala, on hlasitě sípal - pomyslel si, že by byla mnohem méně tolerantní, kdyby se s Bohem potkala tvář v tvář. Vlastně Undine Pankieová působila dojmem ženy, která by Mu jistě dala co proto.

Paulovi naháněla strach.

* * *

Je zvláštní, pomyslel si následující ráno, když jeho loď opět plula po Temži, jak může i ta nejbánálnější normalita zahnat ty nejstrašnější hrůzy a vyplnit den triviálností. Lidská mysl nerada pracovala příliš dlouho na parní pohon - potřebovala lepší palivo, jednoduché věci, potřebovala se něčeho chytit a s něčím manipulovat.

Nebylo to ani celý den od chvíle, kdy se seznámil s Pankieovými, ale oni již za tu dobu proměnili jeho osamělou odysseu na dobrodružný výlet. Právě teď se dohadovali, jestli pan Pankie chytí rybu na kousek provázku a spínací špendlík. Jeho žena tvrdila, že je příliš neohrabaný a že by tedy takové triky měli raději nechat na "chytrého pana Johnsona" - poslední slova pronesla s významným úsměvem, který Paulovi připomněl spíš výraz masožravé rostliny než normální výraz lidské tváře.

Ale pravda byla ta, že když byli s ním a zahrnovali ho svými milými bezvýznamnými normalitami, téměř vůbec si nevzpomněl na své nesnáze. Což bylo dobré i špatné.

Když toho rána vstal, mírně ho vyvedlo z míry, jakmile zjistil, že se Pankieové podle svých nejlepších schopností patřičně vyšňorili a, jak se vyjádřili, "byli připraveni vydat se na cestu". Ten nápad se nějak vyvinul bez Paulovy pomoci, když se jim sám nabídl, že je vezme s sebou, aby našli něco, co bude připomínat civilizaci víc než tento les na předměstí Twickenhamu.

Paní Pankieové se podařilo ho přesvědčit, že to je i pro jeho dobro - "bude to jako prázdniny, jako veselé dětské dobrodružství" - Paul však cítil nutkavou potřebu dát se na úprk, jenže stačil jediný pohled na tento podivný párek, a nedovolil si je odmítnout.

A tak zamířili dolů ke břehu k jeho lodi, která kupodivu zůstala na stejném místě, kde ji den předtím nechal. Pak se ale stalo něco podivného. Šel napřed, aby loď vytáhl na břeh - myšlenka, jak se Undine brodí vodou a jak se ji Paul snaží naložit na rozhoupanou loďku, byla víc, než mohl unést - a když se obrátil, aby se podíval, jak se blíží ke břehu, uviděl dvě postavy, jednu malou a jednu mohutnou, a v tom okamžiku se ho zmocnil tak strašlivý strach, že měl na okamžik dojem, že bude mít infarkt.

Ty bytosti z hradu! Teď už je ve dvou postavách na kraji řeky jasně viděl, dvě ohavné bytosti, které ho už tak dlouho pronásledovaly. Jeden velký a jeden malý. Oba bez srdce, oba bez morálky, oba tak strašní, jak jen mohou lidští pronásledovatelé být. A teď ho konečně měli - ne, on se jim nabídl sám.

Prudce zamrkal a Pankieové byli opět tím, čím byli předtím: dva nešťastníci v nešťastném světě. Přimhouřil oči a opřel se o bort lodi. Teď, když ho panika opustila, situace se nezdála být stejná, jako když se k němu oba blížili: v takových okamžicích cítil zvířecí strach z jejich bezprostřední blízkosti - byl to pocit mrazení a nevolnosti. Ale tady, dokud neviděl žádnou podobnost mezi jejich siluetami, nebál se ničeho než toho, že by Undine Pankieová mohla celou noc mluvit.

Kromě toho, pokud tito lidé skutečně byli jeho nepřátelé, mohli se ho zmocnit, už když spal...

Paní Pankieová se opřela o svého velmi těžce pracujícího malého manžela a zamávala na něj. Pevně si přidržovala svůj slaměný klobouk, aby jí neuletěl ve zvedajícím se větru. "Ach, podívej se, Seftone, to je ale roztomilé plavidlo!"

Byla to jen shoda okolností, usoudil. Nic víc. Sice ho to zasáhlo na velmi citlivém místě, ale byla to shoda okolností.

Ale pokud nebyli Pankieové jeho nepřátelé, pomyslel si, když projížděli kolem Hampton Wicku, každopádně se jim podařilo ho znervózit, což by mohlo být na škodu. Zůstávala však jedna skutečnost, a to že měl svůj vlastní úkol a že svým příchodem do této Anglie se k jeho řešení nijak nepřiblížil, pakliže to vůbec mohl posoudit.

Její hlas - hlas ptačí ženy ze sna - k němu promluvil ústy neandertálského dítěte a prozradil mu, co má dělat. "Říkal jsi přece, že si pro mě přijdeš," vyčítala mu. "Do poutníkovy domu. Musíš ho najít a osvobodit tkadlenu."

Ale kdo nebo co je ta tkadlena? A kde v tomto nebo v jiném světě má najít něco tak vzdáleného, jako je "poutníkův dům"? Bylo to stejné, jako vypravit se na předem marný lov.

Možná já jsem ten poutník, pomyslel si náhle. Ale jestli to tak skutečně je a já najdu svůj dům, pak už nebudu potřebovat nic jiného, že ano? Budu doma.

Ledaže bych měl najít svůj dům, ale najít ho zde, v tomto jiném Londýně?

Představa, že by mohl skutečně začít něco dělat, byla neobyčejně vzrušující. Na okamžik se ho zmocnila nepřekonatelná touha otočit loď a vrátit se do zničeného srdce Londýna. Je zřejmé, že dům v Canonbury, kde se nacházel jeho byt, byl už postaven - většina domů v jeho ulici totiž pocházela z georgiánského období - ale zůstává tu otázka, jestli z něj vůbec ještě něco zbylo. A podle všech odhadů bude počet mrtvých v centru města bezpochyby nejvyšší.

Jak se zdálo, čím víc o tom přemýšlel, tím víc měl dojem, že "poutník" může znamenat cokoli. Ale co jiného mohl dělat...?

"Už to zase zmotat, pane Johnstone. Nech toho, zlato, jen přetrhneš nit! Opravdu, pane Johnstone. Musíte sem jít a pomoci mému Seftonovi." Paul si tiše povzdechl a jeho myšlenky se mu rozutekly jako třísky na rozbourané hnědé řece.
* * *

Když dorazili blíž k Hampton Courtu, začala se Temže zužovat. Paul tady poprvé za celou dobu uviděl něco, co se podobalo běžnému anglickému životu. Jak později zjistil, lidé se vydali směrem, kudy zamířili trojnovové, a hned několik měsíců po invazi se tu začala vytvářet komunita zbylých lidí. - Vesnice těchto uprchlíků prozrazovaly sloupky kouře, neboť obyvatelé drze udržovali své táborové ohně a obchodovali na otevřeném prostranství, chráněni míli širokým perimetrem strážným hlídkami se signálními zrcadly a vyzbrojenými několika málo drahocennými puškami. Ale Paul vytušil, že mají někde připravené úkryty - takové, jako mají králíci v kopcích, což jim umožňovalo dostat se do bezpečí ve chvíli, jakmile ucítili nějakou hrozbu.

Paní Pankieová byla bez sebe radostí, když konečně uviděla pár malých příbytků. Jakmile zastavili u jednoho z nich, vyskočila z lodi tak rychle, že ji téměř převrátila.

Muž s vrčícím psem na dlouhém kusu provazu s nimi vyměnil trochu chleba za pár novinek z východu. Když mu Paul řekl, co viděl před několika dny v centru Londýna, muž smutně potřásl hlavou: "Náš vikář z Chiswicku říkal, že město bude za své hříchy spáleno na popel. Ale nevěřím, že by nějaké město mohlo být až tak hříšné."

Muž mu dál vyprávěl, že v samotném Hampton Courtu je velké tržiště všeho možného, což je nejlepší místo na získávání nových zpráv a také příležitost pro Pankieovy přidat se k jedné z místních komunit. "Samozřejmě tam neberou nikoho, kdo nedokáže unést vlastní váhu," dodal a pochybovačně pohlédl na Undine Pankieovou. "Časy jsou zlé. Moc zlé."

Paní P. uchvátila představa, že se opět bude moct starat o domácnost, a tak muže jednoduše ignorovala. Když ho opustili, Sefton jen mímě kývl hlavou na znamení, že si je vědom toho, že neznámý právě jeho ženu urazil. Byl ale příliš velký gentleman, aby to dal najevo.

Pokračovali dál po řece a jakmile se dostali za ostrou zatáčku, objevil se před nimi zámek, jehož věžičky se koupaly ve slunečním jasu. K jejich velkému zklamání bylo na paloučích nad Temží jen velmi málo lidí, ale když Paul vytáhl loď a pomohl paní Pankieové na břeh, jedna žena, sedící na vozu, mu prozradila, že tržnice se nachází kousek za zámkem. "Když jsme se ještě zdržovali blízko řeky, občas nás tu zahlédl některý z těch marťanských hromotluků. Proto jsme se raději přesunuli o kousek dál," prohlásila a ukázala na velkou bránu, ze které zbývalo už jenom několik ohořelých trosek. Několik yardů před rozbořenými zdmi byla země hladká a lesklá jak glazovaný hrnec.

Paní Pankieová se rozběhla dopředu. Její manžel se snažil s ní udržet krok - přestože vypadala jako medvědice, byla neuvěřitelně rychlá - ale Paul se rozhodl pro mnohem volnější chůzi. Prošel kolem několika lidí, z nichž někteří vypadali, že mají celé rodiny naložené na žebřířácích na seno. Jiní řídili malé vozy, které kdysi bývaly symbolem jistého blahobytu, ale nyní sloužily pouze jako dopravní prostředky, stejně jako farmářské vozy. Nikdo se nesmál a jen málo z nich přikývalo na jeho pozdrav. Přesto všichni vypadali mnohem normálněji než lidé, se kterými se až dosud setkal. Jen skutečnost, že mají tržnici, do které mohou zajít po tolika měsících temna, stačila k tomu, aby jim to zvedlo náladu. Marťané přišli a lidská rasa byla poražena, ale život šel dál.

Když si to zamířil přes dlážděné prostranství směrem k Tiltyard Gardens a uviděl tam dav lidí, uvědomil si, že ať už to bylo či nebylo místo, o kterém mluvila ta žena z jeho snu, každopádně to byla Anglie, která mu do této chvíle tolik chyběla. Nad hlavami lidí stále visel děsivý osud, a ti, kdo tu žili, strašlivě trpěli - kdykoli začínal zapomínat na nezvyklé podmínky, všiml si někoho, komu chybí končetiny, nebo má na těle ošklivé jizvy od popálenin - ale stavět život na zbytcích strašlivé destrukce mělo alespoň nějaký smysl. Což se o zbytku jeho cesty zatím říct nedalo.

Uvědomil si, že je vlastně velmi unavený - unavený nekonečným přemýšlením, unavený cestováním, unavený téměř vším.

Opustil červené cihlové stěny a zamířil do zelené zahrady, které sice lidé začali říkat Divočina, ale která byla ve skutečnosti plná živých plotů, tisů a kvetoucích rostlin. Trochu se mu zlepšila nálada, i když i tady rašily ohavné rudé květiny. Tržnice byla plná lidí. Na vozech bylo naložené zboží a všude probíhal čilý obchodní ruch. Ať se podíval kamkoliv, pokaždé uviděl někoho hanit zboží svého konkurenta a nabízet právě to své. Když přimhouřil oči, téměř to vypadalo jako venkovský trh ze starých obrázků. Nikde však neviděl Pankieovy, to však nebyla tak velká tragédie. Jak tak tam stál a rozhlížel se v davu asi tři set lidí, všiml si muže s černými vlasy a tmavou pletí, který ho sledoval s víc než pouhým zájmem. Když se mu Paul podíval do očí, muž sklonil hlavu a odvrátil se, ale Paul se nemohl zbavit pocitu, že ho už hodnou chvíli pozoroval. Muž prošel kolem dvou žen, hádajících se nad psem v proutěném košíku - Paul si nebyl jistý, za jakým účelem to zvíře vlastně jedna z nich prodává, ale doufal, že to Undine Pankieová neuvidí - a zmizel v davu.

Paul pokrčil rameny a pokračoval dál. Kromě mužových asijských rysů, které nebyly ničím neobvyklým ani v těchto časech, se muž nezdál být jiný než všichni ostatní a rozhodně v Paulovi nevyvolal svíravý strach, jaký spojoval se

svými neznámými pronásledovateli.

Jeho myšlenky přerušil náhlý příchod Pankieových. Paní P. plakala a její manžel se ji poněkud neúspěšně snažil utišit. Paula na okamžik napadlo, že viděla toho psa a vzpomněla si na ubohého upečeného Dandyho.

"Ach, pane Johnsone, je to tak kruté!" popadla ho za rukáv a přiblížila k němu svou širokou tvář.

"Možná ho potřebují jako hlídacího psa..." začal, ale ona ho neposlouchala.

"Já jsem ji viděla - byla asi tak stejně stará, jako by byla naše Viola, kdyby ne... ach je to tak kruté, tak strašně kruté."

"Ale no tak, paní Pankieová." Sefton se kolem sebe nervózně rozhlížel. "Nedělej tady scény."

"Viola?"

"Naše malá holčička. Byl to jen obraz! Chtěla jsem si s ní promluvit, ale pan Pankie mi to nedovolil. Ach, naše malá holčička!"

Paul potřásl hlavou. "Vaše malá holčička? Ale vždyť jste říkali, že jste žádné..."

"Byla vymyšlená," řekl Sefton Pankie rozhodně, ale Paul měl pocit, že v jeho hlase slyší paniku. "Byl to jen takový šprým, opravdu, vymysleli jsme si dítě, víte - dali jsme jí jméno Viola. Není to tak, paní Pankieová?"

Undine hlasitě posmrkávala a utírala si nos do rukávu. "Moje drahá Viola."

"...a ta dívka za plotem vypadala, no, vypadala úplně stejně, jak jsme si představovali... že bude vypadat naše dcera. Chápete to?"

Ve tváři se mu objevil úsměv tak odporný, že se Paulovi zvedl žaludek. Ať už to znamenalo cokoli, šílenství či zmatek, měl dojem, že se právě stal svědkem něčeho, co neměl nikdy vidět.

Paní Pankieová přestala zatím plakat a zdálo se, že si uvědomuje, že to přehnal. "Omlouvám se, pane Johnsone." Její úsměv však nebyl o nic upřímnější než úsměv jejího muže. "Musíte si myslet, že jsem blázen. A já jsem - jsem starý blázen."

"Ale ne..." začal Paul, ale Sefton už zatím hnal svou ženu pryč.

"Potřebuje jenom trochu vzduchu," řekl přes rameno, ignoruje fakt, že v zahradě ho rozhodně nedostatek není. "Je toho na ní trochu moc... je toho příliš."

Paul se díval, jak mizí v davu, a velká postava se opírá o tu malou.

* * *

Stál na kraji vysokého živého plotu, který tvořil okraj slavného bludiště, a žvýkal trochu sušeného masa. Muž, co mu ho prodal, tvrdil, že to je kozí maso. Paul udělal výměnný obchod. Za poměrně slušnou cenu prodal svou vestu a dostal za ni nejen nějaké potraviny, ale i džbánek piva, který hned najeden ráz vypil. A právě ta trocha pohodlí se mu teď zdála být velmi důležitá.

Myšlenky se mu stále honily v hlavě a on si je potřeboval uspořádat. Mohlo to být tak jednoduché, jak se to zdálo - že by si Pankieovi skutečně vymysleli dítě, aby naplnili prázdné roky bez potomka? Ale co mysleli tím, když říkali, že ta dívka byla ve stejném věku, jako by byla nyní jejich Viola? To dítě přece vůbec neexistovalo...? Jak je to možné? Jak můžete ztratit - nebo jak vám může zemřít - dítě, když je jen vymyšlené?

"Vy jste tu cizinec."

Paul nadskočil. Tmavý muž stál ve vchodu do bludiště a tvářil se neobyčejně vážně. Temné oči se mu leskly.

"To... to jsem. Jsem si jistý, že je tu spousta cizinců. Na míle daleko není žádná podobná tržnice."

"Ne, to není." Muž se krátce usmál. "Moc rád bych si s vámi promluvil, pane...?"

"Johnson. Proč? Kdo jste?"

Muž odpověděl jen na první otázku. "Řekněme, že mám informace, které by se vám mohly hodit, pane. Tedy někomu... v tak zvláštní situaci, v každém případě."

V okamžiku, kdy na něj neznámý promluvil, se Paulovi prudce zrychlil pulz. Přestože ten člověk pečlivě volil slova, srdce se mu ani trochu neuklidnilo. "Tak mluvte."

"Tady ne." Cizinec se tvářil velmi vážně. "Ale nepůjdeme daleko." Obrátil se a ukázal do bludiště. "Pojďte se mnou."

Paul se musel rychle rozhodnout. Nevěřil tomu muži, ale když ho uviděl poprvé, neměl ten svíravý pocit strachu. A stejně jako v případě pana Pankieho, ani tento muž nevypadal, že by pro něj představoval nějak vážnou hrozbu.

"Dobrá, ale ještě pořád jste mi neřekl vaše jméno."

"Ne," řekl cizinec a vedl ho dál hustou vegetací. "To jsem neřekl."

A jako by chtěl Paula ještě více znervóznit, celou dobu mezi nimi udržoval asi yardový odstup a vedl ho dál chodbami bludiště. Místo toho, aby mu nabídl nějaké vysvětlení, vyptával se Paula na drobné hlouposti - nevěděl, nebo předstíral, že neví, odkud Paul v Anglii vlastně pochází - a na oplátku mu vyprávěl, jak lidé po invazi přestavěli Hampton Court.

"Lidské bytosti začnou vždycky znovu stavět," pokračoval cizinec. "To je obdivuhodné, že ano?"

"Myslím, že ano." Paul se zastavil. "Poslouchejte, řeknete mi tedy něco důležitého? Nebo se mě snažíte dostat někam, kde byste mě mohl okrást?"

"Kdybych jen okrádal lidi, vyprávěl bych jim snad o zvláštní situaci?" zeptal se ten muž. "Protože jen velmi málo lidí chápe tyto světy tak jako vy. Jen uvažují."

Paulovi po zádech přeběhl mráz a najednou si uvědomil, že ten muž má zvláštní přízvuk. Přestože měl bezchybnou angličtinu, byl nejspíš Ind nebo Pákistánec. Paul došel k závěru, že nejspíš nadešel čas.

"Předpokládejme, že máte pravdu. No a co?"

Cizinec místo toho, aby nechal sklápnout past, se jen obrátil a pokračoval dál. Paul chvíli čekal a pak se vydal za ním.

"Už je to jen kousek," řekl ten muž. "Tam si budeme moci promluvit."

"Tak spust'te."

Cizinec se usmál. "Dobře, nejprve vám řeknu, že lidé, se kterými cestujete, nejsou tím, čím se zdají být."

"Opravdu? A co tedy jsou? Satanisti? Upíři?"

Muž zkroutil rty. "To vám nemohu přesně říct. Jediné, co vím, je, že rozhodně nejsou milý páreček z Anglie." Pak rozhodl ruce a zatočil za poslední roh. Konečně byli v samém srdci bludiště. "Tak jsme tu."

"To je směšné." Paul se ze všech sil snažil svou zlostí zahnat vzrůstající strach. "Ještě jste mi nic neřekl. Táhl jste mě celou tu cestu, ale proč?"

"Kvůli tomuhle, obávám se." Cizinec se vrhl kupředu, popadl Paula kolem pasu a sevřel mu obě ruce. Paul se vzpínal, ale ten muž byl překvapivě silný. Světlo uprostřed bludiště se náhle začalo měnit, jako by se najednou změnilo postavení slunce.

"Halóóó!" O několik cestiček dál se ozval hlas paní Pankieové. "Haló, pane Johnstone? Jste tam? Vy jste našel střed, vy chytráku?"

Paul neměl tolik vzduchu, aby mohl začít volat o pomoc. Kolem něj se objevila žlutá záře, šířila se, a bludiště se začínalo rozpouštět. Když Paul zlaté světlo poznal, začal se bránit ještě intenzivněji. Popadl tmavého muže za černé vlasy. Jenže ten mu podrazil nohu, vyvedl ho z rovnováhy a přinutil ho padnout dozadu do zlatého světla a do náhlé nicoty.

Kniha druhá

HLASY VE TMĚ

Kéž odejde, ta, jež kráčí temnotou,

jež pokradmu vstupuje

s tváří otočenou dozadu.

Kéž nedostane to, pro co přišla!

Přišla jsi snad proto, abys políbila toto dítě?

Nedovolím ti, abys je políbila!

Přišla jsi snad proto, abys mu ublížila?

Nedovolím ti mu ublížit!

Přišla jsi snad proto, abys je odvedla?

Nedovolím ti, abys je ode mne odvedla!

Staré egyptské ochranné zaklínadlo

Kapitola 13

Snění čísel

INTERNET/DOKUMENTÁRNÍ: "Jiný svět" - Dokonalá síť?

(Vizuál: hrad Neuschwanstein, mlha nad Rýnem)

HLAS: Jaký svět by si nejbohatší lidé země pro sebe postavili? Společnost BBN prohlásila, že připravuje dokumentární film o projektu "Jiný svět", o simulovaném světě, o kterém se mezi virtuálními inženýry dosud jen šušovalo. Existuje?

Mnoho lidí tvrdí, že to není o nic skutečnější než Země nezemě nebo Šangri-La, ale jiní tvrdí, že i kdyby něco takového bylo zrušeno, kdysi to opravdu existovalo a rozhodně to byla největší práce svého druhu...

NEMYSLELO TO. NEŽILO TO.

Ve skutečnosti to nemělo žádné schopnosti, které by to získalo jinak než s pomocí svých tvůrců, a v žádném případě to nedosáhlo rozhodujícího spojení, díky kterému - z pohledu science fiction - by se to mohlo stát něčím víc než pouhou slitinou času a snažení o nejlepšího lineárního uvažování, jakého vůbec byli jeho tvůrci schopni.

A přesto, jak narůstala jeho komplexnost, a nečekaně - i když nezbytně - také jeho idiosynkrasie, tento program Nemesis, bez ohledu na rozlišovací schopnosti živé inteligence, která ho vytvořila, v sobě najednou objevil jistou autonomii.

* * *

Program byl vytvořen těmi nejlepšími mozky planety - J-Týmem v Telemorphixu. Celý název této skupiny zněl Tým Jericho, a ačkoliv se jejich patron a mentor Robert Wells nikdy tak docela přesně nevyjádřil k tomu, jaké zdi by měli tímto nebo jakýmkoliv jiným projektem, na kterém pracovali, vlastně zbořit, přesto na svých úkolech pracovali s jistým esprit de corps, společným rysem pro všechny lidi, kteří se sami považují za ty nejlepší a nejchytřejší. Wellsem vybraní jedinci byli velmi nadaní, pracovití a děsivě soustředění: Byly jisté okamžiky, zvláště při blížících se deadlinech, kdy se necítili být ničím víc než pouhými nehmotnými mozky - někdy se dokonce na krátké okamžiky nepovažovali ani za plnohodnotné osobnosti - a jen se soustředili na samotný Problém a na všechny možné permutace jeho řešení.

A tak jak tvůrcům Nemesis nezáleželo na jejich vlastních tělech - dokonce při těch nejdůležitějších událostech nedbali na jejich oblečení, krmili je velmi sporadicky, a když hořel termín projektu, úplně ignorovali potřebu svých těl na spánek a dočista zapomínali i na hygienu - tak byl program Nemesis vzdálený od matrice, ve které operoval, tedy od projektu Grálu (nebo jak mu zasvěcení, znající celou pravdu, také říkali, od Jinozemě). Na rozdíl od většiny obyvatel tohoto binárního vesmíru, kteří tady byli vytvořeni a pěstováni podle šablon umělého života, aby kopirovali chování živých bytostí, program Nemesis byl vytvořen tak, aby kopíroval skutečné živé organismy natolik, jak to bylo nezbytné pro

hladký pohyb a nenápadný dohled. Program však nepovažoval sám sebe za součást prostředí o nic víc než orel, který také nepovažuje větev, na kterou si občas sedne, za součást sebe sama.

A co víc, celý program řídila elektronická posedlost po skutečném bytí spíš než po pouhém zdání bytí, což bylo něco naprosto odlišného od programů, jež byly vestavěny do agregací kódů, aby imitovaly život uvnitř sítě. Program Nemesis byl lovec, a protože ho jeho nová potřeba lovit tím neefektivnějším způsobem přiměla uvažovat o jistých změnách v jeho režimech, nedokázal se dál chovat tak, jak se chovají obyčejné objekty umělého života uvnitř projektu Grál. A proto měl tendenci se odpoutat a proniknout do otevřeného prostoru za hranicemi elektronického vesmíru. Nemesis měla svou vlastní realitu. Neměla tělo, a proto ji nesvazovaly žádné tělesné starosti, dokonce ani tehdy, když se obrovské množství hodnot, které s ní byly spojeny, změnily, aby vytvořily novou a přesvědčivou organickou imitaci uvnitř simulace. Ale tato kamufláž života byla pouze kvůli pozorovatelům - sama Nemesis nebyla v nebo z těchto simulací - pohybovala se skrz ně, nad nimi nebo přes ně. Šířila se prostorem čísel jako nepolapitelná mlha a nebyla si o nic víc vědoma toho, že simuluje nekonečnou řadu těl, jevící se virtuální realitou podporovaným lidským smyslovým orgánům tak realisticky, jako si děš' neuvědomuje, že je mokřý.

Od okamžiku, kdy bylo stisknuto tlačítko, kdy byl proveden první příkaz - jako blesk nad zámek Frankensteinů, který probudil jeho výtvar k životu - Nemesis naplňovala své neovladatelné potřeby v lineárním světě, které jí udělili její tvůrci, formou pátrání po anomáliích, aby našla ty největší a nejbližší, přiblížila se k nim, prozkoumala a porovnávala jakékoliv podobnosti a pak pokračovala dál, stále nespokojená. Ale točící se chaos informací v síti Jinozemě, moře pohyblivých se hodnot, které lidé, přestože je vytvořili, jen stěží dokázali pochopit, nebyl tak docela tím, k čemu byla Nemesis původně naprogramována. Ve skutečnosti rozdíl mezi pojmovou mapou Jinozemě, kterou Nemesis dostala, a Jinozemí, ve které se pohybovala, byl tak velký, že program byl na samém začátku paralyzován velmi jednoduchým a zcela prvotním paradoxem: Jestliže má pátrat po anomáliích tam, kde je všechno anomální, pak bod startu se zároveň rovná bodu konce.

Ale jelikož si toho nebyla omezená živá inteligence z Telemorphixu vědoma, dala svému výtvaru větší flexibilitu, než původně měla v plánu. V chaotické změti vedlejších postupů pocítila touhu lovit a neustále postupovat dopředu, a tak si našla nezbytné rozlišovací schopnosti, které jí umožnily chovat se k Jinozemí jako k nepoznané zemi, a právě to Nemesis odchylovalo od její původní koncepce. Našla si vzor v této nové anomální verzi matrice a pak hledala anomálie v tomto vzoru.

S touto flexibilitou však vznikla nová komplexnost a zároveň objev toho, že když obejde původní problém, takto postavený úkol stejně nemůže nikdy dokončit. Počet menších anomálií v systému, k jejichž vyhledávání byla Nemesis původně naprogramována, byl příliš vysoký: Tak jak byla Nemesis původně zkonstruována, nemohla nikdy najít a ověřit tyto anomálie tak rychle, jak se objevovaly další a další.

Přesto to nebyla nemožná disparita. J-Tým, tato božstva, která si Nemesis nedokázala představit, a tudíž jim nemohla ani sloužit, ani se jich bát, tak selhal v odhadu menších faktorů. A aby došlo k jistému snížení vnímavosti bez toho, aby to ohrozilo konečný úspěch jejího vlastního lovu, Nemesis se mohla rozdělit a tím získat mnohem větší pokrytí. Ačkoliv program neznal chápání slova "já", kontrolní inteligence v jeho vlastním středu - výhodná iluze, kterou její tvůrci společně sdíleli - přesto operovala jako centrální kontrolní bod, jako fungující nexus. Další rozdělení, při němž by kontrolní bod dále snížil kapacitu programu v každé vedlejší jednotce, by zároveň umožnil rychlejší postup při celkové prohlídce.

Existovaly ale také další faktory, které se staly důvodem k rozdělování, což byl zvláštní fakt, kterého si program Nemesis všiml a který v něm probudil jiskru chladného zájmu. Během nekonečných hodin pohybu a prohlídky, při nichž Nemesis proplovala číselnými proudy a učila se z jejich tvarů a síly, si začala uvědomovat ještě něco jiného, něco tak vzdáleného od původní koncepční mapy prostředí, kterou na začátku dostala, že to nakrátko vytvořilo nové nebezpečí pro logickou integritu programu Nemesis.

Někde - další metafora, která programu naprosto nic neříkala, protože informační prostor nemá žádné zdroje fyzické vzdálenosti nebo směru, simuluje ho jen pro lidi - někde na vzdáleném okraji Jinozemě našla věci, které byly... jiné. Nemesis nevěděla, jak odlišné ty věci jsou, byla si však jistá tím, že je její odhad správný. Bylo to stejné, jako kdyby dokázala určit vzdálenost něčeho ve vesmíru bez toho, aby k tomu dostala příslušné kosmické parametry. A tak poprvé za celou dobu pocítila něco, co si její program nedokázal vysvětlit. Přirozeně se jednalo jenom o další anomálii, o něco, o čem neměli tušení ani její stvořitelé, ale tato anomálie byla tak odlišného rázu v porovnání s těmi, které probouzely lovecké instinkty programu, že to klidně mohl program přejít bez povšimnutí jako něco, co se nehýbe, a je tedy neviditelné pro určité predátory. Ale něco na tom vzdáleném "místě", kde byly věci tak odlišné, kde se proudy číselných existencí pohybovaly novým a - pro Nemesis - nepochopitelným způsobem, upoutalo její pozornost a nyní se to stalo tou největší posedlostí, jaká mohla tento bezduchý a neživý kus číselného kódu upoutat.

A tak se Nemesis rozhodla, že z mnoha verzí vedlejších řešení, jaké mohl program vytvořit, což mohlo v některých případech znamenat jistý druh sebevraždy ve formě potlačení vlastního centrálního já, určí jedno ze svých pečlivě sestavených vedlejších já. A to se vypraví na pátrání po Velké Anomálii, po informačních proudech směrem k nepředstavitelně vzdálenému místu, aby - pokud to bude možné - zpátky přineslo něco, co se bude podobat Pravdě. Nemesis nemyslela. Nežila. Jen někdo, kdo nedokázal pochopit limity jednoduchého kódu a jeho strohé čistoty čísel, by se mohl odvážit namítnout, že tento program sní.

Kapitola 14

Hry ve stínech

INTERNET/ZPRÁVY: Feromony se dostávají na seznam kontrolovaných látek.

(vizuál: mravenci, hlava proti hlavě, třou si přední nožičky)

HLAS: Hmyz používá k přenosu informací stejnou chemickou látku, jakou lidští obchodníci používali k ovlivnění svých zákazníků, aby kupovali jejich zboží, a dokonce i k tomu, aby je přesvědčili nekupovat výrobky jejich konkurentů. A právě tato chemikálie bude podle nových směrnic OSN přísně regulována, i přes silné protesty vlád ve Spojených státech, Francii a Číně.

(vizuál: Rausha u čtecího pultu před logem OSN)

Victor Rausha z oddělení OSN na ochranu zákazníka oznámil změny regulací.

RAUSHA: "Byl to dlouhý a těžký zápas proti některým lobbyistickým skupinám, ale zákazníci - občané - musí mít právo se sami rozhodnout bez vnějšího ovlivňování jakéhokoli druhu, a právě fronty před obchody, způsobené čichovými vjemy, jsou mimořádně dlouhé. Kdybychom dovolili prodávacům jídla, aby přiměli své zákazníky cítit hlad, co by zabránilo policii, aby přiměla tytéž občany k poslušnosti, nebo co by zabránilo vládám nutit je, aby jim byli vděční? Kde by to pak skončilo?"

"KÓD DELPHI. OTEVŘÍT SOUBOR.

Kdysi jsem milovala déšť. Jestli je něco, po čem se mi stýská díky tomu, že žiji už tak dlouho pod zemí, pak je to cítit kapky deště na své kůži.

Také blesky - ty jasné trhliny na nebi, působící dojmem, jako by se na okamžik vesmír otevřel a odhalil nadpozemské světlo věčnosti. Jestli je něco, co mi skutečně chybí, protože jsem taková, jaká jsem, pak je to pohled na tu boží tvář, pohlížející na svět prasklinou ve vesmíru.

* * *

Jmenuji se Martina Desroubinsová. Nemohu už dál pokračovat na své cestě podle běžných metod, jak hned vysvětlím, proto vytvářím tyto vstupy... do... do nicoty... v naději, že jednoho dne je budu nějak schopná opět vyvolat. Nemám sebelepší tušení, jaký druh systému podporuje síť Jinozemě, ani jak velký rozsah paměti má - je docela možné, že tato slova budou ztracená navždycky, jako kdybych je vykřičela do silného větru. Ale už příliš mnoho let jsem zvyklá provádět sumarizaci svých poznatků, abych toho právě teď nechala.

Možná že tato slova objeví jednoho dne v matrice někdo docela jiný, možná to bude za mnoho let, kdy věci, které mi dnes leží na srdci a které mě tak děsí, budou už jen vzdálenou minulostí. Co si pomyslíš, člověče z budoucnosti? Budou vůbec věci, které se chystám říct, dávat nějaký smysl? Neznáš mě. Vlastně se ti ani nedivím, vždyť i já, která si většinu svého života dělám tyto poznámky, si někdy připadám, jako bych poslouchala myšlenky úplného cizince.

Mluvím do budoucnosti, nebo si jako všechny poblázněné ženy z historie mumlám jenom sama pro sebe, opuštěná v nekonečné osobní temnotě?

Na něco takového samozřejmě neexistuje odpověď.

* * *

Byly časy, kdy jsem si ještě tyto rutinní poznámky nedělala - trvalo to celé týdny a bylo to v době, kdy jsem byla nemocná - ale nikdy ten prázdný čas neskytal tak ohromující změny, jaké jsem zažila od chvíle, kdy jsem své myšlenky zaznamenávala naposledy. A tak ani nevím, kde bych měla začít. Opravdu nevím. Všechno je nyní úplně jiné. Vlastně je to dokonce neobyčejně nádherné, že ještě vůbec mohu svůj deník doplnit. Nějakou dobu jsem byla přesvědčená, že už nikdy víc nebudu schopná opět rozumně uvažovat, ale jak dny - nebo spíš iluze dnů - v tomto podivném světě plynou, zjišťuji, že je pro mě o něco snadnější zvládat ohromující sílu inputů v Jinozemi, nebo jak tomu jeho tvůrci říkají v projektu Grál. Moje fyzické schopnosti se tady také o něco zlepšily, ale jsem stále neobyčejně neohrabaná a zmatená světem kolem mě, stále téměř stejně bezmocná jako tenkrát před dvaceti osmi lety, když jsem přišla o zrak. Bylo to hrozné období, a já jsem si tehdy přísahala, že už nikdy nedopustím, abych se někdy znovu cítila tak bezmocná. Jak se ale zdá, Bůh se rozhodl pro jeden ze svých žertíků, i když nemohu říct, že by se mi Jeho smysl pro humor příliš zamlouval.

Ale už dávno nejsem dítě. Tenkrát jsem plakala, plakala jsem každou noc a prosila Ho, aby mi vrátil zrak, aby mi vrátil můj svět, protože právě o ten jsem přišla. Nepomohl mi, a nepomohli mi ani mí vzteklí a neefektivní rodiče. Pomoc byla nad jejich síly. Nevím, možná to bylo i nad Jeho síly.

* * *

Je to zvláštní myslet po tak dlouhé době na matku a otce. A je ještě podivnější myslet si, že jsou stále ještě naživu a že právě teď žijí možná pár stovek kilometrů od mého fyzického těla. Vzdálenost mezi námi byla už tak dost velká, dokonce i před tím, než jsem přešla do tohoto nejasného světa Jinozemě - do tohoto vymyšleného vesmíru, do této hračky nějakého obrovského dítěte.

Mí rodiče mi nechtěli ublížit. Jsou horší věci, které se lidem mohou v životě stát, ale přesto to je jen velmi malá útěcha.

Oni mě jistě milovali - a jsem si jistá, že mě stále milují, i když jim mé rozhodnutí od nich odejít způsobilo velkou bolest - ale neochránili mě. Těžko se to odpouští, když jsou následky tak hrozné.

Moje matka Genevieve byla inženýrka. Stejně tak i můj otec Marc. Ani jeden z nich nevycházel dobře s jinými lidmi, oba se cítili mnohem lépe ve společnosti čísel a schémat. Našli se jako dva plaší lesní tvorové a líbily se jim jejich společné vyhlídky, a tak se rozhodli ukrýt před temnotou. Ale před temnotou se neschováte - čím více je světla, tím více stínů vytváříte. Dobře si na to vzpomínám z dob, kdy jsem i já znala světlo.

Jen málokdy jsme chodili ven. Pamatuji si jen na to, jak jsme každý večer sedávali před rozsvícenou obrazovkou a sledovali jednu z vědecko-fantastických show, které oni dva tak milovali. Vždy to byla lineární dramata, protože je interaktivní vysílání nebavilo. Vzájemně působili jeden na druhého a na svou práci a občas také na mě. Už tak to pro ně znamenalo víc, než k čemu byli ochotní se zavázat. Jakmile zablikala obrazovka, začala jsem si malovat nebo číst nebo jsem si hrála s naučnými hračkami a moji rodiče seděli na pohovce za mnou a kouřili hašiš - „diskrétně“, jak tomu říkali -

a vyprávěli si o nějakých hloupých vědeckých chybách nebo nelogických pasážích v jejich milovaném seriálu. Když to byla zrovna epizoda, kterou už předtím viděli, rozebírali nalezenou chybu se stejným entuziasmem a stejně neúnavně, jako když si jí všimli poprvé. Občas jsem mívala hroznou chuť se na ně rozkřiknout, aby mlčeli, aby přestali plácát hlouposti.

Samozřejmě oba pracovali doma a většinu kontaktů s jejich kolegy jim zprostředkovávala sít'. Byla to nepochybně jedna z nejdůležitějších věcí, proč si zvolili tuto profesi. Kdybych nemusela chodit do školy, nevyšla bych tak z domu vůbec.

Nedostatek styku s vnějším světem pro mé rodiče začal pobaveným nezájmem o něj, ale časem výrazně zhořkl. Moje matka se o mne začala čím dál víc bát v době, kdy mě neměla na očích, jako bych byla nějaké odvážné dítě-astronaut, které opustilo bezpečí vesmírného domova. A tiché ulice toulouského předměstí se pro ni staly krajinou mimozemšťanů, plnou divých monster. Chtěla, abych byla doma hned, jak mi skončí škola. Kdyby v době, kdy mi bylo sedm let, existoval nějaký stroj, který by mě dokázal přenést ze třídy rovnou do našeho obývacího pokoje, matka by ho jistě koupila, bez ohledu na to, kolik by stál.

V době mého raného dětství, kdy oba ještě pracovali, by si takové zařízení mohli vzhledem ke svým výdělkům dovolit, pakliže by něco takového existovalo... jenže věci se začaly kazit. Obvyklá bodrost mého otce byla jen pouhou maskou, kterou zakrýval svou vlastní bezmocnost, kdykoliv se musel postavit tváří nějaké komplikaci. Jednomu o něco výš postavenému nepřijemnému kolegovi se nakonec podařilo ho vyštvat z firmy, kterou pomáhal založit, a on byl nucen přijmout o poznání hůře placenou práci. Matka přišla o práci bez svého vlastního zavinění - společnost ztratila kontrakt s AEE, Evropskou Vesmírnou Agenturou, a celá její divize byla zrušena - ale pro ni v té době už bylo naprosto vyloučené, aby se vypravila ven a našla si nové zaměstnání. Vymýšlela si tedy různé výmluvy, aby mohla zůstat doma, a čím dál častěji se uchýlovala k počítačové síti. Mí rodiče se upnuli na svůj dům v tiché čtvrti, ale jak plynuly měsíce, už si ho nemohli nadále dovolit. Jejich ostré výměny názorů byly čím dál napjatější. Svalovali vinu jeden na druhého. Pak prodali svůj drahý procesor jednomu příteli a nahradili ho jiným ze second-handu. Byl to model vyráběný někde v západní Africe. Přestali nakupovat nové věci. Také jsme začali levně jíst - matka vařila celé galony polévky a ohrnovala u toho nos jako nějaká princezna, přinucená pracovat jako kuchtička. A já i dnes, když cítím vůni vařené zeleniny, spojuji ji s pocitem tiché zlosti a smutku.

Když přišla ta nabídka, bylo mi osm let - byla jsem dost stará na to, abych pochopila, že doma není něco v pořádku, přestože jsem na tom nemohla vůbec nic změnit. Přítel mého otce přišel s nápadem, že by matka mohla pracovat v jednom výzkumném ústavu. Ona o to však neměla zájem - myslím, že v té době by ji z domu vyhnal snad jedině požár, a i o tom silně pochybuji - ale můj otec se té myšlenky chytil, a možná ho v duchu i napadlo, že by tam pro sebe mohl získat i nějakou práci na vedlejší pracovní poměr.

To se však nestalo, přestože prošel několika pohovory a celkem dobře se poznal i s manažerkou projektu. Tato žena, o které si já opravdu myslím, že se skutečně snažila mému otci pomoci, se zmínila o tom, že sice nepotřebují žádné další zaměstnance, ale měli by zájem o někoho, na kom by mohli provádět testy na jednom zvláštním projektu, a navíc společnost, financující celý výzkum, byla ochotná za to velmi dobře zaplatit.

Můj otec se tedy přihlásil. Manažerka ho informovala, že nevyhovuje daným požadavkům, ale podle toho, co si přečetla v jeho písemné žádosti, jeho osmiletá dcera tyto požadavky splňovala. Byl to experiment, týkající se smyslového vývoje, financovaný švýcarskou společností Clinsor Group, která se specializovala na lékařskou technologii. Měl by o to zájem?

Na jeho vrub musím říct, že můj otec neřekl hned ano, i když byla nabídnutá částka téměř stejně vysoká jako jeho celoroční příjem. Tehdy se vrátil domů ve velmi špatné náladě. Společně s matkou si potom dlouho šeptali během večerního lineárního seriálu, a když mě uložili do postele, pokračovali v hádce už nahlas. Později jsem přišla na to, že i když ani jeden z nich nebyl v zásadě ani pro, ani proti, vzájemné neshody, způsobené nečekanou nabídkou, je přivedly ještě blíž k hrozícímu rozchodu než cokoliv jiného během jejich manželství. Jak typické - ačkoliv právě probíhala jejich nejhorší hádka v životě, stále oba nevěděli, co vlastně chtějí.

O tři dny později, poté, co několikrát telefonovali do zmíněné pseudoakademické organizace, aby se ujistili, že pokus skutečně bude řádně zaplacen, moji rodiče rozhodli, že to bude pro dobro nás všech. Nesnažím se to zde nijak zveličovat ani nikoho napadat, jelikož v té době existovalo jen několik málo univerzit, které ještě nezaprodaly svou duši sponzorským organizacím. Myslím, že mí rodiče díky své nespolečenské a divné povaze začali dokonce věřit, že z tohoto projektu možná vyplyne něco důležitého i pro mě osobně a že to tedy nebude jen finanční injekce do rodinného rozpočtu. Byli přesvědčení, že se při pokusech objeví nějaký můj dosud skrytý talent a že se stanu ještě výjimečnějším děckem, než za jaké mě dosud považovali.

V jednom měli pravdu - navždy to změnilo celý můj život.

Vzpomínám si, jak za mnou matka přišla do mého pokoje. Šla jsem tehdy spát o něco dříve a vzala si s sebou do postele knihu, protože ve mně jejich téměř náměsíčné - ano, to bylo to správné slovo - náměsíčné mumlání předcházejících dní vzbuzovalo nervozitu. Když vešla dovnitř, provinile jsem zvedla hlavu, jako kdyby mě přistihla při něčem zakázaném. Z jejího vytahaného svetru byl cítit hašíšový kouř. Byla trochu mimo, což v tuto noční hodinu bylo velmi obvyklé, a když se mi pomalým, těžko srozumitelným hlasem pokoušela vysvětlit tu novinu, na okamžik jsem z ní dostala strach.

Připadala mi spíš jako nějaké zvíře nebo nějaký mimozemšťan z jedné z nekonečných epizod, které se táhly celým моým dětstvím, než jako lidská bytost.

A když mi začala vysvětlovat důvod jejich rozhodnutí, můj strach ještě zesílil. Řekla mi, že teď budu muset být nějakou chvíli sama, ale že to pomůže některým lidem s výzkumem. Postarají se o mě milé tety a strýčkové - ve skutečnosti však chtěla říct cizí lidé. Pomůže to naší rodině a navíc to bude velmi zajímavé. Všechny holčičky a kluci mi to budou závidět, až se vrátím domů.

Jak si jen mohla i tak sobecká žena, jakou byla moje matka, myslet, že mě něco takového nenaplní hrůzou? Plakala jsem celou noc a ještě několik následujících dní. Mí rodiče se chovali, jako kdybych se bála jet do letního tábora nebo nechtěla jít první den do školy, a říkali mi, že kvůli tomu zbytečně vyvádím. Ale i oni si museli uvědomovat, že jejich rodičovství je poněkud zvláštní a zvrácené. Každý večer mi dávali můj oblíbený zákusek a celé dva týdny nekouřili hašiš, aby ušetřili peníze a mohli mi koupit nový obleček.

Ten den, co jsem jela do institutu, jsem na sobě měla nový kabát a zbrusu nové šaty. Do Curychu se mnou letěl jen otec - v té době už moje matka nebyla schopná ani vyjít před dům, aby vybrala ze schránky poštu, aniž by se na to předtím celé hodiny nepřipravovala. Když jsme přistáli, byla obloha tak šedá, že nikdy nezapomenu na její kovovou barvu, která mě pak provázela dlouhými roky temnoty. Byla jsem si jistá, že má můj otec v plánu mě opustit stejně, jako tomu bylo v příběhu o Jeníčkovi a Mařence, kdy je jejich otec nechal na pospas v lese. Lidé z institutu Pestalozzi na nás čekali s velkým černým autem, o kterých se malým děvčátkům říká, aby do nich nikdy nenastupovaly. Celé mi to připadalo velmi tajnůstkářské a zlověstné. I to málo, co jsem ze Švýcarska viděla cestou do institutu, mě děsilo. Měli tu zvláštní budovy a všude už ležel sníh, přestože v Toulouse bylo ještě příjemné teplo. Když jsme vešli do komplexu nízkých budov, obklopených zahradami, které během veselejšího ročního období musely vypadat neobyčejně půvabně, zeptali se mého otce, jestli si přeje se mnou zůstat první noc před tím, než celý experiment začne. Jenže on už měl v kapse zpáteční letenku a větší starosti mu dělalo nechat o samotě mou matku než mě. Plakala jsem a nechtěla jsem mu dát polibek na rozloučenou.

Zvláštní, zvláštní... celá věc byla tak strašně zvláštní. Později jsem se svých rodičů ptala - ne, naléhala jsem na ně - aby mi řekli, jak mohli jen tak poslat své malé dítě pryč. Nedokázali mi k tomu říct žádný pádný důvod kromě toho, že v té době se jim to zdála být skvělá myšlenka. Koho by napadlo, že se něco takového stane, zlato? Tak to má matka tehdy řekla. Opravdu, koho by to napadlo? Možná někoho, kdo uvažuje o věcech dál než jen za hranice obývacího pokoje a obrazovky na zdi.

Ach, ještě dnes mě to dokáže rozčítit.

Pracovníci v institutu Pestalozzi byli svým způsobem docela milí. Pracovali s mnoha dětmi, a Švýcaři nemilují své syny a dcery o nic méně než ostatní lidé. Bylo tu několik členů personálu, jejichž jediným úkolem bylo pomáhat testovaným subjektům - většina z nich byly děti, jelikož se institut zabýval převážně dětským vývojem - aby se cítily lépe. Pamatuji si na paní Fuerstnerovou, která byla obzvláště milá. Často přemýšlím, co se s ní asi stalo. Nebyla o moc starší než má matka, takže je nejspíš stále ještě naživu a možná stále žije v Curychu. Přesto si troufám říct, že už asi nepracuje pro institut.

Měla jsem několik dní na to, abych si zvykla na nové prostředí. V pokoji jsem bydlela s mnoha dalšími dětmi, z nichž většina také hovořila francouzsky, takže jsem nebyla osamělá v tom pravém slova smyslu. Dobře nás krmili a měly jsme k dispozici nejrůznější hračky a počítačové hry. Dál jsem sledovala vědecko-fantastický seriál, ale bez nekonečného komentáře mých rodičů mi připadal nudný.

Potom mě paní Fuerstnerová zavedla k doktorce Beckové, k ženě se zlatými vlasy, která mi připadala krásná jako princezna z pohádky. Když mi paní doktorka svým sladkým a trpělivým hlasem začala vysvětlovat, co po mně budou chtít, abych dělala, začala jsem mít dojem, že se nemůže nic zlého stát. Tak krásná žena by mi přece nikdy nemohla ublížit. A i kdyby se někde stala chyba, věděla jsem, že paní Fuerstnerová by nedovolila, aby mi to ublížilo. Víte, vždycky jsem byla pod ochranou - i když mi tato ochrana nepomohla tak, jak by měla, jak jsem si později uvědomila - a nyní mě tyto dobří lidé ujišťovali, že se alespoň v tomto ohledu nic nezmění.

Měla jsem se stát součástí experimentu se smyslovými poruchami. Stále si ještě nejsem jistá, co lidé z institutu od tohoto pokusu očekávali. U výslechu řekli, že byli pověřeni studiem základních biologických rytmů a průzkumem vnějších faktorů, ovlivňujících schopnosti učit se a vyvíjet. Jaký to mělo smysl pro lékařskou a farmaceutickou nadnárodní společnost, jako byla Clinsor Group, nebylo nikdy jasné. Každopádně měli lidé z Clinsoru velký rozpočet na výzkum a mnoho zájmů. Institut Pestalozzi byl jenom jedním z mnoha těch, kdo z toho měl užitek.

Doktorka Becková mi vysvětlila, že to pro mě bude jen jako neobvyklé prázdniny. Budu sama ve velké tmě a ve velmi tichém pokoji - jako byl pokoj u nás doma, jen s tím rozdílem, že budu mít vlastní koupelnu. Bude tam mnoho hraček a her, takže se nebudu nudit, ale budu si moci hrát jen potmě. Doktorka mi dále vysvětlila, že rozhodně nebudu sama, protože ona a paní Fuerstnerová budou celou dobu poslouchat u mikrofonu, takže na ně budu moci kdykoliv zavolat a ony si se mnou budou povídat. Celé to bude trvat jenom několik dní, a jakmile to skončí, dostanu tolik sladkostí a zmrzliny, kolik jen sním. A navíc dostanu i jakoukoliv hračku, o jakou si řeknu.

Zapomněla však dodat, že mí rodiče za to dostanou dobře zapláceno.

Zdá se to být hloupé něco takového teď říci, ale jako dítě jsem se nikdy nebála tmy. Ve skutečnosti, kdyby toto byl vymyšlený příběh, začala bych svůj deník slovy: Jako dítě jsem se nikdy nebála tmy. Samozřejmě kdybych věděla, že strávím zbytek svého života ve tmě, bránila bych se od samého začátku.

Většina informací, které lidé z institutu získali od jiných dětí během zkoumání jejich smyslových poruch, byla v podstatě zbytečná. Vlastně tím jen potvrdili, co zjistili u dospělých subjektů, u lidí, kteří žili dlouhou dobu pod zemí v jeskyních a neosvětlených celách. Dětské subjekty vykazovaly jen velmi malé rozdíly - adaptovaly se rychleji, ale také se dal mnohem snadněji ovlivnit jejich dlouhodobý vývoj - ale tak jasné závěry se zdály být jen velmi malým výsledkem na tak finančně náročný projekt. Když jsem se tam o mnoho let později vrátila a přečetla si soudní výpovědi vědců z této společnosti, rozzuřilo mě zjištění, jak málo moudrosti získali za cenu ztráty mého štěstí.

Jak doktorka Becková řekla, zpočátku to bylo velmi jednoduché. Jedla jsem, hrála jsem si a prožívala své dny v temnotě. Usínala jsem v naprosté tmě a probouzela se do stejné černé nicoty zpravidla tehdy, když jsem zaslechla hlas některého z vědců. Po čase jsem na těch hlasech začala být závislá a po nějaké době jsem ty hlasy už i viděla. Měly barvu i tvar, nedokážu to tak popsat, stejně jako nedokážu nyní svým společníkům popsat, jak je mé vnímání v tomto

světě odlišné od jejich. Myslím, že jsem tehdy prožila svou první synestezii, způsobenou omezením smyslových vjemů. Hry a cvičení byly zpočátku jednoduché - rozlišování zvuků, odhad času, testování paměti, fyzické úkoly, zjišťující, jak ovlivňuje tma můj smysl pro rovnováhu a koordinaci těla. Jsem si jistá, že všechno, co jsem snědla, vypila a vyloučila, bylo také pečlivě monitorováno.

Za nějakou dobu jsem začala ztrácet pojem o čase. Spala jsem, když jsem byla unavená, a kdyby mě vědci nebudili, byla bych prospala dvanáct i více hodin anebo také jen čtyřicet pět minut. Nebylo žádným překvapením, když jsem se budila ze svých dřímot, aniž bych vůbec tušila, jak dlouho jsem vlastně spala. Tento fakt mě však nijak zvlášť neznepokojoval - jen s přibývajícím věkem se naučím být ztráty kontroly nad časem - ale jiné věci mě začínaly děsit.

Stýskalo se mi po rodičích, i když byli tak nemožní, a navíc jsem se začala bát, i když to nemohu nijak vysvětlit, že už nikdy neuvidím světlo.

Jak se ukázalo, stala se mi ta obava osudnou.

Doktorka Becková mi čas od času dovolila promluvit si s jinými dětmi přes audiokanal slepé obrazovky. Některé z nich byly ve stejné tmavé izolaci jako já, jiné byly ve světle. Nevím, co vědci zjistili - byly jsme přece jen děti, a přestože si děti mohou hrát společně, zřídka si u toho příliš vyprávějí. Jen jedno dítě bylo jiné. Když jsem slyšela jeho hlas poprvé, vyděsil mě. Podivně hučel a kvákal - v mých očích měl ten hlas ostrý tvrdý tvar jako nějaká stará mechanická hračka - a jeho přízvuk se nepodobal žádnému, jaký jsem kdy slyšela. Retrospektivně mohu říct, že ten hlas přicházel přes hlasový syntezátor. Ale v té době jsem si vytvořila děsivý mentální obraz něčeho nebo někoho, kdo mohl mít takový jazyk v ústech.

Podivný hlas se mě zeptal, jak se jmenuju, ale sám se mi nepředstavil. Zdál se mi váhavý a mezi jednohlavými větami byly dlouhé pomlky. Celá ta věc mi dnes připadá neobyčejně podivná, a občas mě dokonce napadá, jestli jsem tehdy nehovořila s nějakým druhem umělé inteligence nebo s autistickým děckem, jehož nedostatky byly naopak technologií zdokonalovány. Pamatuji si však, že mě můj nový společník v té době fascinoval a zároveň frustroval. Trvalo mu velmi dlouho, než promluvil, a když konečně vyslovil své myšlenky, připadaly mi neobyčejně zvláštní.

Říkal, že je sám. Také on žil ve tmě jako já, nebo alespoň nic neviděl, protože nikdy nemluvil o tom, co vidí, jen občas vyslovil nějakou napůl naučenou metaforu. Možná byl slepý, tak jako jsem nyní slepá já. Nevěděl sice, kde je, ale chtěl se dostat ven - neustále to opakoval.

Poprvé se mnou byl můj nový společník jen několik minut, ale později jsme spolu mluvili již déle. Naučila jsem ho některé ze svých zvukových her, které na mě zkoušeli vědci, a také jsem mu zpívala písničky a říkala mu básničky, které jsem se naučila ve školce. Bylo zvláštní, jak pomalu chápal některé věci, ale jiné se naopak učil velice rychle, až to bylo znepokojující. Někdy mi to připadalo, jako by se mnou seděl v mém tmavém pokoji a sledoval všechno, co dělám.

Při páté nebo šesté "návštěvě", jak tomu doktorka Becková říkala, mi prozradil, že jsem jeho přítelkyně. Nedokážete si představit víc srdcervoucí přiznání, a já na to nikdy nezapomenu.

Strávila jsem mnoho svých dospělých dní tím, že jsem se snažila toto ztracené dítě najít. Prohledala jsem všechny záznamy v institutu, vydala se za každíčkou slepou stopou, pronásledovala jsem každého, kdo byl byt' jen vzdáleně spojen s experimenty v institutu Pestalozzi, ale nikdy jsem neměla štěstí. Nyní mě napadá, jestli to vůbec bylo dítě. Stali jsme se snad tehdy subjekty nějakého druhu Turingova testu? Byl to snad nějaký zkušební základ pro program, který měl jednoho dne zmást dospělé, ale který v jeho počáteční fázi zkoušeli jen na osmiletých dětech formou jejich vzájemné konverzace?

Ať už to bylo jak chtělo, už jsem se s ním nikdy nesetkala, protože se stalo něco jiného.

Byla jsem v temnotě velmi dlouho - přes tři týdny. Vědci se chystali během následujících čtyřiceti osmi hodin mou část pokusu zavřít, a proto jsem musela absolvovat poslední komplex diagnostických testů, které mi s pseudomateřskou sladkostí předložila paní Fuerstnerová, když vtom se něco stalo.

Soudní zpráva je nejasná, protože si tím nebyli jistí ani lidé z institutu. Zkrátka, v komplexním domácím systému institutu došlo k vážné poruše. Poznala jsem to nejprve tak, že se uprostřed věty náhle ztratil sladký hlas paní Fuerstnerové. Hukot klimatizace, který byl součástí zdejšího prostředí, najednou utichl a nečekaný klid mě začal bolet v uších. Všechno bylo pryč - všechno. Všechny přátelské zvuky, které oživovaly mou nekonečnou temnotu, najednou zmizely.

Po několika minutách jsem se začala bát. Možná došlo k vloupání, pomyslela jsem si, a nějaký zlý muž odnesl doktorku Beckovou a všechny ostatní někam pryč. Nebo se možná utrhl nějaké obrovské monstrum a zabilo je a teď čmouchalo po chodbách sem a tam a hledalo mě. Rozběhla jsem se k silným, zvukotěsným dveřím své cely, ale bez elektrického napájení byly dveře zablokované. Nedokázala jsem ani nadzvednout dvířka, kudy mi podávali jídlo. Vystrašeně jsem volala doktorku i paní Fuerstnerovou, ale nikdo nepřišel ani neodpověděl. Temnota začala být hrozná, tak hrozná, jak jsem to nikdy předtím nezažila. Stala se hustou a hmatatelnou věcí. Měla jsem pocit, že se na mě vrhne a zadusí mě, že mě svou temnotou úplně zaplní jako někoho, kdo se topí v moři inkoustu. A stále nikde nic - žádné hlasy, žádné zvuky, ticho jako v hrobě.

Ze zprávy nyní už vím, že inženýrům trvalo téměř čtyři hodiny, než systém opravili a spustili. Malé Martině, dítěti, zapomenutému ve tmě, kterým jsem tehdy byla, to připadalo jako čtyři roky.

Nakonec, když se moje mysl vrátila z hluboké propasti a byla připravená v každém okamžiku spadnout do izolace mnohem trvalejší a totálnější, než byla pouhá slepota, se ke mně něco připojilo.

Najednou bez varování jsem nebyla sama. Cítila jsem někoho vedle sebe, někoho, kdo se mnou sdílel temnotu, ale pro mě to nebyla úleva uprostřed té hrůzy. Ten někdo, ať už to byl kdokoliv nebo cokoliv, vyplnil prázdnotu mého pokoje tou nejstrašnější nepopsatelnou samotou. Slyšela jsem snad dětský pláč? Slyšela jsem vůbec něco? Nevím. Nyní nevím vůbec nic. A tehdy to nejspíš vyvolalo stav blízký šílenství. Každopádně jsem cítila, jak něco přišlo a posadilo se to vedle mě. Cítila jsem, jak to hořce pláče v dusivé černé noci. Byla to bytost, která byla prázdná, chladná a úplně

sama. Stalo se to tou nejstrašlivější věcí, jakou jsem kdy zažila. Byla jsem ochromená nepopsatelnou hrůzou.

A pak se rozsvítila světla.

Zvláštní, ty malé věci, na kterých závisí celý život. Přijet na křižovatku jenom těsně potom, co naskočila červená, vracet se zpátky pro peněženku a nestihnout tak letadlo, vejít do kuželu světla právě v okamžiku, kdy vás sleduje nějaký cizinec - malé události, které mohou změnit úplně vše. Samotná porucha systému v institutu, i když byla masivní a nevyslovná, nebyla dost. Došlo k tomu, že jeden z vedlejších programů infrastruktury byl špatně zapojen - byla to otázka několika špatně zadaných čísel - a tři pokoje v mém křídle vypadly ze spouštěcího postupu. A tak když systém opět naskočil a zapnula se elektřina, místo tlumeného světla, které nebylo silnější než stříbrná záře měsíce uprostřed temné noci, dostaly naše tři pokoje plný zásah tisíciwattové záře bezpečnostních světel. Zbývající dva pokoje byly úplně prázdné - jeden z nich se už dlouho nepoužíval a chlapec z druhého pokoje byl odvezen do nemocnice kvůli planým neštovicím jen několik dní před tím, než k nehodě došlo. Já byla jediná, kdo viděl, když se bezpečnostní světla rozsvítila jako zářivé boží oko. Viděla jsem je jenom na krátký okamžik, a to byla ta poslední věc, kterou jsem ve svém životě viděla.

Není to fyzického původu, říkali mi všichni. Setkala jsem se s více specialisty, než kolik si jich vůbec pamatuji. Trauma, i když bylo silné, nemůže trvat věčně. Na očním nervu není žádné trvalé poškození a podle jednoho testu prý dokonce "vidím". Tvrdili, že ta část mého mozku, která zpracovává vidění, neustále pracuje a na umělé stimuly reaguje. Ale samozřejmě já nevidím, a je jedno, co zjistily testy.

Hysterická slepota, tak tomu kdysi říkali, což je ve své podstatě jinými slovy totéž, jako kdyby mi tvrdili, že kdybych chtěla, tak vidím. Jenže jestli to je pravda, pak jen akademická. Kdybych totiž mohla vidět, jen kdybych chtěla, proč bych trávila tolik dlouhých let v naprosté temnotě - copak by tomu mohl někdo věřit? Ale ten jediný spalující okamžik vyhnal z mé paměti to, jak vidět, a mrštil mě do trvalé temnoty. Tak v jediné sekundě vytvořil ženu, jakou jsem nyní, je to docela stejné, jako když se vytvořilo na cestě do Damašku Šavlovo nové já.

Od té doby žiji v temnotě.

Soudní proces byl dlouhý, trval téměř tři roky, ale já si z něj mnoho nepamatuji. Byla jsem uvržena do jiného světa, jako bych se ocitla v nějaké ošklivé pohádce, a vše jsem ztratila. Trvalo mi velmi dlouho, než jsem si začala vytvářet svět, ve kterém bych mohla žít. Mí rodiče ve sporu vyhráli a získali od společností Clinsor a Pestalozzi několikamilionové odškodné a z té částky téměř polovinu utratili za mě. Díky těmto penězům jsem mohla vystudovat speciální školy, a když jsem dospěla, koupila jsem si za to své zařízení, domov a soukromí. Svým způsobem jsem si tak zaplatila odstup od svých rodičů - už od nich vůbec nic nepotřebuji.

Dalo by se toho říct mnohem víc, ale čas běží tak rychle. Nevím, jak dlouho tady už sedím a šeptám si sama pro sebe, ale cítím, jak na tomto zvláštním místě vychází slunce. Svým způsobem jsem začala právě tady stejně, jako jsem začala svůj nový deník. Promlouvala jsem do nicoty jenom s nepatrnou nadějí, že jednoho dne si to budu moct opět vrátit. Byl to anglický básník Keats, kdo sám sebe nazval ,tím, jehož jméno, je napsané ve vodě"? Takže já budu Martina Desroubinsová, slepá čarodějnice nového světa, a budu psát své jméno do vzduchu.

Někdo mě volá. Musím jít.

Kód Delphi. Uzavřít soubor."

* * *

Byla to melodická sekvence zvonivých tónů, které tvořily fraktální subsekvence, dokonce i když se hlavní motiv opakoval. Tyto subsekvence spustily další vedlejší vzory, vytvářely jednu vrstvu za druhou, až se celý svět proměnil v změť zvuků tak komplexních, že bylo nemožné z tohoto celku zachytit jediný samostatný tón nebo sekvenci. Nakonec se to stalo jediným tónem s milionem harmonických podtónů, které se vzájemně proplétaly a rezonovaly. Tak nějak nejspíš zněl vesmír na svém počátku.

Byla to Dreadova hudba k přemýšlení. Kromě jeho lovu a občasných adrenalinových injekcí to byla jeho jediná droga. Nepoužíval ji příliš neuváženě a nenasytně, jak to například dělali chargeheadi u populárních 2black, ale spíše jen s odměřeným klidem závislého doktora, doprávajícího si řádnou dávku čistého heroínu těsně před tím, než jde do práce. Udělal si odpoledne volno a na přístupové linky zadal nápis "Nerušit". Teď ležel na zádech na koberci uprostřed své kanceláře v Cartageně, pod hlavou měl polštář a vedle sebe láhev čisté vody a poslouchal chorál sfér.

A jak se tento jediný tón stával hladším a méně komplexním - protože se opakování paradoxně exponovalo - cítil se, jako by vystoupil z vlastního těla a zamířil k prázdnému stříbrnému místu, které hledal. Byl Dread, ale byl také Johnny Wulgaru a také ještě někdo jiný, někdo velmi blízký Starému Muži, jeho Posel Smrti. Ale on byl ještě víc. Byl všemi těmi věcmi velikosti hvězdného systému... Prázdný, plný temnoty, a přesto ozářený světlem.

Cítil, že jeho schopnost leží ladem a začíná ho spalovat v samotném středu jeho vlastního já. Dokonce i nyní, když se vznášel ve stříbrné nicotě hudby, cítil, jak jeho vlastní síla roste. Právě teď se stačilo natáhnout, pokud by to chtěl, a mohl svými schopnostmi ovlivnit něco mnohem komplexnějšího a mocnějšího, než je pouhý bezpečnostní systém. Podíval se na zemi rozprostírající se pod ním, krčící se v temnotě, a viděl z ní jen sférické stopy elektronických cest, kapilární řady malých světelek, a cítil, že kdyby si přál, mohl by ovlivnit celý svět.

Dread cítil, jak se směje. Rozhodně to za smích stálo. Tolik se smál, tolik.

Ale cítil se tak i Starý Muž? Tak tedy cítil Starý Muž moc, kterou měl? Měl pocit, že svět je jeho a že si s ním může dělat, co chce? A že lidé jako Dread jsou malými body světla, bezvýznamnější než ubohé světlušky?

I kdyby to tak bylo, Dreadovi to bylo jedno. On měl sám svou vlastní nádhru a necítil tedy potřebu Starému Muži závidět nebo se ho bát. Všechno se změní, a bude to už velmi brzy.

Ne, měl teď na práci jiné věci, jiné sny, o kterých chtěl snít. Dovolil pulzujícímu tónu, aby ho opět vytáhl z jeho já. Jeho zvláštní schopnosti ho hrály, když se vrátil na chladné stříbrné místo, odkud viděl daleko dopředu a kde mohl zvažovat malé věci, které ještě potřeboval vykonat.

Dread ležel na holé podlaze a dál poslouchal hudbu ve své mysli.

* * *

Trvalo jí velmi dlouho, než přijala hovor. On sám se byl mezitím podívat na trosečníky v Jinozemi, a tak věděl, že právě teď spí. Co dělá? Zase se sprchuje? Není divu, že je tak posedlá svým kocourem, byla stejná jako on, pořád se myla. Ta děvka potřebovala trochu disciplíny... možná trochu tvořivé disciplíny.

Ne, připomněl si. Pamatuj na stříbrné místo. Pustil si trochu hudby - nebyla to jeho hudba na přemýšlení (svou týdenní dávku už vyčerpala a v tomto ohledu na sebe byl velmi přísný), byla to hudba připomínající kapající vodu. Nedovolí, aby mu netrpělivost všechno zničila. Na tento okamžik přece čekal celý svůj život.

Přestože signál měl jeho kód, když konečně odpověděla, měla vypnutý vizuál. "Haló?"

Stříbrné místo, opakoval si. Ten velký obraz. "To jsem já, Dulcie. Snad ses zase nesprchovala?"

Pihatá tvář Dulcie Anwinové se objevila na obrazovce. Skutečně na sobě měla froté župan, ale její vlasy byly tentokrát suché. "Když jsem naposledy telefonovala, měla jsem vypnutý obraz a zapomněla jsem ho opět zapnout."

"To je jedno. Mám problémy s naším projektem."

"Snad to není proto, že se zase rozdělili?" obrátila oči v sloup. "Jestli to takhle půjde dál, zůstane nám jen náš sim."

Když jsme přišli o ty barbarské kluky, zbývají nám už jen čtyři - pět, když počítám i nás."

"To není ten problém, i když z toho nemám moc velkou radost." Dread si všiml, jak se mezi kuchyňskými dveřmi za ní mihl stín. "Je tam někdo s tebou?"

Zmateně se na něj podívala. "Ach bože, to je Jones. Můj kocour. Copak si myslíš, že bych s tebou vedla tuhle konverzaci, kdyby tu byl ještě někdo další?"

"Ne, ovšemže ne." Zesílil hudbu, aby se trochu uklidnil a mohl ve tváři vyčarovat úsměv. "Omlouvám se, Dulcie. Mám moc práce."

"Moc práce, to se vsadím. Musel jsi plánovat projekt, na kterém... děláme, celé měsíce. Kdy jsi měl naposledy volno?"

Jako kdyby byl nějaký ubohý manažer. Dread se pro sebe pobaveně usmál. "Už to je pěkně dlouho, ale to není důvod, proč jsem s tebou chtěl mluvit. Máme problém. A to nejen proto, že nemůžeme do projektu zapojit třetí osobu, která by nám pomohla se simem. Problém je v tom, že už nemůžeme používat ani dva lidi."

Zamračila se. "Jak to myslíš?"

"Myslím, že mě vůbec neposloucháš." Pokusil se, aby to znělo žertovně, ale neměl radost z toho, že musí zdůrazňovat něco tak zřejmé, zvláště ve světle toho, oč se jí právě chystal požádat. "Ta Martina, ta slepá žena, jestli mluví pravdu, a já nemám sebemenší důvod o tom pochybovat, pak pro nás představuje velké nebezpečí."

Dulcie, jako by si najednou uvědomila, že ji přistihl při nepozornosti, se najednou začala tvářit jako skutečná profesionálka. "Pokračuj."

"Zpracovává informace způsobem, jaký my nechápeme. Říká, že cítí věci ve virtuálním prostředí, které ani ty, ani já, a dokonce ani ostatní uprchlíci před Nebeským bohem nemohou cítit. Pokud si dosud nevšimla, že náš sim obývají dva různí lidé, je jen otázkou času, než na to přijde."

"Ach." Dulcie přikývla, pak se otočila a přistoupila k pohovce. Posadila se, zvedla ze stolu šálek, a než znovu promluvila, upila z něj. "Ale na to jsem myslela."

"Opravdu?"

"Přišla jsem na to, že nejhorší věc, jakou můžeme udělat, je náhle měnit subliminární stopy, které vyznačujeme." Znovu se napila a zamíchala to, co v šálku měla. "Možná už si o nás vytvořila představu a jednoduše přijala to, co náš sim vyznačuje. Když se teď ale změníme, jistě si toho rozdílů všimne. Tak jsem si to alespoň myslela."

Dreadův obdiv k Dulcinee Anwinové se opět vrátil. Byl to úplný nesmysl, ale na to, že ho vymyslela právě teď, byl docela dobrý. Nemohl se ubránit pomyšlení, jestli by tu seděla tak klidně a spokojeně, kdyby ho viděla v jeho skutečné podobě. Kdyby se stala svědkem jeho skutečného já, když odhodil svou masku... Rychle takové rušivé myšlenky zahnal. "Hmm, chápu, co myslíš. Dává to smysl, ale stejně se mi to nezdá."

Viděl na ní, jak se rozhoduje, jestli má obhajovat to, co právě vymyslela. "Ty jsi šéf. Tak co tedy myslíš, že bychom měli dělat? Chci říct, jaký máš návrh?"

"Ať už uděláme cokoliv, měli bychom se rozhodnout rychle. A jestli nebudeme postupovat jako oni, zbude nám jen jedna možnost, a to převzít sim na plný úvazek."

"Na plný úvazek?" Téměř ztratila těžce získanou sebejistotu. "To je..."

"Není to moc dobrý nápad, já vím. Ale možná nám nic jiného nezbude, tedy tobě. Protože já mám kurevsky moc práce. Ale promyslím si, co jsi právě řekla, a zavolám ti zpátky. Ještě dnes večer. Co třeba v deset? Sim v té době bude spát. Nebo bychom ho na chvíli mohli poslat od skupiny pod nějakou záminkou."

Její špatně skrývané znechucení ho pobavilo. "Jasně, v deset hodin."

"Díky, Dulcie. A ještě něco. Znáš hodně starých písniček?"

"Cože? Starých písniček!"

"Jen jsem zvědavý. Slyšel jsem jednu písničku. Je to asi takhle..." Najednou neměl chuť jí to zpívat. Bylo to stejné, jako by se vzdával toho, čím je, před svým vlastním podřízeným. Místo toho začal recitovat: "... dotkl se mě anděl, dotkl se mě anděl... Tak nějak to je. Pořád dokola."

Dulcie na něj zírala, jako kdyby se pokoušel o nějaký špinavý trik. "Nikdy jsem to neslyšela. Proč tě to tak zajímá?"

Věnoval jí jeden ze svých nejlepších úsměvů - byl to jeden z těch moc rád ti budu dál věšet bulíky na nos, zlato. "Ale jen tak. Připadalo mi to známé, jen to nedovedu zařadit. Tak tedy v deset." Přerušil spojení.

* * *

"Kód Delphi. Otevřít."

Byla to jen řeka. Je zvláštní, že dokonce i s ušima tak ostrýma, jako jsou ty moje, ušima zdokonalenýma tím nejlepším

zařízením, jaké si lze za peníze koupit - které nyní zpracovává informace toho, co si mohlo Bratrstvo Grálu díky svému bohatství dovolit - stále mě zvuk tekoucí vody mate.

Uvažovala jsem o svém novém deníku a došla jsem k závěru, že jsem začala velmi pesimisticky. Doufám, že se tato data budou dát jednoho dne vyvolat, ale touha věnovat tolik času vyprávění své vlastní historie zřejmě vychází z toho, že doufám, že si jednoho dne tyto myšlenky poslechne někdo jiný než já. To je možná pragmatické, ale nevyjadřuje to toho správného ducha. Musím tedy předstírat, že tyto myšlenky budu jednoho dne číst právě já. A až tak učiním, budu si chtít připomenout, jak jsem se v tomto okamžiku cítila.

O tom, jak jsem se dostala do této sítě, toho mohu říci jen velmi málo, protože si téměř nic nepamatuji. Bezpečnostní systém, ať už to bylo cokoli, mi připadal jako program, který uvězní děti do hluboké hypnózy, jak to popsala Renie ve svých děsivých zážitcích z virtuálního nočního klubu. Zdá se, že program operuje na úrovni, jež je hluboko v podvědomí subjektu, a nějakým způsobem vyvolává fyzický efekt. Já si však jen vzpomínám, že jsem cítila něco rozzlobeného a zlého. Je zřejmé, že to je program nebo nervová síť, jejíž sofistikovanost a síla se vymyká všemu, co znám.

Ale od chvíle, co jsem vstoupila do sítě, jsem se pomalu naučila vyrovnat se s tím strašlivým hlukem, jak skutečným, tak metaforickým, i když jsem si původně myslela, že se z něj zblázním. Navíc teď mohu dělat věci, které jsem předtím nemohla. Prošla jsem tím znatkem do úplně nové říše smyslových vjemů. Slyším teď spadnout pírkó i trávu růst. - Cítím malou kapku vody, chvějící se na lístku, dokonce cítím komplikovaný a improvizovaný tanec počasí a dokážu odhadnout i směr, jakým se dá příště. Svým způsobem je to neobyčejně svůdné. Připadám si jako mladý orel, stojící na vysoké větvi s roztaženými křídly a chystající se poprvé vzlétnout. Mám pocit nekonečných možností. Bude těžké se toho vzdát, a já se modlím, aby se nám to podařilo a abych se toho dožila. Myslím, že jestli se takového okamžiku dočkám, snadno se toho všeho vzdám, přestože si takový okamžik zatím nedovedu představit.

Vlastně mi připadá úplně nemožné doufat v úspěch. Přišli jsme už o čtyři naše členy. Neexistuje způsob, jak zjistit, kam se poděla Renie a !Xabbu, a můj pocit, že je tu cítím, najednou zničehonic zmizel. Orlanda a jeho mladého přítele odnesla řeka, a já nepochybuji, že alespoň tyto dva chlapci pronikli do jedné z bezpočtu dalších simulací.

A tak nás zbylo pět. Ti čtyři, co se nám ztratili, byli právě těmi, se kterými bych bývala ráda zůstala - zvláště s Renie, přestože byla tak protivná, téměř se stala mou přítelkyní a velmi mi schází - ale abych byla upřímná, možná je to tak proto, že ostatní tak dobře neznám. Jenže je to velmi zvláštní skupina, zvláště když to porovnám s otevřeností !Xabbua a Renie. Necítím se s nimi dobře.

Nejsilnější povahou je tu Sladký William, a já bych ráda věřila, že u něj platí jedno z nejstarších klíšé o tom, že hořká ironie skrývá laskavé srdce. Když jsme se vrátili na pláž a našli jeho a T4b, nebylo pochyb o tom, že Williama zničilo, když viděl Orlanda a Frederickse mizet v dálce. Díky mým novým a dosud ne úplně pochopeným schopnostem, mi připadá poněkud zvláštní. Občas u něj cítím váhavost, i když se jinak chová hrubě, jako by se bál odhalení. Zajímalo by mě, co se skrývá za zarputilou neochotou hovořit o svém skutečném životě.

Ta stará žena Quan Li se zdá být méně komplexní, ale možná si tak jen vypadat přeje. Je osamělá a velmi tichá a několikrát už přišla s překvapivě dobrým nápadem, takže je pod povrchem mnohem silnější, než předstírá. Dokonce i několikrát během odpoledne, kdy se i drsná Florimel chystala vzdát pátrání po !Xabbuovi a Renie, našla v sobě Quan Li tolik síly pokračovat, že jsme se zastyděli a následovali ji. Snad si něco nenamlouvám? Jistě není nic překvapivého na tom, když si někdo s její kulturou a věkem myslí, že má potřebu skrýt své schopnosti za masku ostýchavosti.

Přesto... se mi to nezdá.

Florimel, která si stejně agresivně hlídá své soukromí, mi dělá největší starosti. Na povrchu je samá starost o potřeby ostatních, ale ona sama se sotva drží pohromadě, i když pochybuji, že by si toho všiml kromě mě ještě někdo jiný. Má velmi podivné výkyvy... jak je to to správné slovo? Myslím, že je afektovaná. Jsou to sice jen nepatrné změny v jejím chování, ale já mám občas dojem, jako by trpěla syndromem mnohočetné osobnosti, jenže jsem nikdy nezažila, že by taková osobnost předstírala, že je jen jedna. Podle toho, jak to chápu já, každá z těchto interních osobností se chce stát dominantní.

Přesto jsou mé schopnosti chápat to, co cítím, velmi limitované a možná se tedy pletu a přeháním malé nejasnosti v jejím chování. Florimel je silná a statečná. Zatím neudělala nic špatně a snaží se pomoci. A podle toho bych ji měla soudit.

Poslední z této malé skupiny, kteří jsou možná posledními členy Sellarsova zoufalého pokusu vyřešit tajemství Jinozemě - a že Renie a ostatní přežili, v to můžeme jen doufat - je mladý muž, který si říká T4b. Pokud ovšem vůbec je muž, o tom se také dá pochybovat. Nastaly však situace, kdy se jeho energie a chování projevovaly typicky mužsky - někdy v sobě mívá nabubřelost, jakou jsem nikdy u žádné ženy neviděla. Jenže také dokáže být opatrný jako žena, z čehož usuzuji, že je mnohem mladší, než předstírá. Podle jeho jazyka z ulice se dá věk jen těžko poznat. Jen na základě několika málo slov, které používá při jistých příležitostech, bych se odvážila soudit, že by mu mohlo být asi deset nebo jedenáct.

A pak jsem tu já. Mezi čtyřmi lidmi, kteří jsou pro mě jen cizinci na tomto nebezpečném místě. A nepochybuji, že takových nebezpečných míst je tu mnohem víc. Našich nepřátel musí být tisíce a pomáhá jim nesmírná síla a obrovské bohatství. Ovládají tyto malé vesmíry pouhým mávnutím ruky. Na rozdíl od nich jsme se my potkali před několika dny, a navíc nás je jen hrstka.

Zdáme se být ztraceni. Jestli se nám podaří přežít a dorazit do jiné simulace, bude to zázrak. Nebezpečí hrozí všude. Včera odpoledne napadl několik metrů ode mě pavouk velikosti nákladáku jiný ubohý hmyz. Slyšela jsem, jak se vibrace mouchy měnily, jak z ní pavouk vysával život. Byla to nejstrašnější věc, jakou jsem zažila, ať už ve virtuálním, nebo ve skutečném světě. Tolik se bojím.

Ale od této chvíle budu pokračovat ve svém vyprávění, jako by to nebyla pravda, jako bych věřila, že se jednoho dne

ocitnu v bezpečí svého domu a o těchto chvílích budu uvažovat jako o něčem z minulosti, jako o součásti hrdinského, ale již ztraceného času.

Modlím se k Bohu, aby to tak bylo.

Někdo se pohnul. Musím jít, musím pokračovat na této podivné cestě. Nebudu se s tebou loučit, můj deník ve vzduchu. Řeknu tedy jen: Na slyšenou.

Ale bojím se, že to je lež.

Kód Delphi. Ukončit soubor."

* * *

Kocour se svou obvyklou netečností ke všemu, co se netýkalo přímo ho, se klidně omýval na klíně Dulcie. Jeho panička se psychicky uklidňovala před konfrontací. K tomu alespoň sloužila první sklenička nijak valného tangshanského červeného vína. Tu druhou si dala snad proto, že ji ta první nepřipravila dostatečně.

Nechtěla to udělat. Došlo to příliš daleko a on to bude muset pochopit. Byla přece specialistka a své schopnosti získávala celých dvanáct let. Měla takový výcvik, o jakém se průměrnému hackerovi mohlo jenom zdát. Její poslední práce v Cartageně byla pro ni osobně možná tou nejkrvavější, ale bezpochyby také tou nejpodivnější a nejobtížnější. Nemohl tedy čekat, že to všechno odhodí stranou a stane se hlídačem nějakého ukradeného simu na plný úvazek.

A na jak dlouho? Soudě podle toho, jak se celá věc táhla, mohli by ti lidé zůstat uvězněni v síti celý rok, pokud by jim to jejich podpůrné zařízení umožnilo. Dokonce by se musela vzdát i společenského života. Když tak nad tím uvažovala, neměla už nejméně šest týdnů žádné rande. A celé měsíce už s nikým nestrávila noc v posteli. Celá ta věc byla směšná. Dread to bude muset pochopit. Vždyť ani nebyl její šéf. Měla jen smluvní závazek a on byl pouze jedním z lidí, pro které pracovala, pokud se k tomu rozhodla. Pro boha živého, ona zabila člověka (na okamžik se jí zmocnily obavy).

Pochopitelně neměla zapotřebí nikomu podlézat jako nějaká malá myška nejmladšího asistenta.

Jones se stále vytrvale omýval a začínal ji tím lézt na nervy. Shodila ho tedy z klína. Jones se na ni zlostně podíval a pak zamířil do kuchyně.

"Důležitý hovor," ozval se hlas na obrazovce, "máte důležitý hovor."

"Kruci." Dulcie dopila poslední zbytek vína. Zastrčila si košili do kalhot - rozhodně nehodlala přijímat další hovory ve svém županu, protože si tím přímo říkala o to, aby si ji lidé nevážili - a narovnála se v křesle. "Přijmout hovor."

Na obrazovce se asi ve výšce jednoho metru objevila Dreadova tvář. Byl čerstvě oholený a husté vlasy měl stažené vzadu do culíku. Kromě toho jí připadal o poznání soustředěnější než předtím, kdy na ni působil, jako by zároveň poslouchal nějaký vnitřní hlas.

"Dobrý večer," řekl s úsměvem. "Sluší ti to."

"Poslouchej." Sotva se stačila nadechnout - nemělo cenu chodit dlouho kolem horké kaše. "Já to dělat nechci.

Rozhodně ne na plný úvazek. Vím, co mi řekneš, a jsem si vědoma, že máš spoustu důležitých věcí na práci, ale to neznamená, že mě můžeš nutit, abych celou tu věc vzala na sebe. A penězma to také není. Byl jsi ke mně velmi štedrý. Ale já to prostě nechci dělat na plný úvazek, už tak to bylo dost těžké. A i když o tom nikdy nikomu neřeknu jediné slovo, ať se děje co chce, jestli trváš na prodloužených směnách, chci toho nechat."

Zhluboka se nadechla. Výraz tváře jejího zaměstnavatele byl naprosto nehybný. Pak se jeho rty pomalu roztáhly do širokého úsměvu. Byl to však velmi podivný úsměv. Jeho rty se proměnily v široký oblouk, ale bílé zuby zůstaly ukryté.

"Dulcie, Dulcie," řekl nakonec a zklamaně potřásl hlavou. "Volal jsem ti proto, abych ti řekl, že nebudu potřebovat, aby ses simu ujala na plný úvazek."

"Opravdu?"

"Ne. Přemýšlel jsem o tom, co jsi řekla, a došel k závěru, že to dává smysl. Riskovali bychom tím, že si nás všimne. Ať už tedy společně vytváříme jakýkoliv vzor, ta slepá žena už nejspíš došla k závěru, že to je způsob, jak se náš sim prostě chová."

"Takže... takže to dál budeme dělat společně?" Snažila se získat zpátky duševní rovnováhu, naklonila se v očekávání hádky dopředu tak daleko, až jí hrozilo, že přepadne. "Ale jak to bude trvat dlouho? Copak to nemá konec?"

"Zatím v tom budeme pokračovat." Dreadovy oči byly neobvykle jasné. "Uvidíme, co se bude dít. Vlastně tě teď čeká o něco víc času se simem než dosud, zvláště v několika dalších dnech. Starý Muž mi uložil úkol a já mu musím opatřit pár odpovědí, aby byl spokojený." Opět se usmál, tentokrát byl jeho úsměv o něco víc tajnůstkářský. "Ale stále se s tebou budu o Loutku pravidelně stídat. Už jsem si na to zvykl, víš? Docela se mi to líbí. A navíc... bych rád něco zkusil."

Dulcie se ulevilo, ale zároveň měla pocit, že jí něco uniká. "Takže to bychom měli, že? Věci půjdou dál jako dosud. Budu dělat svou práci. A ty... budeš dál platit." Věděla, že její smích nezní příliš přesvědčivě. "Tak to bude."

"Tak to bude." Přikývl a jeho obraz zmizel.

Dulcie se několik dlouhých sekund snažila uvolnit, když vtom se jeho tvář bez varování znovu objevila na obrazovce a ona ztuhla a přidušeně vykřikla. "A ještě něco, Dulcie."

"Ano?"

"Ty výpověď nedáš. Jen mě napadlo, že bych ti to měl říct. Budu ti dobře platit, ale ty neuděláš nic, co ti neřeknu. Jestli tě ještě někdy napadne to vzdát nebo o tom někomu říct nebo udělat se simem bez mého svolení něco neobvyklého, zabiju tě."

Ted' ukázal své bílé zuby. Objevily se uprostřed jeho tmavé tváře a zaplnily obrazovku jako řada náhrobků. "Ale ještě předtím si zatančíme, Dulcie." Promluvil s neobyčejným klidem. "Ano, zatančíme si. A budeme tančit podle mě."

Ještě dlouho potom, co přerušil spojení, seděla s očima vytřeštěnými a celá se třásla.

Kapitola 15

Opožděný Vánočnídrek

INTERNET/HRA: IEN, Hr. 18 (Eu, NAm) - TAKEDOWN

(vizuál: Raphael a Thelma Biaginniovi pláčí před hořícím domem)

HLAS: Kontroverzní dokument pokračuje dnes večer pátou částí. Soutěžící Sammo Edders pokračuje po úspěšném vypálení domu Biaginniových pokusem unést jejich tři děti. Snadno vydělané peníze způsobily, že již narušený Raphael B. spáchal sebevraždu dlouho před desátou a závěrečnou epizodou...

RENIE ZÍRALA NA DUTÉHO MUŽE, JAK POKYVOVAL hlavou, a její strach odpavila vlna rozhořčení. - "Co chcete říct tím, že nás popravíte?" vymanila se z Emilyna křečovitého sevření. Myšlenka, že by tato podivná věc, tato klaunovská postava ze starého dětského filmu, že by jim mohla hrozit... "Vždyť ani nejste skutečný!"

Jedno Strašákovo pohyblivé oko se tázavě přimhouřilo a jeho tvář se zkroutila do významného úsměvu. "Tak pozor. Ty bys mě chtěla urážet?" Zesílil hlas. "Hubeňoure! Řekl jsem, abys mi vyměnil ty zatracené filtry!" Před ním se objevila dost ohavná malá opice s poskládanými křídly a začala tahat za jednu z mechanických hadic upevněných k trůnu. "Ne, rozmyslel jsem si to," řekl Strašák, "nejdřív sem přiveď zpátky ty zatracené tiktaky."

!Xabbu se postavil na zadní nohy. "Budeme bojovat. Nepřišli jsme sem proto, abychom se nechali jen tak proměnit v prach."

"Ach můj bože, další opice." Strašák se narovnal na svém trůnu a všechny jeho pumpičky a tuby hlasitě zachrastily. "Jako kdyby Hubeňour a jeho opičí kamarádi nestačili. Neměl jsem je zachraňovat z Lesa. Stejně mi nejsou vůbec vděční."

Dveře hlasitě zasyčely a ze tmy se vynořil pultucet tiktaků.

"Dobrá," povzdechl si Strašák. "Odveďte ty outsidersy. A zavřete je do jedné z cel. A ať tam jsou malá okna, aby ten pavíán neutekl."

Tiktakové se nehnuli z místa.

"Tak co je? V čem je problém?" Strašák se naklonil prudce dopředu, až se mu hlava divoce rozkývala. "Jste snad přepracovaní? Nebo špinaví od oleje? Nebo co se děje?"

Něco cvaklo a pak se z malé podzemní jeskyně ozvalo tlumené zasyčení. Ve stínu zablikalo nové světlo, vypadalo jako lesknoucí se obdélník, ale jak se ukázalo, byla to zarámovaná obrazovka s tlačítka a měřítka na celé spodní straně. Na krátký okamžik bylo na obrazovce jen zrnění, ale pak se uprostřed objevil tmavý válcovitý tvar.

"Nazdar, Pisklouně," oslovilo to Strašáka.

Emily vykřikla.

Hlava na obrazovce byla celá šedá z matně se lesknoucího kovu, podobala se pístu s malým otvorem pro ústa a žádnými očima. Renie cítila, jak instinktivně ustoupila, zachvácená pocitem hnusu.

"Co chceš, Plecháči?" Strašák svou předstíranou znučeností nedokázal docela zakrýt nervózní záchvěv v hlase. "Už jsi tu s těmi svými prašnými víry? Klidně je po mně házej, jestli chceš. Spolykám je jako bonbony."

"Jsem na ta svoje tornáda docela pyšný, když už o nich mluvíš." Kovová věc měla hlas, podobající se bzučení elektrického holicího stroju. "Musíš uznat, že dobře demoralizují tvé živé služebníky. Ale volám kvůli něčemu jinému. Tady, hned ti to ukážu - je to roztomilé." Nelidský hlas vyslovil příkaz: "Tiktakové, zatancujte!"

A všech šest umělých mužů začalo podupávat a předvádět neohrabané sloní kroky, takže ještě více připomínali rozbité staré hračky.

"Našel jsem a obsadil tvou frekvenci, můj starý příteli." Když se Plecháč zasmál tím svým vrzavým smíchem, dveře uvnitř jeho úst se několikrát otevřely a opět zavřely. "Musel jsi vědět, že je to jen otázka času - koneckonců tiktakové měli přece být moji. Tak, strýčku Neohrabaný, obávám se, že jsme v jedné z těch situací KONEC HRY, kterou hráči tvého druhu tak dobře znají." Opět se skřípavě zachechtal. "Jsem si jistý, že rád uslyšíš, že nemám ztrácat čas standardním proslovem typu: Teď jsi mi vydán na milost. Tiktakové, teď je zabijte! Všechny!" Tiktakové okamžitě přestali tančit a vyrazili doprostřed místnosti. Ruce podobné kladivům drželi vysoko nad hlavou. Emily čekala s odevzdaností osudu, jaká byla vlastní všem lidem, narozeným v otroctví, Renie ji popadla a přitáhla ji zpět ke zdi. Plecháč otočil hlavu a sledoval jejich pohyb. "Tiktakové, počkejte," nařídil. "A co jsou tihle zac, Strašáku? Myslím, že to jsou tví okouzlující hosté."

"Do toho ti nic není, tupá hlavo," zasyčel Strašák. "Pokračuj ve své hře."

Renie hleděla na idiotské tváře mechanických mužů a přemýšlela, jestli by se jí podařilo kolem nich proběhnout, ale bylo příliš těžké zvažovat své šance na úspěšný útěk, když byla všude kolem tma. Byla cesta, kterou sem přišli, stále ještě otevřená? A co Emily? Bude muset nebohou dívku táhnout s sebou, nebo ji raději nechá tady s tím, že to je přece jenom obyčejný sim? Udělala by to, i kdyby to věděla jistě? Utrpení v těchto simulacích se zdálo být velmi skutečné - může tedy k mučení a smrti odsoudit být jen ubohou Loutku?

Renie natáhla ruku ke !Xabbuovi, ale nic necítila. Pavíán zmizel ve stínu.

"Tiktakové, prohledejte tu ženu," nařídil Plecháč.

Renie se narovнала a zvedla ruce na svou obranu, ale mechaničtí mužáci prošli kolem ní a natáhli své klepetovité paže k Emily, která vyděšeně vykřikla a ustoupila. Jejich klepeta přejela odshora dolů kolem jejího těla, několik palců od ní, jako to dělají letištní zaměstnanci s detektorem kovů podezřelým cestujícím. Emily odvrátila tvář a zavzlykala. Tiktakové po chvíli ustoupili a svěřili paže volně podél těla.

"Bože," řekl Plecháč, jako kdyby dokázal číst informace přímo z vnitřností tiktaků. "Bože, ať se propadnu! Je to možné?" Kovový hlas se překvapeně rozezvnil. "Můj nepříteli, ty mě ohromuješ. Našel jsi... Dorotku?"

Emily padla na podlahu, zmožená hrůzou. Renie k ní přistoupila. Byl to ochranný reflex bránit tu jedinou věc, která v tomto nepochopitelném dramatu dávala nějaký smysl.

"Vypadni," zasípal Strašák, a bylo znát, že ztěžka lapá po dechu. "Nemůžeš mít..."

"Ach, ale mohu. Tiktakové, zabijte je všechny kromě emily," zachroptěl. "Okamžitě mi ji přiveďte."

Čtyři hodinkoví muži nejbližší Strašákova trůnu se otočili a začali se sunout k němu. Vytvořili malou rojnici. Zbývající dva se otočili k Renie a Emily, které se krčily ve stínu u zdi.

"Ty plechová nádhery, jsi tak pitomý, že mě to začíná nudit." Strašák potřásl svou těžkopádnou hlavou, potom vykašlal něco ohavného a vyplivl to do kouta. Když kovoví mužici došli až k jeho trůnu, zvedl ruku a zatahal za visící provázek.

Ozvala se ohlušující rána, jako by nějaké obří kladivo narazilo do stejně obrovské kovadliny, a podlaha kolem trůnu se pod tiktaky rázem propadla. Zmizeli z dohledu. Ale Renie ještě tři nebo čtyři dlouhé sekundy slyšela, jak s rachotem padají a odrážejí se od kovových stěn.

"Tiktakové, přiveďte mi emily!" nařídil Plecháč zbývajícím dvěma robotům. "Možná tě nedostanu, Strašáku, ale ani ty nemůžeš udělat nic, abys je zastavil!"

Renie netušila, jestli to je pravda či nikoliv, ale nečekala, až to zjistí. Vrhla se dopředu s rukama předpaženými a dlaněmi narazila do prsou nejbližšího tiktaka. Avšak kovový tvor byl velmi těžký, a tak se jen zakýval, ale jedna z jeho válcovitých nohou ustoupila o krok dozadu, aby robot udržel rovnováhu.

"Hubeňoure!" vykřikl Strašák. "Hádanko, Pípáku, Simulante!"

Renie, ignorujíc celý ten nesmysl, ohnula kolena a oběma pažemi popadla tiktaka kolem těla - cítila vrzavé vibrace koleček té věci až v morku svých kostí - a znovu do něj celou vahou strčila. Ucítila na paži pěnou obalené kovové kleště, ale než se stačily sevřít, podařilo se jí ucuknout, pak se znovu přikrčila, vši silou zabrala a narovнала nohy.

Tiktak se naklonil a musel udělat další krok dozadu, aby neupadl. Opět se po ní ohnal jedním klepetem, ale ona do něj naposledy strčila a uskočila. Tiktak se začal opilecky potácet a vrzání koleček se proměnilo v bzukot rozzuřených moskytů. Robot dovrávorál k okraji jámy, která se vytvořila kolem Strašákova trůnu, zakopl a zmizel.

Renie měla jen velmi málo času, aby se mohla ze svého triumfu radovat, když se jí na boku a na rameni sevřela další dvě klepeta tak silně, až vykřikla bolestí. Druhý tiktak na nic nečekal a strkal s ní po betonové podlaze směrem k jámě, kde před malou chvilkou zmizeli ostatní. Renie se zmohla jen na panické nadávky a zcela zbytečně do kovové stvůry mlátila pěstmi.

"!Xabbu?" vykřikla. "Emily! Pomozte mi!" Pokusila se zapít nohama, ale přesto se jí nepodařilo zastavit. Jáma na ni už otvírala svou temnou tlamu.

Vtom se kolem ní něco prohnalo a tlak v jejím rameni rázem ustal. Otočila se a uviděla něco malého a chlupatého, přitisknutého na tiktakově mechanické tváři. Robot se po té věci oháněl, ale měl příliš krátké paže, aby mu mohl ublížit.

"!Xabbu..." začala, když vtom se ze tmy nad její hlavou spustilo dalších několik opic. Tiktak se začal druhou paží zuřivě ohánět po svých dalších útočnicích. Renie s úlevou padla na kolena a odplazila se dál od jámy. Na těle stále cítila spalující bolest.

Tiktak už klopýtal, oslepený a zmožený, ale jeho zběsilé mávání pažemi bylo přece jen alespoň zčásti účinné. Zasáhl jednu z opic a ta padla bezvládně na zem. Tiktak udělal několik vrávoravých kroků a potom opět získal rovnováhu.

Ozvalo se strašlivé křupnutí a další opice spadla na zem. Tiktak se opět začal pohybovat směrem k Renie. V temné místnosti neviděla, jestli není jednou z těch zasažených opic právě !Xabbu.

Náhle a bez jakéhokoliv varování se místnost, bojující tiktak, opice i Strašák, uvězněný mezi svými životními přístroji, to vše se najednou obrátilo naruby.

* * *

Renie to připadalo, jako by se na ně zaměřily miliony fotoaparátů. Malé kužely světla se proměnily v černé body a stíny se změnily v oslepující barvy a všechno se náhle začalo třást, jako by z vesmírného motoru vypadlo jedno kolečko.

Renie měla pocit, jako by ji něco trhalo na tisíce kusů, křičela, ale nic neslyšela, jen strašlivé troubení, které znělo jako nějaký obrovský lesní roh, zahrabaný hluboko v srdci světa.

Ztratila pojem vlastního těla. Točila se v divokém víru a měla pocit, že měří několik tisíc mil, a jediné, co jí zůstalo, je nepatrný bod vědomí, kterému nezbylo nic víc než se soustředit na holou skutečnost, že existuje.

Pak se všechno opět zastavilo tak rychle, jak to celé začalo. Krvavé barvy vesmíru se vrátily, negativ se stal opět pozitivem a temná místnost se znovu objevila.

* * *

Renie ležela na zemi a ztěžka lapala po dechu. Emily ležela vedle ní, něco tiše mumlala a rukama si pevně držela hlavu, jako by se snažila udržet ten zběsilý chaos nějak od sebe.

"Ježíši Kriste," ozval se Strašák. "Nesnáším, když se tohle stane."

Renie se zvedla na kolena. Poslední tiktak ležel uprostřed místnosti, rukama hýbal pomalu dopředu a dozadu, a jak se zdálo, jeho vnitřní hodinkový motůrek už se nedal opravit. Dvě přeživší opice se vznášely kolem něj, zběsile mávaly malými křídly a vystrašeně se rozhlížely po místnosti, jako kdyby se všechno mělo každým okamžikem znovu zbláznit. Na obrazovce, ze které je předtím sledoval Plecháčův obličej bez očí, bylo nyní jen šedé zrnění.

"V poslední době se to stává příliš často." Strašák si položil hlavu do dlaní a zamračil se. "Kdysi jsem si myslel, že to dělá Plecháč, stejně jako ta tornáda - na Lva je to příliš náročné - ale to by nevybral právě tuhle chvíli, že ano?"

"Co se to tu děje?" Renie se obrátila, aby si prohlédla opičí mrtvolky - ani jedna z nich nebyl !Xabbu. "Copak jste se všichni zbláznili? A co jste udělali s mým přítelem?"

Strašák otevřel pusku, aby jí něco vztekle odsekl, když vtom se mu na rameni objevila malá postava.

"Přestaň!" Pavián seskočil dolů a popadl tu největší ze Strašákových hadic pevně do svých dlouhých prstů. Potom

začal ručkovat dál, až našel trubici, která ústila do mužova těla těsně u krku. "Jestli okamžitě nepustíš mou přítelkyni a dívku Emily, vytáhnou ti to z těla!" pohrozil mu !Xabbu.

Strašák naklonil hlavu. "Vy rozhodně nepatříte mezi zdejší," prohlásil lítostivě. "Hubeňoure! Simulante! Pojdte si pro něj!"

Když se létající opice vrhly směrem k trůnu, !Xabbu vytáhl trubici z jeho těla. Z jejího konce se vyvalila bavlněná vlákna. Když ho opice popadly a vytáhly ho vzhůru, bavlněné vlákno se jim začalo líně plést do cesty.

Pustily !Xabbua z výšky několika stop. Ten přistál na zemi a přikrčil se Renie u nohou. Poražený a zničený. Strašák uchopil trubici do měkkých prstů a zamával s ní. "Je to jen plnicí hmota," vysvětloval. "Byl jsem vycpaný jen o něco méně, než by se mi líbilo. V poslední době jsem měl mnoho práce, běžné starosti, však to znáte, jak to chodí." Podíval se dolů na Hubeňoura a Simulanta, kteří mu nyní seděli u nohou a vzájemně si vybírali blechy. "Zavolejte ostatní létající opice, buďte tak hodní."

Hubeňour zaklonil hlavu a vydal pisklavý zvuk. Ze stínu nad jejich hlavami se rázem spustily tucty okřídlených postav, jako když v temné jeskyni vyrušíte ze spánku hejno netopýrů. Během několika sekund byli Renie a !Xabbu od hlavy až k patě zasypaní tucty opicích ruček.

"A teď nechte emily na zemi - chci si s ní promluvit - a tyhle dva do turistické cely a pak se hned vraťte. A hoďte sebou! Tiktakové budou mimo provoz, takže až do odvolání máte dvojité služby. Všichni."

Renie cítila, jak ji nesou do tmy, a všude kolem sebe viděla jen mračna třepotajících se křídleček.

"Ne, všichni ne!" vykřikl Strašák. "Hubeňoure, ty se vrať a přidělej mi tu plnicí hadici. A konečně mi už vyměň ty zatracené filtry!"

* * *

Dveře se za nimi s hlasitým bouchnutím zavřely.

Renie se kolem sebe rozhlédla po jejich novém ubytování, přejela pohledem po zelených zdech, vzhledla ke stropu a pak se podívala na podlahu. "Tak takhle jsem si Smaragdové město nepředstavovala."

"A heleme se," ozval se kdosi od vzdálené zdi. "Společnost."

Jak se ukázalo, ve stínu u zdi seděl další spoluvězeň. Byl štíhlý a mimořádně pohledný (tedy jeho sim byl pohledný, připomněla si Renie). Měl tmavou pleť, černé vlasy uhlažené dozadu podle nějaké starodávné módy a kníř jen o málo méně extravagantní, než měli tiktakové. A co bylo nejvíc ohromující - kouřil cigaretu.

Náhla kuřácká touha při pohledu na hořící špičku v ní však neudusila opatrnost, ale když bleskově zvážila fakta (když byl tady s nimi, potom to muselo znamenat, že je také vězeň, a tudíž potenciální spojenec. I když mu právě proto nemusela věřit, protože ten muž ani nemusel být skutečný), došla k závěru, o kterém v duchu doufala, že najde.

"Máš ještě jednu cigaretu?"

Muž nadzvedl obočí a změřil si ji pohledem od hlavy k patě. "Věžňové na cigaretách bohatnou." Zdálo se, že jeho angličtina má mírný akcent, ale Renie nedokázala určit jaký. "A co to pro mě znamená?"

"Renie?" !Xabbu, jenž nemohl nikdy pochopit nebezpečné lákadlo dokonce ani v bezkarcinogenních cigaretách, pozvedl ruku a zatahal ji za rukáv. "Co je to za člověka?"

Jak se zdálo, černovlasý muž nevěnoval mluvícímu paviánovi pozornost. "Tak co?"

Renie potřásla hlavou. "Nic. Nemám s čím obchodovat. Přišli jsme sem tak, jak nás vidíš."

"Hmmm. Dobrá, tak mi tedy dlužíš laskavost." Sáhł do náprsní kapsy, vytáhl červenou krabičku s nápisem Lucky Strikes a vytáhl jeden bílý váleček. Zapálil jej o svou hořící cigaretu a natáhl ruku. Renie přešla celou, aby si ji od něho vzala. !Xabbu zamířil za ní. "Je tvé zařízení schopné to cítit?"

Ona v tom okamžiku přemýšlela právě o tomtéž. Když zhluboka vdechla kouř, ucítila v krku horko a cítila, jak jí něco naplnilo plíce. Vlastně by přísahala, že dokonce cítí i chuť tabáku. "Ach bože, to je nádhera," řekla a vyfoukla oblak kouře.

Muž přikývl, jako by právě vyslovila nějakou neoddiskutovatelnou pravdu, a pak zastrčil krabičku zpátky do kapsy u svého overalu. Měl na sobě stejnou pracovní kombinézu, jakou nosili všichni ostatní muži ve Smaragdovém městě, ale přesto jí nepřipadal jako jeden z domorodců. "Kdo jsi?" zeptala se.

Zatvářil se popuzeně. "A kdo jsi ty?"

Renie představila sebe i !Xabbua stejnými vymyšlenými jmény, jaká používala v Kunoharově hmyzím světě - koneckonců, vždyť jí ten cizinec, pomyslela si, daroval jenom cigaretu, a ne ledvinu. "Jednoduše jsme sem vpadli," řekla, protože jestli ten muž nebyl místní obyvatel tohoto simového světa, pak mu muselo být jasné, že sem ani oni nepatří. "A jak se zdá, je to tu samý zločin. Kdo jsi ty a jak ses sem dostal?"

"Azador," řekl cizinec.

Renie, zmátená jeho přízvukem, si v první chvíli myslela, že řekl A za dort, a tak se nechápavě rozhlédla okolo. Muž se opravil.

"Jsem Azador. A jsem tu proto, že jsem udělal chybu, když jsem radil Jeho moudrému Veličenstvu králi." Svým úšklebkem snad chtěl vyjádřit únavu celého světa. Renie musela uznat, že jeho sim je opravdu velmi pohledný. "A vy jste oba Občané?"

Renie se ohlédla na !Xabbua, který seděl na bobku daleko u zdi, aby na něj Azador nedosáhl. Opičí sim se na ni významně podíval. "Ano, to jsme."

Cizinec nejspíš neměl o žádné další podrobnosti zájem, což Renie ujistilo, že odpověděla správně. "Dobře. Já také. Je to škoda, že i vás připravili o svobodu stejně jako mě."

"Co je tohle za místo?" Najednou si vzpomněla na Emily. "Ten muž - král - má naši přítelkyni. Ublíží jí?"

Azador pokrčil rameny: nehodlal na sebe brát zodpovědnost za chování jiných. "Všichni se tady zbláznili. Ať už tohle místo bylo co chtělo, rozpadlo se to. To se stává ve špatných simulacích. A to je také důvod, proč jsem nabídl svou

radu." Zamáčkkl cigaretu. Renie si uvědomila, že její zatím stále hoří a ona ji nekouří. Znovu si tedy potáhla a Azador pokračoval: "Znáte film o Čaroději ze země Oz, že ano?"

"Ano, to znám," odpověděla Renie. "Ale tady mi to připadá nějak špatně. Zdá se mi to... mnohem smutnější. A tohle je Kansas - Oz není v Kansasu, je to někde jinde, ne?"

"Víš, tady to takhle nezačalo." Vytáhl další cigaretu, pak si to ale rozmyslel a zastrčil si ji za ucho. Renie si uvědomila, že ho závistivě pozoruje, přestože její cigareta stále ještě hořela mezi jejími prsty. Ani trochu se jí ten pocit nelíbil. "Už jsem ti přece říkal," pokračoval Azador, "že se simulace rozpadla. Došlo ke spojení dvou míst. Země Oz - což si myslím, že byla také kniha - a Kansasu, státu v Americe. Byly jako dvě strany přesýpacích hodin, víš, s jen malým kouskem mezi nimi, kudy mohly věci procházet sem a tam."

!Xabbu si zatím s vážným výrazem v tváři prohlížel celu. Renie měla dojem, že je rozčilený.

"Jenže v zemi Oz se stalo něco velmi zásadního," řekl Azador. "Slyšel jsem nejrůznější hrozné historky - vraždy, znásilnění, kanibalismus. Myslím, že celá země je teď už zapomenutá. Tři muži - Občané - kteří se na začátku ujali tři hlavních rolí Strašáka, Plecháče a Lva, přenesli své království do Kansasu."

"Takže to je nějaký druh válečné hry?" zeptala se. "To je pěkně uhozené! Proč by někdo vytvářel něco tak sladkého, jako je Oz, aby to přenesl do prostředí, kde se jen střílí?" To je typické pro muže, chtěla ještě dodat, ale raději to nahlas nevyslovila.

Azador se na ni líně usmál, jako by jí četl myšlenky. "Nezačalo to tak hrozně. Plecháč a Lev totiž nejsou ti, kdo původně s hrou začali. Přišli odněkud zvenčí. Vlastně se tu objevili stejně jako vy. Jenže oni tento simový svět zabrali, tedy skoro. A jen Strašák je natolik silná povaha, aby se jim bránil. Jenže já si myslím, že už to dlouho nevydrží."

"A co ty ostatní věci? Chvilku se nám zdálo, jako by se celý tenhle simový svět obrátil naruby. Cítíš jsi to také?"

!Xabbu vylezl na postel u nejbližší zdi a díval se z malého okna. "Pamatuješ si, co říkal Atasco?" zeptal se najednou.

"Když se tam objevila ta věc z bílého světla?"

Renie při zmínce o zavražděném vládci jiného světa ztuhla, ale Azador opici nevěnoval příliš velkou pozornost. "To nevím..."

"Říkal, že si myslí, že systém asi roste příliš rychle. Tak si to alespoň pamatuju. Nebo možná tvrdil, že je moc velký. A Kunohara říkal..."

"!Xabbu!"

Teď Azador zbystřil pozornost. "Vy jste se potkali s Kunoharou? S Hideki Kunoharou?"

"Ne," řekla rychle Renie. "Potkali jsme jen někoho, kdo tvrdil, že ho zná."

"Ten bastard mě našel v jedné masožravé rostlině - myslím, že jí říkal láčkovka." - Azador se tvářil skutečně rozčileně.

"Dal mi lekci, jako bych byl malé děcko, o složitosti přírody nebo o něčem stejně nesmyslném. A potom mě tam nechal, stál jsem po kolena v nějaké páchnoucí tekutině, která dělala, co mohla, aby mě strávila! Bastard!"

Přestože Renie měla plnou hlavu starostí, musela se velmi hodně ovládat, aby se nezačala smát. To skutečně znělo jako ten samolibý malý mužik, se kterým se setkali. "Ale ty ses z toho přece dostal."

"Vždycky se z toho dostanu." V jeho očích se na okamžik objevil temný záblesk. Rychle změnil téma, když si vytáhl zpoza ucha cigaretu a namáhavě ji zapálil starým stříbrným zapalovačem. Když uložil stříbrný zapalovač zpátky do kapsy, vstal a pomalu prošel kolem Renie. Pak se zastavil a začal si broukat nějakou neznámou písničku. Ona si najednou uvědomila, že ten muž musel strávit na místech, jako je toto, spoustu času.

!Xabbu seskočil z postele, vyšplhal se Renie na rameno a zašeptal jí do ucha: "Řekl jsem ta jména záměrně, abych viděl, co bude dělat."

"Neměl jsi to říkat." V jejím tichém hlase bylo víc zlosti, než měla v úmyslu dát najevo. "Příště nech raději mě, ať rozhoduju o tom, co řekneme a co ne!" !Xabbu se na ni překvapeně podíval, pak se přikrčil v rohu a zarputile si tam prohlížel podlahu. Renie se kvůli tomu cítila hrozně, ale než stačila něco udělat, Azador se k ní vrátil.

"Zbláznil bych se, kdybych tu zůstal ještě déle," řekl nečekaně. "Utečeme, ano? Víš něco, co nám vrátí zpátky naši svobodu. Mám plán útěku."

Renie se kolem sebe vystrašeně rozhlédla. "Jsi si jistý, že tady můžeš říkat takové věci? Co když jsou v cele štěnice?"

Azador mávl rukou. "Všude jsou štěnice, to dá rozum. Ale na tom nezáleží. Strašák nemá tolik personálu, aby mohl nechat přehrát každou pásku - jsou jich celé míle! Technologie tohoto Kansasu je bez vší pochybnosti z dvacátého století - copak sis toho nevšimla?"

"Když máš tak dobrý plán," ozval se z rohu !Xabbu, "proč jsi pořád ještě tady?"

Renie právě uvažovala, jak je možné, že toho cizinec tolik ví o zdejších bezpečnostním systému, ale teď musela uznat, že Křovák tentokrát položil neobyčejně dobrou otázku.

"Protože k útěku je potřeba víc než jeden člověk," řekl Azador. "A teď jsme tu dva a navíc jedna moc chytrá opice!"

"Já nejsem opice!" zamračil se !Xabbu. "Jsem také člověk."

Azador se zasmál. "Jasně že jsi člověk. Jen jsem vtipkoval. Neměl bys být tak vztahovačný."

"A ty," odsekl zlostně !Xabbu, "bys neměl tak hloupě žertovat."

* * *

Ačkoliv jim Azador žádné podrobnosti svého plánu nevysvětlil, ujistil je, že budou muset se svým útekem počkat až do večera, i když Renie neměla sebemenší tušení, jak ten muž dokázal odhadnout čas, když v cele bylo jen jediné okno a z toho navíc nebylo nic vidět. Uvítala však příležitost si na chvíli odpočinout. Obě jejich dobrodružství, jak s tornádem, tak s umělou vážkou v Kunoharově hmyzím světě, si vyžádala, aby bojovali na život a na smrt, a Renie se cítila nesmírně unavená a bolavá.

!Xabbu se uchýlil k zarputilému mlčení, o kterém věděla, že je zčásti důsledkem jeho ublížených citů. Azador seděl na zemi se zavřenýma očima a tiše si pískal. Renie byla opět po dlouhé době schopná si konečně sednout a uvažovat.

Jednou z věcí, která jí ležela na srdci, byl její podivný společník z cely. Azador neprojevil sebemenší chuť hovořit na téma své minulosti, ani o tom, co ho přivedlo do tohoto simového světa, a už vůbec ne o celé síti Jinozemě. Pokud nebyl živý dýchající Občan, pak musel být neobyčejně důmyslně naprogramovaná Loutka - hovořil o síti a jejích iluzích velmi zasvěceně a s jistým nádechem nudy. Svým způsobem to na něm bylo velmi přitažlivé, a to nejen pro jeho pohledný sim - Renie si téměř dokázala představit, že by na něj sedělo slovo "samolibý" - ale občas projevoval i jiné stránky svého já, jako by byl velmi zranitelný.

Ale proč ztrácí čas zbytečnými úvahami o tomto cizinci, když musí zvážit tolik jiných věcí, vyřešit tolik životně důležitých problémů?

No, děvče, pomyslela si, jsi trochu chlupatá. Je to už tak dlouho - tak strašně dlouho - a neustálá hrozba ti zvedá hladinu adrenalinu tak, že ti z toho už málem straší ve věži.

Podívala se na krabičku v Azadorově náprsní kapse a měla chuť ho požádat ještě o jednu cigaretu. Ale bylo by dobré se uchýlit k čemukoliv, co by jí pomohlo relaxovat? Cítila se jako jeden z tiktaků, jako by byla silně přetažená. Nelíbilo se jí, že opět myslí na cigarety. Jako kdyby právě ony byly stejně důležité jako její úkol, zachránit svého bratra Stephena. Už několik dní na ně téměř vůbec nepomyslela - copak to tedy začne nyní znovu? Vždyť od chvíle, co vstoupila do sítě, vůbec nic nejedla, a to jí starosti nedělalo.

A tak se Renie pokusila zahnat rušivé myšlenky a raději se soustředila na nejbližší problémy.

Místo toho, aby se jejím vstupem do sítě některé otázky zodpověděly, jen jich naopak přibýlo. Kdo stál za skupinou Kruh, o které se zmínil Kunohara? A byli to skutečně stejní lidé, kteří pomohli !Xabbuovi opustit Okavango a začít chodit do školy? A pokud ano, tak co to znamenalo? Věděl snad !Xabbu víc, než jí řekl? A jestli to tak bylo, proč by jí říkal o Kruhu? Také tento směr jejího uvažování se jí nelíbil, a tak na něj rychle zapomněla. Celé Bratrstvo Grálu bylo tak rozsáhlé a zmatené a ona toho tolik nevěděla, že si po chvilce začala připadat jako nějaký křikloun z ulice, trpící nějakou ohavou paranoiou. Měla by se tedy držet větších myšlenek.

Ale co jsou velké myšlenky? Co vlastně dosud zjistila? Kunohara naznačil, že mezi lidmi z Grálu a skupinou Kruh došlo k jakémusi závažnému konfliktu. Jenže také řekl, že obě tyto strany se mohou mýlit a že celý systém by mohl být něčím víc, než si uvědomují. Mohlo by snad to a další věci, které viděli - Ataskovy anomálie, falešné bytosti a efekty ve Včelíně, bizarní porucha ve Strašákově trůnním sále - mohly by ty věci být jakýmsi náznakem toho, že se celý systém dostal do potíží?

Najednou ji jako dlouhá mrazivá jehla bodla nečekaná myšlenka: Jestli je Stephen uvězněný v tomto systému, jestli ho do něj něco vtáhlo a celá ta věc se najednou zborší, co bude potom? Probudí se? Nebo zůstane v tom... ať už to je co chce... stroji? ...Vesmíru?

Bez přemýšlení se obrátila ke !Xabbuovi, jako kdyby věřila, že ji může ochránit před mrazivými myšlenkami, které se ani neodvážila vyslovit nahlas. Najednou si uvědomila, že její přítel drží ruce před sebou a znovu si hraje s provázkem, i když žádný neměl. Byl k ní otočený zády.

Najednou pochopila, že toho malého muže v opičí podobě potřebuje. Potřebuje jeho sladkou chytrou povahu. Byl to její nejlepší přítel. Jediný přítel, jakého na celém světě měla. Ohromeně si uvědomila, že i když ho nezná ani rok, je to pravda.

Renie si vytáhla z bot tkaničku a posunula se blíž ke !Xabbuovi.

"Tady," řekla a podala mu ji. "S opravdickým provázkem to je lepší, co myslíš?"

Obracel tkaničku v drobné dlani. "Takhle ti ale nebude bota držet na noze. To je nebezpečné." Zamyšleně se zamračil, pak tkaničku zvedl k puse a zakousl se do ní svými ostrými zuby. Polovinu provázku jí vrátil zpátky. "Tak dlouhou stejně nepotřebuju. Moje prsty jsou teď menší."

Usmála se na něj a opět si zavázala botu. "Omlouvám se, že jsem na tebe předtím byla hrubá. Neměla jsem pravdu."

"Jsi moje přítelkyně. Chceš pro mě jen to nejlepší - pro nás oba." Bylo ohromující, jak vážně se dokázala tvář paviána dívat. "Chtěla by ses dívat, jak si hraju s provázkem?"

Azador, sedící opřený o zeď jen několik metrů od nich, se na ně na okamžik podíval, ale jeho pohled byl zastřený, jako by se ztrácel ve vzdálených myšlenkách.

"Jistě. Prosím, ukaž mi to."

!Xabbu svázal oba konce, navlékl si tkaničku na prsty a vytvořil obdélník. Potom začal rychle pohybovat opičími prsty, převlékal jednu část provázku přes druhou, a nakonec mezi jeho dlaněmi vznikl geometrický tvar.

"Tady je slunce. Vidíš to?"

Renie si nebyla jistá, ale došla k závěru, že kosočtvercový tvar uprostřed bude nejspíš to, co má !Xabbu na mysli.

"Myslím, že ano."

"A teď slunce zapadá - je večer." !Xabbu pohnul prsty a kosočtverec klesl k obzoru.

Renie se zasmála a zatleskala. "To je velmi dobré!"

Usmál se. "Ukážu ti ještě něco." Opičí prsty se znovu začaly rychle pohybovat. Renie si nemohla pomoci, aby jí to nepřipomnělo někoho, kdo používá pinzetu k vložení dat. Když skončil, byl mezi jeho dlaněmi úplně jiný tvar. V pravé horní části bylo několik komplikovaných uzlů. "To je pták. Říká se mu medozvěstka. Vidíš toho ptáčka?"

Renie překvapeně zadržela dech. "Už jsi to jméno někdy použil." Zdálo se jí to velmi důležité a chvíli jí trvalo, než si vzpomněla. "Ne. Řekl to Sellars. Když jsme se s ním setkali u Mistra J. a ty jsi byl... v bezvědomí nebo zasněný nebo co to s tebou vlastně bylo. Poslal toho ptáčka za tebou, aby tě přivedl zpátky z místa, kde ses ztratil."

!Xabbu vážně kývl hlavou. "Ten Sellars je velmi moudrý muž. Medozvěstka je pro naše lidi velmi důležitá. Jdeme za ní dalekou cestu a ona nás dovede k úlu divokých včel. Ale ona nerada vodí lidi k medu - jsme totiž příliš nenasytí.

Podívej, už jeden úl našla!" !Xabbu pohnul prsty a uzel v rohu se začal hýbat z jedné strany na druhou. - "A teď o tom řekne svému nejlepšímu příteli, medojedovi." !Xabbu rychle vytvořil nový obrazec. Tentokrát to byl větší tvar na

spodní části a menší nahoře. "Jsou to blízcí přátelé. Medozvěstka a medojed jsou si tak blízcí, že moji lidé říkají, že spolu spí pod stejnou poduškou. Ty víš, co je to medojed?"

"Myslím, že jsem ho viděla v zoo. Jsou to malá zvířátka s velkými dráčky, aby mohla hrabat v zemi, že je to tak?"

"Lakomí bastardi," řekl Azador bez toho, aby zvedl hlavu. "Ukousnou vám prsty, když jim dáte šanci."

"Jsou velmi stateční," ohradil se !Xabbu. "Medojed bojuje jen proto, aby ochránil, co je jeho." Obrátil se zpátky k Renie. "A ten malý ptáček je jeho nejlepší přítel. Když včely dokončí výrobu medu a zlatá hmota začne vytékat z dutého stromu nebo ze skalní praskliny, ptáček vyletí z buše a volá: Rychle, rychle, je tu med! Pojď rychle!" Když !Xabbu svá slova zopakoval, vyslovil je v rodném jazyce a malý tvar mezi jeho dlaněmi se začal pohybovat. Ten větší zůstal nehybný. "Když ho jeho přítel zaslechne, rozběhne se za ptáčkem a začne také zpívat jako pták: ,Vidíš mě, tvore s křídly! Jdu za tebou!" Je to tak krásné slyšet, jak jeden přítel volá na druhého v buši." !Xabbu začal znovu pohybovat hbitými prsty a větší tvar se také pohnul, potom se oba tvary začaly zmenšovat, jako by medojed spěchal za svým průvodcem a oba se vzdalovali.

"To je nádherné," řekla Renie a zasmála se. "Viděla jsem je!"

"Medozvěstka a medojed jsou ti nejlepší přátelé. A tak když medojed konečně najde med, nikdy nezapomene nechat trochu i svému kamarádovi." Spustil ruce do klína a provázek se uvolnil. "Je to stejné jako ty a já. Také si pomáháme. Jsme přátelé."

Najednou ucítila podivný tlak v hrdle a na okamžik měla dojem, že už nejsou v temné cele, ale v jeho vymyšlené poušti a ztěžka oddechují po vyčerpávajících tanci. Tehdy byli oba šťastní.

Než znovu promluvila, musela ztěžka polknout. "Ano, !Xabbu, opravdu jsme přátelé."

Následovalo ticho, které přerušil až Azador, když si hlasitě odkašlal. Oba zvedli hlavu a překvapeně se na něj podívali.

"To nic, vůbec si mě nevšímejte," řekl. "Pokračujte."

!Xabbu se obrátil k Renie a na jeho obličej se objevil ostýchavý úsměv. "Asi tě nudím."

"Ne, vůbec ne. Hrozně se mi ten příběh líbí." Nenapadlo ji, co jiného by měla říct. S !Xabbuem měla vždycky poněkud zvláštní pocit a neměla nejmenší tušení, kam by jejich city mohly vést - možná k mnohem hlubšímu přátelství, než si zatím dovedla představit? Ke skutečné lásce? Občas ji napadalo, že mezi lidmi není žádný takový model, který by se podobal jejich vztahu. "Mohl bys mi vyprávět ještě nějaký další příběh? Prosím. Jestli ti to ovšem nevadí." Ohlédla se na Azadora. "A jestli máme dost času."

Jejich společník si už opět tiše pískal. Jen chabě mávl rukou, jako by jim dovolil, že se mohou bavit, jak se jim zlíbí.

"Povím ti tedy ještě jeden příběh, ke kterému je potřeba provázek," řekl !Xabbu. "Někdy ho používáme, když učíme tyto příběhy naše děti." Najednou se zatvářil rozpačitě. "Nechtěl jsem tím říct, že bych tě považoval za dítě, Renie..."

Podíval se jí do obličeje, aby se ujistil, že ji neurazil. "Toto je příběh o tom, jak přišel zajíc ke svému zaječímu pysku. Je to také o Otci Mantisovi..."

"Mohla bych ti položit jednu otázku, než začneš? Mantis - Otec Mantis - je stejný jako ten hmyz? Nebo je to starý muž?"

Její přítel se zasmál. "Jistěže je to hmyz. Ale je to i starý muž, nejstarší člen početné rodiny, nejstarší člověk ze všech Prvních Lidí. Nezapomínej, že na samém začátku byla zvířata ještě lidmi."

Renie se pokusila si to urovnat v hlavě. "Takže je malý? Nebo velký?" Nemohla se ubránit vzpomínce na hroznou kudlanku, která je napadla ve Včelíně. A podle výrazu, jaký přeběhl po jeho tváři, pochopila, že si na to vzpomněl i on.

"Otec Mantis jezdí mezi rohy antilop, takže je velmi malý. Ale je to nejstarší a nejmoudřejší muž mezi Prvními Lidmi. Takže je i velmi velký."

"Aha." Pozorně se na něj zadívala, ale nevšimla si, že by se jí vysmíval. "Tak myslím, že teď už jsem připravená si ten příběh poslechnout."

!Xabbu přikývl. Opět zvedl ruce a začal rychle pohybovat prsty, až opět vytvořil další geometrický obrazec. "Je to už velmi dávno, co Otec Mantis onemocněl a myslel si, že zemře. Snědl tehdy biltong - to je sušené maso - které ukradl svému vlastnímu synovi. - Jeho syn se jmenoval Kwammanga Duha, a když Kwammanga zjistil, že je jeho jídlo pryč, řekl: ,Ať ten kus masa obživne v žaludku toho, kdo mi je sebral.' Nemohl samozřejmě tušit, že mu ho vzal jeho otec a že mu tím způsobí strašlivou bolest."

!Xabbu uvolnil prsty a obrázek se rozpadl, vzápětí vytvořil nový a Renie měla pocit, že skutečně vidí Otce Mantise, jak se svíjí v děsivých křečích.

"Otec Mantis se vypravil za svou ženou Skalní zaječicí a řekl jí, že se cítí být velmi nemocen. Ona mu poradila, aby odešel do buše a našel tam čistou vodu. Té aby se pak napil a uklidnil své nemocné tělo. A tak tedy sténající Otec Mantis šel."

Jenže vodu nikde blízko nenašel a musel tedy pokračovat na své cestě po mnoho dalších dní, až nakonec došel ke kopcům Tsodilo. Tam konečně našel vodu, kterou tak dlouho hledal. Když se napil, hned se cítil o něco lépe, a tak se rozhodl, že si nějakou dobu odpočine, než se vydá na zpáteční cestu."

Pavián znovu pohnul prsty a Renie uviděla vysoké kopce a típytící se vodu. Také Azador si přestal pískat a zdálo se, že i on se zájmem poslouchá.

"Jenže doma v kraalu Otce Mantise si o něj zatím všichni dělali starosti. Báli se, že cestou zemřel a že už ho nikdy neuvidí. V té době totiž dosud nikdo z Prvních Lidí ještě nezemřel. Proto Skalní zaječice poslala svého bratrance Zajíce, aby se po něm šel podívat."

Zajíc se na krátký okamžik objevil mezi smotaným provázekem a pak odskákal pryč.

"Zajíc se tedy vydal po stopách Otce Mantise, až došel ke kopcům Tsodilo. - Jelikož byl výborný běžec, dorazil tam ještě před západem slunce. Když vylezl do kopců, našel Otce Mantise, jak sedí u vody, popíjí a smývá si prach z těla. ,Otče, tvá žena, tvé děti a všichni První Lidé mě poslali, abych tě našel a zeptal se tě, jak se ti daří,' řekl Zajíc. ,Mají

strach, že umíráš a že proto už tě nikdy neuvidí.'

Mantis se už cítil mnohem lépe a bylo mu líto, že si o něj ostatní dělají takovou starost. 'Vrat' se zpět a řekni jim, že jsou blázni, že taková věc, jako skutečná smrt, není,' řekl Zajíc. 'Snad si nemyslíš, že jsme jako tahle tráva?' Zvedl ze země hrst suché trávy. 'Že prostě zemřeme, uschneme a proměníme se v prach?' Vzal do ruky další hrst a vyhodil ji do vzduchu. Pak ukázal na měsíc na obloze.

Měsíc totiž vytvořil sám Otec Mantis, ale to by byl docela jiný příběh.

'Jdi a pověz jim,' řekl, 'že tak, jak umírá měsíc, aby se znovu narodil, tak je to s umíráním. Když něco zemře, něco nového se narodí. Proto se nemají čeho bát.' A tak se Zajíc vydal zpátky, aby předal vzkaz.

Jenže Zajíc byl člověk, který sám sebe považoval za neobyčejně chytrého, a tak jak se rozběhl zpátky do říše Otce Mantise a jeho rodiny, v duchu si říkal: Starý Otec Mantis si přece nemůže být jistý tím, že když něco zemře, nepromění se to v prach. Když jim řeknu takovou hloupost, budou si myslet, že jsem se zbláznil, a já si potom už nikdy nenajdu nevěstu a ostatní První Lidé se ke mně otočí zády. Proto když dorazil zpátky, kde na něj už čekala Skalní zaječice a všichni ostatní, řekl jim: 'Otec Mantis vám vzkazuje, že umírání není stejné, jako když zemře měsíc, aby se další noc opět narodil. Je to jako s trávou, co se promění v prach.'

A všichni První Lidé tedy pověděli, co slyšeli od Zajíce o tom, co mu řekl Otec Mantis, a všech Prvních Lidí se zmocnil strach. Začali plakat a bojovat mezi sebou. Když se Otec Mantis konečně vrátil domů s koženým vakem přes rameno a holi v ruce, zjistil, že jsou všichni smutní. Nechal si vyprávět, co jim řekl Zajíc a čemu První Lidé na celém světě uvěřili a co považovali za pravdu, rozzlobil se tak, že zvedl svou hůl a Zajíce praštil. Rozbil mu tak pysk. Pak Zajíc řekl, že ho žádné houští nebo les či skála v celé poušti neukryjí a že ho jeho nepřátelé budou stále hledat.

A to je důvod, proč má zajíc zaječí pysk."

Provázek v jeho dlaních se ještě několikrát zachvěl a nakonec !Xabbu spojil ruce a nechal ho zmizet.

"To bylo překrásné," začala Renie, a bývala by ještě něco dodala, kdyby se Azador náhle nezvedl.

"Je čas jít."

* * *

Renie začínaly bolet paže. "Nedává to žádný smysl."

"Teď ti to ještě nedává žádný smysl," řekl Azador. "Prostě drž ruce dál, jak jsem ti řekl."

Renie tiše zaklela. Pozice, v jaké už hodnou dobu stála - čelem ke zdi, s pažemi daleko od sebe a dlaněmi přitisknutými k chladné zdi - jí nepříjemně připomínala zatčení. Azador ležel na břiše mezi jejíma rozkročenýma nohama a také on měl ruce přitisknuté ke zdi těsně nad podlahou, ve stejné vzdálenosti jako ona. "Dobrá," řekla, "teď, když jsi mě přesvědčil, že jsi naprostý blázen, co budeme dělat dál?"

"Teď je řada na tobě, opičku." Azador se ohlédl přes rameno na !Xabbua, který je sledoval bez sebemenšího náznaku entuziasmu. "Najdi na zdi místo co nejbližší středu písmene X, kdyby sis představil, že naše dlaně jsou přesně na konci toho písmene. Potom uhoď."

"Je to velmi silná zeď," prohlásil !Xabbu.

Azador se sice zasmál, ale v jeho smích byla slyšet netrpělivost. "S těma svýma malýma rukama tu stěnu nezboříš, prcku. Prostě jen udělej, co ti říkám."

!Xabbu se přikrčil a postavil se před Renie tak, že jí jeho hlava sahala těsně pod prsa. Měla z toho nepříjemný pocit, ale zdálo se, že to jejímu příteli nedošlo. Když našel to správné místo, uhořel do něj dlaní.

Ještě než hlasitá rána do tvrdé zdi cely utichla, místa, kde měli přitisknuté ruce, se spojila a uprostřed stěny se vytvořilo prázdné bílé místo. Renie se teď neměla o co opírat, a tak propadla čerstvě vytvořeným otvorem do další cely.

"Jak jsi to udělal?" zeptala se.

Azador se spokojeně usmál. "Jsme přece ve virtuální realitě, slečno Otepi. Tady je možné všechno. Já jen prostě vím, jak toho využívat, aby si tahle stěna myslela, že je něco jiného."

!Xabbu mezitím vklouzl do vedlejší cely a rozhlížel se kolem sebe. Byla úplně stejná jako ta, kterou právě opustili. "Ale k čemu nám to bude? Budeme muset udělat vždycky totéž, abychom prošli všemi zdmi až ven?"

Azadorův spokojený výraz se ani na okamžik nezměnil. Zamířil ke dvěma sousední cely. Vzal za kliku a trhnutím dveře otevřel. Za nimi se objevila dlouhá chodba. "Prázdné cely přece nikdo nezamyká."

Aby zakryla svou zlost nad jeho úspěchem - chtělo se jí vykřiknout: To je ale podvod! Což by byla skutečně neobyčejně hloupá poznámka - protáhla se kolem něj a vykoukla ven do chodby. Nebylo tam nic než stěny natřené stejně zelenou barvou a dvě řady dveří po obou stranách až k místu, kde se chodba stáčela. Monotonnost celého místa narušovaly pouze plakáty, zobrazující Strašáka - zdravého přísného Strašáka - hlásající: "10 000 mrtvých Mrkalů - A proč? Pamatujte na Oz!" a "Smaragdové město vás potřebuje!"

"Nikdo tam není, jdeme!" Renie se obrátila na Azadora. "Víš, jak se odsud dostat?"

"Na konci cely je služební místnost. Tam by mohlo být pár strážců, ale bude jich jen velmi málo, protože nejlépe jsou hlídané vládní kanceláře."

"Tak jdeme." Udělala několik kroků a pak se obrátila na !Xabbua. "Co se děje?"

Potřásl hlavou. "Něco slyším... něco cítím. Nejsem si jistý."

Klid přerušila rána tak vzdálená, že byla sotva slyšet. Mohla to klidně být kniha, kterou někdo odhodil na stůl několik pokojů od nich. Stejný zvuk se ještě několikrát opakoval a pak opět nastalo ticho.

"No, ať už to bylo co chtělo, už je to pryč," řekla Renie. "Neměli bychom čekat, až to dorazí až sem."

Nejen chodba před jejich celou, ale i ostatní cely byly prázdné. Zvuk jejich chodidel - tady jen jejich a Azadorových, protože !Xabbu našlapoval jako myška - se hlasitě odrážel od okolních stěn a Renie to dělalo starostí. "Kde jsou všichni?"

"Říkal jsem ti, že se celé tohle místo rozpadá," prohlásil Azador. "Válka trvá už několik let - Strašák už má jen pár svých

lidí. Proč si myslíš, že jsme tu byli jediní vězni? Ostatní totiž pustil a poslal je bojovat do Lesa anebo do Továrny." Renie si byla jistá, že nechce vědět, co je ta Továrna. Nejprve Ataskova říše, pak destrukce Včelína a teď tohle. Rozpadaly se snad tyto simové světy na prach jako tráva v !Xabbuově příběhu? Anebo je nahrazovalo něco mnohem strašnějšího?

"Běž pomalu," řekl !Xabbu. "Něco slyším. A také něco cítím. Buší mi to v prsou. Něco tady není v pořádku."

"Co tím, sakra, myslíš?" ozval se Azador. "Už tam skoro budeme. Přece se, krucinál, teď nezastavíme?"

"Měl bys mu věřit," řekla Renie. "Víš, o čem mluvím."

Opatrně tedy zatočili chodbou a ocitli se ve spleti dalších chodeb. Uprostřed otevřeného prostoru ležel vysoký muž s dlouhými zelenými vousy a rozbitými zelenými brýlemi. Vedle něj ležela starodávná puška. Bylo zřejmé, že ten muž je mrtvý. Několik věcí, které bezpochyby měly být uvnitř jeho těla, se povalovalo na podlaze.

Renie dělala co mohla, aby nezačala zvracet. Pročpak asi mají lidé v téhle simulaci vnitřnosti? Vždyť ve světě brouků to tak nebylo?

Azador tělo obešel velkým obloukem. "Východ je jenom několik stovek metrů odsud," zašeptal a ukázal k místu, kde se široká chodba prudce stáčela. "Můžeme..."

Najednou se chodbou rozezněl děsivý výkřik plný bolesti a Renie se podlomila kolena. Dokonce i Azadorem to evidentně otřásl, přesto všichni tři pokračovali dál, aby se podívali za roh.

Na široké nákladní rampě na konci chodby bojovalo několik dalších zelených mužů na život a na smrt, aby ubránili pevnost před náporem armády tiktaků. Společně s muži se zelenými vousy bojovalo ještě několik dalších velmi podivných bytostí - hubení lidé s kolečky místo nohou a rukou, plyšový medvěd s dětskou pistolí a pár vojáků, kteří vypadali, jako by byli z papíru - ale nepřítel bylo o poznání víc a navíc asi tucet obránců už bylo mrtvých, zatímco na druhé straně padl jen jeden tiktak a dva další se zmateně točili dokola a z jejich těl se sypala rozbitá kolečka. Muži se zelenými vousy už nejspíš spotřebovali všechnu munici, a tak své dlouhé pušky používali jen jako klacky. Bzučící tiktakové vytušili blížící se vítězství, a tak se nebezpečně přibližovali jako mouchy kolem umírajícího zvířete.

"Zatraceně!" Renie byla málem stejně rozzlobená jako vystrašená. "Hry! Tihle zatracení lidé se svými mizernými hrami!"

"Jestli nás tyhle věci chytí, rozhodně ti to jako hra připadat nebude," zasyčel Azador. "Vrátíme se! Půjďme jinudy!"

Když opět dorazili na místo, kde se chodby křížovaly a kde našli první mrtvé tělo zeleného muže, !Xabbu se zvedl a zatahal Renie za ruku. "Proč je ten mrtvý až tady, když se stále ještě bojuje u vchodu?"

Renie chvíli trvalo, než pochopila, na co se jí to vlastně ptá, takže tělo s vyhrězlými vnitřnostmi zůstalo daleko za nimi. Jejich společník zatím běžel chodbou dál.

"Azadore?" zavolala na něj, ale on se mezitím zastavil.

Blízko stěny vedlejší chodby ležely další dvě mrtvoly - dvě těla a tři kusy. Jeden voják měl tělo rozseknuté na dvě půlky. Vedle něj ležely zubožené ostatky létající opice. Z postranní chodby se ozval hlasitý nárek další opice. Byl plný hrůzy a bolesti.

"Tudy jít nepotřebujeme!" řekl Azador s úlevou. "Právě jsem si vzpomněl ještě na jednu cestu." Rozběhl se dál, a když se chodbou nesl další výkřik - tentokrát ženský - ani se neotočil.

"Emily...?" zvolala Renie. "Myslím, že to je naše přítelkyně!"

Azador se ani neotočil a nezpomalil, ani když ho začala hlasitě proklínat. !Xabbu se mezitím už rozběhl do chodby, odkud slyšel Emily. Renie rychle spěchala za ním.

Pak se jim naskytl pohled na lýtý boj, a i když už jim nyní připadal známý, nezdál se jim být o nic méně bizarní než předtím. Pohled na létající ječící opice a na armádu mechanických mužů je ohromil jen na okamžik, protože vzápětí zahlédli Emily, jak se vynořila z té masy a rozběhla se k nim. Renie se po ní natáhla, když se dívka pokusila proběhnout kolem ní, ale málem byla stržena na zem. Nebohé děvče se bránilo jako vyděšená kočka a Renie ji musela obejmout oběma pažemi a stisknout tak silně, jak jen dovedla.

"To jsem já, Emily, to jsem já. Chceme ti pomoci," opakovala stále dokola, až se na ni dívka konečně podívala, a když uviděla svou novou věznicelku, vytřeštila oči ještě víc.

"Vy! Cizinci!"

Než jí Renie stačila něco říct, proletěla těsně kolem nich další opice. Neletěla však svou vlastní vůlí, něco ji vymrštilo a její nebohé tělíčko prudce narazilo do zdi a bezvládně se zřítilo k zemi.

"Musíme jít," řekla Renie. "Tak pojď!" Vzala dívku za jednu ruku, !Xabbu ji popadl za druhou a rozběhli se pryč z toho strašného místa plného cvakání, bzučení a křupání opičích tělíček. Azadora sice nikde neviděli, ale zamířili směrem, kudy ho naposledy viděli běžet. Emily jako by dočista zapomněla, že jí ještě před několika minutami ohrožovala armáda tiktaků, nyní vesele štěbetala.

"...nemyslela jsem si, že se vrátíte, vlastně jsem si nemyslela, že se odsud vůbec někdy dostanu. Král měl takovou mašinu, a ta mi dělala různé zvláštní věci. Bylo to ještě horší, než co mi obvykle dělal doktor Henry. Naskakovala mi z toho husí kůže, a víš co...?"

Renie dělala co mohla, aby ji ignorovala. "Slyšíš něco?" zeptala se !Xabbua. "Jsou někde před námi další umělí muži?" Pavián jen pokrčil svými hubenými rameny a zatahal Emily za ruku, aby ji přiměl běžet rychleji.

"Víš, co mi říkal?" pokračovala dál Emily. "Bylo to takové překvapení - abys tomu rozuměla, myslela jsem si, že jsem v pořádném maléru a že mě pošlou na Zlou Farmu. To je místo, kam nás posílají, když někoho chytnou, jak se pokouší ukrást něco ze stodoly s jídlem. Víš, znám jednu Emily, které se to stalo, byla tam sice jen pár měsíců, ale když se vrátila, vypadala o hodně starší. Jenže víš, co mi on řekl?"

"Emily, buď zticha," obořila se na ni Renie, když zatočili do další chodby a trochu zpomalili. Chodba se otevírala do velkého sálu s leštěnými dlaždicemi, odkud vedly dlouhé schody do mezipatra. Na zemi ležely další mrtvoly opic a také

těla několika tiktaků, kteří podle všeho přepadli přes zábradlí z mezipatra. Plechoví muži se o tvrdou podlahu rozbili jako drahé hodinky, které někdo upustil na chodník. Ale vedle jednoho z nich se něco hýbalo.

Emily drmolila dál. "Řekl mi, že budu mít malé děťátko!"

Byl to Azador. Jeho nohu svíralo klepeto umírajícího tiktaka a on se ze všech sil snažil z jeho sevření vymanit. Když je slyšel přicházet, zvedl hlavu a jeho vystrašený výraz se rázem změnil v rozzuřený.

"Sundejte ze mě tu věc," zavrčel, a než stačil něco dodat, přerušil ho děsivý výkřik Emily, tak hlasitý, až sebou Renie trhla.

"Henry!" Emily se rozběhla přes leštěnou podlahu, přeskočila rozbitého tiktaka a vrhla se na Azadora. Její útok ho srazil k zemi tak prudce, že se mu podařilo vytrhnout nohu ze sevřeného klepetu, i když mu po něm zůstala roztržená nohavice a krvavý šrám na kotníku. Emily po něm lezla jako vděčné štěně a on ji nemohl setřást. "Henry!" ječela. "Můj milovaný henry! Moje srdíčko, henry! Můj zvláštní Vánočnídrek!" Pak se konečně trochu uklidnila a začala ho hladit na prsou, zatímco on na ni ohromeně hleděl. "A hádej co," obrátila se na něj. "Hádej, co mi král právě řekl. Ty a já - my budeme mít děťátko!"

Místnost s vysokým stropem náhle ztichla, když Emily vyslovila své přiznání. Pak se ozvalo zacinkání mrtvého tiktaka a klepeto, které svíralo Azadorův kotník, se naposledy křečovitě zachvělo.

"Tohle je skutečně velmi podivné," řekla nakonec Renie.

Kapitola 16

Obchodníci a spáči

INTERNET/ZPRÁVY: Experti otevírají debatu o tzv. "slow-time" vězení

(vizuál: pracovník márnice kontrolující zásuvky)

HLAS: OSN sponzoruje debatu mezi občanskými demokraty a penology o kontroverzní technice zvané "slow-timing", při které dochází ke zpomalení metabolismu vězňů s pomocí kryoterapie a zároveň je jim neustále dokola opakován vzkaz, že jejich dvacetiletý trest uplyne jen jako několik měsíců.

(vizuál: Telfer před OSN)

ReMell Telfer z občanského hnutí zvaného "Lidstvo se dívá" se odvolává na důkazy o tom, že jsme se stali něčím, co on sám nazývá "společností zpracovávající lidi".

TELFER: "Tvrdí, že chtějí tyto vězně vrátit zpět do společnosti rychleji, ale ve skutečnosti stojí jen o snáze ovladatelné vězně s předpokladem zvýšené recidivy. Místo aby se snažili zločinům zabránovat, vytahují z kapes nás všech čím dál víc peněz na to, aby mohli lidi důmyslněji trestat - větší věznice, víc policistů. Teď si pro změnu vymysleli, že vezmou nějakého chudáka, který na ulici ukradl peněženku, a vyhodí půl milionu z kapes daňových poplatníků na to, aby ho přivedli do kómatu...!"

Z VODY SE VYNOŘILY DALŠÍ NENASYTNÉ KLEŠTĚ a vrhly se na ně. Obrovské čelisti cvakaly jako medvědí pasti.

Náčelník Uhoď všude úspěšně útoku odolával, ale kleště stále vytrvale narážely do boku kánoe a Orlando s

Fredericksem se jenom bezmocně krčili na dně zběsile rozhoupaného plavidla.

Další rána Orlanda převalila na břicho a on bolestivě narazil na jilec svého meče, o kterém si myslel, že ho ztratil. Pak najednou uslyšel, jak Indián bolestí vykřikl, a prudce se posadil. Jedny salátové kleště uchopily náčelníka za paži a pokoušely se ho stáhnout do vody. Jak se na to Orlando vyděšeně díval, náčelníkova paže se začala natahovat, jako by byla z plastelíny. Na nic nečekal, vytáhl meč a vši silou praštil do salátových kleští těsně pod mohutnými zuby. Byla to rána tak silná, že ho rozbrnely prsty a nepříjemné chvění cítil dokonce i v páteři. Kleště však pustily náčelníkovu paži, vrhly po Orlando zlověstný pohled a opět se potopily pod hladinu.

Náčelník Uhoď všude si zuřivě třel paži, která se mu zatím opět smrškla do původního tvaru a velikosti. Pak pokračoval v boji. Orlando uslyšel blízko slabé hlasy a napadlo ho, že jim možná někdo spěchá na pomoc, ale byla to jen zelenina na břehu. Prestala zatím tančit a nyní postávala podél břehu a sledovala scénu na řece. Většina z nich se na rozhoupanou loďku dívala s očima plnými hrůzy, jenom několik z nich - zvláště dušená řepa - sledovalo celou věc s výrazem ohromného pobavení a vykřikovalo od břehu celkem zbytečné opilecké rady jak bránícím se cestovatelům, tak krutým predátorům.

Znovu do nich něco ve vodě prudce narazilo a loďka se nebezpečně naklonila. Orlando se přidržel jednou rukou dřevěného okraje a druhou rukou s mečem zvedl odhodlaně nad hlavu. Věděl, že nebude dlouho trvat, a kánoe se převrátí, ale byl rozhodnutý nevzdat se tak snadno a vzít alespoň jednu nestvůru s tupými kovovými zuby s sebou. Fredericks se postavil vedle něj a pokusil se vložit do svého luku šíp, přestože se kánoe prudce rozhoupala na hlavě jednoho z vodních útočníků a pak opět spadla do vody.

Křik ze břehu se najednou změnil ve vystrašený jekot.

Některí zeleninovní jedinci v předních řadách, postrkovaní čumily za sebou a dalšími tucty těch, kteří vybíhali z převráceného cedníku, aby se také podívali, co se děje, byli nuceni naskákat do vody. Jedno malé rajče hlasitě nařikalo, když ho strhl říční proud a ono se začalo nezadržitelně vzdalovat od břehu. - Hlávka salátu, s květinovým věncem kolem sebe, popošla ve vodě kousek za rajčetem a všrskala přitom.

Z vody vedle salátu se něco vynořilo a vyhodilo to zelenou hlávku vysoko do vzduchu. Pak to opět zmizelo. Vzápětí se všude kolem začalo ve vodě ozývat hlasité cvakání, a Orlando dokonce slyšel i křupání. Když se salát rozpadl na desítky listů, vrhla se na něj celá řada kleští s neobyčejnou nenasytností. Vyděšení diváci na břehu se začali zběsile mrskat ve vodě a šlapat jeden na druhého, ve snaze uniknout před požíračským šílenstvím. V náhlé panice však do vody napadalo několik dalších zeleninových jedinců. Kusy rajčat a krvácející řepy padaly rovnou do chřtánu

nenasytných kleští. Jedny z nich vyhodily z vody mrkev v kuchařské zástěře a překously ji ve vzduchu v půli.

Za několik okamžiků se voda kolem kánoe uklidnila, zatímco těsně u břehu se voda zpěnila a ozývalo se odtamtud hlasité cvakání kleští a na hladině plavaly kusy zeleniny. Náčelník Uhoď všude popadl pádlo, obrátil loďku a zamířil doprostřed řeky. "My mít štěstí," zavrčel, "oni mít raději salát."

"To je... to je strašné." Fredericks se nakláněl přes okraj kánoe, fascinovaný vražedným šílenstvím na břehu řeky, kde se začala hromadit nasekaná zelenina.

"Být to jejich chyba," odpověděl Uhoď všude. "Oni na sebe kleště přilákat. Ty ucítit zeleninu a úplně se zbláznit."

Orlando si nemohl pomoci, bylo mu strašné líto nebohého rajčete. Křičelo jako ztracené dítě.

* * *

"Tudy se na břeh nedostát," řekl náčelník později želvě. To už opět pluli v mírném proudu uprostřed řeky. Povalovala se tu mlha, takže oba břehy nebyly téměř vidět. Z kuchyňské linky se odtud rýsovaly jen hrubé obrysy. "Kleště tam mít hodně práce."

"Já tomu skvěle rozumím." Želva se teprve před malou chvilkou odvážila vynořit ze svého krunýře, kam se schovala, když začal útok kleští. "A rozhodně si nepřeu být vysazená na druhém břehu, kde to vůbec neznám. Možná s vámi nějakou dobu zůstanu, jestli vám to nevadí, a pak mě možná budete moct zkusit opět vysadit."

Uhoď všude jen něco zavrčel a pokračoval v pádlování.

"Musíme se odsud dostat, Orlando," řekl tiše Fredericks. "Tohle je příliš bláznivý svět. Chci říct, že by už tak bylo dost hrozné, kdyby nás tu něco zabilo, ale nechat se zabít kuchyňským příborem...?"

Orlando se unaveně pousmál. "Když ti pomůžeme najít tvého papoose," zavolal na náčelníka, "pomůžeš nám odejít z Kuchyně? Nepatříme sem a potřebujeme najít naše přátele."

Indián se otočil a jeho tvář s ostrým nosem se ve světle žárovky zachmuřila. "Nikdo se nevrátit zpátky vodovodem. Muset tedy najít druhý konec Kuchyně."

Než to stačil vysvětlit, donesl se k nim po hladině vody zvuk pisklavých hlásek a Orlanda na okamžik napadlo, jestli to není zelenina, která přežila útok salátových kleští. Pak si ale uvědomil, že tyto hlasy vytvářejí jistý trojhlas.

"My tři slepí hlodavci
zpíváme tu ku tanci,
zpíváme tu con brio,
my jsme to myší trio."

Uprostřed mlhy se objevil válcovitý předmět a na něm tři postavičky. Když dopluli o něco blíž, zjistili, že to jsou tři myši se stejnými černými brýlemi. Stály na láhvi a svými růžovými nožkami neobyčejně hbitě otáčely lahvi ve vodě, aniž by - byť jen na okamžik - ztratily rovnováhu. Rukama se držely vzájemně kolem ramen. Jedna krajní myš v ruce držela hrnek a druhá myš svírala bílou hůl.

"Od chvíle, co jsme přišly na svět,
chceme jen všechno uklízet,
tak nalejte nám do hrnečku
a otřete politou dečku."

My tři malé myšky zpíváme moc rády,
ale ještě radši uklízíme krámy.
A když si nás k úklidu pozvete,
uvidíte myší repete.
Ví to i jednooký netopýrek,
slepé myši uklidí jeho bordýlek."

Harmonie těchto malých tvorečků byla tak dokonalá a zároveň tak hloupá, že se Orlando neudržel a začal tleskat. Také želva hlasitě aplaudovala. Fredericks se na ně znechuceně podíval, ale pak se k nim i on neochotně přidal. Jen náčelník Uhoď všude zachoval stoický klid. Tři myši dál otáčely lahvi, ale zvládly se i uctivě uklonit.

"Teď si nás můžete opatřit i v rodinném balení!" zapištěla myška s bílou holí v ruce.

Slovo "rodina" možná v náčelníkovi rozdrnkalo citlivou strunu nebo jenom prostě zdvořile čekal, až myši dozpívají. Pak se zeptal: "Nevidět jste tady zlé muže na velké lodi s malým děckem?"

"Těžko asi něco viděly," ozvala se želva. "Jak můžou něco vidět, když jsou slepé?"

"Ne, moc toho nevidíme," souhlasila jedna myška.

"Ale hodně posloucháme," ozvala se druhá.

"Možná jsme toho prečka slyšely," dodala vážně třetí.

"Projela kolem nás velká loď."

"Asi před dvěma hodinami."

"Nelíbila se jim naše show."

"Plakalo tam dítě."

"Myslely jsme si, že je smutné."

"A ti muži zněli dost zle!"

Po dlouhé pauze jedna z myší pípla: "Také moc dobře nevoněli." Pak ještě šeptem dodala: "Ot-nay oo-tay ean-clay,

jestli byste tomu rozuměli."

Uhod' všude se zamračil. "Kudy jeli?"

Myši daly hlavy dohromady a chvíli spolu tiše diskutovaly. Nakonec se obrátily zpátky k nim, roztáhly paže, začaly vykopávat nožky a stále mistrně udržovaly prázdnou láhev pod sebou. Byly skutečně neobyčejně dobré, to musel uznat i Fredericks.

"Daleké břehy Gitchee-Goomee
jsou možná hezké a navíc šumí,"

zpívaly.

"Ale jestli nechcete pozdravit Hiawathu,
pak to snad nestojí za tak dlouhou cestu.
Místo, které hledáte,
je blíž, než se nadáte.
Můžete tam být dřív než o půl deváté!
Únosci, co ubližují dětem,
drží se staré mapy na své cestě světem
a míří ke Krabici s ledem."

Myš s plechovým hrníčkem zvedla ruku a dodala: "Nezapomeňte, že je skoro jaro! Je čas na velký úklid!" Pak začalo myší trio znovu zběsile pohybovat růžovými nožkami a zanedlouho je odnesl říční proud. Až když byly z dohledu, Orlando si uvědomil, že ani jedna z nich neměla očásek.

Myšky sice zmizely opět v mlze, ale jejich pisklavé hlásky se ještě nějakou dobu nesly větrem. Zpívaly další ze svých oblíbených hitů o vyleštěných policích a čistých skleničkách.

"Jasně, farmářova žena..." začal Orlando mumlat kousek dětské říkanky, na kterou si vzpomněl. "Ubohé myšky."

"O čem to meleš?" zeptal se Fredericks a zamračil se na něj, pak se otočil a zvolal: "Hej, kam to vlastně jedeme?"

Náčelník se zatím opět chopil pádla a zamířil s neobyčejným odhodláním ke vzdálenému břehu.

"K Ledové kostce," vysvětlila mu želva. "Je to blízko vzdáleného konce Kuchyně. A navíc je to místo opředené mnoha legendami. V těch příbězích se praví, že tam někde leží 'spáči' - tedy chlapíci, co už tu existují stejně dlouho jako Kuchyně sama. Také se říká, že budou spát až do konce Světa, pokud je z jejich dřimoty někdo nevyruší. Někdy tihle spáči dokonce věští budoucnost těm, co se tam náhodou ocitnou, a občas i odpovídají na otázky, na které by jeden nikdy nedostal odpověď."

"Zlý mužům nezáleží na spáči," řekl náčelník a dál pádloval. "Oni chtějí zlato."

"Aha." Želva se baculatým prstem dotkla svého nosu a přikývla. "Nejspíš slyšeli pověsti o tom, že jeden z Obchodníků nechal v Ledové kostce zlatý poklad. Je to možná jen pohádka, protože nikdo, koho já znám, ještě žádného Obchodníka nikdy neviděl. Povídá se, že vypadají jako obrovští bozi, kteří přicházejí do Kuchyně jen ve dne, kdy všichni, co tu žijí, spí hlubokým spánkem, stejně jako ti, kdo bydlí v těch největších hlubinách Ledové kostky. Ale jestli je to o tom zlatě pravda nebo ne, to skutečně nevím. Jasně je jen to, že tomu ti zlí lidé věří."

"Pomoz mi, Gardino," zašeptal Fredericks. "Co myslí tou ledovou kostkou?"

"Myslím, že tak říkají lednici."

Fredericks se podíval na náčelníka Uhod' všude, jak odhodlaně pádluje směrem ke svému synovi. "Připadá mi to čím dál víc šílené, tobě ne?" prohlásil. "A mám dojem, že to bude taky čím dál horší."

* * *

Než dorazili na pevnou zem, uplynula nejméně hodina. Vzhledem k velikosti řeky se jenom těžko dalo posuzovat celkové měřítko Kuchyně, když vzal Orlando v úvahu, že voda tekla z kohoutku nad dřezem. Takže celá Kuchyně mohla být světem o velikosti několika stovek metrů. Tak se o tom ale přemýšlet nedalo.

Místo, které si Uhod' všude vybral, byl malý suchý ostrůvek blízko masivní nohy, co mohla patřit stolu nebo židli - kus nábytku byl totiž tak velký, že ho ve tmě bylo dost těžké přesněji rozpoznat. Tato část Kuchyně však byla o poznání temnější než jiné části jižního břehu. - Orlandoovi to připadalo, jako by se vzdalovali od chabé žárovky.

"Vy zůstat tady," řekl Indián. "Já jít hledat zlé muže. Až se já vrátím, vymyslet plán." Když dokončil svou dosud nejdelší řeč, odtáhl kánoi tak daleko, až mu voda sahala do pasu, a pak s vážnou tváří opět nasedl.

"No," řekla želva, hledíc za vzdalujícím se Indiánem, "nemohu předstírat, že mám příliš velkou radost z toho, že jsem tu zůstala, ale mohli bychom toho využít. Škoda že nemáme nic, z čeho bychom rozdělili oheň, alespoň by nám tu nebylo tak smutno."

Zdálo se, že se Fredericks chystá něco říct, ale pak jen potřásl hlavou. Orlando si uvědomil, že jeho přítel chtěl položit otázku, ale potom mu nejspíš připadalo trapné vyptávat se kreslouna. Orlando se usmál. Bylo zajímavé znát někoho tak dobře, a přesto o něm tak málo vědět. Znal Sam Fredericksovou už několik let - to ještě byli na šestém stupni - a přesto ještě nikdy neviděl její tvář.

Její tvář.

Jako vždycky, když si uvědomil její pohlaví, vyvedlo ho to z míry. Podíval se na tolik známou tvář zloděje Pithlita, na jeho ostrou bradu, velké oči, a znovu ho napadlo, jak asi vypadá ve skutečnosti. Je hezká? Nebo vypadá podobně jako její sim, jen s tím rozdílem, že je dívka a ne chlapec? A záleží na tom vůbec?

Orlando si nebyl jistý, jestli ano. Ale nebyl si ani jistý, jestli ne.

"Já mám hlad," prohlásil najednou Fredericks. "Co by se stalo, kdybychom tu něco snědli, Orlando? Vím, že bychom se tím pochopitelně ve skutečnosti nenajedli. Ale jak by to jídlo asi chutnalo?"

"Já nevím. Myslím, že to záleží na tom, co nás drží v tomto systému." Pokusil se o tom chvilku uvažovat - jak může být mozek stejně jako tělo uzamčený v nějakém virtuálním prostředí - ale nebyl schopen si uspořádat své myšlenky řádně v hlavě. "Jsem příliš unavený, abych o tom teď přemýšlel."

"Možná byste se vy dva měli trochu vyspat," ozvala se želva. "Ráda se ujmu hlídky pro případ, že by se náš přítel vrátil, nebo kdyby se tu zčistajasna objevilo něco zajímavého."

Fredericks se na želvu podezíravě podíval. "Jo?"

Orlando se usadil u tlusté nohy od nějakého nábytku. Byla široká jako silo na obilí z jednoho westernového filmu, a tudíž bylo poměrně pohodlné se o ni opřít. "Pojď sem," obrátil se na Frederickse. "Můžeš si opřít hlavu o moje rameno."

Jeho přítel se otočil a překvapeně na něj pohlédl. "Co to má znamenat?"

"Já jen... jen aby ses cítil pohodlně."

"Opravdu? A kdyby sis pořád ještě myslel, že jsem kluk, řekl bys to taky?"

Orlanda nenapadla žádná čestná odpověď. Pokrčil rameny. "Oukej, chovám se jako blbec. Tak mě kvůli tomu dej k Síťovému soudu."

"Možná bych vám měla vyprávět nějaký příběh," ozvala se vesele želva. "Někdy to pomáhá rychleji dojít do říše Spánku."

"Říkala jsi něco o Obchodnících," navrhl Orlando, přestože nevěděl, jestli bude mít dostatek sil, aby si celý příběh vyslechl až do konce. "Ty věříš tomu, že to jsou ti, kdo tě vytvořili? Kdo vytvořil... všechny lidi v Kuchyni?"

Fredericks zasténal, ale želva ho ignorovala. "Vytvořili? Ach bože, to ne." Želva odněkud vytáhla brýle a začala si je zuřivě leštit, jako kdyby ji ta představa vyděšila. "Ne, byli jsme vytvořeni na mnoha jiných místech. Ale Obchodníci, pokud je ten příběh pravdivý, nás sem přinesli a my tedy prožíváme své životy v Kuchyni a toužíme se vrátit jednoho dne domů."

"Do vašich skutečných domovů?"

"Většina z nás tomu říká Obchodní dům, ale já jsem se kdysi setkala s několika vidličkami a lžičkami a ty tvrdily, že jejich domovem je nějaký Katalog. Ale v jednom jsme se všichni shodli, a to v tom, že ať je náš velký domov kdekoliv, je to místo, kde můžeme spát, kdy se nám zachce, kde Žárovka svítí nejkrásněji a kde noc nikdy nekončí. A tam, jak se říká, tam Obchodníci slouží nám a ne my jim."

Orlando se usmál a podíval se na Frederickse, ale jeho přítel už měl zavřené oči. Jeho stejně nikdy příliš nezajímalo, jak a proč věci fungují tak, jak fungují...

Jakmile začala želva vyprávět, Orlando pocítil, jak ho začíná zmáhat spánek, a měl dojem, jako by snil sen, ve kterém on a jeho společníci v Kuchyni spokojeně žijí v tomto nakresleném světě bez obav, že je jednoho dne někdo vrátí zpátky do zásuvky nebo do skříně, a ve kterém mohl klidně zapomenout na hrůzy předcházejících dní, když se ho znovu zmocnila temnota.

Tak nějak by to bylo, kdybych tu žil napořád, pomyslel si omámeně. Je to zvláštní, ale dokonce i kreslouni chtějí žít. Jako já. Mohl bych tady žít věčně, nebyl bych nemocný a už bych nikdy nemusel do žádné nemocnice, protože ve skutečném světě tam budu muset jít a jednou se odtamtud nevrátím. Takhle bych se ale nemusel dívat na všechny ty sestřičky, předstírající, že nejsou smutné. Nic z toho bych nemusel, mohl bych tu žít navěky a nikdy neumřít...

Najednou se prudce posadil. Fredericks, který, nejspíš mimoděk, se proti své vůli nakonec přece jen stočil do klubíčka a hlavou se opřel o Orlandoovo rameno, ze spánku zaprotestoval.

"Vzbud' se!" Orlando svým přítelem prudce zatřásl. Želva, která sama sebe mezitím také uchlácholila do lehké dřímoty, se na něj podívala přes okraj svých brýlí, jako by ho viděla poprvé v životě, pak ale klidně zavřela oči a opět usnula.

"No tak, Fredericksi," zašeptal hlasitě Orlando, protože nechtěl, aby na sebe ono "vzbud' se" vztáhla i želva.

"Co? Co je?" Fredericks se vždycky budil velmi pomalu a namáhavě, ale po chvíli si zřejmě vzpomněl, že je na potenciálně nebezpečném místě, a konečně otevřel oči. "Co se děje?"

"Už jsem na to přišel!" Orlando byl zároveň vzrušený i znechucený. Důležitost celé věci mu pomalu začínala docházet. Začínal chápat, jaký obchod to ti lidé vlastně uzavřeli. Pro Frederickse to nikdy nemohlo znamenat tolik co pro něj, pro nikoho to nemohlo být tak osobní, ale i když měl své vlastní obavy a posedlosti, myšlenka na to, co tito lidé z Grálu dělají, ho rozčílila až do morku kostí.

"Na co jsi přišel? Něco se ti zdálo, Gardinere."

"Ne. Nezdálo, přísahám. Právě jsem přišel na to, co ti lidé z Bratrstva vlastně chtějí - zjistil jsem, o čem to celé je."

Fredericks se posadil a v jeho tváři se objevily obavy. "Opravdu?"

"Uvažuj o tom. Jsme tady a už jsme prošli mnoho takových míst - myslím simových světů - jsou stejně skutečné jako cokoli jiného, není to tak? Ne, jsou ještě lepší, protože tady můžeš dělat cokoli, být čímkoli."

"No a?"

"Tak proč si myslíš, že tenhle svět postavili? Aby se v něm proháněli, tak jako se my dva proháníme po Middle Country?"

"Možná." Fredericks si protřel oči. "Poslouchej, Orlando, já věřím, že to je strašně důležité, ale nemohl bys mi to říct jen několika slovy?"

"Uvažuj o tom! Kdybys byl strašně bohatý člověk, kdybys měl všechno, co si jen můžeš přát, co si můžeš za peníze koupit. Přesto je jedna jediná věc, kterou nikdy nemůžeš mít, kterou si nikdy nemůžeš koupit, a je úplně jedno, kolik máš peněz. Je jen jediná věc, pro kterou jsou všechny tvé domy, trysková letadla a já nevím co ještě úplně bezcenné. Jednoho dne totiž, Fredericksi, umřeš. A ani všechny peníze na světě tomu nezabrání. Žádné peníze nezastaví stárnutí

tvého těla. Nezabrání tomu, aby tvé tělo neodešlo a neproměnilo se v prach. Žádné. Až do této chvíle."

Ted' na něj jeho přítel vykulil oči. "Co se mi to přesně snažíš říct? Že se ti lidé snaží zabránit tomu, aby zemřeli? Jak?"

"To ještě nevím. Ale jestli naši způsob, jak žít v tomto světě, jak žít v Jinozemi, už nepotřebují žádná těla. Mohli by tady žít navěky, Fredericksi, mohli by žít jako dosud. Ne, dokonce lépe! Mohou se tu stát bohy! A jestli kvůli tomu budou muset zabít pár dětí, nemyslíš si, že jsou ochotní takovou cenu zaplatit?"

Fredericks překvapeně vydechl. Pak se jeho rty proměnily v malé kolečko a on hlasitě pískl. "No tedy, Orlando, to si vážně myslíš? Bože." Potřásl hlavou. "To je šílený. To je ta největší věc, jakou jsem kdy slyšel."

Ted', když konečně doopravdy pochopil, co je v sázce, Orlando si také uvědomil, že dosud vůbec nevěděl, jak může být vystrašený. Toto byl černý stín zlatého města. "To je," zašeptal, "to je opravdu ta největší věc, jakou jsem kdy slyšel."

* * *

Muž s tmavou pletí za pracovním stolem nebyl přátelský desátník Keegan, který tu obvykle seděl. Díval se na ni, jako by si myslel, že čekárna před kanceláří není rozhodně to pravé místo pro malou holčičku, i když to byla kancelář jejího tatínka. Desátník Keegan jí vždycky říkal Christa-lulu-bel a někdy jí dokonce dal z krabice i pár bonbonů, co pro ni měl schované v zásuvce. Ale muž, sedící za stolem ted', se jen mračil a Christabel se ani trochu nelíbila.

Někteří lidé se na děti vždycky ošklivě šklebí. Bylo to děsné (to bylo slovo, které často používala Portia, ale Christabel si nebyla jistá, co vlastně znamenalo. Dohadovala se jen, že by to mohlo znamenat "pitomé"). A ono to ted' skutečně pitomé bylo. Copak si ten pán ještě nevšiml, že je dneska neobyčejně hodná?

Stejně toho měla v hlavě na přemýšlení víc než dost, a tak si raději zamračeného muže vůbec nevšímal a nechala ho, ať si pokračuje za stolem ve své práci. Ona toho měla mnoho na přemýšlení.

Musela myslet na toho kluka, co se sem dostal skrz plot. Musela myslet na pana Sellarse. Když ten kluk přišel do tunelu pana Sellarse a tak hrozně Christabel vylekal, mával před sebou tou ostrou lesklou věcí, a ona si skutečně myslela, že jim oběma velmi, velmi ublíží. Dokonce tou věcí hrozil i panu Sellarsovi a říkal mu ošklivá slova, jako třeba "zrůdo", ale pan Sellars se jen tak tiše smál a pak se toho kluka zeptal, jestli chce něco k jídlu.

Christabel kdysi viděla v jedné show na síti, jak se skupina lidí vypravila na lov posledního tygra - nepamatovala si už, jestli to byl poslední tygr na světě nebo jestli to byl jen poslední tygr na tom místě, byla si jistá jen tím, že byl poslední - chtěli ho chytit proto, že ten tygr měl něco s nohou a chyběly mu zuby, a kdyby se snažil přežít sám venku, brzy by umřel. Jenže i když ten tygr měl tak pochroumanou nohu, že sotva chodil, a ti lidé mu navíc nabízeli plno dobrot a snažili se ho nalákat do pasti, kterou pro něj připravili, ten tygr k nim stejně nechtěl jít.

A úplně stejně se ten kluk podíval na pana Sellarse, jako by mu chtěl říct: Mě jen tak nechytíš. Dál kolem sebe mával tím nožem a křičel dost nahlas, a tím Christabel znovu tak vyděsil, že kdyby ještě měla co, jistě by se počůrala znovu.

Pan Sellars se ho ale ani trochu nebál, i když byl tak starý a slabý. Jeho paže nebyly o moc silnější než paže toho špinavého kluka. A on byl navíc na kolečkovém křesle. Jenže pan Sellars se ho znovu zeptal, jestli nechce něco k jídlu. Chlapec dlouho čekal a mračil se úplně stejně jako muž za psacím stolem, pak řekl: "Co máte?"

A pak ji pan Sellars poslal pryč.

To byla ta nejhorší věc, na kterou musela myslet. Kdyby se pan Sellars nebál chlapce, co se jmenoval Cho-cho, kdyby si nemyslel, že mu ten kluk ublíží, proč by ji posílal pryč? Nebo ten špinavý chlapec ubližoval jenom malým dětem?

Nebo se snad pan Sellars chystal udělat nebo říct něco, o čem nechtěl, aby to Christabel slyšela? Bylo to něco, co mohl slyšet jen ten kluk? Cítila se kvůli tomu velmi špatně. Bylo to stejné, jako když ji jednou Ophelia Wernerová řekla, že může mít na svém večírku jen tři lidi, protože jí maminka víc nedovolí, a pak pozvala Portii a Sieglinde Hillovou a Delphine Riggsovou, i když Delphine Riggsová přišla do jejich školy jen před několika týdny.

Portia jí potom řekla, že to stejně nebylo nic moc a že je maminka Ophelie nutila prohlížet si obrázky Ophelie a její rodiny v jejich domě v Dallasu, kde měli bazén, ale Christabel z toho stejně byla smutná. A tak když ji pan Sellars poslal pryč, aby si mohl promluvit s tím klukem a aby mu dal něco k jídlu, cítila se úplně stejně.

Uvažovala, jestli by měla vytáhnout své Pohádkové brýle a říct Rampelník, aby se mohla pana Sellarse zeptat, proč to udělal, ale i když to opravdu velmi chtěla udělat, věděla, že by to nebyl dobrý nápad používat brýle právě tady v tatínkově kanceláři, když se na ni díval ten muž, co se tvářil jako kus kamene. I kdyby šeptala jen velmi potichu, nebyl by to dobrý nápad. Ale ona to chtěla moc vědět, až jí z toho bylo do pláče.

Dveře tatínkovy kanceláře se najednou otevřely, jako by je rozrazil hluboký hlas, který právě mluvil.

"...mně je to docela jedno, majore Sorensene. Není v tom nic osobního, chápejte, ale já jen prostě chci vidět výsledky."

Muž, co mluvil, stál ve dveřích, a muž za stolem vyskočil, jako kdyby pod ním začala hořet židle. Muž, co říkal, že je mu něco jedno, nebyl tak vysoký jako tatínek, ale vypadal silný a kabát měl na zádech úplně našponovaný. - Na krku měl tmavou kůži s hlubokými vráskami.

"Ano, pane," řekl její tatínek. Z kanceláře vyšli ještě další dva muži, a ti se postavili z každé strany dveří, jako by byli připraveni chytit toho muže s hnědým krkem, kdyby náhodou padal.

"Tak s tím, sakra, něco dělejte!" řekl ten muž. "Chci, abyste ho našli. Jestli budu muset vyslat oddíly sto mil daleko a hledat dům po domu, udělám to. Tak důležité je, abyste ho našli. Mohli jste udělat nezbytná opatření už dávno, než měl dost času, aby si našel nějaký slušný úkryt, a já bych se býval postaral, aby vám v tom pomohl i generál Pelham. Jenže vy jste neudělali nic, a ted' je příliš pozdě, abychom začali píchat do vosího hnízda. Takže to ted' uděláte po svém... ale uděláte to. Rozuměl jste mi jasně?"

Její tatínek, který celou dobu, co ten muž mluvil, kýval hlavou, uviděl za jeho zády Christabel a na krátký okamžik otevřel o něco víc jedno oko. Muž se otočil. Mračil se tak hrozně, že Christabel napadlo, že začne křičet, aby odsud okamžitě odvedli to malé děcko. Měl šedý knír, ale měl ho mnohem menší a upravenější než kapitán Ron, a jeho oči byly neobyčejně jasné. Chvilku se na ni díval jako pták na žízalu, kterou se chystá sezobnout, a Christabel se strachy nemohla ani hnout.

"Aha!" řekl tím hlubokým hlasem. "Špion!"

Christabel se přikrčila v křesle, kde seděla, a časopis, co až do této chvíle žmoulala v rukou, jí najednou spadl na zem. "Ach, můj bože, já jsem ji polekal." Najednou se ten pán usmíval. Měl velmi bílé zuby, a když se usmíval, dělaly se mu kolem očí vějířky legračních vrásek. "To je v pořádku. Jen jsem vtipkoval. Jak se jmenuješ, zlatíčko?"

"Je to moje dcera, pane," řekl její tatínek. "Christabel, pozdrav generála Yacoubiana."

Snažila se vzpomenout si, jak ji to tatínek učil. Bylo to těžké přemýšlet, když se na ni ten pán usmíval. "Ahoj, generále, pane."

"Ahoj, generále, pane," opakoval po ní a dal se do smíchu, pak se obrátil k muži, co seděl za stolem desátníka Keegana. "Slyšel jste to, Murphy? Ještě že mi tady někdo prokazuje nějakou úctu." Generál obešel stůl a klekl si před Christabel. Voněl něčím, co cítila vždycky, když maminka dělala velký úklid. Možná voněl leštěnkou na nábytek. Zblízka byly jeho oči stále stejně jasné jako oči ptáka a na duhovkách měl malé hnědé tečky. "A jak se jmenuješ ty, maličká?"

"Christabel, pane."

"Vsadím se, že jsi tatínkova radost a pýcha." Natáhl se k ní a pohladil ji po tváři. Udělal to velmi jemně. Pak vstal. "Je moc krásná, Sorensene. Přišla jsi sem pomoci tatínkovi s prací, zlatíčko?"

"Já ani vlastně nevím, pane, proč je tady." Její tatínek přistoupil k ní, jako by chtěl být blízko pro případ, kdyby řekla něco špatného, tak aby ji mohl zarazit. Christabel sice nechápala proč, ale znovu se začala bát. "Proč jsi tady, zlato? Kde je maminka?"

"Volala do školy a řekla, že je paní Gullisonová nemocná, takže musím jít sem. Ona někde nakupuje."

Generál se znovu pousmál a opět vycenil většinu svých zubů. "Aha, dobrý špion má vždycky po ruce skvělou výmluvu." Obrátil se k jejímu tatínkovi. "Za tři hodiny letíme zpátky do Washingtonu. Ale začátkem příštího týdne se vrátím. A rozhodně chci do té doby vidět nějaké výsledky. Dobře vám radím, Sorensene. Nebo ještě lépe: potěšilo by mě, kdybych, až se vrátím, našel, víte koho, v dobře hlídané vypolstrované cele, připraveného k výslechu."

"Ano, pane."

Generál a jeho tři muži zamířili ke dveřím. Když dva první muži vyšli ven, zastavil se. "A teď buď hodná holčička," řekl Christabel, která se zatím snažila přijít na to, co to jen může být vypolstrovaná cela a kdo by si něco takového pořizoval. "A hezky poslouchej svého tatínka, ano?"

Přikývla.

"Protože tatínkové vždycky všechno vědí nejlépe." Krátce jí zasalutoval a pak vyšel ven. Zamračený muž šel jako poslední a tvářil se přitom, jako kdyby měl strach, že když nebude hlídat dost ostražitě, její tatínek nebo dokonce Christabel se za generálem vrhnou, aby ho mohli praštit.

Když byli všichni pryč, tatínek si ji posadil na stůl a chvíli se mlčky díval ke dveřím. "No, možná bychom měli jít domů," řekl nakonec. "Maminka už by měla být zpátky z nákupu, co myslíš?"

"Koho to máš najít, tati?"

"Najít? Tak tys poslouchala?" Přistoupil k ní a začal jí cuchat vlasy.

"Tati, nedělej to. Tak koho to máte najít...?"

"Nikoho, zlatíčko. Jen jednoho starého generálova přítele." Vzal ji za ruce. "Tak a teď pojď. Po tom, co jsem si dneska v práci užil, si myslím, že si zasloužím pár minut volno, abych mohl odvézt svou dceru domů."

* * *

Bylo to zvláštní, ale první věc, která Jeremiaha Daka probudila, bylo ticho.

* * *

Podivnost byla v tom, že jako jeden z jediných dvou lidí, kteří obývali obrovskou vojenskou základnu, by ho mělo vyděsit cokoliv kromě ticha. Život ve Vosím hnízdě ve společnosti Dlouhého Josepha byl většinu času stejný, jako být posledním člověkem v jednom z měst duchů, kterých byl jižní Transvaal plný, když epidemie Tokoza vyplenila města tak rychle, že mnoho z jejich obyvatel při útěku dokonce nechalo ve svých domovech většinu svého ubohého majetku - hrnce, papírové kufry, otrhané, ale stále ještě nositelné oblečení - takže to tam působilo dojmem, jako kdyby majitelé těch příbytků zmizeli vlivem nějaké strašné magie.

Ale dokonce i opuštěné dělnické stanice v Transvaalu byly otevřené aspoň větru a dešti a dalším vlivům přírody. V zaprášených ulicích se dál ozýval ptačí zpěv a krysy a myši se proháněly nerušené po smetištích.

Avšak Vosí hnízdě bylo pommikem klidu. Před přírodními jevy bylo chráněné mnoha tunami tvrdého kamene, strojová technika byla z velké části vypnutá a dveře tak pevně zavřené, že tudy nemohl proniknout ani ten sebemenší hmyz. Průduchy byly tak dobře chráněné, že se sem nemohlo dostat absolutně nic živého. A tak celá vojenská základna působila dojmem pohádkového hradu, kde už po staletí spala Šípková Růženka s celou svou rodinou a na všechno tiše padal prach.

Jeremiah Daka nebyl příliš družný muž, ale občas nastaly chvíle během nekonečných nocí uvnitř, kdy jeho jediný společník Joseph Sulaweyo konečně usnul a kdy Jeremiah zíral na obrovské betonové rakve, které byly to jediné, co tu měl na starosti, a přemýšlel, do jakého pohádkového příběhu se to vůbec dostali.

Také občas uvažoval, co by od něj asi autor takového příběhu očekával, že udělá.

Jsem jedním z těch, kdo toho v příbězích nikdy moc nenamluví, napadlo ho jednu noc, když už celé hodiny seděl před neměnícími se údaji a čas mu plynul tak ukrutně pomalu. Muž, co stojí u dveří a v ruce drží oštěp. Ten, kdo přináší na sametovém polštáři magický předmět, když ho o to někdo důležitější požádá. Jedním z těch lidí, co z davu vykřikuje: Hurrááá!, když všechno nakonec dobře skončí. Takový muž jsem vždycky býval. Než jsem vyrostl, pracoval jsem pro svou matku a pak dalších dvacet čtyři let pro doktorku. Mohl jsem od toho všeho utéct pro krásného, krásného Chalida, kdyby mě o to požádal, ale pak bych zase pracoval pro něj a uklízel mu jeho dům. Byl bych součástí jeho příběhu, to je celé. Místo toho, abych byl součástí příběhu mé matky nebo doktorky nebo součástí tohoto celého

nesmyslu, ve kterém jsem se ocitl nyní. Nevěděl bych nic o těchto strojích a hadičkách a nebyl bych zavřený pod obrovskou horou.

Pochopitelně ti, co drželi u dveří oštěp, nezůstali vždycky bez odměny, stejně jako tomu bylo v tomto místě duchů.

Konečně měl trochu času číst a v klidu přemýšlet. Ani na jedno z toho neměl nikdy čas od chvíle, co začal pracovat pro doktorku van Bleeckovou. A veškerý volný čas, který mu zbýval, trávil tím, že se chodil starat o svou matku, a přestože by mu doktorka Susan odpustila, kdyby si šel číst, když byla ona zabraná do svého výzkumu, fakt, že na něm byla tak závislá, mu to nedovoloval. Jenže tady neměl doslova nic na práci, kromě pečlivého zapisování údajů na měřicích přístrojích, napojených na V-nádrže. Nebylo to o nic těžší než se starat o doktorčino drahé auto, které nyní parkovalo v nejvyšším patře Vosího hnízda a které by už dávno bylo celé zaprášené, kdyby tam každých pár dní nezašel a neumyl ho měkkým hadříkem. Pokaždé, když tam přišel, trápil ho pohled na rozbité přední sklo a pomačkanou mřížku chladiče víc, než si byl ochoten připustit.

Někdy se mu dokonce v hlavě honily úvahy, jestli v tom autě ještě někdy někam pojede.

Přestože Jeremiah svého druhého společníka neměl příliš v lásce, byl kupodivu ochoten s Dlouhým Josephem zabít spoustu času bezduchým tlacháním, ale otec Renie (který nikdy nebyl příliš společenský) byl čím dál zachmuřenější. Celé hodiny vydržel mlčet a často mizel ve vzdálených částech podzemní základny, odkud se vracel s očima opuchlýmá pláčem. Jeremiah zjistil, že je mu milejší, když je Dlouhý Joseph hrubý.

Jenže každý jeho pokus svého společníka trochu zabavit skončil rozhodným odmítnutím. Zpočátku si myslel, že je to jen tím, že je Dlouhý Joseph tak hrdý muž anebo že cítí nepřekonatelné předsudky k jeho homosexualitě, ale později si uvědomil, že má ten starý opilec uzel na duši, který se pravděpodobně nikdy nepodaří rozvázat. Nebyl tak vzdělaný, aby dokázal svou bolest vyjádřit slovy, a tak se uchýlil k jiným, mnohem obvyklejším způsobům. Ale co bylo ještě horší, zdálo se, že Dlouhý Joseph nechápe skutečnost, že ve všem se dají najít alternativy, jen kdyby se alespoň pokusil najít sám v sobě nějaké odpovědi. Takhle to ale vypadalo, jako kdyby celé jedenadvacáté století prošlo kolem něj a on prožíval své osobní bolesti primitivním způsobem století předcházejícího, jako něco, co musí trpně snášet.

V poslední době jako by jeho vnitřní neklid vzrůstal a začínal v něm vřít. Dlouhý Joseph se procházel prakticky bez přestání, a ne jenom tehdy, když se vypravoval na své pochůzky do vzdálených částí základny - Jeremiah si zpočátku myslel, že zase hledá alkohol, ale copak to už dávno předtím nevzdal? - jenže on se procházel tím nejšilenějším možným způsobem. I když byli spolu v jedné místnosti, on pořád přecházel z místa na místo, a během posledních několika dní si dokonce začal pro sebe tiše pohvizdovat a vyplňoval tak dlouhé chvíle mlčení mezi jejich krátkými rozhovory neustálým pobrukováním. Jeremiahovi to po čase začalo připadat, jako by ho někdo neustále zezadu dloubal do hlavy. Písničky - pokud to byly nějaké písničky - se nezdály mít nějakou souvislost s Josephovou situací. Byly to jen staré songy, které opakoval stále dokola - někdy dokonce pozměnil melodii a slova si jen tiše mumlal nebo je dokonce proměnil jen v několik nesrozumitelných slabik.

Jeremiahovi bylo docela upřímně jeho společníka líto. Joseph nejprve přišel hrozným způsobem o svou ženu, jeho syn na tom byl stejně, jako by byl mrtvý, a teď se i jeho dcera vypravila do nebezpečí, i když byla stále tak blízko něj, což pro něj muselo být o to krutější. Jeremiah chápal, že se Dlouhý Joseph cítí hrozně a navíc že neměl ani možnost pít, aby alespoň zčásti zahnal svůj smutek. To však neznamenalo, že jeho nekonečné pobrukování a přecházení z místa na místo nedohánělo Jeremiaha k šílenství ještě většímu, než jaké hrozilo Dlouhému Josephovi.

A tak když se z ničeho nic probudil uprostřed noci několik hodin před tím, než ho čekala výměna hlídky s otcem Renie, a zjistil, že je kolem naprosté ticho, že nikde neslyší ani kroky, ani tiché mumlání, dokonale ho to vyděsilo.

Jeremiah Dako si přitáhl vojenský spacák do podzemní laboratoře zčásti proto, že byly jeho služby u V-nádrží čím dál delší, protože se jeho společník občas zdržel na své pochůzce po komplexu - nebo proto, že se někdy nevrátil vůbec. Tak to aspoň zdůvodnil, když ho Joseph Sulaweyo požádal, aby mu vysvětlil důvod, proč si odnesl postel do laboratoře. A rozhodně se ho na to neptal nijak vybíravě.

Ale hluboko ve svém nitru znal ještě jeden důvod, který ho k tomu přiměl. Přestával Dlouhému Josephovi věřit a začínal se bát, že starý muž při své nezodpovědnosti provede něco s nádržemi a poškodí je. Nebo že provede něco s kontrolním zařízením, které se o funkčnost nádrží staralo.

Ted, když ležel uprostřed tmy v kanceláři, kterou si vybral za svou ložnici, a poslouchal nezvyklé ticho, cítil, jak jeho tělem projel mrazivý strach. Tak se to tedy nakonec stalo? Nebo je jen příliš paranoidní? Být uvězněný celé dlouhé týdny v podzemní základně, poslouchat jen ozvěnu svých vlastních kroků a mumlání šíleného muže jistě není ten nejlepší způsob, jak si udržet mentální zdraví. Možná jen maloval čerta na zeď - možná to skutečně nebylo víc než pouhé nevinné ticho.

Jeremiah tiše zasténal a posadil se. Srdce mu bilo jen o málo rychleji, než by mělo, ale on věděl, že neusne, dokud neuvidí Dlouhého Josepha sedět na židli před přístroji u V-nádrží. Nebo dokud ho nenajde sedět na toaletě - dokonce i Jeremiah občas odcházel z místnosti za voláním přírody nebo aby si uvařil kávu či se nadýchal relativně čerstvého vzduchu z ventilace.

Pravděpodobně to bude ono.

Jeremiah si na nohy navlékl bačkory, které před časem našel ve skladišti - cítil se díky jim alespoň trochu jako doma - a vypravil se dolů do patra, kde se nacházely kontrolní panely.

Židle byla prázdná.

Stále se ještě nutil zachovat klid a zamířil ke schodišti. Dlouhý Joseph bude nejspíš v kuchyni nebo na toaletě.

Jeremiah se tedy postará o nádrže, dokud se nevrátí. Tak jako tak tu stejně nebylo téměř co dělat. Musel jenom ve správný čas doplňovat vodu a další tekutiny, vylévat biologický odpad a vyměňovat filtry. A v krajním případě vytáhnout Renie a !Xabbua z nádrží jen tehdy, když by všechny přístroje začaly zvonit na poplach, přestože to Renie

předtím výslovně zakázala. Komunikační systém selhal hned první den od chvíle, co oba do nádrží vstoupili, ale Jeremiah nebyl schopen zařízení znovu dát do provozu. Takže i kdyby Dlouhý Joseph odešel na dlouhou dobu, nebylo to stejné, jako když kapitán opustí můstek uprostřed bouře. Nestalo by se nic hrozného.

Údaje byly v normálu. Jeremiah je ale pro jistotu všechny hned dvakrát zkontroloval. Když prováděl druhou kontrolu, všiml si, že jedna malá obrazovka svítí. Vedle ní ležela psací tužka. Byla to jediná věc, která nesvírala s ostatními předměty na kontrolním stole pravý úhel, přesto taková maličkost upoutala jeho pozornost a Jeremiah se nervózně zachvěl, když se naklonil k obrazovce blíž, aby si ji přečetl.

UŽ TO DÉLE NESNESU, stálo pracně naškrábáno černě na rozžávené obrazovce. CHCI BÝT SE SVÝM DÍTĚTEM.

Jeremiah si ten vzkaz přečetl ještě dvakrát a snažil se v tom najít nějaký smysl, zároveň však cítil, jak se v něm zvedá vlna paniky. Co myslel tím svým dítětem? Renie? Snad si nemyslel, že se s ní může spojit tím, že jednoduše vlezle do nádrže. Jeremiah pocítil nesmírnou touhu nadzvednout víko, aby se přesvědčil, že ten šílenec nevlezl do plazmodalového gelu a neleží vedle své bezvědomé dcery. Nepotřeboval se však nádrže ani dotknout. Věděl, že to neudělal, protože údaje nádrže Renie byly v normálu. Obě nádrže byly v pořádku. V každé z nich bylo stále jedno tělo jako předtím.

Jeremiah najednou pochopil daleko temnější význam Josephova vzkazu. Vstal a náhle se ho zmocnil nepříjemný strach. Jestli si myslel, že jeho chlapec Stephen zemřel - možná se mu zas zdál jeden z těch jeho hrozných snů nebo jeho deprese už byla tak silná, že přestal vnímat rozdíl mezi kómatem a definitivní smrtí - pak to tedy znamenalo...

Musím se po něm jít podívat. Ten šílený bastard. Bože, zachraň nás! Mohl by být prakticky kdekoliv. Úplně klidně by mohl vystoupat až do nejvyššího patra, naklonit se přes zábradlí a potom se vrhnout dolů.

Zvedl hlavu, ale v patrech nad laboratoří se zdál být klid. Rozhodně se tam nic nehýbalo. Také změř kabelů nad nádržemi zůstala neporušená, i když Jeremiahovi na malý okamžik jeden z nepoužívaných smotaných kabelů připadal jako oběšenec.

Také na zemi nebylo žádné mrtvé tělo.

"Dobrý bože," řekl nahlas Jeremiah a otřel si čelo. Nedalo se nic dělat, bude se po něm muset jít podívat. Bude to jistě nějakou dobu trvat, ale určitě to nepotrvá věčně. Navíc je základna pečlivě zavřená. Jenže bude muset opustit nádrže a nechat je nějakou dobu bez dohledu. A to se mu také nelíbilo. Možná proto, že byl tak precitlivělý, připadala mu těla v nádrži velmi zranitelná. Kdyby se s nimi něco stalo, až bude on hledat toho starého blázna...! Ani to nedokázal domyslet.

Jeremiah se vrátil zpátky k přístrojům a začal se přehrabovat v údajích, až našel ten, co potřeboval. Bylo to něco, co jim před dvěma týdny ukazovala Martina - teď mu to ale připadalo, jako by se to stalo před několika lety. Když změnil výstupní linku, zvuk dvou tlukoucích srdcí (!Xabbuovo tlouklo o něco pomaleji, ale obě byla silná a zdála se být v pořádku) přestal proudit v systému a začal se rozléhat po tiché laboratoři: bim-bam, bim-bam, bim-bam. Tlukot srdce Renie byl asi o sedm či osm úhozů za minutu rychlejší.

Jestli to Dlouhý Joseph uslyší, nejspíš se zblázní docela, bude si myslet, že se něco stalo, ale Jeremiahovi to v této chvíli bylo docela jedno.

* * *

"Josephe! Josephe, kde jste?"

Jak prohledával celou obrovskou stavbu, procházel prázdnými chodbami a v zádech mu stále zněl pravidelný tlukot dvou srdcí, Jeremiah si znovu vzpomněl na tu strašnou noc, když přišel do domu doktorky Susan. Světla byla zhasnutá, na tom nebylo nic zvláštního, ale i světla bezpečnostního systému kolem plotu byla tmavá. Už od okamžiku, co zatočil k širokému vjezdu a uviděl temnou siluetu domu, zmocnil se ho strach. A když zamířil do temných chodeb a začal volat doktorčino jméno, ten strach ještě s každým dalším krokem zesílil. Přestože to bylo něco hrozného, najít nakonec doktorku ležet v kaluži krve na zemi v její laboratoři, z nějakého zvláštního důvodu tehdy zároveň pocítil i částečnou úlevu - hrůza totiž konečně měla nějakou konkrétní podobu. Horší už to být nemohlo.

Jenže ono to horší bylo, když se vrátil do nemocnice potom, co vyložil Renie, a našel kolem její postele ošetřovatele, odvázející přístroje, které ji až dosud udržovaly při životě.

A teď musel díky tomu idiotskému muži opět chodit v bačkorách po tomto hrozném místě, stejně jako tenkrát tu strašlivou noc, a nevědět, kdy zakopne o nehybné tělo... Strach začínal ustupovat a postupně ho nahradil vztek. Jestli Josepha Sulaweyo najde dřív, než se stačí zabít, dá mu Jeremiah takovou ránu, že to udělá za něj, a je docela jedno, že je menší než on.

Představa, že Josepha zbije za to, že nespáchal sebevraždu, uvolnila jeho napjaté nervy a Jeremiah se začal hystericky smát.

Nejprve zamířil na ta nejpravděpodobnější místa, kde doufal, že by ho mohl najít. Pokoj, kde Joseph přespával, byl prázdný. Na zemi sice ležela hromada zmuchlaných pokrývek, ale jinak byla místnost prázdná. Kuchyň, kde s tak šílenou zarputilostí hledal něco k pití, byla také prázdná. Jeremiah se přinutil zkontrolovat špajz a mrazák a dokonce zotvíral i několik skříněk, přestože se bál, že na něj z jedné z nich vypadne Josephovo mrtvé tělo s pusou plnou pěny od průmyslových čistidel. Jenže ani v kuchyni nic nenašel.

Systematicky pokračoval dál obyvatelnými místnostmi a všude zotvíral všechno, kam by se mohlo vejít lidské tělo.

Trvalo mu to víc než dvě hodiny. Z laboratoře se stále ozýval hlasitý tlukot dvou srdcí. Sice byl všude stále nezvyklý klid, ale Jeremiah si po čase uvědomil, že s tlukotem těch srdcí se alespoň necítí tak osamělý.

Bim-bam, bim-bam.

Když skončil v obytné části základny, pokračoval dál na parkoviště, pro případ, že by blázen Sulaweyo chtěl spustit motor Ihlosi a otrávit se výfukovými plyny, aniž by si uvědomil, že spíš spotřebuje všechno palivo, než se mu podaří zaplnit otráveným plynem miliony kubických metrů garáže. I kdyby vypnul ventilaci, stejně by se mu to nepodařilo.

Auto však bylo prázdné a od posledního čištění nedotčené. Vypadalo v té chvíli stejně otlučené a zbytečné, jako si připadal Jeremiah. Otevřel přední dveře a vyndal z přihrádky na rukavice malou baterku. Pak pokračoval dál a svítil do každého tmavého kouta, i když bylo velmi nepravděpodobné, že by se Joseph dostal k mřížím na stropě, aby se na nich pověsil.

Patra garáže se kontrolovala mnohem snadněji. Všechna čtyři však byla také prázdná. Jeremiah se zastavil v tom nejvyšším, aby si odpočinul a aby mohl chvíli přemýšlet. Stále slyšel tlukot srdcí, ale tady se odrážel od kamenných stěn a vytvářel zvláštní ozvěny. Nedávalo to smysl - zkontroloval to přece všude. A v nádrži ten starý blázen také nebyl. Pokud do ní přece jen nevlezl a neutopil se tam, což by pak přirozeně vysvětlovalo nepřítomnost životních impulsů další osoby.

Jeremiah se otřásl. Je to strašné, ale bude se do těch nádrží přece jen muset podívat. Napadlo ho, jestli tím, že se nadzvedne víko, neprobudí ty dva z jejich virtuálního snění. A co když tam Joseph nebude a on tím experimentem všechno pokazí...?

Jeremiah tedy vyrazil k jednomu z velkých průduchů, aby se nadýchal čistého vzduchu a mohl lépe uvažovat.

Fungovalo to, ale ne tak, jak si představoval.

Ventilační mříž ležela na zemi.

Jeremiah na to chvíli nechápavě zíral, pak se zadíval do temného širokého otvoru, jehož druhý konec se ztrácel v černotě. Jeremiah si posvítil baterkou na zem a znovu se podíval na ventilační mříž. Svorky byly opatrně vyšroubované.

Otvor byl sice dost velký, aby se jím protáhl dospělý člověk, ale zároveň dost úzký, takže se člověk mohl zapřít při šplhání rukama a nohama. Pokud ta osoba byla zoufalá nebo dokonce trochu šílená. Tlukot srdcí z amplionů byl nyní mnohem tlumenější než v garáži. Jeremiah strčil hlavu do větrací šachty a zavolal Josephovo jméno. Slyšel jen ozvěnu svého vlastního hlasu, a i ta po chvíli utichla. Zavolal znovu, a opět žádná odpověď. Vmáčkl se do šachty až po ramena a posvítil si nad sebe baterkou. Viděl jen pár potrhaných pavučin, jako by se něco kolem nich nedávno protáhlo.

A jak tak hleděl vzhůru, měl najednou dojem, že slyší tichý dech - možná to bylo mumlání někoho raněného, kdo se snaží na sebe upozornit. Natáhl uši, ale byl to velmi tichý zvuk, a Jeremiah v duchu začal proklínat bušení srdcí, které mu až do této chvíle dělalo celkem příjemnou společnost. Zastrčil si baterku do kapsy a posunul se šachtou ještě o něco dál, aby lépe slyšel.

A skutečně. Znovu zaslechl ten zvuk a vzápětí pochopil, co to je. Někde vysoko nahoře se Dračími horami proháněl vítr a trocha ho pronikala i do otevřeného otvoru na druhé straně šachty.

Dlouhý Joseph odešel za svým dítětem. Odešel za Stephenem. Ale nemyslel to metaforicky - nezabil se - ale doslovně.

Jak jinak. Dlouhý Joseph nebyl muž libující si v metaforách.

Ach, můj bože, co se bude dít dál? Jeremiah vylezl z větrací šachty. Tlukot srdcí, která tu hlídal, se opět rozléhal prázdnými chodbami. Byl klidný a nevzrušený, jako by se nic nedělo.

Ten zatracený, mizerný blázen...!

Jinozemě

Kniha druhá
Svazek 1

Tad Williams
Řeka Modrého ohně

Z anglického originálu
OTHERLAND - Book Two
RIVER OF BLUE FIRE volume 1
vydaného firmou DAW BOOKS, INC.,
375 Hudson Street, New York,
NY 10014, USA v roce 1998
přeložila Šárka Bartesová
Vydal Radomír Suchánek - nakladatelství NÁVRAT,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 607. publikaci v roce 1999
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.
Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-250-3